

EGY VALÓBAN KULTIKUS FANTASY REGÉNY - A SÖTÉT OLDALROL.

The illustration depicts three characters in a fantasy setting. On the left, a man with a stern expression and a forehead scar looks towards the center. In the middle, another man with a goatee and a headband looks forward. On the right, a man with long brown hair and a hooded cloak looks towards the center. They are all wearing detailed, dark armor. The background is a warm, golden-yellow gradient.

Glen Cook
A Fekete Sereg

A Fekete Sereg 1.
GLEN COOK
A FEKETE SEREG
(Az Első Krónika)
([Tartalom](#))

ELSŐ RÉSZ
A LEGÁTUS

Égi intés és baljós előjel akadt elég, mondja Félszemű. Csak magunkat hibáztathatjuk, hogy nem ismertük fel őket. Hiába nyomorék a mi vén varázslónk, a megmaradt szemével többet lát, mint mások kettővel.

A Nekropolitán-dombot derült égből mennykőcsapás sújtotta. Az egyik villám a forvalakák sírboltját lezáró bronzlemezbe vágott, és szétolvasztotta a börtönvarázs felét. Kőeső hullott. Szobrok véreztek. Néhány templom papjai nem találtak szívet és májat a szent áldozatokban. Az egyik, miután megnyitották a zsigereit, megszökött az áldozati oltárról, és csak jóval később sikerült elkapni. A Villás-barakkban, ahol a városi cohorsok vannak elszállásolva, Teux képmása teljesen körbefordult. A Bástya körül kilenc nap és kilenc éjjel tíz fekete keselyű körözött. Aztán az egyik elkergette a Papírtorony csúcsán fészkelő sást.

Az asztrológusok nem mertek beleolvasni a csillagokba,

féltették az életüket. Egy örült látnok járta az utcákat, közelgő világvégét prófétálva. A Bástyáról nem csupán a sas menekült el, a borostyán is elszáradt a külső barbakánon, és valami olyan repkényféle nőtt helyette, ami a nap minden szakában éjfeketének tűnt, csak déli verőfényben nem.

De ilyesmi minden évben megesik. És a bolondok utólag bármiből előjelet tudnak faragni.

Ez természetesen nem mentség. Valóban jobban föl kellett volna készülnünk. Négy varázslónk fürkészte a holnap veszedelmeit, mind eléggé járatosak mesterségük műhelytitkaiban – bár annyira azért nem, hogy birkabélből jósoljanak.

Persze a legjobb próféták mindig azok, akik a múlt dolgaiból következtetnek a jövőre. Kevésbé színpadias módszer, de sokkalta eredményesebb.

Berill városa évszázadok óta a szakadék szélén imbolyog, bármelyik pillanatban a mélyben örvénylő káoszba zuhanhat. Királynőnek tartják a Drágakővárosok között; de kivénhedt királynő, örült és dekadens, a degeneráltság meg a szárazon rothadó erkölcsök miazmája lengi körül. Csak egy bolond lepődne meg bármi förtelman, amit éjszaka lopakodva az utcáin talál.

Minden ablaktáblát szélesre tártam, egy aprócska léghuzatért imádkozva, ami eloszlatná az undok kikötőbűzt; hínár, romlott hal, és ki tudja, mi még... Annyi szellő sem volt, ami egy pókhálót megfodrozna. Letöröltem homlokomról a verítéket, s grimaszolva fordultam az első

betegem felé.

– Megint dögrováson, Szőrmók?

Erőtlenül rám vigyorgott. Az arca sápadt volt.

– Kikészült a belem, Vészmadár. – A koponyája tükörsimán fénylett, akár egy strucctojás. Innen a neve. Megnéztem a strázsarendet és a szolgálati beosztást. Semmit nem találtam, ami alól ki akarhatná húzni magát. – Pizkosul csikar, Vészmadár. Igazán.

– Aha. – Felöltöttem professzionális modoromat, a vele járó magabiztossággal együtt. A bőre tapintásra hideg volt és nyirkos, a kinti hőség ellenére. – Kajáltál mostanában az ebédlőn kívül, Szőrmók?

Egy légy szállt a feje búbjára, és úgy feszített ott, mint valami hódító. Nem vette észre.

– Ja. Vagy háromszor-négyszer.

– Aha. – Kikevertem neki egy zavaros, ronda lötytyöt. – Idd meg! Mindet.

Az első kortytól az egész arca görcsbe rándult.

– Nézd, Vészmadár, ez...

Engem már a lötyty *szagától* is a hányinger kerülgetett.

– Igyad, haver! Ketten dobták fel a talpukat, mire kirukkoltam evel. Aztán Fenegyerek kapott belőle, és megmaradt. – Már híre kelt a dolognak.

Megitta.

– Azt akard mondani, hogy méreg? A rohadt Kékek benyelelték velem a legyet?

– Nyugi. Rendbe jössz. Igen, úgy néz ki. – Fel kellett transzíroznom Halszeműt és Vad Brest, hogy rájöjjenek. Ravasz egy méreg volt. – Ott a priccs, dögölj le! Az

ablaknál friss levegőn leszel, ha ez a kurva szél feltámad valahára. És ne nagyon mocorogj, hadd dolgozzon benned a kotyvalék...

Segítettem neki lefeküdni.

– Közben mesélj róla, mit ettél odakint.

Kerítettem egy tollszárat meg egy jegyzőpadot. Ezt végigcsináltam Fenegyerekkel, és mielőtt meghalt, Vad Bresszel is; Halszemű mozgását a városban pedig a szakaszát vezető strázsamesterrel nyomoztattam vissza. Biztos voltam benne, hogy a méreg a környékbeli kocsmák egyikéből származik, amiket a Bástya helyőrsége gyakran látogat.

Szőrmóktól megkaptam az utolsó hiányzó adatot.

– Megvan, haver! Most elkaptuk a töküket!

– Kik azok? – Már indult volna, hogy maga táncoltassa meg őket.

– Te csak pihenj! Én majd beszélek a Kapitánnyal. – Megveregettem a vállát, és kikukkantottam a másik szobába. Üres volt; ma reggel csak Szőrmók jelentett beteget.

A hosszabbik utat választottam, Trejanus Fala mentén, amely Berill kikötőjére néz. Félúton megálltam egy pillanatra, hogy kinézzek északra, a Kínok Tengerére, túl a mólókon, a világítótornyon meg az Erődszigeten. Tarka csíkos vitorlák pettyezték a piszkos, szürkésbarna víztükröt, ahogy a partvidéki dauk sűrögtek-forogtak a Drágakővárosokat összekötő víziutak pókhálószövedékén. A levegő párás volt, fojtó és rezzenetlen. A horizont vonalát nem lehetett látni. De odalent a víz mozgásban volt. A

sziget körül mindig lengedezett valami szellő, bár a partot úgy kerülte, mintha félne, hogy leprát kap tőle. A szennyes hullámverés fölött köröző sirályok ugyanolyan mogorvának és kiszámíthatatlannak tűntek, amilyenné az ilyen átokette napok a fegyveres férfiakat teszik.

Egy újabb mocskos és veritékes nyár a berilli Szindikusz szolgálatában, aki egy árva szóval sem köszöni meg nekünk, hogy megvédjük a politikai ellenfelektől és saját fegyelmetlen csapataitól. Egy újabb nyár, amikor szétrúgathatjuk a seggünket, hogy elvegyük a csőcselék kedvét a mérgektől meg az orgyilkosságtól. A zsold jó volt, de nem a lélek aranyában. Őseink elborzadnának, ha látnák, hová süllyedtünk.

Berill maga a csomókba alvadt nyomorúság, egyúttal azonban ősrégi és titokzatos. Történelme feneketlen kút, színültig telve iszapos mocsárlével. Néha lemerülök homályos mélységeibe, megkísérlem különválasztani a tényeket a poézistól, a legendától, a mítosztól. Nem könnyű feladat, mert a város régi krónikásai mindig igyekeztek kedvére tenni napjaik hatalmasságainak, amikor pennát vettek a kezükbe.

Részemről a legérdekesebbnek az ősi királyság korát találtam, amelyről alig maradtak fenn hiteles híradások. Akkoriban, Niam uralkodása alatt érkeztek meg a forvalakák; egy teljes évtizedig tomboltak szabadon, míg végül győzelmet arattak fölöttük, s bebörtönözték őket sötét sírboltjukba a Nekropolitán-dombon. A néphagyomány megőrizte az iszonyat éveinek emlékét; az öreg matrónák ma is velük ijesztgetik a rakoncátlan kölyköket. Ma már

senki nem tudja, mik voltak a forvalakák.

Tovább bandukoltam, egyre inkább kétségbeesve a szörnyű hőségtől. Az őrbódék árnyékába húzódó strázsák vizes törülközőt viseltek a nyakukban.

Váratlan fuvallat simított végig az arcomon; összerezentem. A kikötő felé néztem. Egy hajó bukkant elő a sziget takarásából, egy hatalmas, lomha bestia; a dauk és felukkák eltörpültek mellette. Éjfekete fővitorláját szél kerekítette, közepén ezüst halálfő ragyogott. A halálfő szeme rőt színben izzott. Töredezett fogsora mögött lángok vöröslöttek. Csillogó ezüstkörbe volt foglalva.

– Ez meg mi a pokol? – kérdezte az egyik strázsa.

– Gőzöm sincs, Bagó. – A hajószörny méretei nagyobb benyomást tettek rám a cifra vitorladísznél. Azt a mi négy házi vajákosunk bármikor utánuk tudná csinálni. De ötevezősoros gályát még soha életemben nem láttam.

Emlékeztettem magamat a feladatomra.

Bezörgettem a Kapitány ajtaján. Nem válaszolt. Beljebb tessékeltem magam, és horkolva találtam a karosszékében.

– Riadó! – visítottam teli torokból. – Tűz van! Lázadás a Rongyos Negyedben! Táncos a Hajnalkapuk előtt! – Táncos nagyhírű generális volt, aki pár száz éve kis híján eltörölte Berillt a föld színéről. A porontyok még ma is borzonganak a neve hallatán.

A Kapitány halvérű fickó. Arcizma sem rezsent, pedig titkon reménykedtem benne, hogy elvigyorodik. Vagy legalább a szemét kinyitja.

– Nagy barom vagy te, Vészmadár. Mikor tanulsz már meg

előírás szerűen jelenteni? – Előírás szerű jelentés alatt azt kell érteni, hogy abajgassam a Hadnagyot. Az ő szunyókálását csak akkor szakítsam félbe, ha a Kékek már a Bástyát ostromolják.

Elmagyaráztam Szőrmók ügyét.

A Kapitány levette a lábát az íróasztaláról.

– Úgy néz ki, Szépfőnak munkája lesz – mondta.

A hangja kemény volt. A Fekete Sereg nem szereti, ha valaki orvul mérgezi a katonáit.

Szépfő volt a legveszettebb tisztünk. Tizenkét embert elegendőnek vélt a feladatra, de kettőt ráadásul még hozzájuk csapott: engem és Némát. Én majd összefércelem a sebesülteket; Néma pedig hasznunkra válhat, ha a Kékek bekeményítenek. Egyelőre azzal kezdte, hogy fél napig feltartott minket, mert kedve támadt egy magányos erdei kirándulásra.

– Ez meg mi a fenének? – kérdeztem tőle, mikor visszatért egy viharvert külsejű zsákkal.

Állítólag tud beszélni, de csak vigyorgott. Nem véletlenül kapta a nevét.

A kocsmát Vakondtúrásnak hívták. Elég barátságos hely volt. Sok vidám estét töltöttem ott. Szépfő három embert a hátsó bejárathoz állított, kettőt-kettőt meg az ablakokhoz. A harmadik párost felküldte a tetőre. Berillben minden háznak van tetőfeljárója. Nyaranta az emberek fent alszanak, a szabad ég alatt.

Minket, többieket bevezetett a Vakondtúrás főbejáratán.

Szépfő alacsony, piperkőc fickó, kedveli a színpadias

gesztusokat. A bevonulásunkat fanfárokknak kellett volna kísérenie.

A vendégsereg mozdulatlaná dermedt. Döbbsenten meredtek a pajzsokra meg a csupaszs pengékre, a zord arcok alig látható foltjaira a sisakrostélyok alatt.

– Verus! – kiáltotta Szépfíú. – Vonszold ide a segged!

A kocsmagazda családot vezető nagyapa megjelent a sank mögött. Úgy oldalgott felénk, mint egy rühes kóbor kutya, amelyik arra számít, hogy belerúgnak. A vendégek zúgni és mozgolódni kezdtek.

– Kuss! – ordította Szépfíú. Kis ember létére elég nagy hang szorult belé.

– Miben lehetek a kegyelmes katona urak szolgálatára? – kérdezte a vénember.

– Ide hozhatod a fiaidat meg az unokáidat.

Székek nyikordultak. Egy füstös képű zsoldos az asztallapba vágta a kését.

– Maradj a fenekeden, paraszt! – villantotta rá a szemét Szépfíú. – Zabáld be az ebéded, aztán takarodj a pokolba! Nem a te ügyed.

A vénember reszketni kezdett.

– Nem értem, uram. Mi a vád ellenünk?

Szépfíú gonoszul elvigyorodott.

– Jól játszod az ártatlant, Verus. Természetesen gyilkosság. Kétrendbeli gyilkosság méreggel; és kétrendbeli gyilkossági kísérlet ugyanígy. A magisztrátus rabszolgahalálra ítelt. – Szemlátomást élvezte a dolgot.

Szépfíú sohasem tartozott a kedvenceim közé. Az a fajta ember volt, aki felnött fejjel sem un rá, hogy legyeket

fogdosson, és egyenként tépkedje ki a lábaikat.

A rabszolgahalál azt jelentette, hogy a nyilvános keresztre feszítés után a tetemet átengedik a dögevő madaraknak. Berillben még a halott koldusokat is elföldelik közkölségen, csak a bűnözőket hagyják temetetlenül.

A konyhában felfordulás támadt. Valaki megpróbált elillanni a hátsó ajtón. A kinti embereink ezt nehezményezték.

Az ivóban bekövetkezett a robbanás. Üvöltöző emberhullám zúdult ránk, csupaszon villogó törökkel fölfegyverezve.

Visszaszorítottak minket a bejárathoz. Az ártatlanok nyilván attól féltek, hogy a bűnösökkel együtt begyűjtik és elítélik őket. Berill igazságszolgáltatása gyors, kemény és kegyetlen; a vádlottnak ritkán ad rá lehetőséget, hogy tisztázza magát.

Egy tör becsusszant egy pajzs mögé. Az egyik emberünk földre került. Nem vagyok egy hű-de-remek harcos, de azért beléptem a helyére, hogy zárjam a rést. Szépfiú mondott valami gúnyosat, amit nem hallottam jól a nagy ricsajban.

– Oda az esélyed a halhatatlanságra, seggfej! – vakkantottam vissza. – Kiírlak az Évkönyvekből.

– Hanta. Sose hagysz ki semmit.

Tucatnyi vendég hevert a padlón. A vér tócsákba gyűlt a mélyedésekben. Kint az utcán szaporodni kezdtek a báméskodók. Még két perc, és valami idióta belénk jön hátulról.

Egy kés megkarcolta Szépfiút. Kijött a béketűrésből.

– Néma!

Néma már javában működött, de persze nem hallotta senki. Utálja a feltűnést, és nem is különösebben indulatos; az ellenség általában csak akkor szokta észrevenni, amikor már bele is nyuvadt.

A Vakondtúrás vendégei sorra eszeveszett hadonászásba kezdtek, mintha mi ott sem lennénk. Ugráltak, szökdécseltek, vadul kapkodtak az arcukhoz meg az ülepükhöz, s közben szájalmasan visítottak és nyüszítettek.

– Mi a búbanatot csináltál velük? – kérdeztem.

Néma elvigyorodott, kivillantva hegyesre köszörült fogait. Barnára sült mancsát elhúzta a szemem előtt. Most kicsit más perspektívából láttam a Vakondtúrást.

A zsákról, amit a városon kívülről cipelt be magával, kiderült, hogy egy egész fészekre való darázs van benne, abból a veszett fajtából, amelyikkel a balszerencsés utazó a Beriltől délre húzódó erdőségekben találkozhat. Ezeket a bögölyszerű kis szörnyeket a helybéli parasztok kopaszdarazsaknak hívják. Őrjöngő temperamentumuknak sehol másutt nincs párja az anyatermészetben. Pillanatok alatt elvették a kocsmai csöcselék harci kedvét, a mi srácainknak már nemigen kellett beleszólniuk a dologba.

– Jó munka, Néma! – bólintott Szépfíú, miután alaposan kiélte a haragját néhány boldogtalan vendégen, A túlélőket kiterelte az utcára.

Megvizsgáltam a sérült testvérünket, miközben a többiek elintézték a sebesülteket. Megtakarítjuk a Szindikusnak az ítélőszék meg a hóhér napidíját, mondta Szépfíú nevetve. Néma nem szólt egy szót sem, csak vigyorgott. Ő se kedves ember, bár közvetlenül ritkán piszkítja be a kezét.

Több foglyot ejtettünk, mint vártuk.

– Micsoda gyülelész csürhe! – Szépfiú szeme csillogott. – Kösz, Néma. – A sor a szomszéd háztömbig nyúlt.

A sors szeszélyes kedvű ringyó. Kritikus pillanatban vezetett minket a Vakondtúrásba. A boszorkányos emberünk addig szaglászott körbe-körbe, míg szaftos ínyencfalatra bukkant: egy titkos rejtekhelyre a borospince alatt. Kisebbfajta tömeg szorongott benne, köztük néhány városszerte ismert Kék vezető.

Szépfiú teli szájjal dicsekedett, mekkora jutalmat fog kapni ezért a besúgónk. Nem mintha lett volna. Az egész locsogás csak azért volt, nehogy valakinek eszébe jusson céllövészetet rendezni a házi bűbajosainkra. Sokkal hasznosabb lesz, ha az ellenségeink azzal töltik az idejüket, hogy nem létező spionok után kutakodnak.

– Ki velük! – rendelkezett Szépfiú. Vigyorogva nézegette a mogorva hallgatásba burkolózó társaságot. – Szerinted próbálkozni fognak valamivel?

Nem tették. Szépfiú pimasz magabiztossága visszariasztott mindenkit, akinek a fejében esetleg megfordult az ötlet.

Koszorú sátorok útvesztőjében talpaltunk, melyeknek legalább a fele olyan vénnek tűnt, mint a teremtett világ. Foglyaink rosszkedvűen csoszogtak. Én lélegzet-visszafojtva báméskodtam. A bajtársaimat általában hidegen hagyja a múlt, én azonban rendszeresen elámulok – és időnként megijedek – tőle, milyen szédítő mélységekbe nyúlik vissza Berill történelme.

Szépfiú váratlanul megálljt parancsolt. Kijutottunk a Szindikusok Sugárútjára, amely a vámháztól a Bástya főkapujáig fut. A sugárúton hosszú menet vonult. Bár mi értünk elsőnek a kereszteződéshez, Szépfiú azonnal intett, hogy húzódjunk félre.

A menet száz gyalogkatonából állt. Keményebb fickóknak néztek ki, mint bárki más Berillben, rajtunk kívül. Az élükön egy sötét köpenyes alak lovagolt, a legnagyobb fekete csataménon, amit valaha láttam. Alacsony volt, szinte nőiesen karcsú, kopottas, fekete bőrruhában. Arcfátylas sisakja az egész fejét befedte. A kezén fekete kesztyűt viselt. Fegyvertelennek látszott.

– A kurva életbe! – suttogta Szépfiú.

Zavarba jöttem. Ez a lovas megborzongatott. A lelkem mélyén valami ősi, primitív ösztön azt ordította, hogy fussak, meneküljek! A kíváncsiságom azonban erősebbnek bizonyult. Ki ez? Talán arról a furcsa hajóról jött a kikötőben? Miért van itt?

A lovas vak tekintete közönyösen átsiklott fölöttünk, akár egy birkanyájon. Aztán hirtelen visszavillant, és megállapodott Némán.

Néma farkasszemet nézett vele, a félelem legcsekélyebb jele nélkül. És valahogy mégis kisebbnek, jelentéktelenebbnek tűnt.

A menetoszlop elmasírozott mellettünk, feszes, fegyelmezett léptekkel. Szépfiú, egy árnyalatnyival sápadtabban, mozgásra ösztökélte a fogolybandát. Pár lépéssel az idegenek mögött vonultunk be a Bástyába.

A konzervatív Kék vezetők java részét letartóztattuk, szabad lábon csak a vérmesebb természetűek maradtak. Mikor híre. ment a dolognak, elhatározták, hogy visszaütnék. Ezzel kiszabadították a szellemet a palackból. A szörnyű kánikula csúnyán elbánik az emberek idegeivel. Berill aljanépe csupa veszett sakál. Bármilyen apróság elég, hogy kitörjön a tömegőrület. Ha a dolgok elfajulnak, nagyon olcsóvá válik itt az emberélet. És ennyire durván már rég fajultak el.

A fő problémát a hadsereg jelenti. A gyöngye kezű, kérészéletű Szindikuskok parádéja teljesen szétzüllesztette a fegyelmet. A katonáknak ma már képtelenség parancsolni. A felkelések leverésében azért jobbra lehet számítani rájuk. Az ilyesmit hivatalos engedélynek tekintik a szabad rablásra.

Most az elképzelhető legrosszabb történt. Néhány cohors a Villásbarakkból csak külön jutalomért volt hajlandó az utcára vonulni, hogy rendet csináljon. A Szindikusk megtagadta a fizetést.

A cohorsok fellázadtak.

Szépfiú szakasza sietve támaszpontot épített ki a Kolduskapunál, és visszaverte mindhárom cohors rohamait. A legtöbb emberünk meghalt, de senki sem futott meg. Maga Szépfiú elvesztette a fél szemét és az egyik ujját, megsebesült a vállán meg a csípőjén, és mire befutott az erősítés, száznál is több lyuk volt a pajzsán. Inkább holtan, mint elevenen cipelték be hozzám.

A zendülők szétszóródtak. Egy szakasz elég volt nekik a Fekete Seregből.

Emberemlékezet óta nem volt a városban ilyen lázadás. Csaknem száz bajtársunk esett el, mire sikerült vérbe fojtanunk. Egyetlenegynek az elvesztése is nagy csapás lett volna. A Rongyos Negyed utcáit hullák borították. A hollók és a keselyűk rajokban telepedtek át a hegyekből.

A Kapitány visszavonta a Sereget a Bástyába.

– Hadd dühöngjék ki magukat! – mondta. – Eleget kínlódtunk velük. – Már nem egyszerően rosszkedvű volt: undorodott az egészszől. – Öngyilkosságra nem kötelez minket a szerződésünk.

Valaki megeresztett egy tréfát, hogy itt az ideje a kardunkba dőlni.

– Úgy látszik, a Szindikus pont ezt kívánja tőlünk.

Berill felőrölte a harci szellemünket, de senkit sem ábrándított ki annyira, mint a Kapitányt. Magát okolta a veszteségeinkért. Még lemondani is megpróbált.

A csőcselék mogorván és kedélytelenül munkálkodott a káosz fenntartásán, minden lelkesedés nélkül, mintha nemszeretem kötelessége volna. A tüzek és a fosztogatók megfékezésére tett kísérleteket konokul megakadályozták, de máskülönbén nem kötekedtek, csak nyüzsögtek mindenfelé. Az öldöklés és a zsákmányolás eléggé ötletszerűen folyt, míg a zendülő cohorsok, a többi egység katonaszökevényeivel kiegészülve, némi rendszert nem vittek belé.

A harmadik éjszaka Trejanus Falán strázsáltam a hunyorgó csillagok alatt: egy kötözni való bolond, aki önkéntes őrszolgálatra jelentkezett. A város furamód csendes volt. Ez

akár fel is kelthette volna a kíváncsiságomat, ha nem vagyok annyira fáradt. Alig bírtam ébren maradni.

Tom-Tom sétált arra.

– Te meg mi a fenét csinálsz itt, Vészmadár?

– Marha. Nem látszik?

– Úgy nézel ki, mint egy karóra szúrt varjú. Eredj szunyálni!

– Te se festesz jobban, csökkent.

Vállat vont.

– Szépfíú hogy van?

– Még rugdalózik. – Valójában nem sok esélyt adtam neki.

A város felé böktem. – Tudsz valamit róla, mi folyik odalent?

A távolban magányos sikoly harsant. Volt benne valami, ami kiemelte a korábbiak közül. Azokban fájdalom lüktetett, harag vagy félelem. Ez valami mást sugallt; valami sötétebbet.

Tom-Tom szokás szerint hímezett-hámozott egy darabig. Nagyon egy srófra járt az agyuk a bátyjával, Félszeművel. Ha a másik nem tud valamit, az titok, következésképp érdemes megőrizni. Varázslók!

– Az a hír járja, hogy a lázadók feltörték a pecsétet a forvalakák sírboltján, miközben kirabolták a Nekropolitán-dombot.

– Aha. Szóval azok az izék kiszabadultak?

– A Szindikus meg van győződve róla. A Kapitány szerint hülye. Szerintem is az volt, de Tom-Tom elég gondterhelt képet vágott.

– Kemény legényeknek néztek ki – mondtam. – Az a múltkori banda.

– Be kellett volna toborozni őket – felelte, hangjában árnyalatnyi szomorúsággal. Ő és Fél szemű régóta voltak a Seregben. Végigélték a lassú hanyatlását.

– Miért jöttek?

Megrántotta a vállát.

– Menj pihenni, Vészmadár. Minek gyilkolod magad? A végén úgyse számít szart se. – Tovább bandukolt, beleveszve gondolatai kusza vadonába.

Felvontam a szemöldököm. Ez aztán alaposan kikészült! Hátat fordítottam a tüzeknek, a fényeknek és az éjszakai ricsaj gyanús hiányának. A szemem majd' leragadt, a látásom elködösült Tom-Tomnak igaza van. Aludnom kell. A sötétségből újabb furcsa, reményvesztett sikoly hallatszott. Ezúttal közelebbről.

– Fölkelni, Vészmadár! – A Hadnagy nem volt szelíd. – A Kapitány vár a tiszti étkezdében.

Nyöszörögtem. Káromkodtam. Elmondtam mindennek, ami eszembe jutott. Ő vigyorgott, belemarkolt a könyéki idegdúcomba, és leborított a padlóra.

– Már fenn vagyok – morogtam a bakancsom után tapogatózva. – Mi az isten van?

Szó nélkül lelépett.

– Szépfíú megmarad? – kérdezte a Kapitány.

– Nem hiszem, de láttam már nagyobb csodákat is.

A tisztek és a strázsamesterek teljes számban összegyűltek.

– Tudnotok kell, mi történik – mondta a Kapitány. – A múltkori látogató a tengerentúlról jött követségbe.

Szövetséget ajánl. Északi seregeket a berilli flotta támogatásáért cserébe. Én belemennék. De a Szindikusz megmakacsolta magát. Még mindig Opál meghódítása miatt nyavalyog. Azt tanácsoltam neki, legyen kicsit rugalmasabb. Ha ezek az északiak sötét gazfickók, megállapodni velük még mindig a kisebbik rossz. Jobb szövetségesnek lenni, mint adófizetőnek. A kérdés az, mit csináljunk mi, ha a legátus bekeményít?

– Megtagadjuk a harcot, ha kitör a balhé az északiakkal? – kérdezte Cukorfalat.

– Lehet. Könnyen belenyuvadhatunk, ha leállunk kötözködni egy mágussal.

Puff! Az étkezde ajtaja kicsapódott. Kicsi, inas, kreol bőrű emberke viharzott be rajta, maga előtt tolvaj irdatlan nagy, horgas orrát. A Kapitány föl pattant, és összeütötte a bokáját.

– Szindikusz!

Látogatónk mindkét öklével az asztallapra csapott.

– Kegyelmed visszaparancsolta az embereit a Bástyába! Nem azért fizetem kegyelmeteket, hogy megvert kutyaként bujkáljanak!

– De nem is azért, hogy felkoncoltassuk magunk – felelte a Kapitány azon a hangján, amit a nehéz felfogású idióták számára tartogatott. – Testőrség vagyunk, nem csendbiztosok. A rendfenntartás a városi cohorsok feladata.

A Szindikusz fáradt volt, ingerült, ijedt; az idegei pattanásig feszültek. Tisztára, mint mindenki más.

– Lássa be! – gyözködte a Kapitány. – Ami Berillben van,

azt már nem lehet visszacsinálni. Az utcákon dühöng a káosz. Hiába próbálnánk rendet teremteni, csak belebuknánk. Erre a betegségbe nincs más orvosság: hagyni kell, hadd tomboljon, míg kifulladásig magától.

Ez tetszett. Kezdtém nagyon megutálni Berillt.

A Szindikusz teljesen összeomlott.

– Itt vannak még a forvalakák is. Meg az az északi keselyű, aki ott gubbaszt a sziget mellett.

Tom-Tom fölrezzent unott félálomból.

– A sziget mellett, azt mondja?

– Azt várja, hogy könyörögjek neki.

– Érdekes. – A töpörödött varázsló újra lehunyta a szemét.

A Kapitány vitatkozott egy darabig a Szindikussal a megállapodásunk részletein. Előszedtem az eredeti szerződés szövegét. A Szindikusz megpróbálta tágítani a klauzulákat: „*Igen, de... igen, de...*” Nyilvánvaló volt, hogy harcolni akar, ha a legátus úgy dönt, durván fog játszani.

Elmo horkolni kezdett. A Kapitány elbocsátott minket, és tovább veszekedett a megbízónkkal.

Azt hiszem, hét óra megteszi éjszakai pihenőnek. Nem fojtottam meg Tom-Tomot, amikor fölébresztett. De addig szitkozódtam és nyöszörögtem, míg megfenyegetett, hogy szamárcsődörré változtat, akkor bőghetek kedvemre a Hajnalkapukra. Magamra kaptam valamit, csatlakoztam egy tucat bajtárshoz, és már a Bástya belső udvarán jártunk, amikor rájöttem, hogy fogalmam sincs, hová megyünk és miért.

– Sírrablósdit játszunk – világosított fel Tom-Tom.

- Micsodát? – Reggelente néha nehezen fog az agyam.
- Megyünk a Nekropolitán-dombra, megnézni a forvalakák kriptáját.
- Na, álljon meg a menet...
- Teli a gatyád, Vészmadár? Mindig tudtam rólad, hogy nyuszi vagy.
- Mi a bűdös francot locsogsz itt összevissza?
- Ne szarj be. Három csúcsvarázsló van veletek, akik dögre unják magukat, mert egyéb dolguk sincs, csak titeket pátyolgatni. Félszemű is jött volna, de a Kapitány azt akarja, hogy legalább egyikünk a Bástyában maradjon.
- Elárulnád végre, minek megyünk oda?
- Kideríteni, hogy tényleg vannak-e vámpírok. Lehet, hogy az egész szart az északiak kavarták a kísértethajójukról.
- Jó csel. Nekünk is eszünkbe juthatott volna. – A forvalaka-veszély napok alatt elérte, amire semmiféle fegyveres erő nem lett volna képes: lecsendesítette a zavargásokat.

Tom-Tom bólított. Végighúzta az ujjait a kis dobon, amiről a nevét kapta. Elraktároztam ezt az esetet az emlékezetemben. Tom-Tom még a bátyjánál is rosszabb, ha be kell ismernie, hogy valamit jobban is csinálhatott volna.

A város olyan csendes volt, akár egy elhagyott csatatér. És ugyanúgy tele volt halottakkal, legyekkel, bűzzel és dögevőkkel. Semmi más nem hallatszott, csak a bakancsaink dobogása a kövezeten, meg egyszer egy girhes kutya gyászvonítása, amelyik konokul strázsálta gazdája tetemét.

– Lám, mibe kerül a rend! – dörmögtem. Megpróbáltam elkergetni a kutyát. Nem tágított.

– Lám, mivel jár a káosz! – vetette ellen Tom-Tom. *Di-dub* a dobján. – Nem egészen ugyanaz, Vészmadár.

A Nekropolitán-domb nagyobb annál a magaslatnál, amin a Bástya áll. A felső temetőkertből, ahol a gazdagok mauzóleumai voltak, ráláttam az északiak hajójára.

– Csak ülnek és várnak – jegyezte meg Tom-Tom. – Ahogy a Szindikus mondta.

– Miért nem vonulnak be? Ki a fene tudná megállítani őket? Tom-Tom vállat vont. Senki másnak nem volt véleménye.

Elértük a legendás sírboltot Pont úgy festett, amilyennek a sötét mendemondák alapján elképzelte az ember. Nagyon-nagyon régi volt, villámcsapás nyomait viselte, és látszott rajta, hogy valakik nemrég szerszámokkal estek neki. A vastag tölgyfakapu egyik szárnya forgácsokra hullott. A fogpiszkálónyi szilánkok tíz lépésnyi körzetben szóródtak szanaszét.

Manó, Tom-Tom és Néma összedugták a fejüket. Valaki elsütött egy viccet, hogy így, közösen talán kitesznek egy agyat. Aztán Manó és Néma állást foglalt kétfelől a kapu mellett, pár lépéssel hátrahúzódva. Tom-Tom szembefordult vele. Egy darabig ide-oda toporgott, mint a rohamra készülődő bika, majd rátalált a megfelelőnek vélt pontra, és görnyedt pózt vett föl, furán kitartott karokkal, akár egy harcművész paródiája.

– Mi lenne, barmok, ha kinyitnátok azt az ajtót? – mordult föl. – Hülyék. Hülyékkel vagyok körülvéve. *Du-damm-du* a dobon. – Az orrukat túrva ácsorognak.

Páran megragadtuk a tönkrenyomorított kapuszárnyat, és rángatni kezdtük. Túl vetemedett volt hozzá, hogy sokat engedjen. Tom-Tom nagyot húzott a dobjára, hajmeresztő rikoltást hallatott, és beszökkent a résen. Manó már ugrott is utána. Néma ruganyos gyorsasággal követte.

Odabent Tom-Tom patkányhangon felvisított, és tüszentőrohamot kapott. Könnyben úszó szemmel támolygott vissza a szabadba, keze fejével az orrát törölgetve. Amikor megszólalt, olyan volt a hangja, mint akit napok óta meghűlés gyötör.

– Nem csel volt. – Ébenfekete bőre hamuszürkére sápadt.

– Akkor micsoda? – akartam tudni azonnal.

Hüvelykujjával hátrafelé bökött a kriptára. Manó és Néma már odabent voltak. Mindkettejüket viharos prüszkölés fogta el.

A kapunyíláshoz araszoltam, és bekukkantottam. Semmit sem láttam, csak a felkavart porszemek táncát a napfény pászmájában. Beléptem. A szemem lassan hozzászokott a sötéthez.

Csontok heverték mindenfelé. Takaros kupacokba és tornyokba halmozva, ahogy csak egy örült elme szeszélye rendezheti el őket. Nagyon furcsa csontok voltak. Első ránézésre emberinek tűntek, de az én kirurgus-szemem különös aránytalanságokat talált rajtuk. Eredetileg vagy ötvenen lehettek. Csúnyán bezsúfolták ide őket annak idején. És valóban forvalakák voltak, mert Berillben csak a gonosztevőket temetik el hamvasztás nélkül.

Friss hullák is akadtak közöttük. Hét halott katonát számoltam össze, mielőtt kitért volna rajtam a

tüsszentőroham. Az egyik zendülő cohors egyenruháját viselték.

Kivonszoltam egy holttestet a nyíláson, eleresztettem, odébb botorkáltam, és fertelmesen rosszul lettem. Mikor úgy-ahogy magamhoz tértem, visszafordultam, hogy szemügyre vegyem a zsákmányomat.

A többiek elzöldült képpel álldogáltak körülötte.

– Ezt nem valami fantom csinálta – mondta Manó.

Tom-Tom reszketve bólogatott, ő volt a legjobban megrendülve. Az a gyanúm támadt, hogy nem pusztán a látványtól.

Néma közben tette a dolgát. Megidézett valahonnan egy futó, friss fuvallatot, mely szüzen hussant be a mauzóleum kapuján, majd porfátylakkal és halálbúzzel meggyalázva távozott.

– Megvagy a bőrödben? – kérdeztem Tom-Tomtól.

Bizalmatlanul nézegette az orvosi táskámat, és intett, hogy menjek a fenébe.

– Mindjárt rendbe jövök. Csak eszembe jutott valami.

Egy percig nyugtot hagytam neki, aztán tovább noszogattam.

– Micsoda?

– Kölykök voltunk még, én meg Félszemű. Akkor adtak el minket N'Gamónak, hogy a tanítványai legyünk. Egy faluból jött az üzenet, a hátsó hegyekből. – Letérdelt a halott katona mellé. – Emlékszem: a sebek ugyanilyenek voltak...

Elborzadtam. Így senki ember nem öl, még a legaljasabb bozótlakó sem, a halál módja mégis szándékoltnak tűnt, sőt kiszámítottnak: egy rosszakaró elme tudatos művének. És

ez annál iszonyúbbá tette.

Nagyot nyeltem, letérdeltem, nekiláttam a vizsgálatnak. Néma és Manó visszaóvakodott a kriptába. Manó felfelé fordította a tenyerét, begömbített ujjai között aprócska, borostyánszínű fény gömb lebegett.

– Nincs vérzés – jegyeztem meg.

– A vért befalja – mondta Tom-Tom. Néma kiráncigált egy újabb tetemet. – A belszerveket is, ha van rá ideje. – A második holttest a lágyékától az ádámcsutkájáig fel volt hasítva. A szíve és a mája hiányzott.

Néma visszament. Manó kijött. Letelepedett egy törött sírkőre, és a fejét ingatta.

– Nos? – vakkantott rá Tom-Tom.

– Amitől féltünk. Nem a barátaink viccelődtek. – Az öböl felé intett. Az északi gálya rendületlenül trónolt a halászladikok és parti bárkák szűnyograjában. – Ötvennégyen voltak odabent befalazva. Megették egymást. Ez maradt utolsónak.

Tom-Tom úgy pattant fel, mint akit pofon vágtak.

– Mi a baj már megint? – kérdeztem.

– Ez azt jelenti, hogy ez a rohadék volt a legaljasabb, a legravaszabb, a legkegyetlenebb és a legveszettebb az egész mocskos bandából!

– Vámpírok! – motyogtam. – Vámpírok, ma!

Tom-Tom a fejét rázta.

– Ez nem igazán vámpír. Ez a vérleopárd, a párducember, aki nappal két lábon jár, éjszaka négyen.

Farkasemberekről és vérmedvékről már hallottam. A szülővárosom körül a parasztok szokták ijesztgetni velük a

kölykeiket. A vérleopárd viszont újdonság volt számomra.

Meg is mondtam Tom-Tomnak.

– A párducember messze délen honos. Az őserdőben. – Kibámult a tengeröbölre. – Élve kell eltemetni.

Néma kivonszolt egy harmadik hullát.

Vérivó, májfaló párducemberek. Vénségesen vének; bölcsességüket a sötétségből nyerik; lelkükben hosszú ezredévek során felgyülemlett éhség és gyűlölet. Kész rémálom, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– El tudsz bánni vele?

– N'Gamo nem tudott. Ha még száz évig élek, akkor sem versenghetnék vele; és neki a fél kezébe meg a fél lábába került, mikor megpróbált elpusztítani egy fiatal hímet. Amivel most van dolgunk, az egy öreg nőstény. Keserű, kegyetlen és ravasz. Négyen együtt tálán feltarthatjuk valameddig. De elbánni vele? Azt nem.

– De ha ti Félszeművel ismeritek ezt az izét...

– Nem. – Egész testében rázta a reszketés. A dobját olyan szorosán markolta, hogy panaszosan nyikorgott. – Hidd el: soha...

A zavargások elcsitultak. Berill utcáin olyan meghunyászkodó csend uralkodott, mint egy frissen hódoltatott városban. Még a zendülők is lapítottak, míg az éhség neki nem hajtotta őket a gabonával tömött közraktáraknak.

A Szindikus megpróbálta nyomás alá venni a Kapitányt. A Kapitány nagy ívben tojt rá. Néma, Manó és Félszemű a foralakát hajszolta. A szörnyet csak a vadállati ösztön

vezette, az évszázados éhség csillapítása. A frakciók védelmi követelésekkel ostromolták a Szindikust.

A Hadnagy megint összehívott minket a tiszti étkezdébe. A Kapitány nem vesztegette az időt.

– Emberek, benne vagyunk a szarban. – Hátratett kézzel járkált fel-alá. – Berill új Szindikust akar. Minden frakció megkérte a Fekete Sereget, hogy maradjon ki a dologból. A tétek emelkedtek, az erkölcsi dilemma egyre kínzóbbá vált.

– Nem vagyunk hősök – folytatta a Kapitány. – Kemények vagyunk. Makacsok. Szavatartók, amíg lehet. De nem döglünk meg bukott ügyekért.

Fölszóltam, hagyományaink szellemében tiltakozva a kimondatlan javaslat ellen.

– A kérdés itt a Sereg fönmaradása, Vészmadár.

– Elfogadtuk a Szindikus aranyát, Kapitány. A kérdés itt a becsületünk. A Fekete Sereg négy évszázada töretlenül hű a szerződések szövegéhez. Gondolj Szet Könyvére, Korall krónikás feljegyzésében, amikor a Sereg a Csontarkhón szolgálatában állt, a Khiliarkhák Lázadása alatt!

– Gondolj rá te, Vészmadár, de csukott szájjal!

Fölmérgesedtem.

– Követelem a szabad szólás jogát, ami minden rangidős tisztet megillet a tanácsban!

– Joga van beszélni – helyeselt a Hadnagy. Igazából nagyobb hagyományörző nálam.

– Rendben. Hadd szónokoljon! Senki sem köteles odafigyelni rá. Ékes szavakkal felidéztem nekik a Sereg történetének legsötétebb óráját... míg rá nem jöttem, hogy

önmagammal vitatkozom. Félszível én is ki akartam szállni.

– Vészmadár? Befejezted?

Nagyot nyeltem.

– Ha találtok valami jogi kibúvót, benne vagyok.

Tom-Tom csúfondáros dobpergéssel köszöntötte elhatározásomat. Félszemű kuncogott.

– Ez Manónak való munka, Vészmadár. Sokáig ügyvédként piszkolta a papirost, mielőtt felküzdötte magát selyemfiúvá.

Manó bekapta a horgot.

– *Én* ügyvéd? Ügyvéd ám az öreganyád rühes...

– Kuss! – csapott az asztalra a Kapitány. – Vészmadár benne van. Ha már úgylis csupa elmebajnok ül itt a tanácsban, mindjárt kereshetünk is neki egy kibúvót.

A többiek szemlátomást megkönnyebbültek. Még a Hadnagy is. Krónikási minőségemben a véleményem nagyobb súllyal esett latba, mint hittem volna.

– A kézenfekvő kibúvó a másik szerződő fél kiesése – jegyeztem meg. A gondolat úgy lebegett az asztal fölött, mint valami vén, dohos, orrfacsaró szag. Mint a forvalakák sírboltjának kriptabúze. – Amilyen viharvert állapotban vagyunk, senki sem hibáztathatna minket, ha egy magányos orgyilkos kijátszana az éberségünket...

– Undorító egy észjárásod van, Vészmadár – csóválta a fejét Tom-Tom, és újabb dobszóval tisztelt meg.

– Bagoly mondja a verébnek. A becsület látszata így megmaradna. A Sereg hú a szerződéshez; de nem mindig tudja teljesíteni.

– Ez tetszik – bölintott a Kapitány. – Na, oszoljunk, mielőtt a Szindikus gyanakodni kezdene, miről járta tük ennyit a szákat. Te maradsz, Tom-Tom. Munkám van a számodra.

Üvöltések éjszakája volt. Az a fajta füledt, ragacos éjszaka, ami az utolsó, vékony válaszfalat is kikezdi a civilizált ember és a lelke mélyén leelkedő szörnyeteg között. Az üvöltések azokból a hajlékokból jöttek, ahol a rettegés, a hőség és a zsúfoltság túl nagy megterhelést rótt a szörnyeteget féken tartó lánkra.

Hideg szél süvöltött az öböl felett, roppant viharfellegetek kergetve az égre; sötét fodraik között villámlás táncolt. A szél kisöpörte Berill bűzét. A záporosó tisztára mosta az utcáit. A pirkadat fényében egészen más városnak tűnt: békésnek, nyugodtnak, makulátlannak.

Tócsák tarkították a kövezetet, amikor a hullámtörőhöz siettünk. A csatornáknban a zivatar hordaléka kavargott. A levegő hamarosan füledtebb és párásabb lesz, mint valaha, s bágyasztó ólomsúllyal fog a tüdőnkre nehezenni. Tom-Tom az este bérelt csónakban várt ránk.

– Mennyit vágtál zsebre az üzleten? – kérdeztem. – Ahogy elnézem ezt a ladikot, félúton sem leszünk a sziget felé, mire elsüllyed velünk.

– Egy garast se kerestem rajta, Vészmadár! – A hangja csalódottnak tűnt. Hírhedt tolvajok és feketézők voltak, ő meg az öccse. – Egy garast se! Ez a jószág kezesebb, mint hinnéd. A gazdája csempész.

– Ha te mondod! Szavadon foglak...

Azért elég óvatosan szálltam be. Tom-Tom képe elborult.

Kimondatlan megállapodás volt a Seregben, hogy úgy teszünk, mintha nem vennénk tudomást a két vajákos fivér kapzsiságáról.

Nagy horderejű megbeszélésre készülődtünk. Tom-Tom szabad kezet kapott a Kapitánytól. Én meg a Hadnagy azért mentünk vele, hogy hókon billentsük, ha túlságosan elragadná a hév. A díszkiséretet Néma alkotta, fél tucat bajtárssal.

A szigetnél átkiabáltak nekünk egy vámhajóról. Odébbálltunk, mielőtt tovább alkalmatlankodhattak volna. Guggolva igyekeztem kilesni a vitorlarúd alól. Ahogy közeledtünk hozzá, a fekete gálya egyre nagyobbra és fenyegetőbbre nőtt.

– Kész úszó sziget a rohadék!

– Túl nagy – mordult föl a Hadnagy. – Ekkora hajó nem bírja a tengert rossz időben.

– Miért nem? Honnan tudod? – Még ilyen izgatottan is furdalt a kíváncsiság a testvéreimmel kapcsolatban.

– Kölyökkoromban hajósinaskodtam. Onnan. – A hangvétele nem biztatott további faggatózásra. Nálunk senki sem beszél szívesen az előéletéről. Ahogy az el is várható egy rakás gazembertől, akik csak a jelennel törődnek, a jövővel ritkán, a múlttal pedig soha, és rég széthullottak volna már, ha nem tartja őket össze egyfajta „*mi-az-egész-rohadt-világ-ellen*” csökönyösség.

– Nem túl nagy, ha megvan a bűverőd az irányításához – vetette ellen Tom-Tom. A keze reszketett, és kapkodó, ideges ütemeket vert a dobon. Akárcsak Félszemű, ő is utálta a vizet.

Szóval így vagyunk. Egy titokzatos északi bűbajos. Egy hegyoromnyi hajón, ami feketébb a pokol bugyrainál. Az idegeim kásásodni kezdtek.

A gálya legénysége kötélletrát hajított le nekünk. A Hadnagy mászott föl rajta elsőnek. Olyan képet vágott, mint akire mély benyomást tesz a látvány.

Nem vagyok tengerész, de nekem is úgy tűnt, hogy a hajót példás rendben tartják, és a fedélzetén vasfegyelem uralkodik.

Egy fiatal tiszt odabólintott Tom-Tomnak, Némának meg nekem, és intett, hogy kövessük. Lépcsők és folyosók sokaságán vezetett le a gálya gyomrába; egész idő alatt nem szólt egy árva szót sem.

Az északi követ keresztbe vetett lábbal ült egy halom pompásan hímzett vánkoston, háttal a nyitott kajütblakoknak. A kabinja bármelyik keleti kényúrnak becsületére vált volna. Leesett az állam. Tom-Tomot ette a sárga irigység. A követ felnevetett.

Döbbenetes volt a nevetése. Magas, vékony, szinte már visongás; jobban illett volna valami tizenöt éves, fruskányi kocsmatündérhez, mint egy félelmetes nagyúrhoz, akinek a hatalma előtt királyok hajolnak meg.

– Elnézést – mondta aztán, és előkelően kacér mozdulattal odakapta a kezét, ahol a szája lett volna, ha nem rejti fekete arcfátyol mögé. – Foglaljatok helyet!

A szemem önkéntelenül kerekre nyílt. Először ugyanis teljesen más hangon szólalt meg, mint másodszor. Mi van abban a nyavalyás sisakban? Egy egész fogadóbizottság? Tom-Tom buzgón nyeldekelte a levegőt. Néma, nevéhez

híven, szó nélkül leült. Követtem példáját, és igyekeztem nem túl sértően viselkedni, miközben rémülten és kíváncsian meredtem vendéglátónkra.

Tom-Tom aznap nem volt éppenséggel a diplomaták gyöngye.

– A Szindikus már nem tarthatja magát sokáig – bökte ki egy szuszra. – Szeretnénk megegyezésre jutni...

Néma a combjába mélyesztette a lába nagyujját.

– Ez volna a mi merész tolvajhercegünk? – mormoltam. – A mi kötélidegzetű államférfink?

A legátus kuncogott.

– Te vagy az orvos? Vészmadár? Nézd el neki. Ismer.

Hideg iszonyat árnyéka borult rám, hogy a bőröm is beleborzongott. Veríték ütött ki a halántékomon. Semmi köze nem volt a hőséghez. A kajütblakok felől hús tengeri szellő simított végig a kabinon; az a fajta szellő, amiért Berillben most ölni tudtak volna az emberek.

– Nem szükséges félni tőlem. Szövetségi ajánlattal jöttem, amely legalább annyira előnyös Berill számára, mint az én népemnek. Meg vagyok győződve róla, hogy az egyezmény előbb-utóbb megvalósul... bár nem a jelenlegi uralkodóval. A ti problémátoknak ugyanaz a megoldása, mint az enyémnek; szerződéses kötelezettségeitek azonban igen kényes helyzetbe hoztak titeket.

– Mindent tud. Nincs értelme pofázni – krákogta Tom-Tom. Rákoppintott a dobra, ám ezúttal még a fétise sem húzta ki a csávából. Kezdett fuldokolni.

A legátus a fejét csóválta.

– A Szindikus nem sebezhetetlen. Még a ti védelmetek

alatt sem. – Tom-Tom nyelvét egy nagy, láthatatlan macska markolta. A követ rám nézett. Vállat vontam. – Tétélezzük fel, hogy miközben csapataitok a Bástyát ostromló lázadókkal harcolnak, a Szindikus váratlanul elhalálozik.

– Remek ötlet – mondtam. – De mi lesz velünk utána?

– Visszaveritek a lázadókat, aztán fölfedezitek a halálesetet. A szerződéseitek semmissé válik, így hát elhagyjátok Berillt.

– És hova megyünk? És hogy rázzuk le az ellenségeinket? A városi cohorsok üldözni fognak.

– Közöld a kapitányoddal, hogy amennyiben írásos felkérést kapok az utódlás biztosítására, hajlandó vagyok bevonulni a városba, mihelyt a jelenlegi Szindikus halálát nyilvánosságra hozzák, és csapataim haladéktalanul leváltják a Bástya helyőrségét, vagyis titeket. Utána távozhattok Berillből, és letáborozhattok a Hamvába Holt Remények fokánál.

A Hamvába Holt Remények foka nyílhegy alakú földnyelv, melynek mészkő magaslatait temérdek kis barlangjárat furdalja keresztül-kasul. Berilltől egynapi járóföldre nyúlik a tengerbe kelet felé. Csak egy világítótorony van rajta, amit néha megraknak fegyveres őrséggel. A nevét az idegtépő, panaszos jajongásról kapta, amit a barlangokon átsűrítő szelek keltenek.

– Az egy istenverte halálcsapda. A kurafiak lezárják a földnyelvet, és a markukba röhögnek, miközben mi felzabáljuk egymást.

– Csónakon órák alatt be tudom hajózni az egész Sereget.

Bimm-bamm. Négy hüvelykkel a homlokcsontom mögött

megszólt a vészharang. Ez az anyaszomorító szórakozik velünk.

– Igaz. De mi a francnak csinálnál ilyen?

– A Fekete Sereg megbízás nélkül maradna. Én hajlandó lennék új szerződést kínálni. Északon szükség van jó katonákra.

Bimm-bamm. Az a nyavalyás harang csak nem akart elhallgatni. Fel szeretne fogadni minket? De miért? És mire?

Valami azt súgta nekem, hogy ez nem a legmegfelelőbb pillanat ezeknek a kérdéseknek a feltételére. Témát váltottam.

– Mi lesz a forvalakával? – Ha bal felől várják a lépést, cselezzünk jobbra.

– A sírból szökött bestiával? – A követ most álmaid asszonyának hangján dorombolt, csábítón és sejtelmesen.

– Talán azt is fel tudom használni valamire.

– Pórázra akarod fűzni?

– Ha munkára foghatom...

A derült égből lesújtó villámcsapásra gondoltam, és a bronzlapra vésett börtönvarázsra, amely előtte egy ezredéven keresztül dacolt az idővel. Biztos vagyok benne, hogy gyanúmat nem engedtem kiülni az arcvonásaimra. A legátus azonban halkán felkuncogott.

– Talán, derék orvosom. Vagy talán mégsem. Érdekes fejtörő, nemde? Eredj vissza a kapitányodhoz! Ideje dönteni. Minél előbb. Az ellenségeitek ugrásra készen állnak.

Egy intéssel elbocsátott minket.

– Átadod és kész! – vicsorított a Kapitány Cukorfalatra.

– Aztán sürgősen visszavonzolod a segged!

Cukorfalat fogta a futártársolyt az üzenettel, és lelépett.

– Akar még valaki vitatkozni? Szemét fattyúk, megvolt az esélyetek, hogy kirúgjatok! Elcsesztétek.

Az indulatok forrponton voltak. A Kapitány óvatos kitérő javaslatot küldött a legátusnak, aki erre felajánlotta nyílt pártfogását a Szindikus elhunytja esetén. Cukorfalat a Kapitány válaszát vitte.

Tom-Tom magában motyogott.

– Nem tudjátok, mit csináltok... Nem tudjátok, kinek írtok alá...

– Világosíts fel! Nincs kedved? Akkor dögölj meg. Vészmadár! Mi a helyzet odakint?

Nemrég tértem vissza a városban tett felderítőútról.

– Igazuk volt, ez járvány. De még sosem láttam ilyet. Szerintem a forvalaka a csíragazda.

A Kapitány úgy hunyorított rám, mint aki ölni készül.

– Orvosbeszéd. A csíragazda hordozza a kórt. A fertőzőgócok ott alakulnak ki, ahol őlt.

A Kapitány felmordult.

– Tom-Tom? Te ismered ezeket a valamiket!

– Sose hallottam olyanról, amelyik betegséget terjesztett volna. És akik a kriptában jártunk, mind egészségesek vagyunk.

Közbekottyantottam.

– A csíragazda nem számít. A járvány igen. Ha nem égetik

el mielőbb a halottakat, hamarosan még szörnyűbb lesz.

– A Bástyát egyelőre nem fertőzte meg – vont vállat a Kapitány. – És van jó hatása is. A helyi garnizonban megszűnt a szökdösés.

– A Rongyos Negyed forrong. Nemsokára megint kitör az őrjöngés.

– Mikor?

– Két nap? Legfeljebb három.

A Kapitány az ajkát rágta. Egyre jobban szorult a nyakunkon a hurok.

– Muszáj lesz...

A garnizon egyik tribunusa dugta be a fejét az ajtón.

– A kapunál valami csőcselék gyülekezik. Van egy feltörő kosuk.

– Menjünk! – mondta a Kapitány.

Csak pár percünkbe telt szétszórni őket. Elég volt hozzá egy-két nyílveendő meg néhány üst forró víz. Szétszaladtak, átkok és káromkodások özönét zúdítva ránk.

Leszállt az éj. A falon maradtam, a távoli fáklyalángokat figyeltem, ahogy a város utcáin keringenek és kóborolnak. A tömeg kezdett egybeforni, idegrendszerrel fejlesztett ki magának. Ha agyat is növeszt hozzá, egy forradalom kellős közepén fogjuk találni magunkat.

A fáklyák mozgása végül megritkult, alábbhagyott. A robbanás nem ma fog bekövetkezni. Talán holnap, ha a hőség és a fülledtség túllépi a tűréshatárt.

Később valami kaparászást hallottam jobb felől. Aztán súrlódó zörejeket. Halk, ütemes csattogást. Finoman, éppen csak neszezve, de hallottam. Közeledett. Elöntött a

rettegés. Olyan mozdulatlaná dermedtem, akár a kapubolt fölött strázsáló vízköpők. A szellő könnyed legyezését sarkvidéki orkánnak éreztem a bőrömen.

Valami átmászott a bástyafalon. Vörös szemek. Négy láb. Sötét, mint az éjszaka. Fekete párdúc. Cseppfolyós mozgás, akár a hegyoldalban áramló forrásvízé. Leosont a lépcsőn a belső udvarba. Eltűnt.

A hátsó agyamban rejtőző majom szeretett volna eszeveszetten rikoltozva felkapaszkodni előle az első fára, minél magasabbra, hogy ürülékkel és rohadt gyümölcscsel dobálja meg. Bemenekültem a legközelebbi ajtón. A zárt terek védelmében maradvá rohantam a Kapitány lakrészéhez, és kopogtatás nélkül odabent termettem.

A priccsén fekvé találtam. Ébren volt, a tarkóján összefűzött kézzel meredt a mennyezetre. A szobát egyetlen gyertya reszketeg, halovány fénye világította meg.

– A forvalaka a Bástyában van. Láttam átjönni a falon. – A hangom úgy nyivákkolt, mint Manóé.

Kedvetlenül horkantott.

– Hallasz, a kurva életbe?

– Hallottalak, Vészmadár. Eredj innen! Hagyj magamra.

– Igenis, uram!

Szóval így állunk. Beleroppant szegény. Araszolva hátráltam az ajtó felé, amikor...

A sikoly átható volt, hosszú és reménytelen; hirtelen végződött, mintha elvágták volna. A Szindikusz lakrészéből jött. Kardot rántottam, és kirontottam az ajtón – egyenesen Cukorfalatnak. Cukorfalat felbukott. Értetlenül álltam fölötte, és kába fővel csodálkoztam rajta, hogy ilyen hamar

visszaért.

– Gyere már be, Vészmadár! – vakkantott utánam a Kapitány. – Meg akarod magad öletni? – A Szindikus lakosztályából újabb üvöltések harsantak. A halál nem válogatott.

Beráncigáltam Cukorfalatot. Az ajtót bezártuk és elreteszeltük. Zihálva nekivettem a hátam, a szememet lehunytam. Valószínűleg csak képzelődtem, de mintha vadállati morgást hallottam volna, ahogy valami eloson az ajtó előtt.

– Most mi lesz? – kérdezte Cukorfalat. Az arcából minden szín kifutott. A keze remegett.

A Kapitány pár gyors sort firkantott egy papirosra, és odalökte neki.

– Most szépen visszamégy.

Dörömböltek az ajtón.

– Ki a keserves...? – csattant fel a Kapitány.

Odakintről egy hang válaszolt; a vastag fa szinte felismerhetetlenné torzította.

– Félszemű – mondtam.

– Ereszd be!

Engedelmeskedtem. Másfél tucat ember tódult be az ajtón, élükön Félszeművel, Tom-Tommal, Manóval és Némával. A szoba pillanatok alatt szűkké és fülledtté vált. Tom-Tom volt a szóvivő.

– A párduecember a Bástyában van, Kapitány. – Izgatottságában még arról is megfeledkezett, hogy a dobbal adjon nyomatékát a szavainak. Szegény szerszám

szinte elárvultan lógott az övéről.

Újabb sikoly a Szindikus lakrészéből. Szóval az előbb mégis a képzeletem járatta velem a bolondját.

– Mihez kezdünk? – kérdezte Félszemű. Apró, ráncos, fekete emberke volt, egy bakarasszal sem nagyobb a bátyjánál. Egy év különbség választotta el őket, de az ő korukban ezt senki sem számolta már. Mindketten idősebbek voltak százévesnél, ha az Évkönyveknek hinni lehet. Félszemű máskor az idegeinkre ment a bizarr humorával; most szabályszerűen rettegett. Tom-Tom közel járt a hisztériához. Manó és Néma is elég megrendültnek látszott. – Ha nem csinálunk semmit, egyenként fog levadászni minket!

– Meg lehet ölni?

– Ezek szinte legyőzhetetlenek, Kapitány.

– Meg lehet őket ölni? – A Kapitány hangjába fenyegető él költözött, ő is félt.

– Igen – vallotta be Félszemű. Ő egy árnyalatnyival kevésbé tűnt ijedtnak, mint Tom-Tom. – Semmi sem sebezhetetlen. Még az az arctalan dolog sem a fekete hajón. De ez a szörnyeteg erős, gyors és ravasz. A fegyver nem sokat ér ellene. A mágia valamivel többet, de az sem elég. Soha azelőtt nem hallottam, hogy elismerte volna a mestersége korlátait.

– Eleget beszéltünk! – mordult föl a Kapitány. – Most cselekedni fogunk.

Nem volt könnyű eligazodni a parancsnokunkon, ám ezúttal átláttam rajta. Lehetetlen helyzetbe került, a tehetetlen düh egyre csak gyűlt-gyülemlt benne; és most minden keserű

epét a forvalakára zúdít.

Tom-Tom és Fél szemű hevesen tiltakoztak.

– Mióta rájöttetek, hogy ez az izé elszabadult, folyton ő jár az eszetekben – mondta a Kapitány. – Rég kifundáltátok, hogy szállnátok vele szembe, ha muszáj. Csináljátok!

Újabb üvöltés.

– A Papírtorony kész mészárszék lehet – motyogtam. – Ez a fenevad sorra kikészít mindenkit odabent.

Egy pillanatra azt hittem, még Néma is ellenkezni fog.

A Kapitány felővezte magát a fegyvereivel.

– Tűznyelő, szedd össze az embereket! Zárjátok le a Papírtorony összes bejáratát! Elmo, válassz ki pár jó alabárdost és számszeríjászt! A nyilakat mérgezzétek meg! Húsz perc röppent el. Már nem tartottam számon a sikolyokat. Minden összezavarodott bennem, csak a feszültség meg a félelem maradt – és az egyre gyötrőbbben lüktető kérdés: miért támadta meg a forvalaka a Bástyát? Miért kezdett ilyen módszeres vadászatba? Nemcsak az éhség hajtotta, ezt biztosra vettem.

A legátus célzott rá, hogy esetleg felhasználná. Mire? Erre? Mit keresünk mi egy olyan alak mellett, aki ilyesmire képes?

A négy vajákosunk közösen szötte a varázslatot, amit elővédbe küldtek. A levegő szúrósan sistergett, kék szikrákat hányt. Utána az alabárdosok következtek. Őket a számszeríjások fedezték. Leghátul mi, csellengők, vagy tucatnyian. Ebben a felállásban nyomultunk be a Szindikusz privát területére.

Pofáraesés. A Papírtorony előcsarnokában semmi

rendhagyót nem találtunk.

– Odafönt van – mondta Fél szemű.

A Kapitány a mögöttünk ásító, boltozatos folyosójárat felé fordult.

– Tűznyelő, hozd a legényeket!

Az volt a terve, hogy szobáról szobára nyomul előre, és sorra lezárat minden kijáratot, egyetlenegyét kivéve. Fél szemű és Tom-Tom nem értettek vele egyet. Azt mondták, a szörny csak veszedelmesebb lesz, ha sarokba szorítják. Baljós csend vett körül minket. A sikolyok pár perce abbamaradtak.

Az első áldozatot a belső toronyba vezető lépcső tövében találtuk meg.

– Közülünk való – morogtam. A Szindikusz mellett éjjel-nappal a Sereg egyik osztaga teljesített testőrszolgálatot. – A hálóterem? Föntebb? – Most jártam először a Papírtoronyban.

A Kapitány bólintott.

– Konyhaszint, raktárszint, két emelet szolgálószállás, aztán jönnek a családtagok, végül a Szindikusz maga. Legfelül a könyvtár és a hivatali szobák. Hogy minél nehezebb legyen a kurafi közelébe férközni.

Megvizsgáltam a holttestet.

– Nem egészen olyan, mint amiket a kriptában találtunk. Hé, Tom-Tom! Meghagyta a vért, és a belső szerveket is. Hogyhogy?

Nem talált rá magyarázatot. Fél szemű sem.

A Kapitány fölfelé kémlelt, az emeleti homályba.

– Innentől rázós lesz. Alabárdosok, egyszerre csak egy

fokot! Hegyet alacsonyan tartani. Íjászok, négy-öt lépéssel mögöttük! Mindenre löni, ami mozog. Többiek, kardot kézbe! Gyerünk azzal a varázslattal, Félszemű.

Sistergés. Lépés lépés után, óvatosan, egyszerre. Félelemszag. *Kvanggg!* Az egyik számszeríjász véletlenül elrántotta a ravaszt. A Kapitány köpködött és morgott, mint egy rosszkedvű vulkán kitörés előtt.

Sehol semmi, még egy kurva kiséger se.

Aztán jöttek a szolgaszállások. A falakat vastagon borította a vér. Hullák és letépett testrészek heverték mindenfelé, a szétszaggatott és rommá zúzott bútordarabok között. A Seregben kemény fickók szolgálnak, de amit itt láttak, az a legkeményebbet is megrendítette. Még engem is, az orvost, aki hivatalból szembesülök a csatamezők legszörnyűbb aratásával.

A Hadnagy megköszöri a torkát.

– Kapitány, megyek és összeszedem az egész Sereget, bármiféle szörnyeteg, ezt nem viszi el szárazon.

A hangja nem tűrt ellentmondást. A Kapitány csak bólintott. A mérsárlás látványa ilyen hatással volt ránk. A félelem némileg elhalványult. A legtöbben úgy döntöttünk, ez a fenevad nem maradhat élve.

Sikoly harsant fentről. Mintha gúnyos, kihívó sértést vágtak volna a képünkbe. Kemény szemű férfiak indultak meg fölfelé a lépcsőn. A varázslat sisteregve haladt előttük. Tom-Tom és Félszemű leküzdötték a rettegésüket. A vadászat véresen komolyra fordult.

Eszembe jutott, hogy a Papírtorony csúcsán fészkelő sast elkergette egy keselyű. Rosszabb óment elképzelni se

tudnék. Egy huncut petákat sem adtam volna a megbízónk életéért.

Öt emeleten vonultunk végig. Iszonyú nyomok tanúsították, hogy a forvalaka egyiket sem hagyta ki...

Tom-Tom keze a magasba lendült, előre mutatott. A forvalaka közel járt. Az alabárdosok letérdeltek a fegyverük mögé. A számszeríjszok célba vették az árnyékokat. Tom-Tom fél percet várt. Feszülten állt, Félszemével, Némával és Manóval együtt; olyasmire füleltek, amit a külvilág elképzelni sem tudott. Aztán:

– Lesben áll. Óvatosan! Ne nyissatok rést neki.

Feltettem egy hülye kérdést, ami akkor is rég elkésett volna már, ha történetesen van valami veleje.

– Nem kéne ezüstfegyvereket használni? Ezüsthegyű nyilakat és ezüstözött pengéket?

Tom-Tom úgy elképedt, hogy válaszolni sem tudott.

– Ahol én születtem, a parasztok azt mesélik, hogy a farkasembereket csak az ezüst öli meg.

– Marhaság. Ugyanúgy öld meg őket, mint bármi mást. Csak gyorsabban kell támadni és keményebben odasózni, mert második lehetőséged nem lesz.

Minél többet árult el a szörnyről, annál kevésbé tűnt veszedelmesnek. Tisztára, mintha veszett oroszlánra vadásznánk. Minek ez a nagy felhajtás?

Emlékeztettem magam a szolgaszállásokra.

– Senki sem mozdul! – mondta Tom-Tom. – És pofát befogni. Megpróbáljuk kiugrasztani.

Összedugták a fejüket a kíséretével. Egy idő múlva integettek, hogy nyomuljunk tovább.

Szoros alakzatban kióvakodtunk az utolsó lépcsőfordulóra: emberi sündisznó, villogó acéltüskékkel. A vajákosaink felpörgették a varázslatukat. Valahonnan a sűrű homályból dühös ordítás harsant, karmok kaparták a követ. Valami megmozdult. Íjhúrok pendültek. Újabb ordítás, ezúttal másmilyen, szinte már gúnyolódó. A varázslók megint tanácskozássra gyűltek. A lépcső tövében a Hadnagy alakzatba állította a falakról visszahívott embereket, arra az esetre, ha a szörny áttörne az első csatasoron.

Lépésről lépésre araszoltunk tovább a sötétségben. A feszültség kibíratatlanná fokozódott. Vértócsákban csúszkáltunk, hullák közt botladoztunk. Hátról katonák siettek előre, hogy sorra lezárják az oldalfolyosókat. Lassan nyomultunk végig a hivatali helyiségeken. A számszeríjászok kétszer adtak le sortüzet valami rezdülésre.

A forvalaka bosszúsan elordította magát, alig húsz lábnyira tőlünk. Tom-Tom ajkáról ziháló sóhaj szakadt fel, inkább talán nyögés.

– Megvan! – lihegte. Vagyis elkapták a varázslatukkal.

Húsz láb. Szinte az orrunk előtt. Nem láttam semmit... Valami moccan. Nyilvesszők röppentek. Emberi halálsikoly...

– Az istenit! – káromkodott a Kapitány. – Valaki még életben volt.

Valami elhúzott az alabárdok fölött, sötéten, akár az éjszaka szíve, és sebesen, akár a hirtelen halál. Egyetlen gondolatra jutott időm – *gyors!* –, aztán közénk csapott. Emberek dőltek egymásra kiabálva. A szörnyeteg bömbölt

és morgott, karmok és fogak villantak mindenütt, túl gyorsan, semhogy a szem követni tudta volna őket. Valami selymesen iramló feketeséget véltem megpillantani, odavágtam a kardommal. Aztán egy szörnyű ütés a levegőbe emelt, és tíz lábnnyira röpített.

Talpra ugrottam, a hátamat egy oszlopnak vetve. Biztos voltam benne, hogy meg fogok halni, hogy a szörny mindannyiunkat megöl. Micsoda önhittség volt azt gondolnunk, hogy elbánhatunk vele! Csak másodpercek teltek el. Féltucat bajtársunk halott volt. Kétszer annyi sebesült. A forvalaka le sem lassult, nemhogy baja esett volna. Nem zavarták sem a fegyverek, sem a mágia.

A vajákosaink kis csapatba verődtek, kétségbeesetten igyekeztek összehozni egy újabb varázslatot. Az alakzat megtépázott maradéka még állt a Kapitány körül. A többiek szétszóródtak. A forvalaka fel-alá cikázott, egymás után végzett velük.

Szürke lángcsóva lobbant a teremben, egy pillanatra éles fénybe vonta, beleégetve a mészárlás látványát a szemfenekembe. A forvalaka felordított, ezúttal fájdalmában. Jó pont a varázslóknak.

Aztán elrugaszkodott, egyenesen felém. Pánikba esve odavágtam hozzá, ahogy elhúzott mellettem. Elvételtem. Megpördült, nekifutásból a vajákosokra vetette magát. Azok újabb tűzvarázssal fogadták. A forvalaka üvöltött kínjában. Egy ember ugyancsak. A fenevad a kövekre zuhant, és veszettül vonaglott, akár a döglődő kígyó. Mindenfelől katonák vagdalták karddal és alabárdal. Talpon termett, és kisuhant a boltíves kapun, amit a

magunk számára hagyunk nyitva, a visszavonuláshoz.

– Megy! – bömbölte a Kapitány teli torokból, figyelmeztetésül a Hadnagynak.

A térdem megrogyott, végtelen megkönnyebbülés öntött el. Elment... De mire a seggem padlót érhetett volna, Fél szemű bukkant föl mellettem, és a karomnál fogva felrángatott.

– Gyere, Vészmadár! Elkapta Tom-Tomot. Segítened kell. Odatámolyogtam, és csak közben vettem észre egy hosszú, sekély karcolást a combomon.

– Jobb lesz alaposan kimosni – motyogtam. – A karma csupa mocsok lehetett.

Tom-Tom ronccsá marcangolt embertorzó volt. A torkát kitepték, a gyomrát felhasították. A karjáról és a melléről csontig szaggatták a húst. Legnagyobb elképedésemre még élt, de semmit sem tehettem érte. Nemcsak én; a világ legjobb orvosa sem. A kis fekete emberkét még egy gyógyító varázslatokra szakosodott mestermágus sem tudta volna újra összefoltozni. De Fél szemű ragaszkodott hozzá, hogy megpróbáljam, és én próbálkoztam is konokul, míg a Kapitány el nem cibált onnan, hogy foglalkozzak azokkal, akiknek még van némi esélyük. Mikor engedelmeskedtem neki, Fél szemű ordítózni kezdett velem.

– Fényt! Legalább egy rohadt gyertyát hozzatok, a tetves mindeneteket! – förmedtem a körülöttem lebzselőkre. A Kapitány közben összegyűjtötte a sértetlenül maradtakat, és az ajtóba állította őket, hátha a forvalakának kedve támad visszajönni.

Ahogy a világítás egyre jobb lett, lassan rányílt a szemünk a

helyzet súlyosságára. Az átokverte szörny megtizedelt minket. Ráadásul a Szindikus halomra gyilkolt titkárai és tanácsadói között rátaláltunk egy tucat testvérünkre, akik nem velünk jöttek a terembe. Ők adták aznap éjjel a testőrszolgálatot.

– A Szindikust nem látta senki? – kérdezte a Kapitány. – Itt kell lennie valahol.

Tűznyelővel és Elmóval nekiláttak a keresésének. Nemigen tudtam figyelni rájuk. Úgy vágtam és varrtam, mint egy eszeveszett, odaparancsoltam segíteni mindenkit, aki meg bírt állni a lábán. A forvalaka karmai által hasított sebek mélyek és alattomosak voltak, gondos fertőtlenítést és szakértő kötözést követeltek.

Manónak és Némának sikerült annyira lecsillapítaniuk Félszeműt, hogy hasznát vettem a munkájának. Szerintem csináltak vele valamit. Üveges szemmel, kábán dolgozott, mint akit csak egy paraszthajszál választ el az álomtól vagy az ájulástól.

Mihelyt tudtam rá időt szakítani, újra megnéztem Tom-Tomot. Még *mindig* élt, a kis dobját szorongatta. A keserves úristenit! Ez az eszelős makacsság igazán jutalmat érdemelne. De hogyan? Az én tudományom egyszerűen kevés volt hozzá.

– Hé! – kiáltotta Tűznyelő. – Kapitány!

Odanéztem én is. Egy ládát kopogtatott a kardjával.

A láda kőből volt: egyike azoknak a betörésbiztos kincsesládáknak, amikben a gazdag berilliek a vagyonukat szokták tartani. Úgy becsültem, legalább ötszáz fontot nyomhatott. Kívül mindenféle cifra faragások borították, de

igen ramaty állapotban: összevissza törték-zúzták őket. Karmok műve, netán?

Elmo leverte a zárat, és fölfeszítette a fedelet. Az első alatta lévő dolog, amire a tekintetem esett, egy férfi volt. Ott feküdt a temérdek aranyon és drágakövön, a karját a fejére fonta, és reszketett. Elmo komor pillantást váltott a Kapitánnyal.

A Hadnagy érkezése terelte el a figyelmemet. Egészen mostanáig tartotta az állását a lépcső tövében, de aggódni kezdett, mert nem történt semmi. A forvalaka nem ment le hozzánk.

– Kutassátok át a tornyot! – mondta neki a Kapitány. – Talán fölfelé menekült. – Fölöttünk még volt pár emelet.

Mire a pillantásom visszatévedt a ládára, már újra csukva volt. A megbízónknak nyomát se láttam. A kőfedélen Tűznyelő üldögélt, a körmeit tisztogatta egy törrel. Megnéztem magamnak a Kapitányt és Elmót. Mintha valami furcsát éreztem volna rajtuk.

Csak nem fejezték be, amit a forvalaka félbehagyott? Nem, az lehetetlen. A Kapitány képtelen lenne ilyen ocsmányul elárulni a Sereg eszményeit. Vagy mégis?

Nem kérdeztem meg tőle.

A torony átkutatása nem járt eredménnyel. Csupán egy vérnyomot találtak, ami a tetőre vezetett; a forvalaka itt megállt erőt gyűjteni. Súlyosan megsérült, de végül kicsúszott a markunkból. Lemászott a torony külső homlokzatán.

Valaki fölvetette az ötletet, hogy vadásszuk le. A Kapitány azt felelte:

– Itthagyjuk Berillt. Nem vagyunk többé alkalmazásban. Le kell lépniük, mielőtt a város ellenünk fordul.

Tűznyelőt és Elmót elküldte, hogy tartsák szemmel a helyi garnizont. A többiek nekiláttak elszállítani a Papírtoronyból a sebesülteket.

Közben pár percre díszkíséret nélkül maradtam. Gyanakodva nézegettem a nagy kőládát. Feltámadt bennem a kísértés, de legyűrtem. Nem akartam tudni.

Cukorfalat későn ért vissza, elszalasztotta az egész csinn-bumm cirkuszt. Közölte velünk, hogy a legátus kikötött a legnagyobb mólónál, és most hajózza ki a csapatait.

A bajtársak csomagoltak és készülődtek, egyesek a Papírtoronyban történeteket tárgyalták, mások azon morogtak, hogy odébb kell állniuk. Ha az ember felhagy a vándorérettel, óhatatlanul gyökeret ereszt. Összegyűjt ezt-azt. Asszonyt talál magának. Aztán bekövetkezik az elkerülhetetlen, és kénytelen lesz mindent faképnél hagyni. Sok fájdalom tört aznap felszínre a barakkjainkban, és nemcsak a sebesülteké.

Ott voltam a Tengeri Kapunál, amikor az északiak bevonultak a városba. Segítettem forgatni a kapurostélyt felhúzó csörlőt. Nem dagasztotta túlzottan a keblem a büszkeség. Ha nem adom hozzá a beleegyezésemet, a Szindikust talán sohasem árulták volna el.

A legátus megszállta a Bástyát. A Sereg megkezdte a kiürítést. Éjfél után a harmadik órában jártunk, az utcák teljesen kihaltak voltak.

Félúton a Hajnalkapu felé a Kapitány megálljt parancsolt. A strázsamesterek összeszedtek mindenkit, aki harcképes volt. A többiek tovább mentek a málhás szekerekkel.

A Kapitány északra vezetett minket, az Óbirodalom sugárútján, ahol Berill régi császárai szobrok végeláthatatlan sorában örökítették meg az utókor számára önmagukat és győzelmeiket. A legtöbb szobor túlzó volt, némelyik kimondottan bizarr, olykor egyenesen ízléstelen. Sok közülük olyan ostobaságoknak állított emléket, mint kedvenc versenylovak, gladiátorok és mindkét nembeli szeretők.

Nekem már azelőtt valami rossz érzésem támadt, hogy befordultunk volna a Kolduskapu felé. A homályos előérzet aztán gyanúvá izmosodott, a gyanú pedig zord bizonyossággá, amikor később átvágtunk a gyakorlótereken. A Kolduskapu közelében semmi érdemleges nincs, csak a Villás-barakkok.

A Kapitány nem adott ki külön parancsot. Mire a barakkokhoz értünk, már mindenki tisztában volt vele, miről van szó.

A városi cohorsok ugyanolyan hanyagul viselték magukat, mint mindig. A körletkapu tárva-nyitva állt, az egy szem strázsa horkolt a posztján. Ellenállás nélkül vonultunk be. A Kapitány nekilátott kiosztani a feladatokat.

Valami öt-hatezer katona szállásolhatott itt. A tisztjeiknek sikerült helyreállítani közöttük egyfajta fegyelemfélét, miután nagy nehezen rávették őket, hogy szolgáltatassák vissza a fegyvereiket az arzenálnak. Berillben régi hagyomány, hogy a városi csapatok kezébe csak a csata előestéjén mernek

fegyvert adni a parancsnokok.

Három szakasz azonnal benyomult a barakkokba, és álmában gyilkolt le mindenkit, akit talált. A negyedik szoros zárókordont vont a körlet köré.

Ránk virradt, mire a Kapitány megelégedte a dolgot. Visszavonultunk, és igyekeztünk utolérni a málhaszerelvényünket. Senki sem volt köztünk, aki ne lett volna már torkig az egészszel.

Mondanom sem kell, hogy nem üldöztek minket. Senkinek nem jutott eszébe ostromzár alá venni a táborunkat a Hamvába Holt Remények fokánál. Ezért csináltuk, persze. Ezért, meg hogy levezzük a hosszú esztendők alatt felgyülemlett dühünket.

A földnyelv csúcsán álltunk Elmóval, és gyönyörködtünk a délutáni napfény játékában, ahogy körül táncolt néhány viharfelhőt, messze kinn a tengeren. Beszökött közénk, elárasztotta táborunkat hús özönvizével, aztán tovasiklott a hullámok hátán. Csodaszép látvány volt, bár nem különösebben színpompás.

Elmo nagyon szűken mérte a szót az utóbbi időben.

– Mi nyomja a szíved, testvér? – kérdeztem. A viharfelhők a nap elé sodródtak, amitől olyan lett az egész tenger, mintha rozsdás vasba öltöztették volna. Azon morfondíroztam, vajon elérte-e már Berillt is a hűvös idő.

– Szerintem tudod, Vészmadár.

– Szerintem is. – A Papírtorony. A Villás-barakkok. Az aljas szerződészegés. – Eltűnődtél már rajta, milyen lesz az északi part?

– Gondolod, hogy a fekete boszorka eljön értünk? Hülye vagy, testvér.

– Jönni fog, Elmo. Csak idejébe telik, míg kiverekszi, hogy mindenki úgy táncoljon Berillben, ahogy ő fütyül. – És ugyan kinek ne telne idejébe megzabolázni azt az örült várost?

– Aha. – És: – Odanézz!

Bálnacsorda haladt el a földnyelvtől nem messze, a sziklazátonyok mellett. Megpróbáltam közönyös képet vágni, hiába. Lenyűgöztek a hatalmas, jámbor jószágok, ahogy méltóságteljesen szelték a rozsdavörös habokat.

Leültünk a kövekre, háttal a világítótoronynak. Mintha egy szűz világra tekintettünk volna, melyet még nem szennyezett be mocskával az emberiség. Néha az az érzésem, jobb is lenne úgy.

– Hajó – mondta Elmo.

Én csak akkor vettem észre, amikor az alkonyi nap szikrát vetett a vitorlájára, s aranyszínnel szegett, narancsrőt lángnyelvévé változtatta, mely egyszerre emelkedik-süllyed a tenger hullámozásával.

– Parti bárka. Olyan húsztonnás körül.

– Az nagy?

– Parti bárkának igen. A mélyvízi hajók néha megvannak nyolcvantonnásak is.

A percek tovább lejtették táncukat, szöszkén és szeszélyesen. Néztük a hajót és a bálnákat. Ábrándozni kezdtem. Századszor is lefestettem magamnak, milyen lesz majd az új világ északon, sokadkézből hallott matróztörténetekből építkezve. Valószínűleg Opálban fogunk kikötni. Opálról azt mesélik, Berill tükörképe, csak

sokkal fiatalabb...

– Az a barom mindjárt zátonyra fut.

Felrezzentem. Elmónak igaza volt, a bárka valóban veszélyben forgott. Az utolsó pillanatban igazított egy pontot az irányzékán, alig száz lábbal kerülte el a hajótörést, majd visszatért az eredeti útvonalára.

– No, legalább az izgalom se hiányzott a mai napunkból – jegyeztem meg.

– Egyszer, Vészmadár, eljön az a perc, amikor megfeledkezel magadról, és olyasmi szalad ki a szádon, amiből nem csinálsz viccet azonnal. Megígérem neked, hogy akkor vonítani fogok és meghalok.

– Már alig várom, testvér. De gúnyolódnom muszáj. Csak így tudom megőrizni a józan eszemet.

– Szerintem így se, Vészmadár. Szerintem így se.

Visszatértem kedvenc foglalatosságomhoz, hogy a holnap arcába bámuljak. Még mindig jobb, mintha a tegnapon merengnék. Ám a holnap nem volt hajlandó levetni a kedvemért a fátylát.

– Ez hozzánk jön – mondta Elmo.

– Micsoda? Vagy úgy! – A bárka a sekélyesben evickélt, alig-alig haladva, de az orrát a táborunk alatt húzódó fővenypart felé fordította.

– Ne szóljunk a Kapitánynak?

– Minek? Tudja. Őrség van a világítótoronyban.

– Aha. Tényleg.

– Azért csak figyelj tovább, hátha kiszúrsz még valamit.

A viharfelhők közben nyugatra sodródtak, elhomályosították az alkonyilátóhatárt, és ránk vetették roppant árnyékukat. A

tenger szürke lett, szürke és hideg. Hirtelen eliszonyodtam a gondolattól, hogy nemsokára át kell kelnem rajta.

A parti bárka híreket hozott Tom-Tom és Fél szemű csempész cimboráitól. Miután meghallgatta őket, Fél szemű még mogorvább és még savanyúbb lett, jóllehet eddig sem volt éppen virágos kedvében. Még Manó ugratásával is felhagyott, amit pedig úgyszólván második hivatásának tekintett. Tom-Tom halála nagyon megviselte, és azóta sem tért magához belőle. Kereken megtagadta, hogy megossza velünk a barátaitól kapott értesüléseket.

A Kapitány sem volt sokkal jobb nála. Az idegei teljesen kikészültek, minden apróságért ordított. Azt hiszem, vágyott az új hazába, de félt is tőle. A szerződés az újjászületés ígéretével kecsegtette a Sereget, hisz a múltunkkal együtt a déli parton hagyjuk majd a bűneinket is; de a Kapitánynak valami búzlott a megbízónk körül. Gyanította, hogy a Szindikusnak igaza lehetett az északi birodalommal kapcsolatban.

A csempészek látogatását követő nap hűvös szeleket hozott északról. Kora reggel körös-körül köd fátyolozta a földnyelv partszegélyét. Nem sokkal sötétedés után egy csónak bukkant elő a ködből, és kifutott a fővényre. A legátus megérkezett.

Összeszedtük a cókmókunkat, és búcsúzkodni kezdtünk táborlakó társainktól, akik apránként szivárogtak utánunk a városból. Hűségüket és barátságukat azzal jutalmaztuk, hogy megkapták lábajójószágainkat meg a felszerelésünk javát; a tengerentúlra úgyszólván vihattuk volna magunkkal. Én

egy csendes, szomorú órát töltöttem kettesben egy asszonnyal, akinek többet jelentettem, mint sejtettem volna. Nem ontottunk könnyeket, és nem terheltük egymás lelkét hazugságokkal. Az emlékeken kívül ráhagytam száználmas vagyunkam nagy részét is, bár alig akarta elfogadni. Mikor elváltam tőle, gombócot éreztem a torkomban, és valami furcsa, sajgó űrt a szívem körül, amit nem egészen tudtam magamnak megmagyarázni.

– Térj már észhez, Vészmadár! – motyogtam, miközben a part felé bandukoltam a többiekkel. – Nem először csinálod ezt végig. Mire Opálba érsz, elfelejtetted.

Féltucat csónak várt ránk a fövényen. Ahogy egymás után megteltek emberekkel, az északi tengerészek sorra vízre taszították őket. Az evezősök nekifeküdtek a hullámoknak, és a csónakok pillanatok alatt eltűntek a ködben, hogy hamarosan üresen himbálózva visszatérjenek. Minden második váltásban felszerelést és személyes holmikat szállítottak.

Egy matróz, aki beszélt a drágakő városok nyelvén, azt mondta nekem, hogy a fekete hajón rengeteg a hely. A legátus Berillben hagyta a saját csapatait, hogy vigyázzanak a hatalomra segített báb-Szindikusra, aki egyébként szintén Vörös volt, távoli rokona elődjének, a mi régi megbízónknak.

– Remélem, kevesebb bajuk lesz vele, mint nekünk a miénkkel – mondtam, és elköszöntem a matróztól, hogy háborítatlanul átengedhessem magam komor gondolataimnak.

A legátus kicserélte ránk az embereit. Az a sejtésem

támadt, hogy ki akar használni minket, hogy valami sokkal zordabb sors felé tartunk, mint álmunkban is gyanítanánk. Mialatt folyt a behajózás, pár ízben távoli üvöltés ütötte meg a fülemet. Először azt hittem, csak a szél süvít a mészkőjáratokban. De a levegő meg se rezdült. Mikor aztán újra meghallottam, nem voltak kétségeim többé. Kirázott a hideg.

A kvártélymester, a Kapitány, a Hadnagy, Néma, Manó, Félszemű és én megvártuk az utolsó csónakot.

– Én nem megyek – jelentette ki Félszemű, mikor a kormányos integetve a fedélzetre hívott minket.

– Indulás, testvér! – mondta neki a Kapitány. Szelíd hangon beszélt. Ilyenkor a legveszélyesebb.

– Kiszállok. Inkább körülnézek délen. Piszok rég léptem le onnan, azóta már biztos elfelejtettek.

A Kapitány a Hadnagra bökött, aztán Némára, Manóra és rám, végül a csónakra. Félszemű ordítani kezdett.

– Ha egy ujjal is hozzáam mertek nyúlni, struccokká változtatom az egész rohadt ban...

Tovább nem jutott, mert Néma hátulról befogta a száját. Lecipeltek a csónakhoz. Úgy hányta-vetette magát, akár a parázsra hajított vipera.

– A családdal maradsz – mondta a Kapitány atyaian.

– Háromra! – visította Manó vidáman, és fűrgén visszaszámlált. A kis fekete emberke nagy ívben a csónakba pottyant, vadul kapálózva röptében. Szinte azonnal előbukkant a deszkaszegély takarásából, és veszett káromkodásokkal árasztott el bennünket, csak úgy fröcskölt ránk a nyála. Nevetve láttuk, hogy végre visszatért

belé a virtus. Manó vezette a rohamot, amellyel végleg harcképtelenné tettük. Leszorítottuk a csónak fenekére, hogy moccani sem bírt.

A matrózok csákyával ellöktek minket a parttól. Amikor az evezők elmerültek a habokban, Félszemű feladta. Olyan képet vágott, mint akit bitó alá kísérnek.

A gálya lassan alakot öltött: homályos, formátlan árnyként derengett föl előttünk, még a környező sötétségnél is zordabban és feketébben. Először a hangok jutottak el a fülembe, tompán átszűrődve a ködön – a tengerészek kiáltásai, az eresztékek ütemes nyikorgása, a csévélődő kötél surrogása. Magát a hajót csak később pillantottam meg, és még sokáig nem tudtam eldönteni, valóban látom-e vagy a szemem káprázik. Csónakunk orra besiklott a lebocsátott kötélhágcsó alá. Odafönt, a fedélzeten újra felharsant a félelmetes üvöltés.

Félszemű megpróbált a vízbe ugrani. Visszatartottuk. A Kapitány fenéken billentette a csizmasarkával.

– Megvolt rá az esélyed, hogy kibeszélj minket ebből a szarosvödörből. Elcseszted. Most már edd meg, amit főztél!

Félszemű megroskadt vállakkal követte a Hadnagyot a kötélletrán. Reményét vesztett ember volt, aki nem tudta megakadályozni fivére halálát, és most kénytelen úgy közelíteni a gyilkosához, hogy nem áll hatalmában bosszút venni rajta.

A Sereget a főfedélzeten találtuk, a hegyekbe tornyozott felszerelés közé bezúfolva. Nagy volt a tömeg. A strázsamesterek megpróbálták átfurakodni hozzánk.

Megjelent a legátus. Elképedve meredtem rá. Most láttam először állva. Döbbenetesen kicsi volt. Egy pillanatra eltűnődtem rajta, egyáltalán férfi-e. A hangja nem mindig volt férfihang.

Olyan szúrós és átható tekintettel mért végig minket, mintha a lelkünkben olvasna. Az egyik tisztje megkérte a Kapitányt, hogy amennyire lehetséges, sorakoztassa föl az embereket a nagy tolongásban. A legénység most szedte föl az éjszakára felszerelt fedőpalánkokat a nyitott szellőzőárokra, amely a főfedélzettől az alsó evezősfedélzetig nyúlt, hosszában pedig az orrtól a tatemelvényig. Odalentről zörgés és csörömpölés hallatszott, itt-ott emberi hangokkal vegyesen, ahogy az evezősök ébredtek.

A legátus szemlét tartott a Sereg fölött. Minden katona előtt megállt, és kitűzött a szíve fölé egy jelvényfélét, a vitorladísz kicsinyített mását. Pokoli lassan ment. Mire végzett, a sorok mindenütt felszakadoztak.

Félszemű annál hideglelősebben reszketett, minél közelebb ért hozzá a legátus. Mikor megkapta a jelvényét, kis híján elájult. Nem értettem a dolgot. Mire föl ez a fene nagy felindulás?

Én kicsit ideges voltam, amikor végre rám került a sor, de nem tojtam be. Miközben a nyúlánk, kesztyűs ujjak a zubonyomra tűztek, egy pillantást vettem a jelvényre. Ezüst körben ezüst halálfő, fekete szurokkő alapon, mívesen megmunkálva. Igazán értékes ékszer, bár kissé komor hangulatot áraszt. Ha nem buggyant volna meg ennyire, Félszemű valószínűleg már azt fontolgatná, hogyan

adhatna túl rajta a legjutányosabb áron.

A szimbólum most homályosan ismerősnek tűnt. Amíg csak a vitorlán láttam, elkönyveltem feltűnési viszketegségnek, és nem foglalkoztam vele. Várjunk csak... Nem olvastam vagy hallottam én valamikor egy ilyesféle címerképről?

– Isten hozott az Úrnő szolgálatában, derék orvosom! – mondta a legátus. A hangja zavaró volt. Nem illett a róla alkotott elképzeléseimbe. Ezúttal dallamos volt, kacér és kárörvendő, egy okos fiatalasszony hangja, aki imád túljárni a tudálékos, beképzelt barmok eszén.

Az Úrnő? Hol találkoztam én már ezzel a kifejezéssel, hasonló összefüggésben, olyan hangsúllyal, mintha egy istennő címzése volna? Igen, valami sötét legenda a régi időkből...

Ekkor iszonyú üvöltés szaggatta meg a gálya fölött a csípős tengeri levegőt, keserű és elgyötört, dühös és tehetetlen. Rémülten kiváltam az alakzataból, és a szellőzőárok szélére ugrottam.

A forvalakát hatalmas vasketrecben őrizték a főárboc tövében. Ahogy körbe-körbe járkált, és sorra próbálta mindegyik rácsrudat, az árnyékok szeszélyes játéka azt a látszatot keltette, mintha egyik alakból a másikba folyna át. Amikor először pillantottam meg, még harminc év körüli nő volt, hivatásos atlétákat megszégyenítő izomzattal; pár másodperc múlva már pompás fekete párducnak tűnt, amint hátsó lábaira ágaskodva karmolja-harapja a részvétlen vasat. Eszembe jutott, hogy a legátus azt mondta erről a szörnyről, talán fel tudná használni valamire.

Szembefordultam vele. És az agyamban világosság gyúlt;

az emlékek visszatértek. Mintha valami kaján ördögfajzat vert volna jégtüskéket a gyomromba. Tudtam már, miért nem akart Fél szemű átkelni a tengeren. Az északon szunnyadó ősgonosz...

– Azt hittem, a ti fajtátok háromszáz éve kiveszett a világból.

A legátus felkacagott.

– Nem ismered elég jól a történelmet. Minket nem pusztítottak el. Csak leláncoltak és élve eltemettek. – Nevetésébe hisztérikus él költözött. – Leláncoltak, eltemettek és végül kiszabadítottak. Egy Bomanz nevű bolond, Vészmadár, ha érdekel.

Szépen lecsücscentem Fél szemű mellé, aki a tenyerébe temette az arcát.

A legátus – az a testet öltött fürtelem, akit a régi regék Lélekorzónak neveztek, és ördögibbnek írtak le egy tucat forvalakánál – bomlott hangon tovább kacagott. A tengerészek rémülten bújtak össze. Micsoda tüneményes tréfa, a Fekete Sereget besorozni a gonosz szolgálatába! Közben leigázni egy dicső múltú várost, és behódoltatni néhány törpe gazembert. Igazán világrengető vicc!

A Kapitány kuporodott le mellém.

– Mondd el, Vészmadár!

Így hát beszéltem neki a Domíniumról; és a Dominátorról meg az Úrnőjéről. Hogy a birodalmuknak, melyet vérrel és vassal tartottak össze, nem akadt párja a poklon innen. Beszéltem neki a Fogadott Tizekről, a tíz félisteni hatalmú mágusfejedelemeiről, akiket a Dominátor legyőzött és a szolgálatába kényszerített. Hogy honnan kapták a nevüket,

és miért hívják az egyiket közülük Lélekorzónak. Beszéltem neki a Fehér Rózsáról, a szűz tábornokasszonyról, aki megdöntötte a Domíniumot, ám ahhoz nem volt elég hatalma, hogy elpusztítsa a Dominátort, az Úrnőjét és a Tízeket. Hogy végül holt-elevenen temette el őket egy bűbájos pecsétekkel védett sírboltba, valahol a tengertől északra.

– És most, úgy tűnik, feltámadtak – mondtam. – Ők uralkodnak az északi birodalomban. Tom-Tom és Félszemű sejtette... Velük kötöttünk szerződést.

– Szóval nem befogadtak, hanem befogtak – mormolta a Kapitány. – Akárcsak a forvalakát.

A fenevad őrjöngő üvöltést hallatott, és nekivetette magát a ketrec rácsainak. A Lélekorzó nevetése betöltötte a ködlepte fedélzetet.

– És ha be is fogadnának; az tán jobb volna? – vontam vállat. – Akkor a Fogadottak fogadottjai lennénk. Nem túl megnyugtató párhuzam. – Ahogy újabb és újabb részletek jutottak eszembe a régi legendákból, egyre jobban rázott a reszketés.

A Kapitány nagyot sóhajtott, és kibámult a szürke ködbe, amerre a Sereg új hazáját sejtette.

Félszemű gyűlölködve meredt a ketrecbe zárt szörnyre, le nem vette volna róla a tekintetét. Megpróbáltam kíméletesen odébb noszogatni. Lerázta a kezemet.

– Még ne, Vészmadár! Itt valami bűzlik, és én kiszagolom az igazságot, ha beledöglök is!

– Meghibbantál? Mi bajod már megint?

– Ez nem az a rohadék, amelyik megölte Tom-Tomot.

Majdnem kinyuvasztottuk, emlékszel? Tele kéne lennie sebhelyekkel. Ezen egy árva forradást se látok. Lassan elfordultam, végigmértem a legátust. Újból föl kacagott, és rezzenetlenül állta a tekintetem. Félszemű sohasem jött rá. Én se mondtam meg neki. Van elég bajunk enélkül is.

MÁSODIK RÉSZ

HOLLÓ

– A berilli átkelés a bizonyosság rá – csuklotta Félszemű az üres ónkupa fölött. – A Fekete Sereg nem bírja a vizet. Hé, néember! Sört ide!

Meglengette a kupát, különben a csaposlány nem értette volna. Rangidős vajákosunk ugyanis konokul elzárkózott tőle, hogy megtanulja az északiak nyelvét.

– Részeg vagy, te ökör – jegyeztem meg szelíden.

– Micsoda ragyogó észrevétel! Hallottátok, urak? Vészmadár, a mi nagyrabecsült szakértőnk lábfűrészelési és sebrohasztási ügyekben, méltóztatott tapintatosan felhívni rá a figyelmemet, hogy berúgtam. Tekintve, hogy mindjárt összehányom az asztalt és lefordulok a székről, ez a megfigyelés páratlanul éles elmére vall. A mi kedves Vészmadarunktól immár valóban nem lehet elvitatni a zsenialitását.

Kerek kis szónoklata némileg kásás hangzásúra sikeredett, amellet sűrű csuklással és böfögéssel fűszerezte. Közben azzal a fajta ünnepeles göggel nézett

végig hallgatóságán, amire józan ember sohasem képes, merev részegre kell innia magát hozzá.

A csaposlány kihozott egy kupa habos sört, meg egy frissen bontott palackot Némának, aki szintén késznek mutatkozott rá, hogy tovább gyilkolja magát kedvenc mérgével. Ő savanyú berilli bort ivott, ami tökéletesen illett a személyiségéhez. Néhány pénzérme gazdát cserélt.

Összesen heten ültünk az asztalnál. Igyekeztünk kerülni a feltűnést. A csapszék zsúfolva volt tengerészekkel. Mi kívülállók voltunk, külföldiek, akikkel szinte népszokásnak számít kötekedni, amikor a hangulat forrpontra hág. Márpedig mi csak akkor szeretünk verekedni, ha megfizetnek érte. Félszemű a kivétet a szabály alól.

A boltíves kocsmabejáró az utcára nézett, ajtó helyett sűrű szövésű függöny védte. Ezen most Orgazda dugta be a ronda fejét. Aprócska, csillogó görényszeme hunyorgásra szűkült. Észrevett minket.

Orgazda. Ő intézi a Sereg pénzügyeit, főleg az uzsorázást meg a zsákmány letapsolását; innen a neve. Nem rajong érte, de azt mondja, bármi jobb annál a hülye szerencsenévnél, amivel földműves szülei sújtották poronty korában. *Cukorbaba*. Ami azt illeti, igaza lehet.

– Hé! Megjött Édesbaba! – rikkantotta Félszemű harsányan. – Gyere ide, Cukorpopfi! Igyál az öreg Félszemű egészségére! Már elég részeg vagyok, hogy örüljek az ilyen baromságoknak!

Ő is igazat mondott. Józanul Félszemű körülbelül annyira volt barátkozó természetű, mint egy veszett sakál, akit tüzes vassal ingerelnek.

Orgazda kényszeredett vigyort erőltetett a képére, és lopva körülnézett. Egyébként állandóan ezt csinálja.

– A Kapitány hívat titeket, fiúk.

Egymásra néztünk. Félszemű gyorsan lehűtötte magát. Az utóbbi időben nem sokat láttuk a Kapitányt. Éjjel-nappal a birodalmi vezérkar fejeseivel császskált.

Elmo és a Hadnagy felálltak. Én úgyszintén, és megindultam Orgazda felé.

A kocsmáros rekedt hangon elbődült. Az egyik csaposlány a kijárat elé ugrott, hogy elzárja az utat. A hátsó szobából egy irdatlan, tuskófejű emberhegy dübörgött elő, mindkét sonkamarkában egy-egy jókora, göcsörtös furkóval. Meglehetősen zavart pofát vágott.

Félszemű kivicsorította a fogát. Akik még ültek az asztaltársaságunkból, most kirúgták maguk alól a széket, és mindenre készen fölpattantak.

A matrózok bunyót szimatoltak, és nekiláttak pártot választani. Jobbára ellenünk.

– Ez meg mi a kórság? – csattantam föl erélyesen.

– Kérlek, uram! – mondta az ajtóban álló lány. – A barátaid nem fizették ki az utolsó körüket. – Közben olyan pillantást vetett a kocsmárosra, hogy ha szemmel ölni lehetne, a zsugori vén disznót ott helyben megüti a guta.

– Nem ám a nyavalyát! – Szállítás után mindig rögtön kifizettük az árut, ez a Sereg egyik íratlan törvénye volt. A biztonság kedvéért azért odasandítottam a Hadnagra. Biccentett. Aztán megnéztem magamnak a kocsmárost: süttött róla a kapzsiság. Azt hitte, elég részegek vagyunk már, hogy két bőrt nyúzzon le rólunk.

– Félszemű, te cipeltél el minket erre a rablótanyára – vont vállat Elmo. – Tiéd a balhé, rendezd el, ahogy tudod.

Nem kellett kétszer mondania. Félszemű fel visított, mint kandisznó a böllérvés alatt, és...

Az asztalunk alól valami csimpánzfejű, négykarú rondaság rontott elő. Lerohanta az ajtóban álló csaposlányt, és a combjába harapott. Aztán pillanatok alatt megmászta a furkósbotos izomhegyet. Szegény melák már tucatnyi sebből vérzett, mire rájött, hogy mi történik vele.

Az ivó közepén álló asztalról bűdös, fekete füstfelhőben eltűnt a gyümölcsöstál. Egy másodperc múlva újra megjelent, de akkor már mérgeskígyók hemzsegték benne. A kocsmáros álla leesett. És ganajtúró bogarak kezdtek potyogni a szájából.

A nagy kavarodásban feltűnés nélkül távoztunk. A körülmények dacára ez nem ment túl könnyen, mert Félszemű olyan röhögőgörcsöt kapott, hogy még két városnegyeddal odébb is alig bírta abbahagyni.

A Kapitány vasvillatekintettel méregetett minket. Egymást támogatva dülöngéltünk az asztala előtt. Rangidős varázslónkra időnként rohamszerűen rátört a vihogás. Még a Hadnagy szeme is erősen keresztbe állt.

– Részeg disznók! – summázta véleményét tömören a Kapitány.

– Részeg disznók bizony! – helyeselt Félszemű. – Szemmel láthatólag, kézzelfoghatóan és szagolhatóan részegek.

A Hadnagy vesén bökte hátulról.

– Üljetek le, baromagyúak – sóhajtott a Kapitány. – És próbáljatok meg viselkedni, amíg itt vagytok.

Ez az itt valami fényűző sétakert volt, amit társadalmi értelemben véve mérföldes szakadék választott el legutóbbi kedélyes italozásunk színhelyétől. Errefelé még a kurvák is csak nemeslevéllel űzhették az ipart. Hála a formára nyírt sövényeknek meg a tájkertészet mesterfogásainak, mindenütt akadtak eldugott zugok, ahová a bizalmas légmentes igénylő vendégek visszavonulhattak, akár szórakozni, akár megbeszélésekre. Voltak továbbá halastavak, szökőkutak és kövezett sétányok, s az egész kertet andalító virágillat lengte be.

– Kicsit csicsás ez nekünk – jegyeztem meg.

– Mi lesz a dolgunk? – kérdezte a Hadnagy. A többiek el voltak foglalva a padokra roskadással.

A Kapitány egy dögnagy kőasztalt szűrt ki magának. Húsz ember simán elfért volna mellette.

– Meghívott vendégek vagyunk. Legalább csináljatok úgy, mintha örülnétek neki. – A szíve fölé tűzött jelvényt babrálta, amely messziről hirdette, hogy a Lélekorzó védelmét élvezi. Mindünknek volt ilyen, de ritkán hordtuk őket. A Kapitány azt javasolta, pótoljuk az elmaradást.

– A Fogadottak vendégei vagyunk? – kérdeztem. lgyekeztem legyűrni a sörök hatását. Ennek bele kell kerülnie az Évkönyvekbe.

– Nem. A jelvény csak a mihez tartás végett kell – intett körbe.

A kertben mindenki valamelyik Fogadott jelvényét viselte. Párat fel is ismertem. A Farkastorkúét. Az Éjvadászét. A

Viharhozóét. A Sántáét.

– A vendéglátónk csatlakozni akar a Sereghez.

– Csatlakozni hozzánk? – kérdezte Fél szemű. – Ki az a hülye? – Az utolsó újoncot évekkal azelőtt vettük fel.

A Kapitány vállat vont.

– Annak idején egy őserdei vajákos is csinált ilyet.

Fél szemű felmordult.

– Azóta is bánja.

– Akkor miért van még itt? – vettem föl.

Fél szemű nem felelt. A Sereget senki nem hagyja el, csak lábbal előre. Otthon, édes otthon.

– Milyen a fickó? – kérdezte a Hadnagy.

A Kapitány lehunyta a szemét.

– Szokatlan. Jól jöhet. Nekem tetszik. De ítéljétek meg magatok! Itt van. – Egy férfi felé bökött, aki a kertben nézelődött.

Szürke, kopott, foltos ruhát viselt. Középtermetű volt, szikár, kreol bőrű. Jóképű, de a zárkózott fajtából. Nem egy nagy durranás.

Illetve... Ha jobban megnézte az ember, érzett rajta valami különöset. Egyfajta kisugárzást; a kifejezés hiányát, valamit a tartásában. A kert csöppet sem nyűgözte le.

A többi vendég megvetően pislogott rá, az orrukat fintorgatták. Nem az embert látták, csak a rongyokat. Sütött róluk az undor. Már az is elég baj, hogy minket beengedtek. Most már a guberálók is ki-bejárnak?

Egy felcícomázott lakájféle odament, hogy megmutassa neki a kaput, amin nyilván tévedésből sétált be az imént.

A férfi elindult felénk, úgy lépve el a lakáj mellett, mintha az

a világon se volna. Óvatosan, kicsit mereven mozgott, mint aki sebekből lábadozik.

– Kapitány?

– Üdv. Ülj le.

Egy díszegyenruhás fejes kivált a törzstisztjei meg az őket körülrajzó hölgyek koszorújából. Pár lépést tett felénk, megállt. Látszott rajta, hogy nincs valami nagy véleménnyel rólunk, és ezt kedve volna meg is mondani.

Felismertem. Jalena tábornok. Nála magasabban már csak akkor feszíthet az ember, ha egyike a Tízeknek. Az arca egészen vörös volt, a bajsza reszketett. A Kapitány, ha észre is vette, nem mutatta.

– Uraim, ez itt... Holló. Csatlakozni szeretne hozzánk. Persze nem az igazi nevén mutatkozott be. Annyi baj legyen. Annak idején ti is mind hazudtatok. Na gyerünk, ismerkedjetek meg!

Volt valami furcsa ebben a Hollóban. A Kapitány szerint ő hívott meg minket ide. A tartása nem éppen utcai rongyszedőre vallott, de a ruházata igen. Rázós idők állhattak mögötte.

Megérkezett Jalena tábornok. Kapkodva szedte a levegőt. Az ilyen kövér disznókat szeretném legalább a felén keresztülhajszolni annak, amivel ők gyötrik a csapataikat. Sötéten meredt a Kapitányra.

– Uram – mondta két zihálás között –, önnek olyan kapcsolatai vannak, hogy nem tagadhatjuk meg öntől a belépést, de... A Kertek az emelkedett ízlésű személyeknek vannak fenntartva. Kétszáz év óta. Nem engedhetünk be mindenféle...

A Kapitány talányos mosolyt öltött az arcára. Mentegetőző hangon közbeszólt.

– Vendégként járok itt, tábornok úr. Ha nincs ínyére a társaságom, a meghívómnak panaszkodjon! – Hollóra mutatott.

Jalena félfordulatot tett jobbra.

– Uram... – Szeme-szája egyszerre kerekedett el. – Te? Itt? Holló viszonzta a tekintetét. Arcizma sem rándult. Pillája sem rebbent. A kövér díszpáva képéből kiszaladt a vér. Szinte könyörögve pillantott a kísérete felé, aztán visszanezített Hollóra, majd a Kapitányra. A szája mozgott, de egy hang nem sok, annyi sem jött ki rajta.

A Kapitány Holló felé nyújtotta a kezét. Holló átvette a Lélekorzó jelvényét. Kitűzte a szíve fölé.

Jalena még sápadtabb lett. Botladozva elhátrált.

– Mintha ismerne valahonnan – bökött utána állával a Kapitány.

– Halottnak hitt.

A tábornok visszatért a kíséretéhez. Hadart nekik valamit, közben ránk mutogatott. Sápadt férfiarcok fordultak felénk. Rövid vita következett, aztán az egész bagázs kimenekült a kertből.

Holló nem adott magyarázatot.

– Akkor leparoláztunk? – kérdezte helyette.

– Nincs kedved felvilágosítani róla, mi a rohadás volt ez az előbb? – A Kapitány veszélyesen szívélyes hangot ütött meg.

– Nem.

– Nem gondolod meg? Ha befogadunk, az egész Sereget

bajba sodorhatod.

– Nem fogom. Személyes ügy. Nem hozom magammal.

A Kapitány fontolóra vette a dolgot. Nem szeretett mások múltjában turkálni. Ok nélkül nem. Most úgy döntött, van rá oka.

– És hogy a fenébe tudnád lerázni? Jalenának láthatólag jelentettél valamit.

– Nem neki. Pár barátjának. Régi história. Elrendezem, mielőtt berukkolok. Öt embernek kell meghalnia.

Ez érdekesnek hangzott. Ó, a titkok és gaztettek bódító illata, az ármánykodásé és a sötét bosszúé! Csuda izgalmas történeteket lehet szőni belőle.

– Vészmadár vagyok. Ha elmondod a dolgot, szívesen beleírom az Évkönyvekbe.

Rám nézett. Nyugodt maradt, de szemlátomást vasakarattal fogta vissza magát.

– Magánügy. Régi és szégyenletes. Nem kívánok beszélni róla.

Félszemű vállat vont.

– Ez esetben nem szavazhatok a befogadás mellett – mondta.

Két férfi és egy nő jelent meg a kövezett sétányon. Megálltak, nem messze attól a helytől, ahol az imént még Jalea társasága csoportosult. Későn jövők? Meglepődtek. Láttam, hogy zavartan összesúgnak.

Elmo Félszeművel vokolt. A Hadnagy is.

– Vészmadár? – kérdezte a Kapitány.

Igennel szavaztam. Titkot szimatoltam, és nem akartam, hogy kicsússzon az ujjaim közül.

A Kapitány Hollóhoz fordult.

– Én tudok egy keveset az ügyedről. Ezért szavazok Félszeművel. A Sereg miatt. Kedvellek. De... rendezd el, mielőtt elindulunk.

Az elkésők felénk vették az irányt. Fintorogtak ugyan, de mindenképpen szerették volna megtudni, hová tűnt a társaságuk.

– Mikor indultok? – kérdezte Holló. – Mennyi időm van?

– Holnap. Virradatkor.

– Micsoda? – fakadtam ki.

– Hé, hé, főnök! – hökkölt vissza Félszemű. – Hová ez a rohanás?

Még a Hadnagy is szólásra ragadtatta magát, pedig ő sohasem vitatkozik a kapott paranccsal.

– Úgy volt, hogy kapunk pár hetet. – Összeszedett a városban egy barátnőt, az elsőt, mióta ismertem.

A Kapitány vállat vont.

– Kellünk északon. Egy Karmos nevű lázadó kiverte a Sántát Alkuvárból.

Befutottak az elkésők. Az egyik férfi odafordult hozzánk.

– Nem láttátok, hová mentek a barátaink a Kaméliás Ligetből? Kényeskedő, finnyás orrhangon szólalt meg. Az arcomba szállt a vér. A hangjából szinte csöpögött a gőg és a megvetés. Mióta a Seregnél vagyok, nem hallottam ilyet. Berillben az emberek nem beszéltek így velünk.

Ezek az opáliak még nem ismerik a Fekete Sereget, gondoltam. Még nem.

A hang úgy csapta tarkón Hollót, akár egy kötőrő kalapács. Megfeszült. A tekintete egy pillanatra színjéggé fagyott.

Aztán mosoly fénylett föl benne – a leggonoszabb mosoly, amit valaha láttam.

– Most már tudom, mitől csinált a gatyájába Jalena –
suttogta a Kapitány.

Mozdulatlanul ültünk, a vészterhes előérzet szobrokká
dermesztett minket. Holló lassan felállt, közben hátrafordult.
A három jövevény meglátta az arcát.

A finnyás hangú nyikkanva elhallgatott. A másik fickó
reszketni kezdett. A nő kinyitotta a száját, de nem bírt
szólni, csak némán tátogott.

Fogalmam sincs, honnan került a kés Holló kezébe. Olyan
pokoli gyorsan történt az egész, hogy a szem nem tudta
nyomon követni. A finnyás hangú átvágott torokkal feküdt a
földön. A cimborája acélt kapott a szívébe. És Holló a bal
markában tartotta a nő nyakát.

– Ne. Kérlek, ne... – suttogta a nő erőtlenül. Nem várt
kegyelmet.

Holló megszorította a torkát, térdre kényszerítette. A nő
arca felpuffadt, lilára színeződött. A nyelve kibukott a
szájából. Megremegett, vakon kaparászó ujjakkal csuklón
ragadta a fojtogató kezét. Holló a nyakánál fogva fölemelte,
és közvetlen közélről nézett a képébe, míg a szeme ki nem
fordult. Borzongás futott végig a testén, aztán elernyed és
meghalt.

Holló visszakarta a kezét. Hosszan meredt az ujjaira:
görcsbe rándulva remegtek. Az arca iszonyú volt. Egész
testét reszketés rázta.

– Vészmadár! – csattant fel a Kapitány. – Orvos lennél,
vagy mi a kórság?

– Aha. – A népek kezdtek összecsesződni. Az egész kert minket bámult. Megnéztem a finnyás hangút. Egy darab kő sem lehetett döglöttebb nála. A cimborája se nagyon fickándozott. A nőhöz fordultam.

Holló mellette térdelt, a jobb kezét fogta. Könnyek csillantak a szemében. Lehúzott róla egy arany jegygyűrűt, zsebre vágta. Semmi mást nem vett el, pedig a nő egy kisebb vagyont hordott magán ékszerekben.

A holttest fölött a pillantásom találkozott Hollóéval. A szeme megint jéggé fagyott. Szinte kihívott vele, bökjem csak ki bátran a sejtésemet.

– Nem akarok beszarinak tűnni – mordult fel Fél szemű –, de miért nem takarodunk innen a bús fenébe?

– Jó ötlet – mondta Elmo, és mindjárt jó példával járt elől.

– Mozgás! – förmedt rám a Kapitány. Karon ragadta Hollót. Iparkodtam utánuk.

Holló megszólalt.

– Reggelre mindent elrendezek.

A Kapitány hátranézett, és csak annyit mondott erre:

– Na ja.

Magam is így véltem.

Másnap mégis Holló nélkül hagytuk el Opált.

A Kapitány aznap este kapott néhány ronda üzenetet. Elég szűkszavúan kommentálta őket.

– A három csóró jó magas asztalokról zabált.

– A Sánta jelvényét viselték – mondtam. – Amúgy mi a balhé Hollóval? Ki ez a pofa?

– Valaki, aki nem fért össze a Sántával. Kicsinálták, aztán

hagyták megdöglenni; de ő még nem akart.

– Kije volt neki a nő? Beszért róla előtte?

A Kapitány vállat vont, amit nemleges válasznak vettem.

– Szerintem a felesége. Talán megcsalta, vagy mi.

Az ilyesmi gyakori volt errefelé. Összeesküvések és orgyilkosságok és nyílt belháborúk. A dekadencia összes ingyencirkusza. Az Úrnő nem neheztelt érte. Talán még szórakoztatta is.

Észak felé menet mind közelebb kerültünk a birodalom középpontjához. Napról napra zordabb és sivárabb tájakon vonultunk. A helybéli népek egyre mogorvábbak, savanyúbbak és zárkózottabbak lettek. Nem volt boldog vidék, még ebben a bőkezű évszakban sem.

Eljött az a nap is, mikor a birodalom szíve, a Búbájtorny körül kellett kerülni tennünk, amit az Úrnő a feltámadása után épített. Kemény képű lovasok kísérték minket. Három mérföldnél közelebb nem jutottunk. A Torony körvonalai még ilyen messziről is baljósan rajzolódtak ki a látóhatárra. Irdatlan, sötét kötömb volt, legalább félezer láb magas.

Egész nap kíváncsian nézegettem. Vajon milyen lehet az Úrnő? Fogok vele találkozni valaha? Este megpróbáltam képet adni róla egy rövid kis írásgyakorlatban. Elég jól indult, de a végére romantikus ábrándozássá fajult.

Másnap délután egy sápadt képű lovassal talákoztunk, aki vágatva kereste a mi Seregünket. A Sánta jelvényét viselte. A felderítőink a Hadnagy elé kísérték.

– Mi a keserves nyavalyát hisztek, hol vagytok, körsétán vagy díszmeneten? Forsbergben várnak rátok, ti meg itt szarakodtok, mint egy rakás szerencsétlenség!

A Hadnagy csendes ember, aki hozzá van szokva, hogy megkapja a rangjának kijáró tiszteletet. Úgy elképedt, hogy nem szólt semmit. A futár erre vérszemet kapott, és még mocskosabb hangon követelőzött. A Hadnagy végül megkérdezte, milyen rangfokozatban szolgál.

– Káplár vagyok a Sánta seregében. Öregem, én a helyetekben kapkodnám a seggem! Ő nem az a fajta, aki egy ilyen bagázstól benyelné a békát.

A Seregben a Hadnagy felel a fegyelemért. Szívesen veszi le ezt a terhet a Kapitány válláról. Amúgy józan, belátó, igazságos fickó.

– Strázsamester! – csattant rá Elmóra. – Hozzám! – Dühös volt. Elmót csak a Kapitány szokta strázsamesternek szólítani.

Elmo középen, a Kapitány mellett poroszkált. Most előre rúgta a menet élére. A Kapitány a nyomába szegődött.

– Uram? – kérdezte Elmo.

A Hadnagy megállította a Sereget.

– Verj egy kis tiszteletet ebbe a bűdös parasztba.

– Igenis, uram. Golyó! Milán! Hozzám!

– Hús korbácsütés bizonyára elég lesz.

– Igenis, uram. Hús korbács.

– Hé, hé, seggfejek, mi a francot képzeltek magatokról? Engem ugyan egyetlen tetves zsoldosbanda se fog...

– Hadnagy – jegyezte meg a Kapitány –, szerintem ez még tíz ütést érdemel.

– Igenis, uram. Elmo?

– Harminc korbács, uram. – Odavágott ököllel. A futár lefordult a nyeregből. Golyó és Milán fölszedték a földről,

odavonszolták egy útmenti kerítéshez, kikötötték. Golyó felhasította a hátán az inget.

Elmo a Hadnagy lovaglóstorával mérte ki a büntetést. Nem támaszkodott bele az ütésekbe. Nem volt ebben semmi harag, csak egy kis figyelmeztetés mindazok számára, akik ide-oda rugdosható csűrnének nézik a Fekete Sereget.

Mikor Elmo befejezte, megjelentem a nagytáskával.

– Nyugi, kisapám, ne ugrálj. Orvos vagyok. Kitisztítom a hátad, aztán bekötözlek. – Megveregettem az arcát. – Egész jól viselted, északi szarrágó létedre.

Miután végeztem, Elmo adott neki egy új inget. Szolgáltam néhány kéretlen jó tanáccsal a sebek további ápolásával kapcsolatban, majd bátorítóan oldalba böktém, és visszafordultam.

– Most pedig tegyél szépen jelentést a Kapitánynak, mintha mi sem történt volna. – A Kapitányra mutattam; és mellette az úton... – Nocsak, ki van itt!

Holló barátunk csatlakozott hozzánk. Egy fáradt, poros szőrű vasderes hátáról figyelte az eseményeket.

A futár hallgatott rám. A Kapitány hűvösen elmosolyodott.

– Közdöd a Sántával, hogy igyekszem, ahogy tudok; de ha erőltetett menetben kikészítem az embereimet, nem sok hasznukat veszi, mire odaérnek. Ezt amúgy egy hülye is beláthatja.

– Igenis, uram. Meg fogom mondani neki, uram. – A futár óvatosan, apró mozdulatokkal nyeregbe szállt. Jól leplezte az érzéseit.

– A Sánta ezért ki fogja hasítani a szíved – jegyezte meg

Holló.

– A Sánta idegeskedése nem túlzottan érdekel. Ha jól emlékszem, úgy beszéltük meg, hogy csatlakozol hozzánk, mielőtt kivonulnánk Opálból.

– Elhúzódott a törlesztés. Az egyik nem is volt a városban. Jalena figyelmeztette a másikat. Három napomba telt, míg rátaláltam.

– És aki máshol volt?

– Gondoltam, inkább jövök utánatok.

Ez nem igazán volt kielégítő válasz, de a Kapitány átsiklott fölötte.

– Amíg el vagy kötelezve kifelé, nem vehetlek be a Seregbe.

– Futni hagyom. A legnyomasztóbb adósságomat rendeztem. – Ez alatt a nőt értette. A zsigereimben éreztem.

A Kapitány mogorván méregette.

– Jól van. Elmo szakaszában lovagolsz.

– Köszönöm, uram.

Ez furán hangzott. Holló nem az a fajta ember volt, aki bárkit fölöslegesen urazna.

Kényelmes iramban vonultunk mind északabbra. Szilmező után benyomultunk a Torokba, elhagytuk Vérvő Rózsát, tovább haladtunk Forsbergbe. Ez a régi királyság most kész mészárszék volt.

Forsberg északi határát Evezőváros őrzi. Azon túl már csak a Sírföldek vannak, ahol a Dominátort és a nagyasszonyát négyszáz éve elevenen eltemették. Az

evezővárosi halottidézők konok kísérletezgetése támasztotta föl sötét, ólomnehéz álmukból az Úrnőt és a Fogadott Tízeket. Büntudatos utódaik most elkeseredetten hadakoztak velük.

Dél-Forsberg viszonylag békés maradt. A lakosság nem fogadott minket kitörő lelkesedéssel; a pénzünket viszont annál inkább.

– Ez azért van, mert újdonság számukra, hogy az Úrnő csapatai fizetnek nekik – állította Holló. – A Fogadottak általában egyszerűen elszedik tőlük, amire épp kedvük szottyán.

A Kapitány morgott. Mi is ezt csináltuk volna, ha nem tiltja a parancsunk. A Lélekorzó szigorúan meghagyta, hogy legyünk úriemberek. Adott nekünk egy szép nagy pénztárládát. A Kapitány nem vitatkozott az utasítással. Semmi értelme fölöslegesen szaporítani az ellenségeinket. Két hónapja voltunk úton. Ezer mérföld állt mögöttünk. Kezdtünk kinyiffanni. A Kapitány úgy döntött, hogy a hadműveleti övezet szélén pihenőt tartunk. Talán eltűnődött rajta, bölcs dolog-e túlzott buzgóságot mutatni az Úrnő szolgálatában. Minek keresnénk a bajt, amikor a láblógázásért is ugyanannyi zsold jár?

A Kapitány egy erdőbe terelt be minket. Táborverés közben Hollóval beszélgetett. Figyeltem őket.

Fura. Mintha valamiféle kölcsönös kötelék kezdett volna kialakulni közöttük. Nem értettem, mert egyikükről sem tudtam eleget. Holló új talány volt a számomra, a Kapitány régi.

Évek óta ismertem, és alig tudtam róla valamit. Pár

bizonytalan, einagyolt vonásból próbáltam a teljes képet összeállítani.

Az egyik Drágakővárosban született. Hivatásos katona volt. Valami tönkretette a régi életét. Talán egy nő. Otthagyott rangot, címet, hivatalt, hazátlan vándor lett belőle. Aztán a Sereghez csapódott, és a sok lelki száműzött között új otthonot talált.

Mindünknek megvan a maga múltja. Gyanúm szerint igazából nem is a régi emlékek elől bujkálunk, amikor igyekszünk minél jobban elködösíteni, hanem egyszerűen fel akarunk vágni vele. Romantikusabb fickóknak hisszük magunkat, ha időnként a szemünket forgathatjuk, sokat sejtetően célozgatva valami gyönyörű asszonyszemélyre, aki immár sohasem lehet a miénk. Azt a pár bajtársat, akinek az előéletét sikerült kinyomoznom, többnyire a bitófa árnyéka tette földönfutóvá, nem tragikus szerelmi ügyek.

A Kapitány és Holló viszont szemlátomást rokon lélekre leltek egymásban.

A táborunk elkészült. A védővonalak álltak. Ledőlünk pihenni. Bár errefelé elég nagy volt a nyüzsgés, egyik hadviselő fél sem figyelt föl ránk azonnal.

Néma megtetézte a strázsáink éberségét a maga kis praktikáival. Talált néhány hivatlan érdeklődőt a külső védővonalaink mögött, és szólt Félszeműnek. Félszemű jelentette a Kapitánynak.

A Kapitány kiakolbóltott engem, Félszeműt, Manót és még pár embert egy pompás tuskó mellől, amit kártyaasztalnak

használtunk, és kiterített rá egy térképet.

– Hol vannak?

– Kettő itt. Két másik itt. Egy itt.

– Valaki szóljon az előretolt őrszemeknek, hogy szívódjanak fel. Lelépünk. Manó. Hol van Manó? Mondjátok meg neki, hogy jöhet a hülye délibábjaival. – A Kapitány úgy határozott, nem megy bele semmibe. Dicséretes döntés, gondoltam. Pár perc múlva felfortyant. – Holló merre tekereg?

– Azt hiszem, kiment megnézni a kullancsainkat – mondtam.

– Mi? Ekkora állat volna? – Az ábrázata elborult. – Te meg mi az anyád kínját keresel itt?

Manó felvisított, mint egy gyámoltalan patkány, akinek szöges bakancssal a farkára léptek. Mindig visítózik, ha elemében érzi magát. A Kapitány tirádája valósággal a fellegekbe röpítette. Egy éhes sirályfióka hozzá képest dörmögött.

– Hívattál, főnök...

A Kapitány körbe-körbe járkált, morgott és káromkodott. Ha Manó vagy Félszemű tehetségével születik, most orrán-fülén füstöt eregetett volna.

Rákacsintottam Manóra, aki széles vigyorával túlméretezett varangyosbékára hasonlított. Ez a toporgó kis haditánc figyelmeztetés volt a Kapitány részéről; belőle aztán senki ne merjen hülyét csinálni! A térképeket rakosgatta. Gyilkos pillantásokat lövellt a környező fákra. Szembepördült velem.

– Az ilyet kurvára nem szeretem. Te ültetted bogarat annak

a vadbaromnak a fülébe?

– A pokolba is, dehogy! – Én csak feljegyzem a Sereg történetének bonyodalmaikat, a megrendezésükkel nem foglalkozom.

Aztán előkerült Holló. Egy holttestet lökött a Kapitány lábához, és meglengetett fölötte egy nyakláncot, amelyre éremlyítő trófeák sora volt felfűzve.

– Ez mi a fene?

– Hüvelykujjak. Erre fizetik itt a fejpénzt.

A Kapitány képe kissé elzöldült.

– A hulla minek?

– Dugjátok a lábát a tűzbe. Szúrjatok rajta párat. Aztán hagyjátok itt. Nem fognak gyanakodni, hogy akadtatok rájuk.

Félszemű, Manó és Néma álcázó varázst olvasott a Seregbe. Olyan olajozottan csusszantunk ki a kelepceből, akár a ficánkoló hal az ügyetlen halász ujjai közül. Az ellenséges ezred, amelyik lopva munkálkodott a bekerítésünkön, hűlt helyünket találta. Egyenesen északnak vettük az irányt. A Kapitány meg akarta keresni a Sántát. Késő délután Félszemű rázendített egy katonanótára. Manó nyivákolva tiltakozott. Félszemű vigyorgott, és fokozta a hangerőt.

– Csaló! Átkölti! Ez nem is így van! – visította Manó.

Az emberek arcára várakozó mosoly ült ki. Félszemű és Manó időtlen idők óta civakodnak. Az ugratási mindig Félszemű kezdi. Manó olyan érzékeny tud lenni, mint egy égési seb. Betegre nevetjük magunkat, ha hajba kapnak.

Manó ezúttal nem vágott vissza. Ügyet sem vetett Félszeműre. A kis fekete emberke megsértődött. Még hangosabban gajdolt. Tűzijátékra számítottunk. Tömény unalmat kaptunk. Félszemű nem tudta felhergelni a másik varázslót. Oda is lett a jókedve. Abbahagyta a nótázást, és mogorva képpel poroszkált tovább.

Kicsit később Manó félrevont.

– Tartsd nyitva a szemed, Vészmadár! Furcsa vidéken vagyunk. Itt bármi megtörténhet... – göcörészte.

Kövér bögöly szállt Félszemű lova farára. Az állat nyerítve fölágaskodott. A szunyókáló Félszemű hátrabucskázott a nyeregből. Mindenkiből kitört a röhögés. A töpörödött kis vajákos káromkodva pattant fel a porból, és vadul hadonászott viharvert, vén kalapjával. Szabad kezét ökölbe szorította, dühösen a ló felé csapott, el is találta a homlokán. Aztán nyöszörögve ugrált körbe-körbe, és sajtó bütykeit fújkalta.

Fergeteges taps viharral jutalmaztuk a mutatványt. Manó kajánul vigyorgott.

Félszemű hamarosan újra elszundított. Nem könnyű dolog, de előbb-utóbb mindenki kitanulja a módját, aki sok időt tölt huzamosan nyeregben. Egy madár telepedett a vállára. Félszemű felhorkant, félálomban odalegyintett... A madár felröppent, jókora, nedves, bíborszínben pompázó foltot hagyva maga után. Félszemű üvöltött. Széthajigálta a cókmókját. Annyira eszeveszetten rángatta le magáról a zubbonyát, hogy ronggyá szakadt a kezében.

Megint dőltünk a nevetéstől. És Manó olyan ártatlan képet vágott, akár a ma született bárány. Félszemű morgott és

füstölgött, de nem fogott tüzet.

Szikrázni azért szikrázott kicsit, amikor megmászunk egy lankás dombhátat, és a túlsó völgyben egy sereg majomnyi pigmeust pillantottunk meg, amint áhítatosan csókolgatnak egy irdatlan lósegget formázó bálványt. Mindegyik pigmeus Félszemű kicsinyített hasonmása volt.

Az aszott kis vajákos iszonyú tekintetet vetett Manóra. Manó ártatlan vállvonogatással fogadta, tökéletes „*mit-nézel-így-rám?*” modorban.

– Ez a menet Manóé – hirdetem ítéletet.

– Ügyelj magadra, Vészmadár! – morgott rám Félszemű. – Az ilyen csókolgatósdi ragadós. Nehogy elkapjad tőlük, és egyszerre csak a lovam seggében találd magad... – És intő mozdulattal megveregette az állat tomporát.

– Majd ha a disznóknak szárnya nő! – A vén szemétláda ügyesebb varázsló Manónál és Némánál, de távolról sem annyira, mint azt szeretné elhiteni velünk. Ha csak a felét valóra tudná váltani annak, amivel fenyegetőzik, nem köztünk aszalódna, hanem a Tízekkel marakodna a világalomért. Néma módszeresebb, Manónak élénkebb a fantáziája.

Félszemű most egész éjszakákat fog töprengve átvirrasztani, míg kieszeli a módját, hogyan vegyen méltó elégtételt Manón. Különös pár. Fogalmam sincs róla, miért nem gyilkolták le már régen egymást.

A Sánta felkutatását elhatározni könnyű volt, megcsinálni nehéz. Követtük a nyomát egy erdőbe, ahol elhagyott földsáncokat találtunk, meg rengeteg halott

lázadót. Az utunk innen egy dús fűszőnyeggel borított völgybe vezetett, melyet friss tajtékot hányó patak szelt keresztül középen.

– Ez meg mi a háborodás? – kérdeztem Manótól. – Piszok furán fest.

A zöldellő gyepet itt-ott alacsony, széles, fekete kupacok éktelenítették. Rengeteg hulla hevert közöttük.

– Az egyik oka annak, hogy a Fogadottaktól mindenki retteg. Ölövarázsok. A hevük felpúposítja a talajt.

Megálltam szemügyre venni az egyik kupacot.

A feketeség szigetként virított a fűvön, a szélét mintha tollszárral húzták volna meg. A folton belül elszenesedett csontvázak málladoztak. A kardvasak és a lándzsahegyek úgy néztek ki, akár a napon felejtett viaszutánzatok. Ahogy felpillantottam róluk, épp elkaptam Félszemű guvadó tekintetét.

– Na, testvér, ezt csináld utánuk, ha azt akarod, hogy megijedjek tőled!

– Ha ezt utánuk tudnám csinálni, én is megijednék magamtól. Megvizsgáltam egy másik foltot. Kiköpött mása volt az előzőnek.

Holló léptetett oda mellém.

– A Sánta műve. Láttam már ilyet.

Zsákmányt szimatoltam. Talán most fogékony hangulatban érem.

– Mikor?

Eleresztette a füle mellett.

Kurvára nem akart kibújni a csigaházából. Tíz esetből ötször még a köszönésemet se fogadta; ettől várom én el,

hogy kibeszélje nekem, kicsoda-micsoda?

Halvérű egy fickó. A völgyben látott borzalmak meg se rezzentették.

– Ezt a balhét a Sánta bukta el – jelentette ki a Kapitány. – Menekülőben van.

– Megyünk utána? – kérdezte a Hadnagy.

– Rohadt vidék ez. Ha egyedül vállaljuk be, könnyen ráfázhatunk. Az erőszak csapásnyoma, a rombolás ösvénye lett az útmutatónk.

Fölperzselt földek maradtak el mögöttünk. Porig égetett falvak. Lemészárolt emberek és halomra gyilkolt állatok. Megmérgezett kutak. A Sánta semmit sem hagyott maga után, csak halált és pusztulást.

Figyeltem Hollót. Ahogy napról napra szélesebb távlatunk nyílt rá, micsoda tébolyult dühöngés dúlt itt előttünk, a viselkedése lassan megváltozott. Néha feszültnek láttam, máskor csalódottnak, zárkózottsága fokról fokra elszántsággá keményedett. És egyre gyakrabban jelét adta annak az acélos önuralomnak, melyet korábban közönnyel leplezett.

Amikor bajtársaim belső természetén tünődöm, sokszor kívánom, bárcsak betekinthenék lényük legmélyébe, s kifürkészhetném, hogy milyen fények és árnyak mozgatják őket. Aztán gyors pillantást vetek a saját lelkem burjánzó dzsungelébe, és hálát adok a sorsnak, hogy erre képtelen vagyok. Aki önmagával is csak bizonytalan időre tud fegyverszünetet kötni, annak sem oka, sem joga nincs rá, hogy mások lelkében kutakodjék.

A biztonság kedvéért azért elhatároztam, hogy egy darabig

nem fogom szem elől téveszteni legújabb testvérünket.

Pocak vágatva tért vissza a felderítésből, de a hírei nélkül is tudtuk már, hogy közel járunk, nagyon közel. Az északi látóhatárról hatalmas, szakadozott szélű oszlopokban szállt fel a füst. Forsbergnek ez a tartománya nyílt, lapos terep volt, csodálatosan zöld; és azok a zsíros, fekete csíkok undokul bemocskolták a türkizkék eget.

Szellő sem rezdült. Délutánra rekkenő hőség ígérkezett.

Pocak a Hadnagy mellett állította meg a lovát. Elmo és én felhagytunk vele, hogy régi, unalmas hazugságokkal traktáljuk egymást, és a fülünket hegyeztük. Pocak az egyik füstoszlopra mutatott.

– Abban a faluban még ott cselleng a Sánta pár sereghajtója, uram.

– Beszéltetek velük?

– Nem, uram. Lófogú aszonta, nem örülnél neki. Ő ott maradt biztosítani.

– Hányan vannak?

– Húszan-huszonötten. Részegek, és nagyon be vannak vadulva. A tiszt rosszabb, mint az emberei.

A Hadnagy hátranézett a válla fölött.

– Elmo? Ma van a szerencsenapod. Szedj össze tíz embert, és menj Pocakkal! Kukkantatok körül.

– Rosseb! – motyogta Elmo. Derék fickó, de az ilyen meleg, tavaszi napokon hajlamos ellustulni. – Jól van, megyek már! Milán. Néma. Csahos. Bagó. Kecskeszakáll. Holló...

Diszkréten elköhintettem magam.

– Vészmadár, te teljesen megkattantál. Felőlem gyere! – Gyorsan utánaszámolt az ujjain, és elkiáltott még három nevet. A menetoszlop mellett sorakoztunk. Elmo futtában leszemlézett minket, hogy ellenőrizze, nem felejtettük-e otthon a fejünket. – Nyomás, kurafiak!

Ügetésre nógattuk a lovakat. Pocak egy szellős ligetbe vezetett minket, amely a balszerencsés falura nézett. A fák között Lófogú várt ránk, egy Vigyori nevű katonával.

– Fejlemények? – kérdezte Elmo.

Vigyori, aki hivatásból gúnyolódik, haptákba vágta magát.

– Jelentem, uram, a tűz kezd leégni!

Szemügyre vettük a falut. Semmi olyat nem láttam, amitől nem fordult volna föl a gyomrom. Rakásra öldösött házijószágok. Agyonvert kutyák és macskák. Apró, összetört, mozdulatlan alakok a...

– Már megint, hogy rohadna ki a szívük, már megint! – szaladt ki a számon, mielőtt rájöttem volna, mit beszélek. – A keserves kurva mindenit, a kölyköket igazán kihagyhatták volna!

Elmo furcsa pillantást vetett rám. Nem mintha őt hidegen hagyta volna a látvány, de ilyen heves kifakadásra nem számított tőlem. Elvégre láttam már elég halottat életemben. Nem vettem a fáradságot, hogy felvilágosítsam. Számomra nagy különbség van kinyírt felnőtt és kinyírt gyerek között.

– Elmo, én lemegyek.

– Ne hülyülj, Vészmadár! Mi a fenét tudnál csinálni?

– Hátha még nem gyilkolták le az összes porontyot...

Holló csendesen megszólalt.

– Veled tartok.

És a semmiből a kezében termett a kés. Ezt a trükköt valami idézőmestertől leshette el. Csak olyankor csinálja, ha ideges vagy dühös.

– Huszonöt vadbarmot akartok leugatni ketten?

Holló vállat vont.

– Vészmadárnak igaza van, Elmo. Ott a helyünk. Az én gyomrom ezt nem veszi be.

Elmo feladta.

– Megyünk mind. Remélem, nem annyira részegek, hogy összekeverjék a barátot az ellenséggel.

Holló elindította a lovát.

A falu elég nagy volt. A Sánta látogatása előtt vagy kétszáz ház lehetett benne. A fele porig égett, a többi lángokban állt. Az utcákat hullák borították. Kihűlt szemüket legyek rajzottak körül.

Öregek. Nők. Gyerekek. Fegyverbíró férfi egy szál se.

Leszálltam a nyeregből, és letérdeltem egy négy-öt éves fiú mellé. A koponyája szilánkokra repedt, de még lélegzett. Holló csatlakozott hozzám.

– Semmit sem tehetek – mondtam.

– Véget vethetsz a kínjainak. – Holló szemében nedvesség fénylett. Nedvesség; és alatta harag. – Erre nincs bocsánat. – Tovább lépett egy másik holttesthez, nem messze tőlünk, az árnyékban.

Ez is fiú volt, de idősebb. Tizenöt körül járhatott. A lázadók egyenruháját viselte. Harcolva halt meg.

– Eltávozáson lehetett – mondta Holló. – Egyetlen nyomorult kölyök védte az egész falut. – Kifeszegette az

életelen ujjak közül az íjat, és próbaképpen meghajlította. – Jófajta fa. Pár ezer ilyen eltakaríthatná a világról a Sántát. – A vállára vetette, aztán lehajolt, összeszedte a fiú nyilait.

Megnéztem két másik gyereket. Már nem volt szükségük a segítségemre, mint az elsőnek. Az egyik leégett kunyhóban találtam egy öregasszonyt, aki holtában is védeni próbált a testével egy karonülő kisdedet. Hiába.

Holló undorodva pillantott körül.

– Az ilyen Sánta-féle szörnyetegek nyomában kétszer annyi ellenség támad, mint ahányat elpusztítanak.

Tompa, távoli lárma ütötte meg a fülemet, valahonnan a falu központja felől, amerre igyekeztünk. Fojtott zokogás, fel-felcsapó röhej, káromkodások.

A kunyhó mögött négy halott katonát találtunk kiterítve. A kölyök íja kitett magáért.

– Jó lövész volt – jegyezte meg Holló. – Szegény hülye.

– Hülye?

– Ha van esze, idejében lelécel. Mindenkinek könnyebb lett volna. – Meghökkenett ez a nagy felindulás. Minek így kiborulni a fiú miatt? Fegyveres ellenség volt, vagy mi a pokol. – A halott hősök nem kapnak új esélyt.

Aha! A saját titokzatos múltjával vont párhuzamot. Vele is valami hasonló történhetett.

A káromkodás és a sírás közben olyan jelenetté egészült ki, mely méltán undorított el bárkit, akinek a lelkéhez az emberség legparányibb szennye is tapadt.

A kört tucatnyi katona alkotta, akik teli pofával röhögtek a saját mocskos vicceiken. Egyszer tanúja voltam, ahogy

ugyanennyi kan kutya körülvett egy szukát, és szokásuktól eltérően nem verekedtek meg a párzási jogokért, hanem váltották egymást. Szegény pára belepusztult volna, ha nem lépek közbe.

Visszaszálltunk a nyeregbe Hollóval, hogy jobban lássunk. Az áldozat ezúttal egy kislány volt, olyan kilencéves forma. A testét régi forradások borították. Iszonyúan szenvedhetett, de egy árva hang sem jött ki a torkán. Azonnal megértettem. Néma.

A háború kegyetlen dolog, amit kegyetlen emberek csinálnak. Mint például a Fekete Sereg. Az ég a tudója, hogy mi aztán nem vagyunk angyalok. De valahol meg kell húzni a határt.

Kihurcoltak a térre egy vénembert is, akit kényszerítettek, hogy mindent végignézzen. Ő zokogott és ő átkozódott.

Holló lelőtte a fickót, amelyik épp nekiesett volna a lánynak.
– Az istenit! – rikoltotta Elmo. – Holló, hogy az anyád kórságos...

A katonák felénk fordultak. Fegyverek villantak. Holló megeresztett egy másik nyilat, és megölte az aggastyán mellé állított őrt. A Sánta embereiből varázslatos gyorsasággal elpárolgott a harci szellem.

– Bagó – sziszegte Elmo a foga között. – Rohanj, ahogy bírsz. Hozd a főnököt!

A Sánta egyik katonájának hasonló ötlete támadhatott. Kalimpálva eliszkolta. Holló hagyta, hadd fusson.

A Kapitány ezért roston fogja megsütni.

Ő azonban csöppet sem zavartatta magát.

– Hé, apóka! Ide gyere. Hozzad a lányt is. És keríts neki

valami ruhát.

Énemnek egyik fele nem tudta elfojtani az ujjongását, a másik viszont válogatott szidalmakat szórt Hollóra.

Elmo csak a száját koptatta, mikor ránk förmedt, hogy vigyázzunk a seggünkre. Magunktól is tudtuk, hogy nagy szarban vagyunk. Siess, Bagó, a keservedet, gondoltam.

Az ő futárunk ért előbb a parancsnokához. Az jött is tüstént: részegen támolyogva bukkant fel az utcán. Pocak jól beszélt. A fickó tényleg rosszabb volt az embereinél.

Az apóka meg a kislány Holló kengyelébe kapaszkodtak. Az öreg gyanakodva pislogott a jelvényeinkre. Elmo előrébb ösztökélte a lovát, és a kantárszár igazításának örvén Holló felé pattintott az ujjával. Bólintottam.

A részeg tiszt imbolyogva lecövekelt Elmo előtt. Tompa tekintettel méregetett minket. Úgy vettem észre, elég mély benyomást tettünk rá. Durva mesterség a miénk, kőkeményre edződünk benne, és úgy is nézünk ki.

Emberünk egyszer csak rémülten felnyivákkolt, hajszálla ugyanolyan cérnavékony fejhangon, mint a nagybecsű Jalena tábornok Opálban.

– Te? Itt? – guvasztotta a szemét Hollóra. Aztán sarkon pördült, futásnak eredt.

– Állj meg, Lann, te görény! – mennydörgött utána Holló. – Legalább megdöglenni döögölj meg férfimódra! – Nyílvesszőt kapott elő a tegezből.

Elmo fordulatból nyeste el az íjhúrt.

Lann megtorpant. Nem volt túlzottan hálás. Káromkodott. Sorolni kezdte a szörnyűbbnél szörnyűbb büntetéseket, amikkel a patrónusa fog ezért sújtani minket.

En Hollót figyeltem.

Jéghideg haraggal meredt Elmóra. Elmónak arcizma sem rezgett, ahogy viszonzta a tekintetét. Kemény fiú volt ő is. Holló megpróbálkozott a késes trükkjével. A penge félúton járt, amikor a kardom hegyével kiütöttem a kezéből. Elmorzsolt egy halk szitkot, csúnyán nézett rám, aztán lassan leeresztett. Elmo csendesen odaszólt neki.

– A régi életednek hátat fordítottál. Vagy nem?

Holló kurtán, feszesen bólintott.

– Nehezebb, mint hittem. – A válla megroskadt. – Eredj a pokolba, Lann! Nem érsz meg nekem egy nyilat.

A hátunk mögött szapora patadobogás hirdette a Kapitány közeledtét.

A részeg kis pattanás dühösen felfújta magát a Sánta egyenruhájában, és úgy billegett előre-hátra, akár egy ugrani készülő kandúr. Elmo lekancsalított rá a kardja éle mentén. Rögtön elérte a célzást.

– Hagynom kellett volna a fenébe – mormolta Holló. – Csak egy nyamvadt kifutófiú.

Megkockáztattam egy rávezető kérdést. Üres pillantást kaptam válaszul.

A Kapitány érkezett fujtató lovon, éktelen patkócsattogással.

– Mi az ördög folyik itt?

Elmo nekiveselkedett, hogy szabatos jelentést tegyen. Holló félbeszakította.

– Az a féreg ott szemben Zuád egyik huszadrangú seggnyalója. Gondoltam, megölöm. Elmo és Vészmadár nem engedték.

Zuád? Hol hallottam én már ezt a nevet? Valahol a Sántával kapcsolatban. Zuád óbester. A Sánta egyes számú főgazembere. Többek között politikai összekötő, más szépítő jelzők mellett. Töredékesen kihallgattam Holló néhány beszélgetését a Kapitánnyal, azokban emlegették. Zuád lenne a mi rakoncátlan új testvérünk ötödiknek kiszemelt áldozata? Akkor Holló sorsának rosszra fordulása mögött magának a Sántának kell állnia.

Egyre érdekesebb. És egyre ijesztőbb. A Sánta nem az a fajta, akivel tanácsos volna kötekedni.

Az egyenruhába bújt pattanás kiabálni kezdett.

– Követelem ennek a zendülőnek a letartóztatását! – A Kapitány szúrós pillantást vetett rá. – Meggyilkolta két emberemet!

Ez vitathatatlan volt, a hullák az orrunk előtt heverték. Holló nem szólt semmit. Elmo kilépett a szerepéből, tanúságra jelentkezett.

– Megerőszakoltak egy kölyöklányt. Ez az ő elképzelésük a békéltetésről.

A Kapitány végigmérte a Sánta tisztecskéjét. Lann barátunk képe pipacs vörös lett. Még a legaljasabb gazfickót is elönti a szégyen, ha olyasmin kapják rajta, amit nem tud kimagyarázni. A Kapitány felcsattant.

– Vészmadár?

– Csak egyetlen halott lázadót találtunk, Kapitány. A nyomokból ítélve a kilengések az ő fellépése előtt kezdődtek.

Parancsnokunk a kis féreghez fordult.

– Tudomásom szerint ezek az emberek az Úrnő alattvalói.

Az ő védelmét élvezik. Vagy tévedek?

A birodalmi törvényszéken elég ingatag lett volna az érvelés, de itt, a fölperzselt romok között megállt. Lann erkölcsileg elismerte a bűnösségét, amikor lemondott a védekezésről.

– Undorítasz, te köpedelem. – A Kapitány a vészjóslóan szelíd hangját használta. – Takarodj a szemem elől! És ne kerülj az utamba többet. Ha még egyszer meglátom valahol a pofádat, átadlak a testvéremnek.

Megvárta, míg a Sánta embere reszketve elbotorkál, aztán Hollóhoz fordult.

– Istenverte, anyaszomorító tulok! Van fogalmad róla, mibe kevertél minket?

– Valószínűleg jobban, mint neked, Kapitány – felelte Holló fáradtan. – De ha újrakezdhetném, ugyanígy csinálnám.

– És még neked van képed nyavalyogni, hogy nem voltunk odáig érted, amikor jelentkezted hozzánk! – Témát váltott. – Amúgy pedig mi a szándékod ezzel a két izével, ó nemes lelkű megmentő, ha már ilyen vitézül kikotortad őket a halál torkából?

Ez a kérdés Hollóban eddig fel sem merült. Bármin is futott zátonyra az élete, azóta csak a jelenben élt. A múlt kísértő szellemként üldözte, a jövővel törődni nem maradt ideje.

– Azt akarod mondani, hogy felelősséget kell vállalnom értük, nem?

A Kapitány nem loholt tovább a Sánta után. A két rossz közül most az tűnt a kisebbiknek, ha önállóan vezetjük a hadműveleteinket.

A megtorlás négy nap múlva vette kezdetét.

Közvetlenül előtte vívtuk az első fontosabb ütközetünket, egy kétszeres túlerőben lévő lázadó hadtesttel, amit rövid úton felmorzszoltunk. Nem esett nehezünkre. Zöldfülű regruták voltak, nekünk pedig segítettek a vajákosaink. Kevesen úszták meg élve közülük.

A csatatér a miénk volt. A katonák az elesetteket fosztogatták. A Kapitány, Elmo, én és még páran büszkén parádéztunk fel-alá, és piszkosul elégedettek voltunk magunkkal. Félszemű és Manó a maguk a sajátos módján ünnepeltek: válogatott szitkokat szórtak egymás fejére a hullák száján keresztül.

Manó hirtelen mozdulatlaná dermedt. A szeme kifordult. Ajkán furcsa nyöszörgés szökött ki, majd sírós vinnyogássá vékonyult. Összecsuklott.

Orvos vagyok, gyorsan kapcsolok ilyenkor, ráadásul elég közel is voltam hozzá, Félszemű mégis megelőzött egy lépéssel. Mire odaértem, már Manó mellett térdelt, az arcát pofozgatta. Ádáz gyűlölködése pillanatok alatt elpárolgott.

– Odaengedsz, te ökör? – mordultam rá.

Alig tapintottam ki a pulzusát, Manó felocsúdott.

– A Lélekorzó... – motyogta. – Kapcsolatot keres...

Általában irigyelni szoktam a vajákosainktól a tehetségüket, most azonban repestem az örömtől, hogy nem áldott meg vele a sors. Befogadni a Tízek egyikét a tulajdon elmémbe... Ehhez képest a nemi erőszak merő potomság.

– Kapitány! – kiáltottam, és közben eltökéltem magam, hogy amíg ez a dolog le nem cseng, tapodtat sem tágitok

Manó mellől. – A Lélekorzó!

A Kapitány futva érkezett. Amúgy sohasem fut, csak ha verekszünk.

– Mi az?

Manó zihálva felsóhajtott.

Kinyitotta a szemét.

– Elment...

Úszott a verítékben, a haja csatakosra ázott. Iszonyú sápadt volt. Hideglelés rázta.

– Elment? Ki ment el? – akarta tudni a Kapitány. – Lenne szíves végre valaki közölni velem, mi ez az egész örület?

Segítettünk Manónak kényelembe helyezkedni.

– A Sánta nem akart nyíltan belénk taposni, inkább az Úrnőhöz fordult panasszal. Rossz vér van közte meg a Lélekorzó között. Azt hitte, azért jöttünk ide, hogy ellene áskálódjunk. Megpróbálta ránk borítani az asztalt. Csakhogy a Lélekorzó nagy kegyben áll Berill óta, a Sánta pedig nem, a kudarcai miatt. Az Úrnő megmondta neki, hogy hagyjon minket békén. A Lélekorzó nem tudta megbuktatni a Sántát, de úgy véli, ezt a menetet ő nyerte.

Manó szünetet tartott. Fél szemű a kezébe nyomott egy italt. Egy húzásra felhajtotta.

– Javasolja, hogy igyekezzünk kitérni a Sánta útjából. Előfordulhat, hogy megkísérel valahogy lejártni minket, akár még a lázadókat is felénk terelheti. Azt mondja, próbáljuk meg visszafoglalni Alkuvárat. Ez a Sántát és a lázadókat egyaránt kényelmetlenül érintené.

– Ha már villogni akar, miért nem küld el minket, hogy csomagoljuk neki össze az egész Tizennyolcak Körét? –

háborgott Elmo. A Kör volt a lázadók főparancsnoksága: tizennyolc csúcsvarázsló, akik úgy vélték, együtt vannak olyan kemények, hogy szembeszálljanak az Úrnővel meg a Fogadottakkal. Karmos, a Sánta forsbergi rossz szelleme, szintén a Körbe tartozott.

A Kapitány töprengő képet vágott. Hollóhoz fordult.

– Neked nincs olyan érzésed, hogy nyakig ülünk a politikában?

– A Sereg a Lélekorzó eszköze. Ez köztudomású. A kérdés csak az, hogy mire akarja felhasználni.

– Én is valami ilyesmit okoskodtam ki Opálban.

Politika. Az Úrnő birodalma megbonthatatlan egésznek hirdeti magát. A Fogadott Tízek félelmetes energiákat fordítanak az egység biztosítására. Legalább annyit, mint az egymás közötti marakodásra. Tisztára, akár a neveletlen porontyok, mikor hajba kapnak a játékokon, vagy a mama kitüntető figyelméért versengenek.

– Ennyi? – mordult fel kérdően a Kapitány.

– Ennyi – sóhajtott Manó fáradtan. – Azt mondta, még jelentkezni fog.

Így hát mentünk és megcsináltuk. Az éjszaka leple alatt bevettük az alkuvári erődöt, ahonnan jó széllel át lehet kiabálni Evezővárosba. Amikor megvitték nekik a hírt, Karmos állítólag ugyanúgy tajtékozott mérgében, mint a Sánta. Ez a zsíros falat a Lélekorzónak jutott.

Félszemű a dobott lapok közé pöckölt egy kártyát.

– Itt valaki átverésre zsugázik – motyogta.

Manó fölkapta a kártyát, terített négy apródot, és eldobott egy királynőt. Vigyorgott. Tiszta sor volt, hogy a következő körben virítani fog, tízesnél kisebb lap nem lehetett a kezében. Félszemű szisszenve csapott az asztalra. Egyetlen árva játszmat sem nyert még, mióta leült.

– Virítás, fiúk, virítás! – figyelmeztetett minket Elmo, ügyet sem vetve a Manó által eldobott kártyára. Húzott, akkurátusan legyezővé terpesztette a lapjait, alig pár hüvelykkel az orra előtt, aztán terített három négyest és eldobott egy tízest. Megfricskázta a kezében maradt két kártyát, és szélesen rámosolygott Manóra.

– Ha nem ászod van, elbuknad – mondta.

Szurkapiszka felcsippentette Elmo tízesét, megtoldotta még hárommal, kiterítette őket, eldobott egy hármast. Ravaszdi bagolyszemekkel hunyorgott Manóra, szinte ingerelve őt a virításra. A tekintete azt sugallta, hogy ő még az ászra is tudna ellenszert.

Jobban szerettem volna, ha Holló is játszik. Az ő jelenléte áldásos hatást gyakorolt Félszeműre. Olyan ideges lett tőle, hogy nem mert csalni. Holló azonban krumplijárőrben volt. Így hívtuk a készletbeszerző utakat, amiket heti rendszerességgel indítottunk Evezővárosba. A helyén most Szurkapiszka ült.

Szurkapiszka a Sereg kvártélymestere. Általában ő szokott krumplijárőrbe menni. Ezúttal viszont felmentést könyörgött ki tőlem, kiújult gyomorpanaszaira hivatkozva. Már kezdtem bánni, hogy megadtam neki.

– Szerintem itt mindenki átverésre zsugázik – mondtam, reménytelen leosztásomat bámulva. Két hetes, két nyolcas,

meg egy kilences, ami passzolt az egyik nyolcashoz, de a hetesekhez nem. Színsorhoz kevés. Szinte minden lap, aminek hasznát vehettem volna, a dobottak között volt. Húztam. Disznó szerencse! Még egy kilences, és ezzel kilett a színsorom. Kiterítettem, eldobtam a lógós hetest, és imádkoztam. Itt már csak az ima segíthetett.

Félszemű nem törődött a hetesemmel. Húzott.

– Kösz a segítséget, Vészmadár! – A színsorom aljára lökött egy hatost, és eldobott egy másikat. – Itt az igazság pillanata, te böngőmajom! – mondta Manónak. – Na mi lesz, bekóstolod Szurkapiszkrét? – És: – Ezek a forsbergiek mind be vannak csavarodva. Sose láttam még ilyen buggyant bandát.

Egy hónapja szállásoltunk az erődben. Kicsit nagy volt nekünk, de én kedveltem.

– Én egész jól kijönnék velük – mondtam –, csak ők nem akarnak barátkozni az istennek sem. – Eddig négy ellentámadást vertünk vissza. – Mi a franc van, Manó, akkor virítasz vagy sem? Engem leégettél, és szerintem Elmót is. Szurkapiszka a körmével pöckölgette a lapjai szélét, és sunyin pislogott Manóra.

– Már saját hitviláguk is van. Szép, kerek, lázadó mitológia – mondta. – Próféták és hamis proféták. Jósálmok. Égi szózatok. Még azt is kinyilatkoztatták, hogy a Fehér Rózsa újjászületett egy tiszta kisdéd képében.

– Ha megkapták a csodaporontyukat, miért nem dörömbölnék már a kapunkon? – kérdezte Elmo.

– Még nem találták meg. Azt se tudják, fiú-e vagy lány. De egy hordára való hibbant keresi.

Manó átment nyusziba. Virítás helyett új kört kezdett. Húzott, valószínűleg fuccsra, mert utána eldobott egy királyt. Elmo húzott, nézett, merengett, eldobott egy másikat. Szurkapiszka Manóra pillantott. Ajka keskeny mosolyra görbült. Húzott egy lapot, de meg se nézte. A kezéből lerakott egy ötöst Fél szemű hatosára, amivel a töpörödött varázsló az előbb elrabolta a színsoromat; a húzását pedig láthatatlanban eldobta.

– Egy ötös? – visított fel Manó. – Csak egy ötös volt nálad? Nem hiszem el. Egy ötöse volt. – Dühösen az asztalra csapta az ászt, amit a kezében szorongatott. – Egy nyomorult, röhejes ötöse!

– Nyugi, testvér, nyugi! – csitította Elmo. – Nem te szoktad mindig mondogatni Fél szeműnek, hogy hűtse magát hideg vízzel, különben még gutaütést kap mérgében?

– De ez a vaksi lajhár behülyített egy nyamvadt ötössel!

Szurkapiszka szája szögletéből nem hervadt le a kis mosoly, miközben besöpörte a nyereményét. Fenemód elégedett volt magával. Ragyogóan blöffölt. Én is megesküdtem volna rá, hogy egy ász lapul a markában. Fél szemű odacsúsztotta a paklit Manó elé.

– Te osztasz.

– Mit izélsz, nem égtem már eleget? Egy krumplivitéz átvág egy szaros kis ötössel, és akkor még osszak is?

– Te következel. Pofa be és keverj!

Míg civakodtak, én megkérdeztem Szurkapiszkatól:

– Hol hallottad ezt az újjászületéses marhaságot?

– Flik mesélte. – Az apókát hívták Fliknek, akinek Holló mentette meg az életét. Kezdetben elég mogorván

viselkedett, de aztán Szurkapiszka valahogy utat talált a szívéhez. Már egészen összeemelegedtek.

A kislánynak Kedves volt a neve. Áhítatos imádattal csüggött Hollón. Mindenhová követte, mint valami hűséges pudlikutya, amivel olykor az idegbajt hozta ránk, többiekre. Amíg eszembe nem jutott a kártyaparti, kimondottan örültem neki, hogy Holló kilovagolt krumplijárőrbe. Legalább Kedves addig sem lesz láb alatt.

Manó osztott. Szemügyre vettem a lapjaimat A közmondásos vegyessalátát kaptam, amit a hamiskártyások olyankor szoktak leosztani maguknak, ha valami bődületes barom bevetésére hajtanak. Tuti bukás, még akkor is, ha a palira vett partner a figurákat sem ismeri. A kezemben tartott változat a legendás Elmo-féle katyvasz volt: öt kártya négy színből, ötféle értékben. Még egy harmatos párocska sem jött ki belőle.

Manó megvárta, míg mindenki más végez, és utolsónak nézett bele a lapjaiba. A szeme kerekre nyílt. Kifordítva az asztalra csapta őket.

– Tarolok! Tarolok mindent! Ötven! Játszma vége, szomorú seggfejek!

Hiánytalan színsort osztott le magának a királyi kártyákból, tízestől ászig. Azonnali győzelem, dupla nyereség.

– A kis pondró! – morogta Félszemű. – Csak akkor tud nyerni, ha ő oszt magának!

– Ellentétben veled, aki még akkor sem – fuvolázta Manó olyan édesded hangon, akár a csurgatott méz. – A lassú elaggás lehet az oka, az agy meszesedése...

Elmo nekilátott keverni.

A következő leosztás lényegesen kiegyenlítettebbnek bizonyult. A játszmák közti szünetekben Szurkapiszka apránként előadta nekünk az egész újjászületés-legendát. Kedves betévedt hozzánk pár percre. Kerek, szeplős arca kifejezéstelen volt, tekintete üres. Megpróbáltam elképzelni őt a Fehér Rózsa-szerepben. Nem ment. Nem illett rá.

Szurkapiszka osztott. Elmo virítani akart tizennyolccal. Félszemű bebuktatta. Neki tizenhete volt húzás után. Besöpörtem a lapokat, keverni kezdtem.

– Gyerünk, Vészmadár, igyekezz! – gúnyolódott Félszemű.
– Mit nyavalyogsz annyit awal a paklival? Nyerésben vagyok. Ma mindenkit megkopasztok. Kicsi ászok, kicsi tízeskék, gyertek szépen apucihoz! – Tizenöttől lefelé a leosztás éppúgy azonnali győzelmet jelent, mint negyvenkilencel vagy ötvennel.

– Ja, elnézést. Egészen belefeledkeztem ebbe a lázadó babonaságba.

– Meggyőző módon tálatl rögeszme – jegyezte meg Szurkapiszka. – Összességében egyfajta elegáns káprázatot alkot, amely reményt adhat az embereknek. – Komor pillantást lövelltem felé. Válaszmosolya szinte mentegetőző volt. – Aki tudja, hogy a sors az ő oldalán áll, azt rohadt nehéz legyőzni, mert a legszörnyűbb vereségek sem törik meg. A lázadók tudják. Legalábbis Holló szerint.
– A kvártélymesterünk az utóbbi időben egészen összebarátkozott Hollóval.

– Akkor meg kell változtatnunk a gondolkodásukat.

– Nem lehet. Ha százszor letiporjuk őket, százegyedjére is talpra vergődnek. Elvégre a saját próféciajuk

beteljesítéséért küzdenek.

Elmo bosszúsan horkantott.

– Nem vagyunk mi olyan hülyék, hogy százszor rúgjuk szét a seggüket! Ha nem elég, kaphatnak tőlünk mást is. Meg kell alázni őket.

Ez a *mi* magába foglalt mindenkit, aki az Úrnő pártján harcolt.

Ráfricskáztam egy nyolcast a temérdek eldobott kártyalapra, melyek lelki szemeim előtt életem mérföldköveinek tűntek.

– Ez kezd unalmas lenni.

Nyugtalan voltam. Heves, irányítatlan vágy munkált bennem, hogy tegyek valamit. Bármit. Elmo vállat vont.

– Telik vele az idő.

– Ez az élet, úgy bizony! – mondta Manó. – Ücsörögni és várni. Mennyit csináltuk ezt az utóbbi pár évben?

– Nem tartottam számon – morogtam. – Szerintem többet, mint bármi mást.

– Csendet! – emelte a magasba a karját Elmo. – Mintha valami vékonyka hangot hallanék. Azt súgja nekem, hogy az én hú nyájam unatkozik. Szurkapiszka! Hozd a gyakorlótermék kulcsait, és... – A további javaslatokat maga alá temette az elszörnyedt nyögések lavinája.

Elmo orvossága a világfájdalomra a gyilkos intenzitású testedzés volt. Akit végighajszolt valamelyik ördögi ravaszsággal kiagyalt akadálypályáján, az vagy kigyógyult belőle, vagy belenyuvadt.

Szurkapiszka a kötelező érvényű nyöszörgésen túl is

tiltakozott az ötlet ellen.

– Társzekereket kell kirakodnom, Elmo. A fiúk bármelyik percben befuthatnak. Ha gyakorlatoztatni akarsz ezeket a bohócokat, hozzám küldjed őket!

Összenéztünk Elmóval. Manóról és Fél szeműről azonnal lehullott a bágyadtság. Még nincsenek itt? Már délelőtt vissza kellett volna térniük. Azt hittem, csak ledőltek kialudni a fáradságukat. A krumplijárőrökből mindig halálos kimerülten jöttek vissza az emberek.

Manó fűrge csuklómozdulattal a dobott lapok halmára hajította a kártyáit. Ahogy visszavonta a beléjük áramoltatott bűverőt, egy pillanatra kavargó lepke táncrea perdültek a levegőben. Még hogy nem csalt a rohadék!

– Jobb lesz, ha utánanézek ennek.

Fél szemű lapjai gilisztaként araszolva elindultak az asztallapon a társaik felé.

– Majd én elrendezem, simaképpű.

– Nekem jutott eszembe először, vén varangy.

– De én vagyok a rangidős.

– Ketten együtt – javasolta Elmo. Hozzám fordult. –
Összeállítok egy járőrt. Szólj a Hadnagynak!

Ledobta a kártyát, és neveket kiabálva megindult az istállók felé.

A lovak patái folyamatos, ütemes robajlással rengették az utat, a por sűrű fellegekben kavardott fel alóluk. Gyors iramban haladtunk, de óvatosan. Fél szemű igyekezett kifürkészni, nem leselkedik-e ránk veszély, bár lóhátról búbájt szőni elég nehéz dolog.

Még így is idejében megszimatolta a bajt. Elmo kézjeleket adott le. Két csoportra oszlottunk, eltűntünk a sűrű, útmenti bozótosban. A lázadó alig bukkant fel, már le is rohantuk. Esélye sem volt. Perceken belül folytathattuk az utunkat. Félszemű odaszólt nekem.

– Remélem, odaát senkinek nem üt szöget a fejébe, honnan a rossebből jövünk rá mindig, hogy mivel fognak próbálkozni!

– Hadd higgyék csak, hogy térdig járnak kémekben.

– Melyik kém tudná ilyen rövid idő alatt továbbítani a hírt Alkuvárba? Amilyen mocskos szerencsénk volt mostanában, az túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Jó lenne, ha a Kapitány szólna a Lélekorzónak. Addig vonjon ki minket innen, míg érünk valamit!

A kis fekete emberke érzékeny pontra tapintott rá. Ha a titkunk kiszivárog, a lázadók a saját varázslóik révén kiiktathatják a mieinket. Legendás hírű szerencsénk alakulása innentől fogva alighanem egy fejesugrás ívére emlékeztetne.

A látóhatáron kirajzolódtak Evezőváros falai. Mocarogni kezdett bennem a büntudat. Meg némi félelem. Az igazat megvallva a Hadnagy egyáltalán nem adta beleegyezését ehhez a vállalkozáshoz. Ha a Kapitány értesül róla, elevenen fog megnyúzni. A tekintete leperzseli a szőrt a képemről. Vénember leszek, mire kitöltöm minden büntetésemet. Isten veletek, drága utcasarki tündérek, ki tudja, viszontlátlak-e titeket valaha?

Jobban meg kellett volna gondolnom, mibe vágok bele. Elvégre félig-meddig magam is tisztnek számítok.

Elmót és a káplárjait nem riasztotta vissza a kilátás, hogy további pályafutásuk esetleg a Sereg istállóinak és latrináinak takarítására korlátozódhat. *Előre!* Mintha kizárólag ez a jelszó járt volna a fejükben. Előre a Sereg dicsőségéért! A francba.

Nem voltak ostobák. Tudatosan vállalták az engedetlenség következményeit.

Félszemű viszont, ez az agyatlan idióta, képes volt nótára gyűjtani, amikor belovagoltunk Evezővárosba. Kevés emberi lényt ismerek, aki erre a tevékenységre alkalmatlanabb lett volna nála. Borízű repedtfazék-hangja émelyítő kilengésekkel egyensúlyozott a dallamon, és az összhatáson az sem sokat lendített, hogy a saját szerzeményét énekelte, valami fülsértő és zabolátlan dzsungeldalt.

– Pofa súlyba, Félszemű! – vicsorított rá Elmo. – A fél várost a nyakunkra csődítetd.

A parancsának nem sok értelme volt. Messziről lerítt rólunk, kik vagyunk, és az is, hogy veszett kedvünkben érkeztünk. Ez nem krumplijárőr volt. Ők kerülték a bajt; mi kerestük.

Félszemű egy másik nótát kezdett nyekeregni.

– Kussolj, vagy kiverem a fogad! – üvöltötte Elmo. – Nem csinálnád végre a dolgotat, hülye csökött?

Befordultunk egy sarkon. Sötét ködpára kezdett gomolyogni a lovaink szügye körül. Nyirkosan reszkető, fekete orrok emelkedtek magasra, hogy beleszimatoljanak a füledt városi estébe. Fintorgó ráncokat vetettek. Talán ugyanúgy hozzászoktak a vidéki levegőhöz, mint én. Félhold alakú szempárok gyúltak ki, akár a pokol lámpásai.

A félelem moraja futott végig a tömegen, amely az utcaszéli gyalogjárdákra húzódva bámult minket.

A fantomok abban a kígyóveremben csíráztak ki, amit Félszemű az elméjének hív. Most egyszerre tízet, húszat, százat eresztett szabadjára közülük, csupa fekete, higanysebes, menyétszerű árnyat. Hullámzó iramodással futottak szét a házak között, villogó fogakkal rontottak az evezővárosi polgárok felé. Iszonyat járt előttük. Nem telt bele pár perc, és az utca elnéptelenedett, magunkra maradtunk a szellemekkel.

Ez volt az első látogatásom Evezővárosban. Úgy nézelődtem, mintha nemrég érkeztem volna a krumplisszekérrel.

– Kit látnak szemeim! – kiáltott tol Elmo, mikor befordultunk a kis utcába, ahol a krumplijárőr meg szokott szállni. – Az ott az öreg Rozsos.

A nevet ismertem, a férfit nem. A beszerzőink mindig Rozsos istállóját bérelték ki a lovaknak meg a társzekereknek, és általában maguk is ott aludtak. Az öregember, akire Elmo mutatott, egy itatóvályú szélén üldögélt. Felállt, odasietett hozzánk.

– Hírt kaptam, hogy jöszök – mondta. – Amit tudtam, megtettem, Elmo. De orvost nem bírtam keríteni.

– Hoztunk magunkkal. – Bár Rozsos öreg volt, és nehezeére esett tartani velünk a lépést, Elmo nem fogta vissza az iramot.

Beleszimatoltam a levegőbe. Halvány, régi füstszagot éreztem.

Rzosos bicegve előreszaladt, eltűnt az utca egyik

kanyarulatában. Az árnymenyének úgy rajzoltak a lábánál, akár a parti sziklát körülörvénylő hullámverés. Követtük, és rátaláltunk a füstszag forrására.

Rozsos istállóját rágyújtották a testvéreinkre, aztán lerohanták őket, ahogy kifelé iparkodtak a tűzből. A rohadékok. A romokból itt-ott még most is vékony füstcsíkok szállingóztak. A súlyosabb sebesülteket sorba fektették az istálló előtt, az utcán. A többiek őrt álltak, elterelték a forgalmat.

Cukorfalat közeledett felénk sántikálva, a krumplijárőr parancsnoka.

– Hol kezdjem? – kérdeztem tőle.

Megmutatta.

– Amott, a falnál fekvőkön, ők vannak a legrosszabb bőrben. Először Hollóval kéne foglalkoznod, ha ugyan él még.

A szívem nagyot dobbant. Holló? Az a fickó szinte sebezhetetlennek tűnt.

Félszemű feloszlatta az állatseregletét. Kicsi volt az esélye, hogy a lázadók újabb rajtaütéssel próbálkoznak, de ha mégis, csak tegyék. Elmo legényeinek már ugyancsak viszkedett a markuk. Én követtem Cukorfalatot Holló derékaljához. Eszméletlenül feküdt, az arca papírfehér volt.

– Ő a legsúlyosabb sérült?

– Az egyetlen, aki szerintem elpatkolhat.

– Jól csináltad. A szorítókötéseket úgy tetted föl, ahogy tanítottam? – Végigmértem Cukorfalatot. – Neked is le kéne dőlnöd. – Persze úgy tett, mintha nem hallaná.

Vissza Hollóhoz. Elöl majdnem harminc vágást találtam

rajta, köztük pár aggasztóan mélyet. Cérnát fűztem a tűmbe.

Miután gyors ellenőrzést tartott a védővonalak fölött, Elmo csatlakozott hozzánk.

– Vészes? – kérdezte.

– Még nem tudom. Összevissza szurkálták. Rengeteg vért vesztett. Szólni kéne Félszeműnek, hogy főzzön húslevest. Félszemű olyan gyógyfüves csirkelevest tud kotyvasztani, hogy attól még az ötnapos hulla is táncrea perdül. Ő az egyetlen segédem, akire komoly ügyekben számíthatok.

– Hogy történt, Cukorfalat? – kérdezte Elmo.

– Ránk gyújtották a házat, és mikor kirohantunk, közénk csaptak.

– Ennyit már én is tudok.

Az öreg Rozsos kéretlenül közbeszólt.

– Mocskos, rohadt, aljas gyilkosok! – motyogta szinte sírva. Nekem az volt a benyomásom, hogy inkább az istállóját gyászolja, mint a mi járőrünket.

Elmo olyan képet vágott, mintha zöld citromba harapott volna.

– Szóval, az egész csapat nyakig ült a szarban. És halott egy szál se? Holló a legsúlyosabb sebesült? Ezt nehéz elhinni.

– Egy halottunk van – helyesbített Cukorfalat. – Az apóka. Akit Holló szedett össze. Abból a faluból.

– Flik! – mordult fel Elmo. Fliknek elvben tilos lett volna elhagynia Alkuvárat. A Kapitány nem bízott benne. Elmo azonban szemet hunyt fölötte, hogy az öreg időnként megsérti a szabályzatot. – Valaki még nagyon

megkeserüli, hogy kötözködni próbált velünk. – mondta. A hangjában szemernyi érzelem se volt. Ezzel az erővel akár a dísztkfélék piaci áráról is értekezhetett volna.

Azon tűnődtem, hogy fogadja majd a hírt Szurkapiszka. Nagyon kedvelte Fliket. Kedves porig lesz sújtva. Flik a nagyapja volt.

– Csak Holló kellett nekik – mondta Rozsos. – Ezért vagdalták össze ennyire.

Cukorfolat bólíntott.

– Flik odaugrott Holló elé. – Körbeintett. – A többit csak azért kaptuk, mert nem hagytuk magára.

Elmo fölöttette a kérdést, ami az én oldalamat is jócskán furdalta.

– Mi a fenétől pörögtek be így a lázadók Hollóra?

Pocak türelmesen várt a sorára a közelemben, hogy bekötözzek egy vágást a bal karján.

– Ezek nem lázadók voltak, Elmo – szólt közbe. – Hanem az a szarfejú kis mitugrász abból a faluból, ahol fölszedtük Fliket meg Kedvest.

Nagyon csúnyán elkáromkodtam magam.

– Te a tetves tüdet figyeljed, Vészmadár! – mondta Elmo. – Ez biztos, Pocak?

– A nagyesküt is leteszem rá. De kérdezd meg Vigyort! Ő is látta. A többi csak utcai söpredék volt. Miután belemelegedtünk, jól szétrúgtuk a seggüket! – Oldalra mutatott. Az istálló állva maradt fala mellett tucatnyi hullát kötegeltek egymásra, akár a tűzifát. Egyedül Fliket ismertem fel közülük. A többiek mind ütött-kopott városi gúnyát viseltek. Cukorfolat a fejét csóválta.

– Én is láttam azt a fickót, Elmo. És nem ő volt a főkutya. A bulit egy másik vezényelte, aki hátul sunnyogott az árnyékban. Mikor kezdtük lepofozni őket, felszívódott.

Rozsos egész idő alatt körülöttünk sertepergelt, hegyezte a fülét és tartotta a száját. Most közbeszólt.

– Én tudom, hová mentek. Egy helyre a Mosolyok utcájában.

Összenéztem Félszeművel, aki a csirkelevesét kotyvasztotta, és mindenféle gyanús borzalmat szórt bele a saját fekete táskájából.

– Úgy fest, az öreg Rozsos ismeri a dörgést – mondtam.

– Hát ahhoz eléggé, hogy tudjam: ha valaki ilyet művel veletek, azt nem hagyjátok annyiban.

Én Elmóra pillantottam. Elmo Rozsosra. A vén istállógazda sok hasznos szolgálatot tett nekünk, de valahogy sohasem bíztunk meg benne igazán. Most idegesen fészkelődni kezdett. Elmo gyilkosan keményen tud nézni, mint a veterán strázsamesterek általában. Végül abbahagyta, és biccentett a vajákosunknak.

– Félszemű, vidd ki sétálni! Szedj ki belőle mindent!

Rozsosnak nyikkanni sem maradt ideje, Félszemű másodpercek alatt ledelejezte. Aztán egy darabig kart karba öltve sétálgattak a leégett istálló körül, élénk beszélgetésbe merülve, akár két régi, bizalmas cimbora.

Én közben Cukorfalatnak szenteltem a figyelmemet.

– Ez a férfi az árnyékban... Nem sántított véletlenül?

– A Sánta nem lehetett. Ahhoz túl magas volt.

– Akárhogy is, a rajtaütést nem merték volna megkockáztatni az ő beleegyezése nélkül. Igaz, Elmo?

Elmo bólintott.

– Ha a Lélekorzó rájön, piszkosul ki fog akadni. Az engedély csak a csúcsról jöhetett. Legfelülről.

Holló valami sóhajszerű nyögést hallatott. Lenéztem rá. A szeme résnyire nyílt. Megismételte a hangot. Az ajkához hajtottam a fületem.

– Zuád... – motyogta.

Zuád. A hírhedt Zuád óbester. Az ellenség, akinek a hajszolásával felhagyott. A Sánta különbejáratú gazfickója. Holló kóborlovagoskodása gyilkos visszacsapást eredményezett.

Elmondtam Elmónak. Nem tűnt meglepettnek. Talán a Kapitány továbbadta Holló történetét a strázsamestereknek.

Félszemű visszatért.

– Rozsos barátunk a másik csapatnak dolgozik. – Felöltötte rosszindulatú vigyorát, amit tükör előtt szokott gyakorolni, hogy elriassa vele az utcakölyköket meg a kóbor kutyákat. – Gondoltam, ezt szeretnéd bekalkulálni, Elmo.

– Hát hogyne! – Elmo határozottan földerült.

Áttértem a második legrosszabb bőrben lévő emberre. Kezdeztem előlről a varrogatást. Megfordult a fejemben, lesz-e elég kötszerem. A krumplijárőr elég viharvert állapotban volt.

– Mikorra leszel már kész azzal az istenverte levessel, Félszemű?

– A csirke még mindig hiányzik belőle.

– Hát szalassz el valakit, hogy lopjon egyet! – morgolódt

Elmo.

Félszemű vállalat vont.

– A népek, akik kellene nekünk, a Mosolyok utcáján lapítanak. Van velük pár kemény legény.

– Mit akarsz csinálni, Elmo? – kérdeztem.

Biztos voltam benne, hogy tenni fog valamit Holló kötelezettség alá helyezett minket, amikor megnevezte Zuádot Azt hitte, haldoklik. Máskülönben nem mondta volna meg a nevet. Semmit sem tudtam a múltjáról, de ehhez elég jól ismertem őt.

– Tisztáznunk kell ezt a dolgot az óbester úrral.

– Ha keresed a bajt, megtalálod. Ne feledd, kinek dolgozik!

– Szarul veszi ki magát, ha szó nélkül hagyjuk, hogy valaki így pofán csapja a Sereget, Vészmadár. Még ha maga a Sánta is.

– Nem túl súlyos politikai döntés ez a te válladnak?

De igazából nem tudtam ellentmondani. A harctéri vereség elfogadható lenne. Ez viszont nem ugyanaz. Ez birodalmi politika. Figyelmeztetni kell a népeket, hogy ha ilyesmibe akarnak belerángatni minket, piszkosul ráfázhatnak. A Sántát és a Lélekorzót.

– Milyen válaszra számíthat, ha odalépünk? – kérdeztem Elmót.

– Pokoli nagy nyavalygásra és siránkozásra. De azt nem hiszem, hogy sok mindent csinálhatnának. Az istenit, Vészmadár, mióta lettél ilyen beszari? Téged azért fizetnek, hogy meló után összeférceld a srácokat. – Töprengve nézte Rozsost. – Azt hiszem, minél kevesebb tanú marad, annál jobb. A Sánta nem zrikálhat minket, ha

nincs bizonyítéka. Félszemű! Beszéljess még kicsit a mi házi lázadónkkal! Egy igazán ronda ötlet alakulgat a fejem hátuljában. Meglehet, ő lesz hozzá a kulcsunk.

Félszemű befejezte a húsevese kiosztását. Akiknek először mert, azoknak az arcába már kezdett visszatérni a szín. Elmo felhagyott a körmei nézegetésével. Vasvillatekintettel szegezte a székéhez az istállógazdát.

– Rozsos, hallottál már Zuád óbesterről?

Rozsos teste megfeszült. Egy másodperccel tovább habozott, mint kellett volna.

– Nem mondhatnám.

– Fura. Azt hittem, ismered. Ő az, akit a Sánta bal kezének neveznek. Mindenesetre azt hiszem, a Kör sokért nem adná, ha megkaparinthatná. Mi a véleményed?

– Semmit sem tudok a Körről, Elmo. – Rozsos barátunk a háztetőket nézegette. – Aszondod, ez a fickó odaát a Mosolyok utcájában Zuád?

Elmo kuncogott.

– Nem mondtam én semmit, Rozsos. Vagy neked tán ez volt a benyomásod, Vészmadár?

– A pokolba is, dehogy! Mi a francot keresne Zuád egy lerobbant evezővárosi kuplerájban? A Sánta keleten nyakig ül a szarban. Minden segítségre szüksége van, amit csak összeszedhet.

– Látod, Rozsos? De figyelj ide! Én talán tudom, hol csíphetné meg a Kör ezt Zuád óbestert. Mert a fickó, ugye, nem barátja a Seregnek. Másrészt viszont nem barátunk a Kör sem. De ez üzlet. Semmi személyes. Legalábbis

szerintem. Talán tehetnénk egymásnak egy kölcsönös szívességet. Talán valami lázadó nagyfejű benézhetne arra a helyre a Mosolyok utcájában, és megsúghatná a tulajnak, hogy nem minden stimmel a vendégeivel. Érted, mire gondolok? Ha így alakulna, Zuád óbester szépecskén a Kör ölébe pottyanna...

Rozsos olyan képet vágott, mint aki tudja, hogy kelepcebe került.

Jó kém volt mindaddig, míg nem volt okunk figyelni rá. Ő volt a kedves, öreg Rozsos, a barátságos istállógazda, akinek néha megkentük a tenyerét, és se többet, se kevesebbet nem fecsegtünk el neki, mint bárki másnak a Seregen kívül. Nem került nyomás alá. Csak saját magát kellett adnia.

– Rosszul látod a dolgot, Elmo. De igazán. Én nem ártom magamat a politikába. Az Úrnő vagy a Fehérek, nekem aztán mindegy. A lovaknak zab és jászol kell, akárki üli meg őket.

– Asszem, igazad van, Rozsos cimborá. Bocs, hogy gyanakodtam. – Elmo Félszeműre kacsintott.

– Akiknek üzeni akartok, Elmo, azok a fickók az Amadorban ülnek. Meg kéne keresnetek őket, mielőtt valaki besúgja nekik, hogy a városban vagytok. Én meg nekilátok itten rendbehozni ezt a felfordulást.

– Nem sietünk, Rozsos. Te csak csináld nyugodtan, amit szükségesnek látsz.

Rozsos gyanakvó pillantást vetett ránk. Tett néhány lépést az istállója maradványai felé. Végigmért minket. Elmo kifejezéstelenül viszonzta a tekintetét. Félszemű fölemelte

a lova bal mellső lábát, hogy megnézzze, nem lazult-e meg rajta a patkó. Rozsos eltűnt a romok között.

– Félszemű?

– Már el is szelelt hátul. Frankón kapkodja a piskótáit.

Elmo elvigyorodott.

– Tartsd rajta a szemed! Vészmadár, jegyzetelj! Tudni akarom, kinek köp. És hogy azok kinek köpnek. Van egy olyan érzésem, hogy amit most a szájába adtunk, hamarabb fog elterjedni a városban, mint a feketehimlő.

– Zuád attól a pillanattól fogva halott ember, hogy Holló kinyögte a nevét – mondtam Félszeműnek. – Vagy talán még régebben. Mióta belénk kötött az istenverte hülyéje.

Félszemű horkantott, eldobott egy lapot. Cukorfalat fölvette és terített. Félszemű elkáromkodta magát.

– Nem tudok játszani ezekkel az idiótákkal! Kiforgatják a szabályokat.

Elmo érkezett vágta, és leugrott mellénk a nyeregből.

– Ráharaptak. Most kerítik be azt a kuplerájt. Van valamid a számomra, Félszemű?

A lajstrom kiábrándító volt. Felmondtam Elmónak. Káromkodott, kiköpött, megint káromkodott. Felrúgta a deszkákat, amiken kártyáztunk.

– A kibaszott melótokkal foglalkozzatok!

Félszemű nagy nehezen uralkodott magán.

– Nem követnek el hibákat, Elmo. Fedezik a seggüket. Rozsos túl sokat lógott velünk, semhogy megbízzanak benne.

Elmo toporzékolt és tüzet okádott.

– Jól van. Egyes számú tartalékterv. Mostantól Zuádot figyeljük. Lessétek ki, hová viszik, miután elkapták! Ha már majdnem megtört, érte megyünk, szétrúgjuk a lázadók tökrét, és mindenkit kinyírunk, aki tudott bármiről.

– Föltétlenül hasznot akarsz belőle húzni, ugye? – jegyeztem meg.

– Arra mérget vehetsz. Hogy van Holló?

– Úgy néz ki, megmarad. A sebfertőzés nem terjed tovább, és Félszemű szerint már gyógyulni kezdett.

– Aha. Félszemű, lázadó neveket akarok. Sok-sok nevet.

– Igeniss, uram, igeniss, parancsára! – Félszemű groteszkül feszes tisztelgést vágott ki, mely tüstént obszcén gesztussá változott, mihelyt Elmo hátat fordított neki.

– Szedd össze azokat a deszkákat, Pocak! – javasoltam. – Te osztasz, Félszemű.

A vén vajákos nem válaszolt. Nem nyavalygott, nem szitkozódott, nem fenyegetett meg, hogy bélgilisztát csinál belőlem. Csak állt, némán és halottsápadtan, résnyire szűkült szemmel.

– Elmo!

Elmo előtte termett, hat hüvelykről meredt a képébe. Pattintott egyet az ujjával az orra alatt. Félszemű meg se rezdült.

– Szerinted mi lelte, Vészmadár?

– Valami történik a kuplerájban.

Félszemű tíz percig a kisujját sem mozdította. Aztán a szeme kinyílt, a tekintete kitisztult, és úgy csuklott össze, mint egy kupac ázott rongy.

– Mi a kórság ütött beléd? – rohanta le Elmo.

– Befognád a pofád egy percre? – csattantam fel. – Előbb hadd térjen magához!

Félszemű összeszedte magát.

– A lázadók elkapták Zuádót, de nem elég gyorsan.

Sikerült kapcsolatba lépnie a Sántával.

– És?

– A rohadék jön segíteni.

Elmo arca elszürkült.

– Ide? Evezővárosba?

– Ja.

– Ó, baszd meg...

Úgy ám. A Sántának volt a legveszettebb híre a Tízek között.

– Gondolkodj, Elmo! Rá fog jönni, hogy mi kevertük a szart... Rozsos az összekötő kapocs.

– Félszemű, keresd meg a vén szemétládát! Bagó. Lógós.

Fenegyerek. Munkátok lesz!

Utasításokat osztogatott. Fenegyerek vigyorgott, és megsimogatta a törét. A vérszomjas disznaja.

Hiába is próbálnám érzékelteni, micsoda szorongást váltottak ki belőlünk Félszemű hírei. A Sántát csak rémtörténetekből ismertük, de az is elég volt. Mi tagadás, beszartunk. A Lélekorzó pártfogása nem jelentett igazi védelmet egy másik Fogadott ellen.

Elmo oldalba bökött.

– Már megint töri a nyavalya!

És valóban. Félszemű üres szemmel nyáladzott. Ezúttal azonban nem állt meg a lemerevedésnél. Hirtelen fölborult, és habzó szájjal rángatózni kezdett.

– Tartsátok! – parancsoltam. – Elmo, a strázsabotodat!
Féltucat ember vetette magát Fél szeműre. Ványadt kis
töpörtyű léte jócskán megtáncoltatta őket.

– Minek? – kérdezte Elmo.

– A foga közé szorítom, hogy el ne harapja a nyelvét. Adod
már, a keservedet? – Fél szemű a legfurább hangokat adta
ki, amit valaha hallottam, pedig bőséges harctéri
tapasztalat áll a hátam mögött. A sebesültek időnként olyan
hangokat hallatnak, hogy megesküdnél rá, nem jöhetnek
emberi torokból.

A roham csak másodpercekig tartott. Egy utolsó, tébolyult
görcs után Fél szemű elernyed, és békés álomba merült.

– Rendben, Vészmadár. Mi volt ez?

– Honnan az istennyilából tudjam? Tán forroláz...

– Adjatok neki a saját főztjéből – tanácsolta valaki. –
Megérdemli a csökött.

Egy bádoggcsajka bukkant fel. Lekényszerítettük a tartalmát
a torkán. A szeme kinyílt.

– Mit műveltek, barmok? Meg akartok mérgezni? Fúj! Mi
ez? Forralt csatornalé?

– A te húslevesed – mondtam neki.

Elmo közénk lépett.

– Mi történt?

Fél szemű kiköpött. Felmarkolt egy közeli borostömlőt,
kiszopott belőle pár kortyot, gargalizált vele, aztán Elmo
bakancsára köpte.

– A Lélekorzó történt, és passz. A kurva mindenit! Kezdek
együttérezni Manóval.

A szívem úgy döntött, ki fog hagyni minden harmadik

ütemet. A zsigereimben egy raj dühös darázs ütött tanyát. Először a Sánta, most meg a Lélekorzó.

– És mit akart a rohadék? – förmedt a vajákosunkra Elmo. Ő is ideges volt. Általában nem ennyire türelmetlen.

– Tudni szeretné, mi a fene folyik itt. Hallotta, hogy a Sánta ki van borulva. Bejelentkezett Manónál. Manó csak annyit tudott mondani neki, hogy itt vagyunk. Így hát bemászott az én fejembe.

– És ledöbbsent a kongó ürességtől. Szóval most már mindent tud, amit te, igaz?

– Úgy valahogy. – Félszemű szemlátomást nem lelkesedett a gondolattól.

Elmo várt pár másodpercet.

– Nos?

– Nos mi? – Félszemű újra ajkához emelte a borostömlőt, hogy eltakarja vele a vigyorát.

– Öreganyáddal szórakozz! Mit mondott?

Félszemű kuncogott.

– Tetszik neki, amit csinálunk. De úgy véli, kábé annyira vagyunk körültekintőek, mint egy üzekedő bika. Úgyhogy segítséget fogunk kapni tőle.

– Miféle segítséget? – Elmo olyan hangon beszélt, mint aki nagyon jól tudja, hogy az események kiszabadultak az ellenőrzése alól, csak azt nem látja még, milyen irányba sodorják.

– Küld valakit.

Elmo fellélegzett. Én is. Amíg a mumusunk odahaza marad, semmi baj.

– Mikor? – tűnődtem fennhangon.

– Szerintem hamarabb, mint szeretnénk – motyogta Elmo.
– Hagyd abba a vedelést, Félszemű! Neked Zuádodt kell figyelni.

Félszemű kedvetlenül mordult egyet, és elmerült abban a félkába transzállapotban, ami nála azt jelentette, hogy a szelleme valahol másutt jár. Sokáig odavolt.

– Na végre! – hördült föl Elmo, mikor a vajákosunk felocsúdott. Közben végig úgy tekingetett körbe-körbe, mintha bármelyik pillanatban a Lélekorzót várná, amint elének toppan a szomszéd sarok mögül.

– Nyugi, főnök úr! Zuádodt egy titkos pincébe rekkentették el, innen vagy egy mérföldre dél felé.

Elmo azonban továbbra is olyan ideges maradt, mint egy taknyos kiskölyök, aki nem mer kikéredzkedni pisilni.

– Mi ütött beléd? – kérdeztem.

– Rossz előérzet. Nagyon-nagyon rossz előérzet, Vészmadár. – Jobbra-balra villanó tekintete hirtelen megállapodott. A szeme kerekre nyílt. – Igazam volt! – suttogta. – A rohadt kurva életbe, igazam volt!

Kábé akkora magasnak tűnt, mint egy ház, és fele olyan szélesnek. Elrongyolt, molyrágta palástot viselt, melynek hajdan-izzó skarlátvörösét megtépázta és kifakította az idő. Egyfajta szörnyű, imbolygó csoszogással közeledett felénk az utcán, hol lassan, hol meg-meglódulva. Hatalmas koponyáján kusza, zsíros, szürke hajcsimbók sarjadtak. Torzonborz szakálla olyan sűrűn nőtt s annyira összetapadt a kosztól, hogy arca szinte eltűnt a túskebokorszerű szövevény alatt. Egyik sápadt, májfoltos kezében vékony

botot tartott, melynek karcsú szépségét csak gazdája érintése szennyezte be. Hosszúra nyújtott, meztelen női testet formázott, minden apró részletében tökéleteset.

– Azt mondják – suttogta valaki –, hogy a Domínium idejében az a bot élő-eleven asszony volt. Azt mondják, megcsalta őt.

A nőt persze nem lehetett hibáztatni. Amit tett, rögtön érthetővé vált, ha az ember egy pillantást vetett Váltóra.

Az Alakváltó a Lélekorzó leghűségesebb szövetségese a Fogadott Tízek között. A Sánta iránt táplált gyűlölete a pártfogónkéval vetekszik. A Sánta volt a harmadik csúcsa a szerelmi háromszögnek, amely magyarázatot adott Váltó különös botjára.

Pár lányira tőlünk megállt. Szemében őrjöngő láng tombolt, messzire riasztva a közönséges halandók tekintetét. Ha megnyúznának, sem tudnám megmondani, milyen színű volt. Időrendben ő volt az első a nagy mágusfejedelmek közül, akiket a Dominátor és Úrnője elcsábított, megtört, majd szolgává alázott.

Félszemű reszketve előrelépett.

– Én vagyok a varázsló – nyögte.

– Orzó mondta. – Váltó hangja mély, ércesen robajló basszus volt, még egy ekkora embertől is meglepő. – Fejlemények?

– Lenyomoztam Zuádot. Semmi más.

Váltó újra szemügyre vett minket. A fiúk közül páran elájultak. Ő elmosolyodott az arcán sarjadó szőrzeterdő alatt.

Hátul a kanyarban bámész csődület verődött össze helybéli

járókelőkből. Evezővárosnak még nem nyílt alkalma megismerkedni az Úrnő bajnokaival. Szerencsés napjuk volt a kurafiaknak. Most ketten is a megtisztelték őket a legveszettebbek közül.

Váltó tekintete megérintett. Egy pillanatra éreztem jéghideg megvetését. Savanyú büzként facsartam az orrát; számára ennyi voltam csupán.

Megtalálta, amit keresett. Hollót. Közelebb lépett. Hanyatt-homlok bukdácsoltunk félre az útjából, mint a vadaskertben a fiatal hímek a nagy páviánbasa elől. Hosszú percekig meredt Hollóra, aztán rándított egyet irdatlan vállán. Botjának lábujjait a sebesült mellkasára helyezte.

Felcsuklottam. Holló arcába szinte nyomban visszaköltözött a szín. A veritéke elapadt. Vonásai békésen ellazultak, ahogy a fájdalom elenyészett. Sebein haragosvörös hegszövet sarjadt, mely pillanatok alatt fehérre fakult, mint a régi, sokéves forradásokon. Mi egyre szűkebbre vontuk körülöttük a kört, tátott szájjal bámulva a látványosságot.

Fenegyerek jelent meg loholva az utcán.

– Hé, Elmo! Kicsináltuk a vén fingot. Mi folyik itt? – Megpillantotta Váltót, és nyikkanva elhallgatott, akár a csapdába esett kiséger.

Elmo úgy-ahogy összeszedte magát.

– Hol van Lógós és Bagó?

– Eltüntetik a hullát...

– Hullát? – horkant föl Váltó. Elmo elmagyarázta neki a dolgot. Váltó biccentett. – Ez a Rozsos lesz a tervünk alapja. Te! – bökött Félszeműre kolbásznyi ujjával. – Hol vannak azok az emberek?

Senkit sem lepett meg, hogy Fél szemű egy kocsmában talált rájuk.

– Te! – mutatott Váltó Fenegyerekre. – Mondd meg nekik, hogy hozzák ide a hullát!

Fenegyerek képe szürke színárnyalatokat öltött. Szinte láttam, ahogy a tiltakozások a torkára tolulnak. Ám végül engedelmesen bólintott, nyelt egy nagy korty levegőt, és elügetett. A tízekkel senki nem vitatkozik.

Kitapintottam Holló pulzusát. Erős volt. Teljesen egészségesnek nézett ki. Amilyen magabiztosan csak bírtam, Váltóhoz fordultam.

– Nem tudnád megcsinálni ezt a többiekkel is? Míg a holttestre várunk?

Olyan pillantást vetett rám, hogy azt hittem, kocsonyává alvad az ereimben a vér. De megtette.

– Mi történt? Te mit keresel itt? – hunyorgott föl rám Holló a homlokát ráncolva. Aztán visszatértek az emlékei. Felült. – Zuád... – nézett körül.

– Két napig ki voltál ütve. Úgy kilyuggattak, mint egy tábla sajtot. Nem hittük, hogy megmaradsz.

Kitapogatta a sebeit.

– Mi folyik itt, Vészmadár? Nekem halottnak kéne lennem.

– A Lélekorzó küldött egy barátot. Váltót. Ő pofozott helyre téged. – Ami azt illeti, mindenkit helyrepofozott. Nehéz volt egyfolytában rettegni egy olyan fickótól, aki ennyire jól játsza a tábori felcsert.

Holló talpra kászálódott, szédülten megingott.

– Az a szemét Rozsos! Ő csalt minket csapdába. – Egy

kés jelent meg a kezében. – A fenébe! Gyenge vagyok, mint egy macskakölyök.

Kezdetől fogva csodálkoztam rajta, honnan tudott Rozsos olyan sokat a támadóinkról.

– Ez itt nem Rozsos, Holló. Rozsos kinyiffant. Ez Váltó, és éppen azt gyakorolja, milyen érzés Rozsosnak lenni. – Nem mintha szüksége lett volna gyakorlásra. Az első perctől fogva olyan tökéletes Rozsos volt, hogy Rozsos tulajdon édesanyját is elbolondította volna.

Holló visszaült mellém.

– Mi ez az egész?

Felvilágosítottam.

– Váltó Rozsost akarja útipasszusnak használni. Most már valószínűleg bíznak benne.

– Ott leszek a sarkában.

– Nem biztos, hogy tetszeni fog neki.

– Szarok rá, mi tetszik neki. Zuád most nem viszi el szárazon. Túl nagyra nőtt a tartozása. – A vonásai ellágyultak, élüket veszítették. – Mi van Kedvessel? Tudja már Fliket?

– Nem hiszem. Senki nem ment még vissza Alkuvárba. Elmo úgy okoskodik, hogy amíg nem kell jelentést tennie a Kapitánynak, úgy kavarhatja itt a szart, ahogy akarja.

– Jó. A Kapitánnyal nem szívesen vitatkoznék.

– Nem Váltó az egyetlen Fogadott a városban – emlékeztettem. Váltó azt mondta, érzi a Sánta jelenlétét.

Holló vállat vont. A Sánta nem érdekelt.

Az ál-Rozsos megindult felénk. Felálltunk. A térdem kicsit reszketett, de észrevettem, hogy Holló is egy árnyalattal

sápadtabbra válik. Jó. Szóval ő se mindig az a kőkemény kurafi.

– Te el fogsz kíséreni – mondta neki Váltó. Aztán rám nézett.

– Te is. Meg a strázsamester.

– Elmót már ismerik – tiltakoztam, ő elvigyorodott.

– Lázadóknak fogtok tűnni. Az álcán csak a Kör beavatottjai látnának át. Közülük senki nincs

Evezővárosban. Az itteni felkelők független hajlamúak. Ki fogjuk használni, hogy nem akarnak külső segítséget hívni.

– A lázadók legalább annyit marakodnak egymás közt, mint mi.

Váltó magához intette Félszeműt.

– Zuád óbester állapota?

– Még nem tört meg.

– Kemény fickó – mondta Holló, kénytelen-kelletlen elismeréssel.

– Neveket gyűjtöttél? – kérdezte tőlem Elmo.

Már szép hosszú listával tudtam szolgálni neki. Elmo elégedett volt.

– Jobb lesz indulni – mondta Váltó. – Mielőtt a Sánta lecsap.

Félszemű megadta nekünk a jelszavakat. Az Alakváltó nekilódult, én vacogó fogakkal a nyomában. Meg voltam győződve róla, hogy kevés vagyok ehhez a melóhoz, de arról még inkább, hogy nem merek vitába szállni a döntésével.

Nem tudom, mikor történt. Egyszerre csak fölnéztem, és azon kaptam magam, hogy vadidegenek társaságában sétálgatok. Tátott szájjal meredtem Váltó hátra.

Holló fölnevetett. Ekkor végre megértettem. Váltó bűbájt bocsátott ránk. Most felkelő nagykutyáknak látszottunk.

– Kik vagyunk? – kérdeztem.

Váltó Hollóra mutatott.

– Ő Szikla, a Körből. Karmos sógora. Ugyanolyan vadul gyűlölik egymást, mint Orzó és a Sánta. – Elmo következett. – Zátony ezernagy, Szikla vezérkari főnöke. Te Motrin Hanin vagy, Szikla unokaöccse, a legvéresebb kezű orgyilkos, akit valaha hátán hordott a föld.

Egyikükről sem hallottunk soha, de Váltó biztosított minket, hogy senki nem fogja megkérdőjelezni a jelenlétüket Evezővárosban. Szikla folyton ki-be mászkál Forsbergből, hogy minél jobban megkeserítse felesége bátyjának az életét.

Nagyszerű, gondoltam. Kiváló. Káprázatos. És mi lesz a Sántával? Mit csinálunk, ha beleköp a levesünkbe?

A népek Zuád óbester rejtekhelyén inkább rémülten, mint gyanakodva fogadták Rozsost, amikor bejelentette Szikla érkezését. Nem hivatkoztak a Körre. Nem tettek fel kérdéseket. Az igazi Szikla a jelek szerint durva, lobbanékony és kiszámíthatatlan ember lehetett.

– Mutassátok meg nekik a foglyot! – rendelkezett Váltó.

Az egyik lázadó amolyan „jön-még-kutyára-dér” pillantást vetett az ál-Rozsosra.

Az egész hely dugig volt felkelőkkel. Szinte hallottam Elmo gondolatait, ahogy agyondicséri magát a zseniális rajtaütési tervéért.

Egy ravaszul álcázott ajtón át a pincébe vezettek minket, aztán még mélyebbre, egy földfalú helyiségbe, amelynek

mennyezetét gyalulatlan cölöpök és keresztgerendák tartották. A berendezés valami sátáni rémálomba illett.

Kínzókamrák persze léteznek, mivel azonban a legtöbb ember sohasem kerül oda, igazából nem is hisznek bennük. Ilyet, mint ez, még én sem láttam soha.

Szemügyre vettem a felszerelést, megnéztem Zuádot, akit egy hatalmas, bizarr külsejű székféleségbe szíjaztak, és elfilozofáltam rajta, miért pont az Úrnőt tartják gonosz szörnyetegnek. Ezek a népek itt egyebet se hajtogatnak, csak hogy ők a jó fiúk, akik a jogért, a szabadságért és az emberi lélek méltóságáért küzdenek. A módszereiket tekintve viszont nem sokban különböztek a Sántától.

Váltó Holló fülébe súgott valamit. Holló bólított. Azon tűnődtem, honnét fogjuk tudni, mit kell csinálnunk. Váltó nem adott különösebb eligazítást. Az itteniek viszont azt várják el tőlünk, hogy úgy viselkedjünk, mint az igazi Szikla meg a gégemetsző legényei.

Leültünk, és figyeltük a vallatást. Jelenlétünk nem maradt hatástalan a hóhérpribékekre. Lankadó lelkesedésük új magasságokba szárnyalt. Én becsuktam a szemem. Holló és Elmo nem volt ennyire finnyás.

Néhány perc múlva „Szikla” valami ügyes-bajos dolog elrendezésére utasította „Zátony ezernagyot”. Az ürügyre nem emlékszem. Elkalandozott a figyelmem. A lényeg az volt, hogy Elmo visszakerüljön az utcára, és idejében elindíthassa a ramazurit.

Váltó rögtönzött. Mi csak ülünk szépen a fenekünkön, amíg jelet nem ad. Úgy becsültem, akkor kell majd lépnünk, ha Elmo nekiereszti a fiúkat, és a pánik kezd leszivárogni

odafentről. Közben tovább szemléljük Zuád óbester lassú szétcincálását.

Az óbester egyáltalán nem nyújtott lenyűgöző látványt, ám ez érthető volt: elvégre a pribékek jó ideje munkálkodtak rajta. Azt hiszem, bárki más ugyanilyen fáradtnak és törődöttnek nézne ki, miután ennyi ideig élvezte a figyelmüket.

Ültünk, mint a kőbálványok. Lélekben ismételt sürgetéseket küldtem Elmo felé. Engem arra képeztek ki, hogy az emberi szervezet gyógyításában leljem örömet, nem a lerombolásában.

Még Holló is kedveszegettnek tűnt. Bizonyára sokat ábrándozott Zuád halálra kínzásáról, mikor azonban ez a szeme láttára történt, alapvető tisztessége fölülkerekedett. Az ő stílusa az volt, hogy döfjünk egy kést a mandróba, aztán hagyjuk békén megdögleni.

A föld megrendült, mintha egy hatalmas bakancs tiporna rá. Göröngyök záporoztak ránk a falakról és a mennyezetről. A levegő megtelt porral.

– Földrengés! – rikoltotta valaki, és a lázadók mind rohanva indultak a lépcső felé. Váltó nyugodtan ült és mosolygott.

A föld megint megrázkódott. Birokra keltem a nyájösztonnel, és ülve maradtam. Váltó nem ijedezett. Akkor nekem miért kéne?

Zuádra bökött. Holló bólított, fölkel, odament. Az óbester józan volt, eszméleténél, és holtra rémítette a földmozgás. Hálásan nézett Hollóra, mikor az nekilátott eloldozni.

A nagy bakancs még egyet toppantott. Nedves föld zuhogott a nyakunkba. Az egyik sarokban kettébe bicsaklott egy tartócölöp. A többi recsegett és ropogott. Alig bírtam uralkodni magamon.

Valamikor a rengés közben Holló megszűnt Sziklának lenni. Váltó sem volt már Rozsos. Zuád rájuk nézett, és rájött mindenre. Az arca megkeményedett, aztán elsápadt. Mintha jobban félt volna Hollótól meg az Alakváltótól, mint a felkelőktől.

– Igen – mondta Holló. – Fizetni fogsz.

A föld púpot vetett. Fölülről távoli moraj hallatszott, összeomló falakéhoz hasonlatos. Lámpások borultak föl és aludtak ki. A levegő annyira tele lett porral, hogy alig lehetett belélegezni. A lépcsőn lázadók bukdácsoltak lefelé, riadt pillantásokat vetve hátra a válluk fölött.

– Itt a Sánta – mondta Váltó. Nem tűnt csalódottnak. Visszaváltozott Rozsossá, és Holló is újra Szikla lett.

Lázadók özönlöttek a helyiségbe. A nagy tolongásban és a rossz megvilágításban szem elől tévesztettem Hollót. Valaki elreteszelte a fenti ajtót. A felkelők olyan csöndesek lettek, akár a kiséger. Szinte hallani lehetett a szívük dobogását, ahogy a lépcsőre meredtek, és azon tűnődtek, elég jól van-e álcázva a titkos ajtó.

Noha több lábnyi földréteg volt közöttünk, tisztán hallottam, hogy *valami* mozog a fejünk fölött, a pincében. *Sa-klakk. Sa-klakk.* Mint amikor egy nyomorék húzza maga után a béna lábát. Az én pillantásomat is a titkos ajtó vonzotta magára.

A talaj minden eddiginél erőszakosabban megrendült. A

rejtekkajtó berobbant. A rejtekhely hátsó traktusabeomlott. Emberek üvöltöttek, ahogy a föld elnyelte őket. A félőrült tömeg hol erre, hol arra torlódott, a nem létező egéruat keresve. Csak Váltót és engem nem ragadott magával. A nyugalom szigetéről figyeltük őket.

Az összes lámpa kialudt. Fény csak a lépcső tetejéről szűrődött közénk, körülrajzolva az ajtó körvonalait, melyek furcsamód ijesztőnek tűntek ebben a megvilágításban. A testem kihűlt, hideg veríték áztatta, reszketés rázta. És nemcsak azért, mert olyan sok rosszat hallottam a Sántáról. Valami olyasmi sugárzott belőle, mintha pókundorban szenvednék, és egy nagy, szőrös, nyolclábú jószágot pottyantanának az ölembe.

Váltóra néztem. Továbbra is Rozsos maradt, a közönséges lázadók egyike. Talán van valami különleges oka rá, hogy eltitkolja kilétét a Sánta elől?

Fura mozdulatot tett a kezével.

Vakító fény töltötte be a pincét. Nem láttam semmit. De hallottam, ahogy a tartógerendák recsegve-nyikorogva összecsuklanak. Ezúttal nem haboztam. Csatlakoztam a lépcső felé tartó gyalogrohamhoz.

Azt hiszem, a Sánta mindenki másnál jobban meglepődött. Aligha számított komoly ellenállásra. Váltó csele váratlanul érte. A menekülők áradata elsöpörte, mielőtt ideje lett volna védeni magát.

Váltóval kettesben mi voltunk a sereghajtók. Megbotlottam a Sántában, egy alacsony, barna ruhás emberkében, aki most egyáltalán nem tűnt félelmetesnek, ahogy összetiporva vonaglott a padlón. Tekintetem a kijáratot, az

utca szintjét kutatta. Váltó megragadta a karomat. Igen határozott mozdulattal.

– Segíts!

Hatalmasat rúgott a Sánta oldalába, aki gurulni kezdett lefelé a lépcsőn.

Odalent emberek vergődtek és ordítottak segítségért. A mi szintünkön a padlózat beroskadt, összeomlott. Segítettem Váltónak a halálverembe hengeríteni a Sántát, de nem a gyűlölet miatt; halálra rémültem, hogy itt pusztulok, ha nem szabadulok idejében a beszakadó födém alól.

Váltó elvigyorodott, a győzelem jelét mutatta felém. Csinált valamit az ujjaival. A földomlás menete meggyorsult. Karon ragadott, és megindult velem a lépcső felé. A legszörnyűbb felfordulásban estünk ki az utcára, amit Evezőváros eseménydús történelme során átélt.

A menyétek szabadultak a baromfiudvarba. Emberek rohagáltak és üvöltöztek összefüggéstelenül. Elmo a Sereggel ott volt körülöttük, terelték őket befelé, levágták, aki ellenük szegült. A lázadók túl zavarodottak voltak, semhogy hatékony ellenállást tanúsítsanak.

Ha Váltó nem lett volna, azt hiszem, ott döglök meg. Csinált valamit, ami elfordította róla a kardok meg a nyilak hegyét. Én pedig, milyen ravasz gazember vagyok, tapodtat sem tágitottam a sarkából, amíg a Sereg csatárvonalai mögé nem értünk.

Nagy győzelem volt az Úrnőnek. Elmo legvadabb reményeit is túlszárnyalta. Mire a porfelhők elültek, gyakorlatilag minden elhivatott lázadót kitakarítottunk

Evezővárosból. Váltó végig a sűrűjében maradt. Fölbecsülhetetlen értékű támogatást nyújtott nekünk, és piszkosul élvezte, hogy rombolhat és öldökölhet. Olyan túláradóan boldog volt, akár a disznóól sarkában gyűjtogató kispurdé.

Aztán eltűnt, mintha soha nem is létezett volna. Mi pedig, rohadt fáradtan, hogy mászni is alig bírtunk, összegyűltünk Rozsos istállója körül. Elmo névsorolvasást tartott.

Mindenki lejelentkezett, egy főt kivéve.

– Hol van Holló? – kérdezte Elmo.

– Azt hiszem, lent maradt, mikor az a ház összeomlott – mondtam neki. – Zuáddal együtt.

– Stílusos – jegyezte meg Félszemű. – Röhejes, de stílusos. Amúgy kár érte. Pokoli jól zsugázott.

– A Sánta is odalent van? – kérdezte Elmo.

Elvigyorodtam.

– Segítettem eltemetni.

– És Váltó lelépett.

Kínos összefüggések kezdtek kibontakozni lelki szemem előtt. Szerettem volna tudni, hogy valódiak-e, vagy csak a képzelőerőm élénkült meg túlságosan. Miközben a visszatérésre készülődtünk Alkuvárba, fölvettem a dolgot a többieknek.

– Tudjátok, azt rajtunk kívül senki se látta, hogy Váltó velünk van. A lázadók meg a Sánta csak minket láttak. Főleg téged, Elmo. Meg engem és Hollót. Rozsos hulláját meg fogják találni. Az az érzésem, Váltó nem igazán azért jött ide, hogy elkapja Zuádot és kinyírja a helyi felkelő vezérkart. Viszont olyan helyzetbe hozott minket, hogy

piszok nagy száka legyünk a Sánta szemében. Ravasz a vén kurafi.

Elmo szereti megjátszani a nagydarab, bamba parasztleányt angyalbőrbe bújtatva, valójában azonban vág az esze, mint a borotva. Nemcsak rájött, hogy mire célozgatok, hanem nyomban összefüggésbe is hozta a Fogadottak között dúló nagypolitikával.

– El kell tűnnünk innen a francba, mielőtt a Sánta kiássa magát. És nemcsak Evezővárosból: egész Forsbergből. A Lélekorzó gyalogjai vagyunk, és a rohadék előretolt minket a frontvonalba. Ha sokáig bambulunk még itt, üllő és kalapács közé kerülünk. – Egy darabig az ajkát rágta, aztán visszazökkent strázsamesteri szerepkörébe, és üvöltözni kezdett mindenkivel, aki megítélése szerint nem kapkodta magát eléggé.

Közel járt a pánikhoz, de csontja velejéig katona volt. A mi különítményünk nem fog szétszűlni félelmében. Azért jöttünk, hogy visszakísérjük Cukorfalat krumplijárőrjét a hadtápszekerekkel, és ezt meg is tesszük. Rendben és összeszedetten.

– Ha hazaértünk, meg fogok örülni. Megyek és kirágok egy fát, vagy ilyesmi – mondta nekem tűnődve. Néhány mérföld után hozzátette: – Azon törtem a fejem, kinek kéne közölnie a rossz híreket Kedvessel. Vészmadár, te önként jelentkezél. A lány szíved miatt.

Így aztán volt valami, amivel el tudtam foglalni magam a visszaúton. Dörzsölt egy fattyú ez az Elmo, hogy a dögvész ütne belé!

A buli nem ért véget az evezővárosi nagy táncsal. A hullámok tovább gyűrűztek. A következmények egymásra torlódtak. A sors beleszart a palacsintánkba.

Miközben a Sánta az omladékot takarítgatta maga felől, Karmos elsöprő erejű ellentámadást indított. Igaz, nem tudta, hogy az ellensége egy időre kiszállt a körhintából, de az offenzíva eredménye ettől még ugyanaz maradt. A Sánta hadserege fölmorzsolódott. A győzelmünk semmivé foszlott. Lázadó bandák zúdultak végig Evezővároson, az Úrnő embereire vadászva.

Mi, hála a Lélekorzó körütekintésének, már javában dél felé meneteltünk, mikor bekövetkezett az összeomlás, úgyhogy nem keveredtünk bele. A szilmezői garnizonba néhány drámai győzelemmel az övünkön vonultunk be, miközben a Sánta lefelé menekült a Torokban serege maradékaival és megtépázott hadvezéri hírnevével. Tisztában volt vele, hogy ki tartott be neki, de semmit sem tehetett. Túl kényessé vált a viszonya az Úrnővel. Nem ugrálhatott, tovább kellett játszania a hűségese ölebet. Míg elő nem hozakodik pár kimagasló győzelemmel, nem is gondolhat rá, hogy rendezze a számlát velünk vagy a Lélekorzóval.

Ez engem egyáltalán nem nyugtatott meg. A kockának megvan az a rossz szokása, hogy időnként fordul.

Karmos annyira belelkesedett a nagy sikerétől, hogy Forsberg meghódítása után sem fékezett le. Délnek fordult. Alig egy héttel azután, hogy bevackoltuk magunkat, a Lélekorzó visszarendelt minket Szilmezőről.

Hogy a Kapitány morgolódott-e a történetek miatt? Hogy

haragudott-e, amiért egy csomó embere önhatalmú akcióba kezdett, túllépve az utasításait? Nos, fogalmazzunk úgy, hogy amennyi büntetőszolgálatot a nyakunkba sózott, abba még egy ökor háta is beleroppant volna. Fogalmazzunk úgy, hogy Szilmezőn az utcasarki habléányok nagyot csalódtak a Fekete Seregben. Nem is akarok gondolni rá. A parancsnokunk sátáni lángelme.

A csapatszemle véget ért. A roskadásig rakott málhás szekerek készen álltak az indulásra. A Kapitány meg a Hadnagy a strázsamesterekkel tanácskoztak. Félszemű és Manó valami hülye játékot úzhettek, mert a körlet egyik sarkában apró árnyékszörnyek háborúztak egymással. Egész túrhető multság volt; sokan összeverődünk nézni, és fogadásokat kötöttünk a csata kimenetelére.

A kapus felkiáltott.

– Lovas érkezik!

Senki sem figyelt rá. Éjjel-nappal jöttek-mentek a hírvivők.

A kapu kitárult. És Kedves tapsikolni kezdett. Futva indult meg a bejárat felé.

A kapuszárnyak között a mi Hollónk lovagolt be. Pont úgy nézett ki, mint amikor először találkoztunk vele. Felkapta Kedvest, átölelte, maga elé ültette a nyeregbe, és jelentést tett a Kapitánynak. Hallottam, hogy azt mondja, minden tartozását leróttá, és többé nincsenek érdekeltségei a Seregen kívül.

A Kapitány hosszan nézett a szemébe, aztán bólintott, és vakkantott neki, hogy álljon be a sorba.

Kihasználta minket, és közben új otthonra lelt. Isten hozta a családban.

Kilovagoltunk az új helyőrség felé a Torokban.

HARMADIK RÉSZ KARMOS

A szél sivított, süvöltött és üvöltött Meystrikt körül. Kuncogó sarki krampuszok fújták tele jeges leheletükkel a szobámat a fal hasadékain keresztül. A mécsesem fénye imbolygott és pislákol, épphogy ki nem lobbant. Mikor az ujjaim gémberedni kezdtek, marokra fogtam a lángot, és kormosra pörköltem őket.

A szél északról lezúduló ökölcsapás volt, morzsás a sok hódarától. Éjszaka mérte ránk az első ütést. Már vártuk a következőt, ami még több nyomorúságot fog hozni. Nem irigyeltem Elmót és a szakaszát. Odakint voltak lázadókra vadászni.

A Meystrikt-erőd. A Torok védővonalának gyöngyszeme. Télen az embernek befagy a segge. Tavasszal nyakig tapicskol a sárban. Nyáron percek alatt hőgutát kap. A portyázó felkelők és a Fehér Rózsa újjászületését prófétáló eszelősök jelentették a legkisebb gondot.

A Torok hosszú, délre nyíló, sík beszögellés két hegyvonulat között. Meystriktet a legszűkebb pontján építették. A terep csatornaként vezeti az erődre az időjárást és az ellenséget. A mi feladatunk az volt, hogy megtartsuk az Úrnő számára az északi védősáncnak ezt a sarokkövét.

Hogy miért éppen a Fekete Sereg?

Mi vagyunk a legjobbak. Forsberg elvesztése után a

lázadás szelleme az egész Torkot megfertőzte. A Sánta megpróbálta kiirtani, és megszívta. Az Úrnő azért rakott ide minket, hogy helyrehozzuk, amit ő elcseszett. Nem volt más választása, hacsak nem akart feladni még egy tartományt. A kapuórség kürtjelzést adott. Befutottak Elmóék.

Nem rohantunk hanyatt-homlok az üdvözlésükre. A szabályzat ilyenkor hanyag lazaságot ír elő nekünk, hogy igyekezzünk úgy tenni, mintha a gyomrunk mélyén nem gyűlne jeges csomóba a félelem. Az emberek árnyékos rejtekhelyekről leselkedtek, gondolataik a vadászni vonult testvéreken jártak. Ki esett el? Ki kapott súlyos sebet? Jobban ismertük őket, mint a vérrokonainkat. Évek óta verekedtünk együtt. Barátnak talán nem neveztük volna őket – legalábbis nem mindegyiket –, de a családba tartoztak. És rajtuk kívül nem volt más családunk.

A kapus kalapáccsal leverte a jeget a csörlőről. A rostély tiltakozó csikorgással a magasba emelkedett. Én, a Sereg történésze lévén, kivonulhattam Elmo elé az íratlan szabályok megsértése nélkül. És amilyen hülye vagyok, ki is mentem a szélbe meg a fagyba.

Szánalmas árnyékok csapata ködlött fel a hófúvásban. A pónik alig vonszolták magukat. Lovasaik zúzmarával lepett sörényük fölé görnyedtek. Ember és állat egyaránt igyekezett minél kisebbre összehúzni magát, a vihar jegesen metsző karmai ellen védekezve. Leheletük zúzos párafelhőben gomolygott elő az orrikaikból, hogy a szél rögtön cafatokra tépje. Ha valami piktor vászonra festi ezt a jelenetet, még egy hóember is megborzongott volna tőle.

Az egész Seregből egyedül Holló kóstolt közelről havat az

idei tél előtt. Hozott Isten az Úrnő szolgálatában!

A lovasok közelebb jöttek. Inkább ágrólszakadt menekülteknek tűntek, mint a Fekete Seregben vitézkedő testvéreknek. Elmo bajszában jéggyémántok csillogtak. Az arca többi részét rossz rongyok takarták. A többiek úgy be voltak bugyolálva, hogy meg nem tudtam volna mondani róluk, ki kicsoda. Csak Néma ült kihúzott derékkal a nyeregben. Egyenesen előre nézett, a kegyetlen szélre ügyet se vetve.

Elmo odabiccentett nekem, miközben belovagolt a kapun.

– Már gondolkodóba estünk – mondtam. Ez azt jelentette, hogy aggódtunk miattuk. A szabályok előírják, hogy hanyag magabiztossággal nyilatkozzunk.

– Szar egy út volt.

– Eredmény?

– Fekete Sereg-lázadók huszonhárom-null. Nem sok melód lesz, Vészmadár, csak Jojó szedett össze egy csúnya fagyást.

– Karmost elkaptátok?

Karmos drámai jövődölései, agyafúrt varázsművessége és ravasz hadvezéri stratégiája bolondot csinált a Sántából. A Torok közel járt a teljes összeomláshoz, mikor az Úrnő utasított minket, hogy vegyük át az irányítást. Az intézkedés óriási döbbenetet keltett az egész birodalomban. Egy zsoldoskapitány annyi hatalmat és önállóságot kapott, mint korábban még senki, a Tízeket kivéve!

Amilyen rettenetes volt a tél a Torokban, a Kapitány semmi szín alatt nem volt hajlandó őrzőjáratot küldeni a terepre.

Kivéve, ha némi esélyt látott rá, hogy nyakon csípje Karmost.

Elmo lehúzta a nyakába az arcát védő rongyokat, és elvigyorodott. Szólni nem szolt egy szót se. A Kapitánynak úgyis jelentést kell tennie, és utálta ismételni magát.

Szemügyre vettem Némát. Hosszúkás, zord képét a mosoly árnyéka sem felhőzte. Kérdő pillantásomra alig észrevehető bólintással felelt. Vagy úgy. Szóval még egy győzelem, ami fölér egy vereséggel. Karmos megint megúsza. Talán megpróbál minket a Sántára uszítani. Cincogó kis egérke, akinek fejébe szállt a dicsőség, és most össze akar balhézni a macskával.

Azért az ér valamit, ha huszonhárom mandrót nyírtak ki a helyi lázadó vezérkarból. Nem rossz eredmény, ha jól belegondolunk. A Sánta még ennyit sem tudott felmutatni.

Emberek jöttek az őrjárat lovaiért. Mások forralt bort és meleg ételt hoztak a nagycsarnokból. Én Elmóhoz és Némához csapódtam. Előbb-utóbb csak kibökik, mit végeztek.

Meystrikt nagycsarnoka alig valamivel kevésbé huzatos, mint a lakókamrák. Elláttam Jojó fagyását. A többiek megrohmozták az ebédjüket. Kaja után Elmo, Néma, Félszemű és Csahos összegyűltek egy kis asztal körül. Kártyák jelentek meg a semmiből. Félszemű felém sandított.

– Mit állsz ott az ujjadat a seggedbe dugva, nyavalyás? Gyere, szükségünk van egy palimadárra!

Félszemű legalább százéves. Az Évkönyvek nagyjából

ennyi ideje emlegetik az aszott, fekete emberke veszett kedélyét. Hetven esztendőnyi följegyzés veszendőbe ment, amikor az urbani csatában kis híján szétverték a Sereget. Félszemű nem hajlandó felvilágosítást adni a hiányzó évekről. Azt mondja, nem hisz a történelemben.

Elmo osztott. Öt lapot minden játékosnak, és még ötöt egy üres székeknek.

– Vészmadár! – csattant föl Félszemű. – Jössz már, vagy trágyadombbá változtassalak?

– Felejts el! Elmo előbb-utóbb beszélni fog, és ha elhülyítem magam a zslugával, nem tudok majd odafigyelni – kocogtattam meg a fogamat a tollszárammal.

Félszemű ritka jó formában volt. Füstpamacsok szállongtak a füléből. A szájából egy denevér röppent ki vadul rikoltozva.

– Mintha kicsit idegeskedne az öregúr – jegyeztem meg. A többiek vigyorogtak. Félszemű ingerlése a Sereg egyik kedvenc szórakozása.

Félszemű utálja a terepmunkát. És még jobban utálja, ha kihagyják belőle. Elmo vigyora és Néma jóindulatú pillantásai elültették benne a gyanút, hogy megint kimaradt valami remek muriból.

Elmo újraosztotta a lapokat, és másfél hüvelykről meredt a kártyáiba. Néma szeme csillogott. Semmi kétség. Valami nagy meglepetést tartogatnak.

Holló elfoglalta a nekem felkínált széket. Senki sem szólt rá. Még Félszemű sem akadékoskodik, ha Holló csinál valamit.

Holló. Evezőváros óta keményebb, mint a környező tél.

Kiégett lélek, talán. Egy pillantással meg tudja borzongatni az embert. A sír bűze árad belőle. És Kedves mégis imádja. A kicsi, sápadt, törékeny lányka mögötte állt, míg fölvette a lapjait, apró kezét a vállán nyugtatta. És mosolygott helyette is.

Nagy áldás a sorstól, ha Holló beszáll egy játékba, amiben Félszemű is benne van. Félszemű ugyanis mindig csal. Kivéve, ha Holló is zsugázik.

„Ott áll a Toronyban, észak felé néz. Karcsú kezét összekulcsolva tartja a keble előtt. Halk szellő lopakszik be az ablakán. Felborzolja hajának éjszínű selymét Arca szelíd ívén könnygyémántok szikráznak.”

– Huhúúúú!

– Hogy volt!

– Vissza! Vissza!

– Kocák kölykezzenek a vackodra, Kacska, te rohadék! – A fiúk mindig túllelkesülnek, ha felolvasok nekik az Úrnőről szőtt ábrándképeimből.

Játékból irkálók ilyeneket, ha éppen nincs jobb dolgom. A pokolba, akár még igazam is lehet! Soha senki nem látta színről színre az Úrnőt a Fogadott Tízen kívül. Ki tudja, hogy valóban gyönyörű-e, vagy ronda, mint a sötét éjszaka?

– Szikrázó könnygyémántok, he? – mondta Félszemű. – Bírom az ilyen. Mit gondolsz, bukik rád, Vészmadár?

– Pofádat befogod. Én nem gúnyolódok a te játékaidon. Belépett a Hadnagy, leült, mogorván végigmért minket. Az

utóbbi időben az volt a dolga, hogy haragudjon ránk. Az érkezése azt jelentette, hogy úton van a Kapitány is. Elmo összehajtotta a lapjait, letörölte az arcáról a vigyort. A csarnok elcsendesedett. Újabb emberek kezdtek feltűnedezni, mintegy varázsütésre.

– Csukjátok be azt a tetves ajtót! – morogta Félszemű. – Még egy barom nyitva hagyja maga után, és lefagy a tököm. Virítsál, Elmo!

Megjött a Kapitány, elfoglalta a neki fenntartott széket.

– Na ki vele, strázsamester!

A Kapitány nem tartozik a Sereg színes egyéniségei közé. Túl csendes. Túl komor.

Elmo letette a kártyákat, takaros csomagocskába rendezte őket, összeszedte a gondolatait. Néha valóságos megszállottjává válik a tömörségnek és a pontosságának.

– Strázsamester?

– A tanyától délre Néma talált egy védőállást, Kapitány. Északnak kerültünk. Napnyugta után rajtuk ütöttünk. Megpróbáltak szétfutni. Néma lefoglalta Karmost, mi rányomultunk a többire. Harmincan voltak. Huszonhárom ott maradt. Végig üvöltöztünk, hogy a kémünket senki se bántsa. Karmos kicsúszott.

Ezt hívják szemét hadicselnek. Abba a hitbe akartuk ringatni a lázadókat, hogy tele vannak kémekkel és téglákkal. Ez szétzilálja a kommunikációs vonalaikat és hátráltatja őket a döntéshozásban. Amellett megspóroljuk vele a fölösleges izgalmakat Néma, Félszemű és Manó életéből.

A jól elhelyezett rémhír. A kis hazugságok. Itt-ott egy

leheletnyi zsarolás és megvesztegetés. Ezek a legjobb fegyverek. Harcolni csak akkor kell, ha az ellenség már nyakig ül a szarban. Nagyon jó taktika, és néha még be is válik.

– Rögton visszatértetek az erődbe?

– Igen, uram. Csak a tanyát meg a csűröket égettük fel. Karmos jól álcázta a nyomait.

A Kapitány a kormos mennyezetgerendákat nézegette a feje fölött. Teljes volt a csend, csak Félszemű csattogtatta a lapjait. A Kapitány újra szemmagasságba eresztette a tekintetét.

– Ha csak ennyi, akkor miért vigyorogtok úgy Némával, mint két holdkóros idióta?

– Büszkék, hogy üres kézzel jöttek haza – motyogta Félszemű.

Elmo vigyora még szélesebb lett.

– Hát, nem egészen.

Néma beletúrt koszos inge mélyébe, és előhúzta a kis bőrzacskót, amit szíjon hord a nyakában, és soha meg nem válna tőle. Ez a trükkös zacskója. Tele van félig rohadt denevérfülekkel, folyékonyá párolt rémálmokkal meg mindenféle egyéb ocsmánysággal. Ezúttal egy papírcsomagocskát húzott elő belőle. Színpadias pillantást vetett Félszeműre és Manóra, majd kiszámított lassúsággal széthajtogatta a papirost. Még a Kapitány is otthagya a székét, és együtt tolongott velünk az asztal körül.

– Íme! – mondta Elmo diadalittasan.

– Pár kurva hajszál.

Egyesek a fejüket csóválták. Mások a torkukat köszörülték. Valaki udvariatlan megjegyzést tett a strázsamesterünk elmeállapotára.

Félszemű és Manó azonban hosszú, jelentőségteles pillantást váltott egymással Félszemű furcsa, csicsergésszerű hangot adott ki. Manó lelkesen felvisított, de ebből még nem derült ki semmi: ő folyton visítzik.

– Ez tényleg az övé? – nyögte ki nagy sokára. – Tényleg az övé?

Elmo és Néma az olyan konkvisztádorok szemérmesen magabiztos mosolyával néztek ránk, akiknek éppen most sikerült meghódítaniuk egy kisebb világrészt.

– Kibaszottkurvabiztosan – mondta Elmo. – A feje búbjáról. Elkaptuk a pofa tökét, és ezt ő is tudta jól. Olyan sebesen nyargalt kifelé, hogy még a kobakját is beleverte az ajtófélfába. A saját szememmel láttam, és Néma is. Ezeket emlékebe hagyta a szálkák között. Láttátok volna, mekkorát koppant a seggfej!

Mire Manó táncra perdült izgalomban, és egy teljes oktával a szokásos rozsdás-ajtóvas-szopránja fölött sivította a fülünkbe:

– Hííí, fiúk, miénk a zsákmány! Mintha már itt lógna az éléskamránkban! Elkaptuk a nagyfejűt! – Odanyávogott Félszeműnek. – Mit szólsz hozzá, töppedt kis szarházi?

Félszemű orrlyukában apró villámszúnyogok cikáztak. Jó katonák módjára tüstént alakzatba rendeződtek, két rövid szót alkotva: MANÓ BUZI. Az írástudatlan testvérek kedvéért szaporán verdeső szárnyukkal hangosan is elzümögtek.

Ez rágalom volt. Manó csak a nőket szerette, bár azokat nagyon. Félszemű civakodni akart.

Manó gyors mozdulatot tett. Hatalmas árnyalak jelent meg a csarnokban, a Lélekorzóhoz hasonló, de akkora, hogy lefátyolozott feje a mestergerendát verte. Lehajolt, és vádlón előreszegezett árnyujjával felnyársalta Félszeműt.

Testetlen suttogás kélt a falakból.

– TE RONTOTTAD MEG SZEGÉNY KÖLYKÖT, VÉN SZOPADÉK!

Félszemű horkantott, megrázta a fejét, megrázta a fejét, horkantott. A szeme üvegessé vált. Manó kuncogni kezdett, elfojtotta, megint kitört belőle. Odébb sasszézott, szilaj diadaltáncra perdült a tűzhely előtt.

Lomhább észjárású testvéreink morgolódtak. Pár szál haj, na és? Ezt két ezüstért bármelyik falusi szajhától megkaphatjuk – sőt, még többet is.

– Uraim! Kurafiak! – A Kapitány megértette.

Az árnybűvészkedésnek vége szakadt. A Kapitány sorra végigmérte a vajakosait. Gondolkodott. Fel-alá járkált. Bólintott, csak úgy önmagának. Végül megkérdezte:

– Félszemű! Elég ennyi?

Félszemű kuncogott, meglepően mély hangon ilyen kis emberhez képest.

– Egyetlen hajszál is elég, uram, egyetlen vékony körömnyesedék. Most megcsíptük, uram.

Manó folytatta különös táncát. Néma még mindig vigyorgott. Ezek tisztára megkattantak, az egész bagázs. A Kapitány megint gondolkodott egy sort.

– Egyedül nem bírjuk. – Baljós léptekkel körbesétálta a

csarnokot. – Bé kell vennünk valakit a Tízektől.

Valakit a Tízektől. Természetesen. A varázslók a legféltettebb erőforrásaink. Védeni kell őket. De... Belénk lopódzott a hideg, és kőszobrokká dermedtett minket. Az Úrnő egyik sötét tábornokát... Egy sírból visszatért mágusfejedelmet... Ide, közénk? Ne...

– A Sántát ne! Az racsít ránk.

– Váltótól engem kilel a hideg.

– Az Éjvadász rosszabb.

– Honnan a pokolból tudod? Sose láttad.

Félszemű szólalt meg.

– Mi is meg tudjuk csinálni, Kapitány.

– És Karmos haverjai úgy gyűlnek majd rátok, mint legyek a lószarra.

– A Lélekorzó – tanácsolta a Hadnagy. – Végtére is ő pártfogol minket. Többé-kevésbé.

A javaslat támogatókra lelt. A Kapitány felmordult.

– Lépj vele kapcsolatba, Félszemű! És álljatok készen, mire ideér.

Félszemű bólintott, elvigyorodott. Imádta az ilyet. Gonosz kis agyában máris rajzani kezdtek a körmönfont tervek, egyik rusnyább, mint a másik.

Pedig ez igazság szerint Néma bulija lett volna. A Kapitány azért adta Félszeműnek, mert zavarja, hogy Néma nem hajlandó beszélni. Azt hiszem, kicsit ijesztőnek találja. Gőzöm sincs, miért.

Néma amúgy nem tiltakozott.

A bennszülött szolgálaink között akadt pár spion. Hála

Félszeműnek és Manónak, tisztában voltunk vele, kicsodák. Az egyiküket, aki semmit sem tudott a hajszálakról, futni hagytuk azzal az álhírrrel, hogy hírszerző támaszpontot akarunk kiépíteni Vértő Rózsa szabad városában.

Az ember akkor tanulja meg igazán értékelni a hadicseleket, ha neki van kevesebb fegyverese.

Minden uralkodónak vannak ellenségei. Az Úrnő sem kivétel. A Fehér Rózsa Gyermekai mindenütt ott nyüzsögnek... Aki érzelmi alapon választ pártot, az ebben a balhéban a lázadókhöz áll. Ők harcolnak mindazért, amit a népek állítólag nagyra tartanak: szabadságért, függetlenségért, igazságért, jogokért... Csupa szubjektív illúzió, amivel be lehet vadítani a tömegeket. Nekünk is megvan a helyünk az összképben: mi vagyunk a gonosz zsarnok pribékjei. Átlátunk az illúzió, és szarunk arra, ami mögötte van.

Önjelölt gazemberek nincsenek, csak önjelölt szentek, hordaszám. Hogy ki a jó és ki a gonosz, azt mindig a győztes fél történészei határozzák meg.

Mi nem címkézzük föl magunkat. Pénzért verekszünk, meg valami nehezen körülírható büszkeségből. Politikával, erkölccsel, morálfilozófiával nem foglalkozunk.

Félszemű fölvette a kapcsolatot a Lélekorzóval. Elbűvölő házimumusunk azonnal elindult hozzánk. Manó azt mondta, ujjongott örömeiben. Meglátta az esélyt, hogy kivágja a rezet az Úrnő előtt, és még mélyebbre alázza a

Sántát. A Tizek, ha hajba kapnak, rosszabbak bírnak lenni, mint az elkényeztetett kisgyerekek.

A tél valamelyest enyhített kíméletlen ostromán. A katonák és a szolgaszemélyzet nekiláttak az erődudvar megtisztításának. Az egyik helybéli cselédnek nyoma veszett. A nagycsarnokban Fél szemű és Néma önelégült vigyorral meredtek a kártyáikba. A spion csupa olyan hírrel szökött meg, amivel ők tömték tele a fejét.

– Mi történik a falon? – kérdeztem. Elmo összeeskábált egy csörlős emelőt, és kifeszegtetett vele egy hatalmas kváderkövet. – Mi az istennyilát akartok azzal a bazi nagy kővel?

– Szobrászkodom egy kicsit, Vészmadár. Unom a sok zsupát, szükségem van valami új szórakozásra.

– Meséld az öreganyádnak! Egyébként sem érdekel. Felőlem azt csinálsz, amit akarsz. Nem vagyok kíváncsi rá.

– Kár. Pedig éppen meg akartalak kérni, hogy gyere velünk, mikor elkapjuk Karmost. Azt hittem, szeretnéd megírni az Évkönyvekben.

– És melleleg magasztaljam egekig Fél szemű lángeszét?

– A teljesítményért elismerés jár, Vészmadár.

– Akkor Néma kap egy fejezetet Jó lesz?

Füstölgött. Morgott. Káromkodott.

– Nem akarsz beszállni? Legalább befognád a pofádat.

Csak hárman játszottak, egyikük Holló. Négyen vagy öten izgalmasabb.

Az első három partit zsinórban megnyertem.

– Nincs valami más dolgod? Lemetélni egy szemölcsöt, vagy ilyesmi?

– Te kérted meg, hogy játsszon – jegyezte meg az egyik kibic.

– Szeretted a legyeket, Milán?

– A legyeket?

– Mert ha még egyszer kinyitod a szádat, békát csinállok belőled.

Milán nem esett hasra a fenyegetéstől.

– Te még egy ebihalból se tudnál békát csinálni.

Elmosolyodtam.

– Magad kerested a bajt, Félszemű. A Lélekorzó mikorra lesz itt?

– Amikorra ideér.

Bólintottam. Általában sem terv-, sem ésszerűséget nem lehet felfedezni abban, ahogy a Tizek a dolgaikat intézik.

– Tiszta vidám fiúk bandája. Mennyit vesztett ma a csökött, Milán?

Milán csak elhúzta a szája szélét.

A következő két leosztást Holló nyerte.

Félszemű úgy döntött, csukát fog játszani. Ennyit a zseniális tervemről, hogy kártya közben kihúzom belőle, mire készülnek. Valószínűleg így a legjobb. Ha senkinek nem ad magyarázatot, a lázadók kémei sem hallgathatják ki.

Hat hajszál és egy tömb homokkő. Mi a francot akarhatnak ezzel?

Néma, Manó és Félszemű napokig felváltva dolgoztak a kövön. Néha bekukkantottam az istállóba, amit kineveztek a műhelyükké. Hagyták, hadd nézegessem őket, és hadd morogjak, amikor nem válaszolnak a kérdéseimre.

Időnként a Kapitány is bedugta az orrát, vállat vont, és ment

tovább a dolgára. Egy tavaszi hadjárat terveivel agyzsonglőrködött, melyben a lázadók pofájába fogunk vágni mindent, amink csak van. A szobájába nem lehetett behatolni, térképek és kémjelentések mögé falazta el magát.

Mihelyt az időjárás kedvezőre vált, tökön akartuk rúgni a rohadékokat.

Bármennyire mocsokság bevallani, de a Sereg többsége élvezi, amit csinálunk – a Kapitány pedig különösen. Ez volt a kedvenc játéka, összemérni az eszét Karmossal. A halottakkal, a felperzselt falvakkal, az éhen döglő kiskölykökkel nem törődött. Mint ahogy a lázadók sem. Két hadsereg, akik csak egymást látják, minden másra vakok.

A Lélekorzó a legsötétebb órákban érkezett, olyan észvesztő hóviharban, hogy ahhoz képest potomság volt, amelyik Elmóékat szívatta. A szél bömbölt és üvöltött. Az erőd északkeleti falánál torlaszokba gyűlt a hó, átcsapott rajta, és besüvített az udvarra. Kezdtünk aggódni a tűzifa- és szénakészleteink miatt. A helybéliek szerint emberemlékezet óta ez volt a legszörnyűbb orkán.

A tetőpontján befutott a Lélekorzó. A dübörgés, ahogy bezörgetett, egész Meystriktet felriasztotta álmából. Kürtök harsantak. A kapuőrség kiáltásai belevesztek a viharba. A csörlők befagytak, nem bírták felhúzni a rostélyt.

A Lélekorzó meglovagolta a szelet, és átröppent a falon, be az udvarra. Aztán elcsúszott, pofára esett, és a puskát félig betemette. Nem valami méltóságteljes belépő a Fogadott Tízek egyikétől.

A nagycsarnokba siettem. Félszemű, Néma és Manó már ott voltak, a tűz vidáman pattogott. A Hadnagy is megjelent, sarkában a Kapitánnyal. Elmo és Holló követte őket.

– A többieket küldjétek vissza szunyálni! – reccsintette a Kapitány.

A Lélekorzó belépett, lekanyarította válláról vastag, fekete prémköpenyét, és kinyújtott tenyérrel lekuporodott a tűzhely elé. Aha, gondoltam. Emberi lénynek akar tűnni. Mintha érdekelné az a rohadt idő.

A Lélekorzó karcsú, alacsony, és mindig fekete bőrruhát hord. Fekete kesztyű, fekete csizma és fekete fátyol az arca előtt. Az egyhangúságot csak néhány ezüstjelvény bontja meg. Semmi szín nincs rajta, kivéve a metszetlen rubinkövet a tőre markolatgombján. Azt egy ötujjú keselyűkarom tartja.

Ha az embernek van bátorsága nézegetni őt, a melle tájékán lágy, lankás domborulatra lesz figyelmes. A csípője hajlatában és a lába vonalaiban is van valami nőies. A Fogadottak közül hárman asszonyok, de hogy kicsodák, azt csak az Úrnő tudja. Mi mindegyiket férfinak tekintjük. Soha nem fogunk olyan helyzetbe kerülni, hogy a nemük számítana.

A Lélekorzó azt állítja, hogy a barátunk, a pártfogónk. A jelenléte mégis valahogy kihűtötte a csarnokot. És ennek semmi köze nincs az időjáráshoz. Még Félszeműt is kileli a hideg a közelében.

És Hollót? Nem tudom. Hollónak nincsenek érzelmei, csak Kedves iránt. Egy szép napon az a rezzenetlen sziklaarca meg fog repedni. Remélem, ott leszek és láthatom.

A Lélekorzó hátat fordított a tűznek.

– Úgy. – Magas, dallamos hang. – Nagyszerű idő a kalandozáshoz. – Meleg bariton. Különös zaj következett. Nevetés. A Fogadott viccelődött.

Senki nem csatlakozott a kacagásához. Nem mertünk nevetni. A Lélekorzó Félszeműhöz fordult.

– Meséld el! – Ezt lassú, lágy tenorban mondta, kicsit tompán, mintha vékony fal mögül beszélne. Vagy, mint Elmo később megjegyezte, a sírhant alól.

Félszemű ezúttal nem húzta az időt és nem produkálta magát.

– Kezdjük az elején. Kapitány?

– Az egyik hírforrásunk kiszimatolta a lázadó vezérkar találkozóját – mondta a Kapitány. – Félszemű, Manó és Néma folyamatos ellenőrzés alatt tartják a felkelők tisztjeit...

– Hagyjátok szabadon futkározni őket?

– Elvezetnek minket a barátaikhoz.

– Persze. Ez a Sánta legnagyobb hibája. Nincs képzelőereje. Megöli őket, ahol rájuk bukkan... mindenki mással együtt. – Megint az a furcsa, sokhangú kacaj. – Nem túl hatékony, igaz? – És hozzátett még valamit, de fogalmam sincs, milyen nyelven.

A Kapitány bólintott.

– Elmo?

Elmo megismételte a múltkori beszámolóját, szóról szóra. Aztán továbbadta a labdát Félszeműnek, aki felvázolt egy tervet Karmos törbe csalására. Egy kukkot sem értettem belőle, de a Lélekorzó igen. Harmadjára is fölnevetett.

Anyit hámoztam ki az egézből, hogy az emberi természet

sötétebbik oldalához fogunk folyamodni.

Félszemű elvitte a Lélekorzót, megmutatta neki a titokzatos kőkoloncát. Néma elővett egy pakli kártyát. Senkinek nem volt kedve játszani.

Néha el-eltűnődök rajta, hogy bírják megőrizni a reguláris sorkatonák az ép elméjüket, ők nap mint nap a Fogadottak körül sürgölődnek. A Lélekorzó cuki kis majmóca a többiekhez képest.

Félszemű és a Lélekorzó nevetve tértek vissza.

– Ezeket egy bordában szőtték – jegyezte meg Elmo, pedig máskülönben nem szokása véleményt nyilvánítani.

A Lélekorzó újra elfoglalta helyét a kandalló előtt.

– Jó munka, uraim. Remek munka. Van benne képzelőerő. Ezzel kiverjük őket a Torokból. Amint az idő megenyhül, indulunk Vérző Rózsa felé. Nyolcfős csapattal, Kapitány. A vajákosaid közül kettő velünk jön. – Minden mondat után szünetet tartott. És minden mondatot más hangon kezdett, Zsiborgott a gerincem.

Valahol azt hallottam, azoknak az embereknek a hangján beszél, akiknek elemésztette a lelkét.

Szokásos gyávaságomat legyűrve önként jelentkeztem a különítménybe. Látni akartam, hogy csípi nyakon Karmost hat hajszállal és egy darab kővel. A Sánta, akitől a fél világ retteg, apait-anyait beleadott, és nem sikerült neki.

A Kapitány elgondolkodott rajta.

– Rendben, Vészmadár. Félszemű és Manó. Te, Elmo. És válassz ki még kettőt.

– Az csak hét, Kapitány.

– Hollóval nyolc.

– Ja, Hollóval. Persze.

Persze. Holló, a csendes és halálos Holló lesz a Kapitány alteregója. A kötelék, ami ezt a két embert összefűzi, meghaladta a felfogóképességemet. És ez kurvára zavart. Valószínűleg azért, mert Evezőváros óta kezdtem komolyan félni Hollótól.

Holló elkapta a Kapitány pillantását. Jobb szemöldöke magasba ívelt. A Kapitány egy biccentés kísértetével válaszolt neki. Holló megrezdítette a vállát. Miféle üzenetet váltottak? Képtelen voltam kiókumlálni.

Itt valami szokatlan dolog bűzlött. Akik be voltak avatva, élvezettel szagolgatták. Én meg nem tudtam volna mondani, micsoda, de azt biztosra vettem, hogy nyálkás és rohadt.

A vihar lecsendesült. Nemsokára szabad az út Véző Rózsa felé. A Lélekorzó dühöngött. Karmosnak két hét előnye volt. Még egy hét, míg a városba érünk. Ennyi idő alatt Félszemű gondosan elplántált rémhírei sokat veszíthetnek a meggyőző erejükből.

Virradat előtt indultunk, a homokkötömböt szekéren vonszoltuk magunkkal. A varázslók nem sokat vacakoltak velem, csak egy dinnye nagyságú mélyedést vájtak az elülső oldalába. Fel nem foghattam, minek. Félszemű és Manó úgy nyüzsögtek körülöttem, akár a menyasszonyát becézgető vőlegény. Feltettem pár kérdést Félszeműnek; némán vigyorgott. Szemét fattyú.

A jó idő kitartott. Meleg szelek támadtak dél felől. Hosszú, sáros utakon kutyagoltunk. És tanúja lettem egy

döbbenetes eseménynek. Amikor kátyúba futottunk, a Lélekorzó leszállt a latyakba, és velünk együtt taszigálta a szekeret. A birodalom egyik zászlósura.

Vérző Rózsa a Torok legnagyobb városa, zsúfolt épületkavalkád, szabad város, köztársaság. Az Úrnő úgy látta jónak, hogy ne szüntesse meg évszázados hagyományokkal óvott önkormányzatát. A világnak szüksége van olyan helyekre, ahol minden rendű-rangú emberfajzat nyaklító nélkül kirúghat a hámból.

Tehát ez volt Vérző Rózsa, Senki urat nem ismert el maga fölött. Az utcáin hemzsegték a kémek, az ügynökök és a törvény árnyékos oldalán éldegélő léhűtők. Félszemű azt állította, ebben a környezetben ragyogóan be fog válni a terve.

Vérző Rózsa sötét falai úgy vöröslöttek fölénk érkezésünk órájában, akár az alkonyfényben alvadó vér. A szaguk se volt különb.

Manó becsusszant a fogadóban kivett szobánk ajtaján.

– Megtaláltam a helyet – mondta Félszeműnek.

– Jó.

Fura. Hetek óta egy szót sem váltottak egymással. Máskor kész csodaszámba ment, ha kibírtak egy órát civakodás nélkül.

A Lélekorzó megmozdult a sötét sarokban, ahol beköltözéskor lecövekelt, és azóta sem tágitott. Akár árnyas, sötét bokornak is nézhettük volna, ha időnként nem kezd vitatkozni önmagával százféle különböző hangon.

– Tovább!

– Egy régi köztér. Tucatnyi utca és sikátor torkollik bele. Éjszaka alig van megvilágítva. Senki sem jár arra sötétedés után.

– Frankón hangzik – mondta Félszemű.

– Az is. Kibéreltem egy ránéző szobát.

– Menjünk, kukkantsuk meg! – mondta Elmo.

Mindannyian klausztrófóbiások voltunk már. Tömeges kivándorlás indult meg a szobából. Csak a Lélekorzó maradt. Talán megértette, miért érezzük szükségét, hogy egy időre kitakarodjunk innen.

Manó tökéletesen írta le a teret.

– És most akkor mi van? – kérdeztem. Félszemű elvigyorodott. Kifakadtam. – Hülye kuka! Nyelnéd le a nyelved!

– Ma? – kérdezte Manó.

Félszemű bólintott.

– Ha a vén mumus benne van.

– Kezdek kiborulni – jelentettem be. – Mi folyik itt, az anyátok keservit? Egyebet se csináltok, csak zsugáztok meg nézitek, ahogy Holló a késeit élezi. – Ez órákig ment így egyfolytában, és én már lassan hülyét kaptam a penge csikorgásától a köszörűkövön. Baljós előjel volt. Holló csak akkor csinál ilyet, ha biztos benne, hogy a helyzet rövidesen eldurvul.

Félszemű olyasféle hangot adott ki, mint egy vidor kedvű varjú.

Éjfélkor odavittük a szekeret. Az istállógazda azt hitte, megbuggyantunk. Félszemű megajándékozta egyik híres-

hírhedt vigyorával. Ő hajtott. Mi többiek gyalog mentünk, körülvéve a kocsit.

Történt némi változás. A szekéren több volt a málha. A kőbe rövid feliratot vésett valaki. Nyilván Félszemű, aki olykor-olykor minden magyarázat nélkül lelécelt a szállásunkról, és hosszú időre elmaradt.

A kolonc mellé egy csomó degeszre tömött bőrszak meg egy ormótlan, tuskószerű asztal került. Az asztal elég masszívnak nézett ki, hogy megbírja a követ. A lábait sötét fából faragták és gondosan lecsiszolták. A lapját elefántcsont- és ezüstberakás díszítette; csupa bonyolult szimbólum, amolyan misztikus hieroglifák.

– Ezt meg honnan a francból szereztétek? – kérdeztem. Manó visongva fölkacagott. Legszívesebben keresztben lenyeltem volna. – Kinyögitek végre, vagy verekszünk?

– Rendben – felelte Félszemű, és rondán kuncogott. – Mi csináltuk.

– Minek?

– Hogy rátegyük a követ.

– Csak azért nem harapom a gigádat, mert akkor végképp nem tudnál semmit elmondani.

– Csigavér, Vészmadár! Majd rájössz, ha itt az ideje.

A tetves anyaszomorító.

A terünk valahogy furcsán festett. Sűrű köd borította. Pedig egyáltalán nem volt párás az idő.

Félszemű megállította a szekeret a tér közepén.

– Le azzal az asztallal, fiúk!

– Le veled! – nyivákolta Manó. – Azt hiszed, megúszod a cipekedést? – Sarkon pördült, Elmo felé. – A nyomorék

vén szaros mindig kihúzza magát a melóból!

– Igaza van, Félszemű. – Félszemű hangosan tiltakozott. Elmo felcsattant. – Vonszold ide a segged, vagy én rugdosom le!

Félszemű gyilkos tekintetet vetett Manóra.

– Egy szép napon ráfázol erre, kis buzi! Leszárítom a töködet. Mit szólsz hozzá?

Manó nem ijedt meg különösebben.

– Már rég kaptál volna tőlem egy hülyítővarázst, de az anyatermészettel nem versenyezhetek.

– Megfognátok végre azt a kibaszott asztalt? – robbant ki Elmo.

– Csak nem vagy ideges? – kérdeztem tőle. Általában nem szokott kiakadni a veszekedésüktől. Remek ingyencirkusznak tekinti, jókat mulat rajta.

– Csöppet sem. Ugorjatok fel Hollóval, és toljátok meg azt a vacakot, különben halomra öllek titeket.

Az asztal nehezebb volt, mint amilyennek kinézett. Kínlódtunk vele egy sort, mire leemeltük. Félszemű elgyötört műnyögései és káromkodásai nem sokat lendítettek a helyzeten. Megkérdeztem tőle, hogy pakolta fel ezt a monstrumot a szekérré.

– Ott ácsoltam össze, tökfaj – mondta. És utasítgatni kezdett minket, hogy toljuk másfél hüvelykkel odébb, aztán húzzuk fél hüvelykkel vissza.

– Így marad – szólalt meg a Lélekorzó. – Erre nincs időnk. A megjegyzésének varázslatos hatása volt. Akadékoskodó vajákosaink pillanatokon belül megkukultak.

A kötömböt óvatosan rácsúsztattuk az asztalra.

Hátraléptem, letöröltem a homlokomról a verítéket. Szakadt rólam a víz. A tél kellős közepén. Az a kő furcsa forróságot sugárzott.

– A zsákokat! – mondta a Lélekorzó egy olyasféle nő hangján, akivel szívesen találkoztam volna valami meghitt, félreeső helyen.

Megragadtam az egyiket, és felnyögtem. Nehéz volt.

– Bassza meg! Ez pénz.

Félszemű megvetően horkantott. Az asztal alá lódtítottam a zsákot, a többi tetejére. Kész vagyon. Még sose láttam ennyit egy rakáson.

– Vádjátok fel a zsákokat! – parancsolta a Lélekorzó. – lgyekezzetek!

Holló felhasította őket. Kincsfolyam ömlött az utcakövekre.

Tátott szájjal és kapzsi szívvel meredtünk rá.

A Lélekorzó karon fogta Manót, a másik kezét Félszemű vállára tette. A varázslóink mintha kicsit összementek volna. Az asztal és a kőtömb felé fordultak.

– Vigyétek arrébb a szekeret! – vetette oda nekünk a Lélekorzó. Még nem volt érkezésem elolvasni a feliratot, amit a kőbe faragtak.

Közelebb léptem, hogy szemügyre vegyem.

LEGYEN EZ A KINCS AZÉ,
AKI A KŐTRÓNUSRA HELYEZI
KARMOS LEVÁGOTT FEJÉT

Ohó. Vagy úgy. Egyenes beszéd. Tömör és velős. A mi stílusunk. Nehéz félreérteni.

Visszahúzódtam, és megpróbáltam felbecsülni, mennyi tőkét fektetett be a Lélekorzó ebbe a vállalkozásba. Az ezüsthalmok között aranypénzek csillogtak. Az egyik zsákból csiszolattan drágakövek szóródtak szét a földön.

– A hajszálakat! – mondta a Lélekorzó. Félszemű odaadta neki mind a hat szálat, ő pedig elhelyezte őket a kötömbbe vájt üregben. Ami, most hogy így belegondoltam, pont akkora volt, mint egy emberfej.

A Lélekorzó hátralépett. Kézen fogta Félszeműt és Manót.

Aztán varázsoltak.

A kincset, az asztalt és a kötömböt aranyfényű derengés burkolta be.

Az ellenségünk halott ember. Erre a vérdíjra a fél világ ráharap. Túl nagy kísértés. A saját haverjai fogják kicsinálni.

Egyetlen soványka esélyt adtam neki. Ha ő maga nyúlja le a kincset, megúszhatja. De az kemény dió lesz. Nincs az a lázadó próféta, akinek a mágiája le bírná tromfolni a Fogadott Tízekét.

Közben befejezték a bűbájoskodást.

– Valaki próbálja ki! – mondta Félszemű.

Csúnya, sziszegő-ropogó hang hallatszott, ahogy Holló töre megbökte az egyik asztallábat. Elkáromkodta magát, döbbenten meredt a pengére. Elmo odadöfött a kardjával.

Szissz-recccs! A fegyver hegye féhéren izzott.

– Nagyszerű – mondta a Lélekorzó. – Vigyétek innen a szekeret!

Elmo felküldött a bakra egy katonát. Mi többiek fölmenekültünk a Manó által kibérelt szobába.

Egy darabig mind ott tolongtunk az ablakban. Evett minket a kíváncsiság, hogy mi fog történni. Elég hamar lelohadtunk. Vértő Rózsának időre volt szüksége napkeltéig, hogy fölfedezze a halálcsapdát, amit Karmos számára állítottunk.

Az óvatos próbálkozók százával fundálták ki az ötleteket, hogyan férhetnének hozzá a pénzhez. Tömegével csődültek a báméskodók. Egy vállalkozó kedvű társaság nekilátott felásni az utcát. A városi poroszlók elkergették őket.

A Lélekorzó odahúzott egy széket az ablak mellé, letelepedett rá, és néhány napra gyökeret eresztett. Egyszer azt mondta nekem:

– Módosítanom kell a varázslatokat. Nem számítottam rá, hogy ennyire ötletesek lesznek.

Hirtelen rámtörő vakmerőségi rohamomban, mely engem is meglepett, megkérdeztem tőle:

– Milyen az Úrnő? – Nemrég vettem papírra legújabb költői képzelgésemet.

Lassan felém fordult, keményen rám nézett.

– Szétharapja az acélt. – Búgó női hangon beszélt, rekedten és fátyolosan. Különös válasz. Aztán: – Meg kell akadályozni őket, hogy szerszámokat használjanak.

Ennyit az első kézből vett tanúbizonyáságról. Tudhattam volna, hogy kár megpróbálni. Mi, halandók a Fogadottak szemében egyszerű tárgyak vagyunk csupán. Totálisan hidegen hagyja őket, hogy mit szeretnénk és mire volnánk kíváncsiak. Visszavonultam a magam titkos birodalmába, ahol képzelt Úrnők tucatjai közül válogathattam.

A Lélekorzó éjszaka módosította a kincset védő varázslatokat. Másnap reggel néhány hulla hevert a téren.

Harmadik éjjel Fél szemű fölébresztett.

– Gyere! Buli van!

– Mi az isten?

– Egy pasas egy fejjel. – Önelégülten vigyorgott.

Az ablakhoz botorkáltam. Manó és Holló már ott voltak.

Mind jobboldalt tülekedtünk. Senki sem óhajtott a Lélekorzó közelében lábatlankodni.

Odalent egy férfi lopódzott át a téren. Bal kezében egy emberfej himbálózott. A hajánál fogva tartotta.

– Már kíváncsi voltam, mikor kezdik – jegyeztem meg.

– Csend! – szisszent rám a Lélekorzó. – Odakint van.

– Kicsoda?

Türelmes volt Figyelemre méltóan türelmes. Bárki más a Fogadottak közül ott helyben kizsigerelt volna.

– Karmos. Ne árulj el minket!

Fogalmam sincs, honnan vette. Talán nem is igazán akartam tudni. Kicsit fázok az ilyesmiktől.

– Benne volt a pakliban, hogy körülkukkant – suttogta Manó. Visítva. Hogy képes ez a pojáca visítva suttogni? – Karmosnak muszáj ellenőriznie, mivel van dolga. És azt csak innen teheti meg. Közvetlen közelről. – Büszke képet vágott.

A Kapitány azt szokta mondani, az emberi természet a leggyilkosabb fegyverünk. A kíváncsiság és a túlélő ösztön belekergette Karmost a kelepccénkbe. Talán a fejünkre fogja borítani. Mi sem vagyunk hibátlanok.

Teltek-múltak a hetek. Karmos időnként újra felbukkant, de

nem kockáztatott semmit, csak figyelt. A Lélekorzó azt mondta, hagyjuk békén, bármennyire csábító célpontnak mutatkozik.

Meglehet, miattunk adta ezt parancsba, nehogy Karmos törbe csaljon minket. De szerintem inkább azért csinálta, mert kegyetlen rohadék. Bizonytalanságban akarta hagyni a sorsa felől Karmost, hadd kínlódjon minél tovább.

– Az egész város begolyózott! – nyávogta Manó, és piruettezett. – Többet kéne kimászkálnod, Vészmadár. Karmosból valóságos üzletág lett. – A Lélekorzótól legtávolabb eső sarokba hívott, és kinyitotta az övén lógó erszényt. – Ide nézz! – suttogetta.

Az erszényben két marék pénz volt. Köztük pár aranytallér. – Hogy nem borít fel a súlya? – kérdeztem.

Elvigyorodott. Eszelős festő ecsetjére illő látvány, ha Manó vigyorog.

– Irtó könnyű volt összeszedni. Tippeket adok a sok húgyagyúnak, hol keressék Karmost. – suttogetta. Gyors pillantást vetett a Lélekorzóra. – Persze fals tippeket. – A vállamra tette a kezét. Jócskán ki kellett nyújtóznia hozzá. – Vészmadár, itt horpadtra keresheted magad!

– Érdekes. Azt hittem, nem azért jöttünk ide, hogy horpadtra keressük magunkat.

Elkomorodott; ráncok futottak szét kerek holdvilágképén.

– Mit prédikálsz nekem, te balfasz? Ki vagy te? Csak nem valami jótét kis...

A Lélekorzó odafordította a fejét.

– Csak egy fogadáson vitatkozunk, uram! – nyikkantotta

Manó. – Csak egy hülye fogadáson...

Harsány nevetésre fakadtam.

– Ez igazán meggyőző volt, vakarcs! Miért nem kötöd fel magad mindjárt?

Dühöngött, de nem sokáig. Manó agyonnyomhatatlan. A humora a legrohadtabb helyzetekben is a felszínre tör, és kihúzza a csávából.

– A fenébe is, Vészmadár, miért engem cseszegetsz? Látnod kéne, mit művel Félszemű! – súgta a fülembe. – Amuletteket árul. Garantáltan jelzik a közelben bóklászó lázadókat. – Újabb lapos pillantás a Lélekorzó felé. – Még működnek is. Úgy-ahogy.

A fejemet csóváltam.

– Legalább ki tudja fizetni a kártyaadósságait. – Szóval az öreg Félszemű végre elemében érzi magát. Meystriktben nagyon nem találta a helyét; az erőd túl kicsi volt a szokásos feketepiaci ügyleteihez. – De nektek elméletileg az lenne a dolgotok, hogy rémhíreket terjesszettek. Kavarni a szart, nem halászgatni benne.

– Pszt! – Megint a Lélekorzóra sandított. – Csináljuk. Egyfolytában. De megy már nélkülünk is. Az egész város vadakat beszél. Gyere velem, meglátod!

– Nem. – A Lélekorzó egyre beszédesebb lett. Ha így folytatja, talán sikerül összehoznom vele egy igazi társalgást.

– A te bajod. Ismerek egy fickót, akinél fogadásokat lehet kötni rá, meddig húzza Karmos. Nagyot kaszálhatnál, közel vagy a tűzhöz...

– Ha még sok ilyet fecsegsz itt, a te fejed fogja bánni, nem

Karmosé. Húzz a francba!

Az ablakhoz mentem. Egy perc múlva megláttam Manót, ahogy átiskol a téren. A csapdánk mellett úgy haladt el, hogy rá se nézett.

– Hadd játszadozzanak! – mondta a Lélekorzó.

– Uram? – Újabb megközelítési mód. Alázatos érdeklődés.

– A fülem élesebb, mint a barátod hiszi.

Fürkésző pillantást vettem a fekete arcfátyolra, és megpróbáltam ráérezni, miféle gondolatok kergethetik egymást az acélsisak alatt.

– Nem számít. – Odébb mozdult a széken; a hátam mögé nézett. – A kétségbeesés megbénítja a lázadók mozgalmát.

– Uram?

– Rohad a habarcs a téglák között. A ház nemsokára összeomlik. Ha azonnal elkapjuk Karmost, ez nem történne meg. Mártírt csináltak volna belőle. Az elvesztése megviselné őket, de nem roppannának bele. A tavaszi hadjárat kezdetére a Kör pótolni tudná valaki mással.

Kibámultam a térre. Miért mondja ezt el nekem? És végig ugyanazon a hangon. Talán a Lélekorzó igazi hangján?

– Mert azt hitted, merő élvezetből vagyok kegyetlen.

Ugrottam egyet.

– Honnan a...?

A Lélekorzó különös zajt hallatott, amit bizonyára nevetésnek szánt.

– Nem. Nem olvasok a gondolataidban. Csak tudom, milyen srófra járnak. Én a Lelkek Elorzója vagyok, emlékszel?

Érzik vajon a Fogadottak a magány gyötrő súlyát? Szoktak vágni társaságra? Barátokra?

– Néha. – Ez az egyik női hangja volt. Búgó, rekedt, fátyolos. Kacér.

Ösztönösen feléje fordultam, de félútról visszarántottam magam. Kifehéredő ujjakkal kapaszkodtam az ablakpárkányba, és ahogy az üres teret bámultam, a homlokomról a szemembe csorgott a hideg veríték. Úgy féltem, mint még soha életemben.

A Lélekorzó ezt is megérezte. Visszatért Karmoshoz.

– Nem egyszerű kivégzést terveztem. Azt akarom, hogy a forsbergi hős lerombolja a saját nimbuszát.

A Lélekorzó jobban ismerte az ellenségünket, mint gondoltuk. Karmos az ő nótájára táncolt. Már kétszer is megpróbálta kijátszani a csapdánkat, látványosan, ám hiábavalóan. A kudarcok rendszeresen elvadították tőle a népeket. Az igazat megvallva Vérző Rózsában a közvélemény egyre inkább a birodalom mellé pártolt.

– Bolondot fog csinálni magából, aztán eltapossuk. Mint egy bogarat.

– Ne becsüljük alá, uram! – Micsoda merészség! Tanácsot adni egy Fogadottnak. – A Sánta többször is...

– De én nem. Én más vagyok. Karmos és a Sánta rokonlelkek. A régi időkben... A Dominátor közénk emelte volna.

– Ő milyen volt? – Beszéltesd, Vészmadár! A Dominátortól már csak egy lépés az Úrnő.

A Lélekorzó maga elé emelte a kezét, nyitott tenyérrel fölfelé. Aztán lassan, kiszámítottan karommá görbítette az

ujjait. A mozdulat megrendített. Elképzeltem azokat az ujjakat, ahogy összezárulnak a lelkem körül, és ötfelől tépnek belé. Csevegés vége.

Később megjegyeztem Elmónak.

– Tudod, annak a vacaknak odakint nem is kéne igazinak lennie. Bármilyen beválna, ha a csőcselék nem bír hozzáférni.

– Tévedsz – mondta a Lélekorzó. – A csőcselék nem jönne rá, de Karmos igen. És neki tudnia kell, hogy igazi.

Másnap reggel üzenet érkezett a Kapitánytól. A legújabb hírek. Néhány lázadó partizáncsapat a büntetlenség ígérete fejében letette a fegyvert. A zsoldoskompániák közül, amelyek Karmossal vonultak le délre, többen szerződést bontottak és kiszálltak a buliból; csupa igazi kemény fiú. A zűrzavar elérte a Tizenhét Körét. Karmos kudarc Vértő Rózsában aggasztotta őket.

– Miért? – kérdeztem. – Hisz voltaképpen nem történt semmi.

A Lélekorzó választ adott.

– Történt, csak az ellenségénél. Az emberek fejében. – Mi ez a hangjában? Csak nem egy árnyalatnyi kajánság? – Karmost tehetetlennek látják; és rajta keresztül a Kört is. Át kellett volna adnia a Torkot egy másik parancsnoknak.

– Ha nagyfejű főgenerális lennék, valószínűleg én sem ismerném be nyilvánosan, hogy elkúrtam a dolgokat – vágtam rá.

– Vészmadár! – horkant fel Elmo döbbsen. Általában nem szokásom az őszinte véleménynyilvánítás.

– Így van, Elmo. Te el tudod képzelni bármilyen hadvezérről – akár az övékről, akár a miénkről –, hogy önszántából

megkér valakit, vegye át tőle a parancsnokságot?

A fekete arcfátyol felém fordult.

– Haldoklik a hitük. És a hitét veszített hadsereg nagyobb csapást szenved, mint amelyiket csatában vertek meg. – Ha a Lélekorzó egyszer rányomul valamire, a világon semmi sem képes eltántorítani.

Az a fura érzésem támadt, hogy ő abból a ritka fajtából való, amelyik habozás nélkül átadná a vezényletet, ha megbizonyosodna róla, hogy egy másik hadvezér alkalmasabb a feladatra.

– Most kell megszorítanunk. Ahogy csak bírjuk, mindannyian! BeszéljeteK a kocsmákban. Suttogjatok az utcákon. Üldözzétek Karmost! Égessétek! Korbácsoljátok! Szorongassátok olyan keményen, hogy ne maradjon ideje gondolkodni! Azt akarom, hogy kétségbeessen és valami ostobaságot kövessen el.

Arra gondoltam, hogy a Lélekorzónak igaza van. Az Úrnő háborújának ez a hadjárata nem a csatamezőn fog eldőlni. Lassan tavaszodott, de még sehol sem készülődtek a hadba vonulásra. A Torokban minden szempár a szabad városra szegeződött, a párbaj kimenetelét lestek Karmos és az Úrnő bajnokai között.

– Már nem szükséges megölni Karmost – jegyezte meg a Lélekorzó. – Senki sem bízik benne többé. Most az a feladatunk, hogy szétzüllesszük a mozgalmát. – És folytatta magányos virrasztását az ablaknál.

Elmo azt mondta:

– A Kapitány szerint a Kör visszaparancsolta Karmost a Torokból. De ő nem engedelmeskedik.

– Fellázadt a saját nyamvadt forradalma ellen?

– Ki akarja nyírni a csapdát.

Az emberi természetnek egy újabb jellemző vonása játszott a kezünkre. A fennhéjázó büszkeség.

– Elő a kártyával, fiúk! Manó és Fél szemű már megint özvegyeket és árvákat fosztogatnak. Itt az ideje, hogy megkopasszuk őket.

Karmos magára maradt, űzött vadként bujkált, kivert kutyaként kóborolt az éjszakai sikátorokban. Senkiben sem bízhatott meg. Szinte már sajnáltam. Szinte.

Hülye volt. Csak egy hülye kockáztat tovább, ha az esélyek ellene szólnak. Karmos esélyei óráról órára romlottak.

Hüvelykujjal az ablak baloldalán sűrűsödő árnyak felé böktém.

– Tisztára, mint a Sutyorgó Testvériség nagygyűlése!

Holló átnézett a vállam felett, és nem szólt semmit. Kettesben zsongtunk, ami a világ egyik legunalmasabb időtöltése.

Az ablak mellett, a sötétben tucatnyi hang suttogott váltakozva.

– Érzem.

– Tévedsz.

– Dél felől.

– Vess véget neki!

– Még ne.

– Itt az idő.

– Még egy kicsit...

– A szerencsénket kísértjük. Fordulhat a kocka.

– Óvakodj a gögtől!

– Itt van. A büze úgy jár előtte, mint a sakál lehelete.

Megvakartam a fejem.

– Kíváncsi vagyok, szokott-e veszíteni, mikor önmagával vitatkozik.

Holló továbbra is hallgatott. Vakmerőbb hangulataimban néha megpróbálok kihúzni belőle valamit. A legcsekélyebb eredmény nélkül. Még a Lélekorzóval is jobban boldogultam.

A Lélekorzó hirtelen talpon termett, torka mélyéről dühös horkantás szakadt fel.

– Mi van? – kérdeztem. Halálosan elegendő volt Véző Rózsából. Untam és utáltam. Undorodtam tőle. És félttem is. Hat lóval sem lehetett volna levontatni az utcára.

Az egyik kísértethangnak igaza volt. Vészesen közeledtünk ahhoz a ponthoz, ahol az esélyek a visszájukra fordulhatnak. Jómagam is kezdtem egyfajta kelletlen tiszteletet érezni Karmos iránt. Kemény pali volt. Nem adta fel, nem futamodott meg.

– Mi az? – kérdeztem újra.

– A Sánta. A városban van.

– Itt? Hogyhogy?

– Érti a nagy zsákmány szagát. Magának akarja a dicsőséget.

– Szóval bekeményít?

– Ez a stílusa.

– És az Úrnő? Esetleg...

– Ez Véző Rózsa. Az Úrnő messze van. És cseppet sem érdekli, melyikünk kapja el Karmost.

Politika az Úrnő alkirályai között. Fura egy világ. Sohasem értettem a Seregen kívüli népeket.

Mi egyszerű életet élünk. Gondolkodnunk nem kell. Az a Kapitány dolga. Mi csak parancsokat követünk. Legtöbbünk számára a Fekete Sereg menedék; egy olyan hely, ahol elbújhatunk a múlt árnyai elől, és új emberré válhatunk.

– Mit csináljunk? – kérdeztem.

– A Sántát bízátok rám. – öltözködni kezdett.

Manó tántorgott be Félszeművel. Olyan részegesek voltak, hogy támogatniuk kellett egymást.

– Bassza meg! – nyivákolta Manó. – Már megint havazik. Kurva hó. Aszíttem, vége a télnek.

Félszemű dalra fakadt. A tél szépségeiről kornyikált valamit. Nem tudtam követni. A nyelve nehezen forgott, és a szövegnek csak a felére emlékezett.

Manó belezuhant egy karosszékbbe, megfeledkezve Félszeműről. Félszemű a lábához roskadt, lehányta a bakancsát, aztán megpróbálta folytatni az éneklést.

– Hol a fenében van mindenki? – motyogta Manó.

– Kint buliznak. – Gyors pillantást váltottam Hollóval. – Te elhiszed ezt? Hogy ezek ketten együtt rúgjanak be?

– Hova mész, vén mumus? – visított Manó a Lélekorzóra. A Lélekorzó szó nélkül kifordult az ajtón. – Seggfej. Hé! Félszemű, öreg haver! Igazam van? A vén mumus seggfej. Félszemű felkönyökölt és körülnézett. Nem hiszem, hogy sokat látott volna azzal az egy maradék szemével.

– Igazad van. – Mogorván rám meredt. – Seggfej. Mind seggfejek. – Valamit nagyon mókásnak találhatott rajtam,

mert rikoltva vihogni kezdett.

Manó csatlakozott hozzá. Mikor se Holló, sem én nem vettük a lapot, rendkívül méltóságteljes képet vágott, és kijelentette:

– Ezek itten nem a mi fajtánk, öreg haver. Gyere! Kint a hóban melegebb van.

Felsegítette Fél szeműt, és kibotorkáltak az ajtón.

– Remélem, nem csinálnak semmi hülyeséget. Mármint ennél nagyobbat. Ha leállnak kötekedni, kinyíratják magukat.

– Nyertem – mondta Holló. Kiterítette a lapjait. Mintha az égvilágon semmi sem történt volna.

Tíz, húsz vagy ötven leosztással később berontott az egyik katona, akit magukkal hoztunk Meystriktből.

– Elmót nem láttátok? – zihálta.

Végigmértem. Hópelyhek olvadoztak a hajában. Rémült volt, halálra sápadt.

– Nem. Mi történt, Malacka?

– Valaki leszúrta Milánt. Azt hiszem, Karmos. Elkergettem.

– Leszúrta? Meghalt? – Körülnéztem a táskám után. Milánnak nagyobb szüksége van rám, mint Elmóra.

– Nem. De csúnyán bekapta. Kurvára vérzik.

– Miért nem hoztad magaddal?

– Nem bírtam el.

Ő is merevrészeg volt. A cimborája elleni támadás kijózanította kissé, de ez nem fog sokáig tartani.

– Biztosan Karmos volt? – Csak nem akar visszavágni a vén hülye?

– Ja. Hé, Vészmadár! Gyere már! El fog patkolni.

– Jövök. Jövök.

– Várj! – Holló a cuccai közt kotorászott. – Én is megyek. – Két élesre köszörült kést egyensúlyozott a tenyerén, láthatólag azon morfondírozva, hogy melyiket vigye. Aztán vállat vont, és mindkettőt az övébe tűzte. – Vegyél köpenyt, Vészmadár! Piszok hideg van.

Míg kerestem egyet, kiszedte Malackából, hol hagyta Milánt, és a lelkére kötötte, hogy maradjon itt és várja meg Elmót. Aztán:

– Nyomás, Vészmadár!

Le a lépcsőn. Ki az utcára. Holló járása csalóka. Mindig úgy tűnik, mintha sétálna, de az embernek ugyancsak kapkodnia kell a tappancsait, hogy lépést tartson vele.

Hogy esett a hó, az enyhe kifejezés. Még a kivilágított utcákon sem lehetett húsz lábnál messzebbre látni. A hó nyirkos volt, tapadós és hat hüvelyk mély. A hőmérséklet esett, és a szél is kezdett föltámadni. Újabb vihar? A tetves mindenit! Hát nem volt még elég?

Milánt fél háztömbbel odébb találtuk meg, mint ahol lennie kellett volna. Bevonszolta magát egy lépcső alá. Holló egyenesen odavezetett hozzá. Hogy honnan tudta, merre keresse, gőzöm sincs. Milánt elcipeltük a legközelebbi utcai lámpáshoz. Ő nem nagyon működött közre ebben. Ki volt ütve.

Felhorkantam.

– Holtrészeg. Kutya baja se lett volna reggelig. Legfeljebb megfagy.

Tetőtől talpig vér borította, de a sebe nem volt súlyos. Pár öltésre lesz szüksége, semmi több. Visszavonszoltuk a

szobába. Levetkőztettem és nekiálltam összevarrni, mielőtt magához tér és óbégatni kezd.

Milán cimborája horkolva aludt. Holló addig rugdosta, míg fel nem ébredt.

– Az igazat akarom hallani – mondta Holló. – Hogy történt? Malacka elmesélte, és makacsul kötötte az ebet a karóhoz. – Karmos volt az, testvér. Esküszöm, hogy Karmos!

Én kételkedtem benne. Holló is. Mikor azonban végeztem a seb összeférclésével, rám nézett.

– Hozd a kardod, Vészmadár!

A szemébe kiült a vadásztekinet. Nem sok kedvem volt újra kimenni, de Hollóval vitatkozni még kevesebb, különösen, amikor ilyen hangulatban van. Előkotortam a fegyverderekamat.

A levegő hidegebb lett. A szél erősebb. A hópelyhek kisebbek, és jobban szúrták a bőrömet, amikor egy-egy szellőkés a képembe vágta őket. Rosszkedvűen csoszogtam Holló után, és azon tűnődtem, mi a bűdös francot csinálunk mi itt.

Megkereste azt a helyet, ahol Milánt megkéselték. A friss hó még nem lepte el teljesen a nyomokat. Holló leguggolt, szemügyre vette őket. Kíváncsi voltam, mit néz rajtuk. Én az orromig se láttam ebben a rohadt sötétben.

– Talán Malacka mégsem hazudott – mondta végül. A sikátor sűrű homályába bámult, ahonnan a támadó érkezett.

– Honnan tudod?

Nem közölte velem.

– Gyere! – És benyomult a sikátorba.

Nem szeretem a sikátorokat. Különösen az olyan városokban nem, mint Vércző Rózsa, ahol minden fürtelem előfordul bennük, amivel az emberiség mozgalmas történelme során ismeretséget kötött, és valószínűleg még ezeken kívül is néhány. De Holló bemegy... Holló a segítségemet kérte... És Holló a testvérem a Fekete Seregben... A kurva életbe, egy kupa fűszeres forralt bor a rogyásig rakott kandalló előtt azért jobban esne!

Mentem utána.

Nem hiszem, hogy három-négy óránál többet töltöttem volna városnézéssel, mióta bevackoltuk magunkat Vércző Rózsába. Holló még nálam is ritkábban mozdult ki a szállásunkról. Ennek ellenére úgy tűnt, tökéletesen tudja, hová megy. Mellékutcákon és sikátorokon vezetett végig, behavazott tereken bolyongtunk, hidakon keltünk át. Vércző Rózsát három folyó szeli át, melyeket sűrű kanálishálózat köt össze. A hidak számítanak a város egyik fő nevezetességének.

Pillanatnyilag nem tudtam értékelni a szépségüket. Minden energiámat lekötötte, hogy lépést tartsak Hollóval, és meg ne fagyjak közben. A lábaim jégkoloncokká változtak. Folyton hó került a bakancsomba, és Holló nem volt abban a hangulatban, hogy ilyenkor mindig megálljon a kedvemért.

Tovább, tovább. Mérföldek, órák. Sohasem láttam még ennyi düledező nyomortanyát egy rakáson...

– Állj! – Holló keresztben elém lendítette a karját.

– Mi az isten van?

– Kuss. – Hallgatózott. Én is hallgatóztam. Süvített a szél.

Ezenkívül egy árva nyikkanás nem sok, annyit sem hallottam. Nem mintha látni olyan sokat láttam volna. Hogy a fenébe tudta nyomon követni Milán támadóját? Mert ezt tette, abban nem kételkedtem; csak azt nem értettem, hogyan.

Az igazat megvallva én már semmin nem lepődtem meg, amit Holló csinált. Legalábbis mióta a szemem láttára fojtotta meg a feleségét.

– Mindjárt ráfutunk. – Előrelesett az örvénylő hófúvásban. – Menj tovább egyenesen, amilyen iramban eddig jöttünk! Pár sarok múlva utoléred.

– Mi? Hová mész? – Egy gyorsan halványuló árnyékhoz beszéltem. – Anyád!

Mély lélegzetet vettem, káromkodtam egy cifrát, kardot húztam, és megindultam előre. Közben csak az járt a fejemben, hogy a francba fogok kimagyarázkodni, ha véletlenül valami vadidegen alaknak oltom ki a mécsesét.

Aztán megláttam a halványsárga fényben, ami egy közeli kocsmabejáratból szüremlett ki. Magas, szikár férfi volt, fáradtan csoszogott az utcán, ügyet sem vetve a környezetére. Karmos? Honnan tudjam? A tanyai rajtaütésben csak Elmo és Milán vett részt a különítményünkből...

Végre leesett a garas. Karmost csak ők ketten tudják azonosítani nekünk. Milán sebesült, Elmóról pedig semmit sem hallottam... mióta is? Vajon hol lehet most? Csak nem fekszik vastag hótakaró alatt valami félreeső sikátorban, hidegen, mint ez az istenverte éjszaka?

Félelmem visszavonult a düh forró hullámai elől.

Eltettem a kardomat, és tört húztam. A köpenyem redői alá rejtettem. A férfi nem nézett vissza, mikor utána eredtem és beértem.

– Szar időnk van, mi, apóka?

Morgott valami érthetlent. Aztán, mikor odaléptem mellé, fölneézett. Elhúzódott tőlem, éberén figyelve. Nem láttam félelmet a tekintetében. Biztos volt a dolgában. Egyáltalán nem hasonlított a vénemberekre, akik a nyomornegyedek utcáin szoktak kószáim. Azok a saját árnyékuktól is megrémülnek.

– Mit akarsz? – Nyugodt, határozott hangon szegezte nekem a kérdést.

Nem ijedt meg; annyi baj legyen. Féltem én eléggé, jutott belőle mindkettőnknek.

– Megkéselted egy barátomat, Karmos.

Megállt. Valami furcsa fény csillant meg a szemében.

– A Fekete Sereg?

Bólintottam.

Rám meredt, a szeme résnyire szűkült, mintha az emlékezetében keresgélne.

– Az orvos. Te vagy az orvos. Akit Vészmadárnak szólítanak.

– Örvendek a találkozásnak. – Biztos vagyok benne, hogy a hangom erősebben csengett, mint amilyenek éreztem magam.

Eddig rendben, gondoltam; és most mi lesz?

Karmos félrecsapta a köpenye szárnyát Kurta, dőlésre élezett kard villant felém. Oldalt léptem, én is hátravettem a köpenyemet, kitértem a második szúrás elől, és ki

akartam rántani a magam kardját.

Karmos mozdulatlanra dermedt. Pillantása elkapta az enyémet. A szeme kitágult, egyre nagyobbra és nagyobbra nőtt... Két szürke gömb, én pedig szédülten zuhanok feléjük... A szája széle mosolyra görbült. Közelebb lépett, magasra emelte a pengéjét...

És hirtelen felhördült. Arcára a döbönt értetlenség kifejezése ült ki. Leráztam magamról a bubáját, elhátráltam, védőállást vettem föl.

Karmos lassan megfordult, szembenézett a sötétséggel. A hátából Holló kése állt ki. Hátranyúlt és kihúzta. Elnyújtott, fájdalmas nyögés szakadt fel az ajkáról. Rámeredt a késre, aztán lassan, rekedten dúdolni kezdett.

– Mozgás, Vészmadár!

Varázslat! Én barom! Elfelejtettem, kicsoda Karmos. Rárontottam. Holló ugyanebben a pillanatban érkezett a túloldalról.

Lenéztem a holttestre.

– És most?

Holló letérdelt, elővett egy másik kést. Egy fűrészkes élűt.

– Valaki begyűjti a Lélekörző vérdíját.

– Orzó idegrohamot fog kapni.

– El akarod mondani neki?

– Rossebet. De mihez kezdünk a pénzzel? – Voltak idők, amikor a Fekete Sereg jómódban élt, ám dúsgazdagok sohasem voltunk. Nem azért verekszünk, hogy vagyonokat harácsoljunk össze.

– Egy része jól jön nekem. Régi tartozások. A többit...

Osszuk szét a fiúk között. Küldjük vissza Berillbe. Vagy akármi. Itt van. Miért hagynánk meg a Fogadottaknak?

Vállat vontam.

– Ahogy gondolod. Remélem, a Lélekorzó nem fog rájönni, hogy átvertük.

– Csak mi ketten tudjuk. Én nem fogom elárulni neki. – Lesöpörte a havat az öregember arcáról. Karmos teste gyorsan kihűlt.

Holló a kését használta.

Orvos vagyok. Amputáltam már végtagokat. Katona vagyok. Láttam néhány véres harcmezőt. Ennek ellenére kicsit zsiborogtam. Egy halottat lefejezni... valahogy nem tűnt helyénvalónak.

Holló köpenye mélyére rejtette hátborzongató trófeánkat. Őt nem zavarta. Útközben a mi városrészünk felé megkérdeztem tőle:

– Tulajdonképpen miért nyiffantottuk ki?

Nem válaszolt azonnal.

– A Kapitány az utolsó levelében azt írta, ha alkalmam lesz rá, zavarjam le a dolgot – felelte végül. – Minél előbb, annál jobb.

Utána sokáig hallgatott, jó szokása szerint. Csak akkor szólalt meg újra, mikor a tér közelébe értünk.

– Menj fel! Nézd meg, ott van-e a mumusunk. Ha nincs, a legjózanabb embert küldd el a szekérért. Aztán gyere vissza!

– Jó – sóhajtottam megkönnyebbülten, és sietős léptekkel megindultam a szállásunk felé. Bármit megadtam volna egy kis melegért.

A hó most már térdem fölül ért. Komolyan aggódtam a lábam miatt.

– Hol a keserves francban kódorogtál? – fogadott Elmo, amikor bebotladoztam az ajtón. – Holló merre van?

Körülnéztem. A Lélekorzó sehol. Manó és Félszemű hazakeveredtek valahogy, nagyjából elevenen, de alaposan kiütötték magukat. Milán és Malacka úgy hortyogott, mint két gyomorbajos óriás.

– Hogy van Milán?

– Tökrészeg. Lennél szíves végre felvilágosítani, mi az istennyilát csináltatok?

Leültem a tűzhely elé, és óvatosan lefeszegtettem a bakancsaimat. A lábfejem kék színben játszott és érzéktelen volt, de nem fagyott el.

Nemsokára fájdalmas bizsergesséssel életre kelt. A térdem és a combom sajgott a hosszas hóban való gázolástól. Holnap pokoli izomlázam lesz, gondoltam; aztán előadtam Elmónak az egész történetet.

– Kinyírtátok?

– Holló szerint a Kapitány minél gyorsabban túl akart esni a dolgon.

– Ja. De azt azért nem gondoltam volna, hogy Holló erre kimegy, és elvágja a pasas gigáját.

– A Lélekorzó hol van?

– Még nem jött vissza. – Elmo elvigyorodott. – Megyek, hozom a szekeret. Ne szólj senkinek! Még eljárna az iszákos pofájuk.

A vállára kanyarította a köpenyét, és kicsörtetett.

Kezdtem újra testem szerves tartozékainak érezni a

kezemet meg a lábamat Rövid terepszemlét tartottam, és lenyúltam Milán bakancsát. A méretünk nagyjából egyezett, és neki egyelőre úgyse lesz szüksége rá.

Vissza az éjszakába. Illetve lassan már a hajnalba. Hamarosan virrad.

Ha szemrehányást vártam Hollótól, csalódnom kellett. Egyszerűen rám nézett, és ennyi. Mindenesetre határozottan az a benyomásom támadt, mintha kicsit dideregne. Ezek szerint mégis elképzelhető, hogy emberi lény.

– Bakancsot kellett váltanom. Elmo elment a szekérért. A többiek készek.

– A Lélekorzó?

– Még nincs itt.

– Menjünk, ültessük el ezt a palántát! – Nekivágott a kavargó hófúvásnak. Sietve követtem.

A csapdánkat nem borította el a hó. Ott gubbasztott a tér közepén, és ragyogó aranyfényt árasztott. A víz tócsába gyűlt alatta, kis erecskében elszivárgott, és jéggé fagyott.

– Szerinted a Lélekorzó meg fogja érezni, ha kilőjük a játékszerét?

– Mérget vehetsz rá. Sőt, Manó és Félszemű is.

– Miattuk ne aggódj! Rájuk gyűjthatnád a házat, akkor se ébrednének fel.

– Mindenesetre... Pszt! Valaki van ott. Arra! – Bal felé lökött, és eltűnt az ellenkező irányban.

Kellett ez nekem? – morfondíroztam, miközben karddal a kezemben lopakodtam előre a lányi hótörlaszok között. Jókora félkörívet írtam le a kelepccénk körül. A túloldalon

belefutottam Hollóba.

– Láttál valamit?

A sötétséget fürkészte.

– Valaki járt itt.

Beleszimatolt a levegőbe, a fejét lassan jobbra, majd balra fordította. Aztán tett féltucat gyors lépést, és maga elé mutatott a földre.

Igaza volt. A lábnyomok egészen frissek voltak. Akárki hagyta őket, kényelmes sétatempóban érkezett, de sietősen távozott. Rájuk meredtem.

– Nem tetszik ez nekem, Holló. – A nyomok azt mutatták, hogy hivatlan vendégünk erősen húzta az egyik lábát. – A Sánta.

– Nem tudhatjuk biztosan.

– Ugyan ki más? És hol késik Elmo?

Visszatértünk a Karmosnak állított csapdához, és türelmetlenül várakoztunk. Holló fel-alá járkált. Néha halkan motyogott valamit. Nem emlékszem, hogy valaha láttam volna ennyire feldúltnak. Egyszer azt mondta:

– A Sánta nem a Lélekorzó.

Valóban. A Lélekorzó szinte már emberi. A Sánta viszont az a fajta, aki örömét leli a csecsemőkínzásban.

Patkócsattogás és rosszul zsirozott kerekek nyikorgása zökkentett ki minket nyomasztó gondolatainkból. Elmo érkezett a szekérral. Megállította előttünk, és leugrott a bakról.

– Hol a pokolban voltál? – A félelem és a fáradtság gorombává tett.

– Időbe telik, míg az ember talpra pofozza a lovásziút és

fölszerszámoz egy fogatot. Mi baj? Mi történt?

– Itt járt a Sánta.

– Baszódna meg! Mit csinált?

– Semmit. Csak...

– Menjünk! – csattant fel Holló. – Mielőtt visszajön.

Ő vezetett minket a kőtömbhöz. A védővarázsok mintha nem is léteztek volna. Óvatosan elhelyezte a trófeánkat az ásítva várakozó üregben. Az aranyszínű derengés kihunytt. Szállongó hópelyhek ereszkedtek a fejre és a kőre.

– Nyomás! – nyögte Elmo. – Nincs sok időnk. Megragadtam egy zsákot, és fellódítottam a szekérre. Az előrelátó Elmo viaszosvászon ponyvával terítette le, nehogy a pénzürmék kipotyogjanak a deszkák közötti réseken.

Holló rám szólt, hogy szedjem össze a szétszórva heverő pénzt az asztal alól.

– Elmo, boríts ki pár zsákot a szekérre, és add oda őket Vészmadárnak!

Ők zsákokat rakodtak. Én négykézláb mászkáltam Karmos levágott feje alatt, és marékszám szedegettem az ezüstöt-aranyat.

– Egy perc – mondta Holló. A zsákok fele fent volt a szekéren.

– Túl sok van itt a földön – panaszkodtam.

– Ha másképp nem megy, otthagyjuk.

– Mit fogunk csinálni ezzel? Hova dugjuk el?

– Az istállóban, a szalma alá – felelte Holló. – Egyelőre. Később majd álfeneket ácsolunk a szekérre. Két perc.

– Mi lesz a keréknyomokkal? – kérdezte Elmo. – Követni tudja őket az istállóig.

– Miért tenné? – csodálkoztam fennhangon.

Holló rám se hederített.

– Idefelé jövet nem álcáztad őket? – kérdezte Elmótól.

– Eszembe se jutott.

– A fenébe!

Minden zsák fölkerült a szekérre. Elmo és Holló segített nekem összeszedni a kiborogatott pénzt.

– Három perc – mondta Holló. Aztán: – Csend! – Hallgatózott. – A Lélekorzó még nem érhetett vissza, ugye?

Nem. Megint a Sánta. Gyerünk! Te hajtasz, Elmo. Ki valamelyik főútra. Vegyülj el a forgalomban! Én majd megyek utánatok. Vészmadár, te próbáld meg álcázni Elmo nyomait!

– Hol van? – kérdezte Elmo, hunyorogva kémelve körül a hófúvásban.

– Ott – mutatta Holló. – Le kell ráznunk, különben elszedi tőlünk. Indulj, Vészmadár! Mozgás, Elmo!

– Hadd menjen! – Elmo a lovak mellé cserdített az ostorral. A szekér nyikorogva eldülöngélt.

Lebuktam az asztal alá, megtömtem a zsebeimet, aztán lélekszakadva rohanni kezdtem az ellenkező irányba, mint amerre Holló a Sántát mutatta.

Nem tudom, mennyire sikerült eltörölnöm a keréknyomokat. Azt hiszem, a reggeli forgalomnak többet köszönhattünk, mint nekem. A lovászfűt én rendeztem le. A kezébe nyomtam egy ezüsttel megtömött harisnyát – az istállógazdánál évek alatt nem keresett volna ennyit –, és megkérdeztem, nincs-e kedve lelépni valahová. Lehetőleg

jó messzire Véző Rózsától.

– Még a holmimat se pakolom össze – mondta. Ledobta a vasvilláját, és elpárolgott az ismeretlenségbe.

Visszasántikáltam a szállásunkra. Mindenki szunyált, Milánt kivéve.

– Ó, Vészmadár! – köszöntött. – Már épp ideje.

– Fájdalom?

– Aha.

– Macskajaj?

– Az is.

– Mindjárt meglátjuk, mit tehetünk. Mióta vagy ébren?

– Tán egy órája.

– A Lélekorzó járt itt?

– Nem. Tényleg, mi történt vele?

– Franc tudja.

– Hé! Az az én bakancsom! Mit képzelsz magadról, hogy csak úgy felhúzod az én bakancsomat?

– Nyugi, apafej. Ezt idd meg szépen! Megitta.

– Szemét egy alak vagy! Hogy jössz te ahhoz, hogy lenyúljad a bakancsomat? Van neked is, tapicskoljál abban!

Lehúztam a bakancsot, és odaállítottam a tűz mellé, ami időközben teljesen leégett. Milán nem tágitott a sarkamból, végig a nyakamon lógott, míg szemet lapátoltam a rostélyra, és árgus szemmel figyelte, nem emelem-e el közben valami holmiját.

– Ha tovább hőbbörögsz, felszakad a varrat.

Egy dolog az embereink javára szól, ezt el kell ismernem. Ha orvosi tanácsot adok, mindig hallgatnak rám. Bármilyen

dühös volt, Milán visszafeküdt a dikójára, és igyekezett mozdulatlan maradni. Ami persze nem akadályozta meg abban, hogy tovább cseszegessen engem.

Levettem az átázott cuccaimat, és felhúztam egy hálóinget, ami a padlón hevert félrelökve. Fogalmam sincs, kié lehetett, de elég rövid volt. Föltettem egy kanna teát, aztán Milánhoz fordultam.

– Hadd nézzelek közelebbről! – És odahúztam magam mellé a táskámat.

Éppen a sebet tisztogattam, Milán halk káromkodásaitól kísérve, amikor meghallottam a zajt. *Sa-klakk, sa-klakk*. Az ajtónk előtt állapodott meg.

Milán megérezte, hogy félek.

– Mi baj?

– Ööö... – Az ajtó kitárult mögöttem. Hátranéztem. Jól találgattam.

A Sánta az asztalhoz ment, lehuppant az egyik székre, szemrevételezte a helyiséget. Szinte felnyársalt a tekintetével. Eltűnődtem rajta, vajon emlékszik-e rám Evezővárosból, ahol összerugdostam és legurítottam egy pincelépcsőn.

– Mindjárt kész a tea – mondtam kissé idétlenül.

A pillantása elidőzött a hólében ázó bakancson, a száradni kiakasztott köpenyen. Aztán sorra végigvándorolt szállásunk minden lakóján. Végül visszatért rám, és nem is mozdult tovább.

A Sánta nem egy nagydarab fickó. Ha az ember találkozik vele az utcán, és nem tudja róla, kicsoda, egyáltalán nem tűnik valami nagy számnak. Akárcsak a Lélekorzó, ő is

egyetlen színt hord: piszkosbarnát. A ruhája rongyos volt. Arcát ütött-kopott, csálén álló bőrmaszok takarta. A maszk széle és a csuklya alól csapzott hajtincsek kandikáltak elő rendezetlenül. Szűrkeségükbe itt-ott néhány fekete szál vegyült.

Egy szót sem szólt. Csak ült és nézett. Mivel semmi jobbat nem tudtam kitalálni, befejeztem Milán ápolását, aztán lefőztem a teát. Széttöltöttem három bádögrébe, az egyiket Milán kezébe nyomtam, a másikat leraktam a Sánta elé, a harmadikat megtartottam.

És most mi legyen? Kifogytam az ürügyekből, hogy lefoglaljam magam. Leülni nem lehet, csak az asztal mellé... Bassza meg!

A Sánta levette a maszkját. Fölemelte a bögrét...

Nem tudtam elszakítani róla a tekintetem.

Az arca halott volt, akár egy rosszul preparált múmiáé. A két szem elevenen és baljósan csillogott, de közvetlenül az egyik alatt jókora darabon ki volt rohadva a hús. Az orra alatt, a szája jobb sarkában legalább fél arasz hiányzott az ajkából, szabadon hagyva a sorvadtt ínyt és az elsárgult, szuvas fogakat.

A Sánta belekortyolt a teába, viszonzta a pillantásomat és elmosolyodott.

Kis híján összezsínáltam magam.

Az ablakhoz mentem. Az ég alján már derengett némi fény, és a hóesés is csendesedett, de a kötömböt így se láttam. Bakancstalpuk csattogtak fölfelé a lépcsőn. Elmo csörtetett be a szobába Hollóval.

– Hé, Vészmadár! – mordult föl Elmo. – Hogy a picsába

sikerült megszabadulnod attól a kis...? – A hangja hirtelen elvékonyodott, amikor megpillantotta a Sántát.

Holló kérdő tekintetet vetett rám. A Sánta felénk fordult. Mikor a hátát mutatta nekem, vállat vontam. Holló oldalt lépett, és nekilátott levetni az átázott gönceit.

Elmo azonnal kapcsolt. Ő a másik irányban ment tovább, és a tűz előtt vetkőzött le.

– A kurva életbe, de jólesik ledobni ezt a cuccot! Facsaró víz vagyok. Mi van veled, Milán, még mindig nem dobtad föl a talpad?

– Van friss tea – mondtam.

– Mindem porcikám sajog, Elmo – felelte Milán.

A Sánta végignézett rajtunk, Félszeműről és Manóról sem feledkezve meg, akik továbbra is békésen hortyogva aludták a gazemberek álmát.

– Úgy. Szóval a Lélekorzó a Fekete Sereg legjavát állítja csatasorba. – A hangja rekedtes suttogás volt csupán, mégis betöltötte a szobát. – Hol van?

Holló ügyet sem vetett rá. Száraz nadrágot húzott, leült Milán mellé, szemrevételezte a munkámat.

– Jól forgotod a tűt, Vészmadár.

– Ilyen eszement bandában bőven van alkalmam gyakorolni.

Elmo egy vállrándítással adott választ a Sántának. Kiitta a teáját, szétöntögette a maradékot, feltöltötte a kannát vízzel egy fonatos demizsonból. Aztán lendületből oldalba rúgta Félszeműt, mert vendégünk tekintetét közben Holló vonzotta magára.

– Te! – csattant föl a Sánta. – Nem felejtettem el, mit

műveltél Opálban! Meg a forsbergi hadjáratban.

Holló hanyagul a falnak vetette a hátát. Elővarázsolta az egyik kését, a rusnyábbik fajtából, és tisztogatni kezdte vele a körmeit. Elmosolyodott. Egyenesen a Sántára; a szeme gúnyosan csillogott.

Létezik valami, amitől ez az alak képes megijedni?

– Mit csináltatok a pénzzel? Az nem a Lélekorzóé volt. Az Úrnő nekem adta.

Holló dacos viselkedéséből én is bátorságot merítettem.

– Neked nem Szilmezőn kellene lenned? Úgy hallottam, az Úrnő kiutasított a Torokból.

Harag torzította el a roncsarcot. Baloldalt függőleges forradás futott rajta végig, a homlokától az álláig. Valósággal kivirított belőle. Állítólag lejjebb, a bal mellén is folytatódott. A sebet magának a Fehér Rózsának a kardja hasította.

A Sánta felállt. Mire az a kurafi Holló azt mondta:

– Kéznél van a kártya, Elmo? Felszabadult az asztalunk.

A Sánta ábrázata elborult. A feszültség észvesztő iramban fokozódott. A vendégünk felcsattant.

– A pénzt akarom! Az az enyém. Választhattok, hogy együttműködtök-e. Nem hiszem, hogy örömtökre fog szolgálni, ha nemet mondtok.

– Ha kell a pénz, eredj és szerezd meg! – mondta Holló. – Kapd el Karmost. Vágd le a fejét. Vidd oda a köhöz. A Sántának ez aligha jelenthet gondot. Karmos csak egy bandita. Ugyan mi esélye lenne a Sánta ellen?

Azt hittem, a Fogadott fel fog robbanni. Nem tette. Egy pillanatra meghökkenett De az elbizonytalanodása nem

tartott sokáig.

– Rendben. Ti akartátok. – A mosolya széles volt és kegyetlen. A feszültség forrpontra hágott.

Árnyék mozdult a nyitott ajtóban. Egy karcsú, sötét ruhás alak jelent meg a küszöbön, s tekintetét a Sánta hátába döfte. Felsőhajtottam megkönnyebbülésemben.

A Sánta sarkon perdült. A levegő egy pillanatra szinte szikrázott a két Fogadott között.

A szemem sarkából észrevettem, hogy Manó felül. Ujjai bonyolult ütemre táncoltak. Fél szemű a falnak fordulva feküdt, és a takarójába suttogott. Holló ujjai megszorultak a késpengén, dobófogásra váltva. Elmo megmarkolta a teáskannát, készen arra, hogy a forró vizet a Sánta arcába loccsantsa.

Én semmit nem láttam karnyújtásnyi távolságon belül, amit hozzávághattam volna. Mi a fészkes fenével szállhatnék be? Esetleg, ha véletlenül túlélem, megírhatom a nagy leszámolás krónikáját.

A Lélekorzó apró mozdulatot tett, megkerülte a Sántát, és helyet foglalt a kedvenc székén. Egy másikat könnyed eleganciával elhúzott az asztal mellől, és felrakta rá a lábát. Aztán hosszan nézte a Sántát összeillesztett ujjhegyei fölött.

– Az Úrnő rám bízott egy üzenetet. Arra az esetre, ha netán találkozánk. Sürgősen látni óhajt. – A Lélekorzó ezúttal nem cifrázta a dolgot; végig ugyanazon a hangon beszélt. Női hang volt, hideg és kemény. – Szeretne elcsevegni veled a szilmezei felkelésről.

A Sánta összerezett. Az egyik keze idegesen megrándult

az asztal fölött.

– Felkelés? Szilmezőn?

– Lázadók rohanták meg a palotát és a barakkokat.

A Sánta roncsarcából kifutott a szín. A keze tovább rángatózott.

– Nagyon kíváncsi rá – folytatta a Lélekorzó –, miért nem voltál ott, hogy visszaverd őket.

A Sánta még kábé három másodpercig időzött a társaságunkban. Az arca ezalatt egészen groteszk látványt nyújtott. Ritkán láttam emberi vonásokon ennyire nyers, leplezetlen rettenetet. Aztán sarkon fordult, és kimenekült a szobából.

Holló utánavágta a kését. A penge rezegve állt meg az ajtófélfában. A Sánta észre sem vette.

A Lélekorzó nevetésre fakadt. Nem a régről ismert, gyöngyöző kacaja volt ez, hanem valami mélyről feldübörgő, érdes, bosszúszomjas hahota. Fölállt, és az ablak felé fordult.

– Ó! Valaki közben kiérdemelte a vérdíjunkt? Mikor történt?

Elmo úgy leplezte a reakcióját, hogy ajtócsukás ürügyén hátat fordított neki.

– Idelöknéd a késemet, Elmo? – kérte Holló.

Én a Lélekorzó mellé araszoltam, és kilestem az ablakon. A havazás elállt. A kötömböt tisztán lehetett látni. Hideg volt és fénytelen, a tetején hüvelyknyi vastag hóréteggel.

– Nem tudom. – Forrón reméltem, hogy elég meggyőző hangot ütök meg. – Egész éjjel szakadt a hó. Mikor utoljára kinéztem – nem sokkal azelőtt, hogy ő beállított –, még a

párkányt is alig láttam, nemhogy a követ. Talán jobb lesz, ha lemegyek.

– Ne fáraszd magad!

Úgy igazította a székét, hogy szemmel tarthassa belőle az egész teret. Később elfogadott Elmótól egy bögre teát. Amikor felhajtotta a fátylát az iváshoz, hátat fordított, hogy ne láthassuk az arcát.

– Karmos nincs többé. Korcs lakájai pánikba estek – merengett fennhangon, mikor letette az asztalra az üres bögrét. – És ami még szebb, ismét sikerült kínos helyzetbe hozni a Sántát. Mindent összevetve nem rossz. Egyáltalán nem rossz.

– Igaz volt, amit mondtál neki? – kérdeztem. – Szilmezőről?
– Az utolsó szóig – felelte egy pajkos csitrilány incselkedő hangján. – Persze fölvetődik a kérdés, honnan tudták meg a lázadók, hogy a Sánta elhagyta a várost. És hogy az Alakváltó honnan értesült olyan gyorsan a fejleményekről, hogy bőven volt ideje a helyszínen teremni és leverni a felkelést, mielőtt komolyabb károkat okozhatott volna. – Újabb szünet. – A Sánta minden bizonnyal hosszan el fog töprengeni ezen, mialatt hibája következményeiből lábadozik. – Megint fölnevetett, ezúttal selymesebb és gonoszabb hangon.

Elmo és én elfoglaltuk magunkat a reggelikészítéssel. A főzés általában Milán dolga volt, így hát jó kifogásunk akadt, hogy megbontsuk a szokásos napirendet. Egy idő múlva a Lélekorzó megjegyezte:

– Most már semmi értelme, hogy továbbra is itt ücsörögjete. A kapitányotok imái meghallgatást nyertek.

- Hazamehetünk? – kérdezte Elmo.
- Mi okotok lenne maradni?
- Félszeműnek lettek volna okai. Nem hallgattuk meg őket.
- Reggeli után csomagolunk – mondta Elmo.
- Ebben az időben akarsz elindulni? – szörnyülködött Félszemű.
- A Kapitány vár minket.
- Vittem a Lélekorzónak egy adag rántottát. Nem tudom, hogy jutott eszembe. Ritkán evett, reggel pedig szinte soha. De ezt elfogadta, és hátat fordított vele.
- Kikukkantottam az ablakon. A tömeg fölfedezte a nagy változást. Valaki lesöpörte a havat Karmos arcáról. A szeme nyitva volt, és mintha minket bámult volna. Fura.
- Az asztal alatt emberek tülekedtek, neki vadultan verekedve a maradék pénzért. Ahogy nyüzsögtek és vonaglottak, az oszló holttestben hemzsegő férgek jutottak eszembe róluk.
- Igazán bánhatnának vele nagyobb tisztelettel! – mormoltam. – Pokoli kemény ellenfél volt.
- Írd meg az Évkönyvekben! – mondta a Lélekorzó. És: – A bukott ellenfélnek csak a győztes adózik tisztelettel.
- Közben elkészült az én rántottam is. Szöveget ütött a fejembe, mit akar ezzel mondani, de korgott a gyomrom, és a meleg étel pillanatnyilag fontosabb volt.

Mindenki az istállóban volt, engem meg Milánt kivéve. A sebesültért majd erre fordulnak a szekérral. Altatót adtam be neki; kemény út lesz, így legalább az elejét könnyen átvészeli.

A fiúk nem kapkodták el a dolgukat. Elmo valami ponyvatetőféjét akart a szekérre eszkábálni, hogy Milán jobban védve legyen az időjárás szeszélyeitől. Várakozás közben pasziánsszal ütöttem el az időt.

Egyszerre csak a Lélekorzó szólalt meg mellettem.

– *Nagyon* szép nő, Vészmadár. Fiatalnak néz ki. Üdének. Kívánatosnak. És szíve is van. Kovakőből. A Sánta hozzá képest jámbor pincsikutya. Imádkozz, hogy sose akadjon meg rajtad a szeme!

Kinézett az ablakon. Szerettem volna kérdésekkel elhalmozni, de most valahogy egy se jött a számra. A rosseb. Elvesztegettem egy nagy lehetőséget, ami talán sohasem fog megisméltódni.

Milyen színű a haja? A szeme? Hogyan mosolyog? Csupa olyan dolog, amit nem tudok, és – talán épp ezért – mégis rengeteget jelent nekem.

A Lélekorzó felállt, maga köré kanyarította a köpenyét.

– Már csak a Sánta miatt is megérte volna – mondta. Az ajtóban megállt, visszanézett rám, átdöfött a tekintetével. – Te meg Elmo meg Holló. Igyatok egyet az egészségemre! Hallod?

És eltűnt.

Egy perc múlva befutott Elmo. Lecipeltek Milánt, és megindultunk vissza Meystrikfbe. Az idegeim utána még hosszú ideig rendetlenkedtek.

NEGYEDIK RÉSZ SÓHAJ

Egyetlen más esetről sem tudok, ami összemérhető lett volna ezzel a rajtaütéssel. A Sereg még sohasem nyert ilyen kevés erőfeszítés árán ilyen sokat. Merő vakszerencse volt, ami száz százalékosan a mi javunkra sült el. A lázadók persze kész katasztrófaként élték meg.

A Torokból vonultunk vissza, ahol az Úrnő védővonalai egyik napról a másikra omlottak össze. Velünk menekült öt-hatszáz sorkatona is, akik a nagy felfordulásban elszakadtak az egységeiktől. A Kapitány szeretett volna minél gyorsabban kiszabadulni ebből a csávából, ezért úgy határozott, hogy nem a hosszabb déli utat fogjuk követni, hanem egyenesen átvágunk a Fellegek Erdején Hercegfő felé.

Az üldözésünkre küldött reguláris lázadó hadosztályt egy-két napi járóföld választotta el tőlünk. Visszafordulhattunk volna, hogy beléjük marjunk, ám a Kapitány jobbnak látta fogócskázni velük. Részemről tökéletesen egyetértettem. Vérső Rózsa körül szörnyű csaták voltak. Ezrével hullottak az emberek. Mióta ennyi lézengő csapódott a Sereghez, tetemesen megnöttek a veszteségeink, egyszerűen azért, mert nem jutott időm minden sebesültre.

A parancsunk az volt, hogy jelentkezzünk Hercegfőben az Éjvadásznál. A Lélekorzó úgy vélte, Hercegfő lesz a következő nagy lázadó offenzíva célpontja. Bármilyen fáradtak voltunk, biztosra vehettük, hogy jócskán lesz még alkalmunk verekedni, mielőtt a tél beállta lelassítaná a háború menetét.

– Vészmadár! Ezt nézd!

Bagó rohant oda lelkesen, ahol a Kapitánnyal, Némával és két-három másik testvérrel üldögéltünk. Egy pucér nőt hozott megmutatni, a vállán átvetve cipelte. Pár órája még egész csinos jószág lehetett, de azóta már a fél Sereg keresztülment rajta.

– Nem rossz, Bagó, nem rossz – mondtam, és tovább jegyzetelgettem. Bagó mögött folytatódott a kurjongatás meg a sikoltozás. A fiúk learatták a győzelem gyümölcseit.

– Barbár vadállatok! – jegyezte meg a Kapitány lemondóan.

– Muszáj néha szabadjára ereszteni őket – emlékeztettem.

– Inkább itt tombolják ki magukat, mint Hercegfőben.

A Kapitány kelletlenül helyeselt. Nincs igazán odáig az erőszakért meg a fosztogatásért, noha tudja, hogy enélkül nem megy. Azt hiszem, titokban romantikus lelkű, legalábbis ami a nőket illeti.

Megpróbáltam felvidítani.

– Csak maguknak köszönhetik a nyavalyások. Senki sem kényszerítette őket, hogy fegyvert fogjanak.

– Mióta megy ez már, Vészmadár? – kérdezte komoran. –

Nekem néha az az érzésem, mintha mindig is így lett volna. Te vissza tudsz emlékezni azokra az időkre, amikor még nem voltál katona? Mi értelme? Mi a francnak vagyunk itt? Sorra nyerjük a csatákat, de az Úrnő közben elveszti a háborút. Miért nem fújják le az egészszet, és küldenek haza mindenkit?

Részben igaza volt. Forsberg óta egyebet sem csináltunk, csak visszavonultunk, bár mindenütt keményen álltuk a sarat. A Torkot szilárdan kézben tartottuk, míg az Alakváltó

meg a Sánta el nem kezdték hátbadöfködni egymást.

A legutóbbi „rugalmas elszakadó manőverünk” egy titkos lázadó támaszpont kellős közepébe zuhintott bennünket. Valószínűleg ez volt az Éjvadász ellen tervezett hadjárat fő kiképzőtábora és hadműveleti központja. Szerencsére előbb vettük észre a lázadókat, mint azok minket. Körülvettük a vackukat, és közvetlenül virradat előtt lerohantuk őket. Óriási túlerőben voltak, de hiányzott a vér a pucájukból. Csupa zöldfülű önkéntes. Az egyetlen meglepetést az amazonosztagok jelentették.

Persze hallottunk már róluk. Keleten, Rozsda környékén, ahol kegyetlen állóháború alakult ki a lázadókkal, nem számítanak ritkaságnak. Nekünk viszont ez volt velük az első találkozásunk. Nem hatottak meg minket túlságosan, bár az igazat megvallva derekasabban verekedtek a férfiaknál. Talán mert több volt a veszítenivalójuk.

A szél füstöt sodort felénk. A fiúk nekiláttak eltüzelni a barakkokat meg a főhadiszállást. A Kapitány felhorkant.

– Vészmadár, eredj, és ügyelj rá, hogy azok a vadbarmok ránk ne gyújtsák az erdőt!

Fölálltam, összeszedtem a cókmókomat, és megindultam a pokoli lárma felé.

Mindenfelé hullák heverték. Az idióták tökéletes biztonságban hitték magukat. Se cölöpfal, se körsánc, se védőárok. Agyalágyultak. A táborépítést alaptól ezzel kell kezdeni, még akkor is, ha az ember tudja, hogy száz mérföldes körzetben híre-hamva sincs ellenségnek. A lakóbarakkok várhatnak. Bőrig ázni még mindig

kellemesebb, mint tűbe harapni.

Hozzá kéne már szoknom ehhez. Nem tegnap óta vagyok a Seregnél. És mostanában nem is zavar annyira, mint eleinte. Erkölcsi téren akad néhány érzékeny pontom, ám az évek során alaposan körülpáncéloztam őket. De azért ilyenkor igyekszem nem odanézni, ahol a legocsmányabb dolgok folynak.

Ti, akik utánam jöttök, és tovább firkáljátok ezeket az Évkönyveket, tisztában vagytok vele, hogy sehol sem írom le a teljes igazságot a Fekete Seregről. Visszariadok tőle, hogy papírra vessem, micsoda mocskos gazemberekkel élek együtt, ámbár ha úgy hozza a sors, habozás nélkül meghalnék értük, mint ahogy ők is értem. Ti tudjátok róluk, hogy aljasok, erőszakosak és ostobák. Vérszomjas barbárok, akik nyakló nélkül gyilkolnak és kegyetlenkednek, s csak az tartja valamelyest kordában őket, hogy néhány aránylag tisztességes fickó is akad közöttük. Ritkán beszélek erről, mert ezek az emberek a testvéreim, a családom, és engem kölyökkoromban arra tanítottak, hogy sose mondjak rosszat a rokonaimról. Minél régibb egy lecke, annál nehezebb kiirtani az ember lelkéből.

Holló mindig röhög, ha a feljegyzéseimet olvassa. „Mézes cukorkának” csúfolja őket, s azzal fenyegetőzik, hogy egyszer elszedi tőlem az Évkönyveket, és úgy írja meg az eseményeket, ahogyan ő látta őket.

Holló, a keményseggű! Aki folyton gúnyolódik velem. És aznap vajon ki volt az, aki fel-alá mászkált az égő táborban, és ha a fiúk egy kis kínzással akarták elszórakoztatni

magukat, rögtön ott termett, hogy véget vessen neki? Kit kíséretett mindenhová egy tízéves kislány egy öreg teherhordó öszvéren? Nem Vészmadarat, testvérek. Nem Vészmadarat. Vészmadár nem romantikus széplélek. Ezt a címkét szívesen átengedi a Kapitánynak és az ő Holló cimborájának.

Természetesen Holló lett a Kapitány legjobb barátja. Képesek órákig elüldögelni egymás mellett, mint két kibaszott szikla, és beszélni is kábé annyit beszélnek. Tökéletesen elég nekik a másik puszta társasága.

A fogolyszedők egy része váltságdíjra utazott, őket Elmo vezette, és főleg a Sereg idősebb katonái közül kerültek ki, akik már nem habzolták olyan féktelen étvággal a friss pipihúst, csak gyorsan elverték az éhüket, aztán áttértek a jövedelmezőbb tevékenységre. Akik még mindig az amazonokat nyomorgatták, azok javarészt a közénk keveredett ifjú sorkatonák voltak.

Nem rajtuk múlt, hogy menekülnünk kellett a Torokból. Vérző Rózsánál derekasan verekedtek a lázadókkal, de az ellenség túl erősnek bizonyult. A Tízennyolcak Körének a fele kivonult ellenünk. Mi csak a Sántára és az Alakváltóra számíthattunk. Ők viszont több időt töltöttek egymás gáncsolgatásával, mint a Kör támadásainak visszaverésével. Az eredmény: totális összeomlás. A legmegalázóbb vereség, amit az Úrnő az utóbbi évtizedben elszenvedett.

A Kör általában összetart. Vagyis nagyjából ugyanannyi energiát fordítanak egymás cseszegetésére, mint a háborúra. A Fogadottak gyilkos marakodásához képest ez

paradicsomi állapot.

– Hé, Vészmadár! – kiáltott rám Félszemű. – Gyere murizni!

Behajított egy égő fáklyacsonkot az egyik barakk ajtaján. Az épület szabályosan szétduzzant. Vastag tölgyfatáblák szakadtak le az ablakokról. Egy hatalmas lángnyelv mindenestül elborította Félszeműt. Üvöltve rontott ki a tűzből, gyapjas haja füstölgött az ütött-kopott kalap széles, kajla karimája alatt. A földre tepertem, lekaptam a kalapját, és azzal kezdtem csapkodni a fejét.

– Jól van na! Jól van már, az anyád keservit! – morogta. – Nem muszáj ilyen remekül szórakoznod!

Nem bírtam elfojtani a vigyorgást, miközben felsegítettem.

– Rendben vagy?

– Csak megpörkölődtem – jelentette ki öntudatosan. Azokra a macskákra emlékeztetett, akik valami bődületes ügyetlenség elkövetése után fensőbbeséges göggel tekintenek körül a világban, mintha azt akarnák mondani: „Igen, eleve ezt akartam csinálni!”

A tűz ropogott és sistergett. A barakk fölött parázsló szalmacsomók lebegtek és bukdácsoltak a hőhullámok szárnyán.

– A Kapitány azért küldött, hogy vigyázzak, nehogy valami tökfej erdőtüzet csináljon – jegyeztem meg.

Ekkor Manó baktatott elő az égő épület sarka mögül. Széles szája kaján gúnymosolyra húzódott. Félszemű csak egy pillantást vetett rá, és máris felrikoltott.

– Féreg! Ez a te műved volt!

Hátborzongató üvöltést hallatott, és tánkra perdült. A lángok

bömbölése elmélyült, ütemessé vált. Hamarosan valami bizonytalan alakot véltem megpillantani a barakk ablakain át, amint fel-alá járkál a tűzben, akár egy ketrecbe zárt ragadozó.

Manó is észrevette. A vigyor lehervadt a képéről. Nagyot nyelt, elsápadt, és ő is belekezdett egy tancba. Versenyt visított az ordító Félszeművel, mindketten vadul pörögtek-forogtak, szinte tudomást sem véve egymásról.

Egy közeli itatóvályú a levegőbe okádta tartalmát, mely csillogó ívben a lángokra zúdult. Példáját hamarosan egy vizeshordó is követte. A tűz bömbölése alábbhagyott.

Félszemű közelebb sasszézott, és bökdösni kezdte Manót, hogy megtörje az összpontosítását. Manó kalimpált, szökdécselt, visongott és tovább táncolt. Újabb vízadagok zúdultak az égő barakkra.

– Micsoda páros!

Sarkon fordultam. Elmo jött oda nézni a látványosságot.

– Szép kis pár, bizony! – feleltem. Folyton akadékoskodnak, nyűgölődnek, civakodnak, mintha főkutya pályatársaikat utánoznák kicsiben. Csak éppen az ő viszályuk nem vérre megy, mint Váltóé meg a Sántáé. Ha valaki elég mélyre fürkészh bennük, rá fog jönni, hogy ezek ketten voltaképpen barátok. A Fogadottaknak nincsenek barátaik.

– Találtam valamit. Jó volna, ha te is látnád – közölte Elmo, Tudtam, hogy többet úgyse bírnék kihúzni belőle. Bólintottam és követtem.

Manó és Félszemű folytatták az ingyencirkuszt. Manó állt nyeresre. Már nem aggódtam az erdőtűz miatt.

– Te el tudod olvasni ezeket a francos északi krikszkrakszokat? – kérdezte Elmo. Egy erősen megviselt épületbe vezetett, ami pár órája még vezérkari szállás lehetett. Egy ijesztő méretű papíroshegyre mutatott, amit az emberei halmoztak fel a padló közepén. Nyilván azért, hogy rövidesen alágyújtsanak, és engem megint az idegbaj környékezzon a kurva erdőtűz miatt.

– Azt hiszem, boldogulok vele.

– Gondoltam, hátha találsz a sok szemét közt valami érdekeset. Találomra kihúztam egy papírt. Irattári másolat volt egy tábornoki parancsról; utasításba adta egy reguláris lázadó századnak, hogy szivárognak be Hercegfőbe, vonuljanak mély fedésbe a helyi szimpatizánsoknál, majd adott jelre belülről mérjenek csapást a várost védő erőkre. Aláírás: Sóhaj. Csatolva a lázadók összes Hercegfői ügynökehek neves címlistája.

– Baszodanyád! – nyögtem ki, és elakadt a lélegzetem. Ez az egyetlen írás a lázadók legalább féltucat féltve őrzött titkát leplezte le, és fontos utalásokat tartalmazott néhány továbbira. – Baszodanyád! – Kimarkoltam a halomból egy másikat. Akárcsak az első, ez is parancsnoki utasítás volt egy elitegységnek. Akárcsak az első, ez is valóságos panorámaablakot nyitott a lázadók legfelső szintű stratégiájára. – Hozd a Kapitányt! – förmedtem rá Elmóra. – És Manót és Félszeműt és a Hadnagyot és bárki mást, aki esetleg...

Nyilván olyan pofát vághattam, mint aki becsavarodott, mert Elmo furcsa, ideges arccal nézett rám, amikor

félbeszakított.

– Hé, Vészmadár, mi a háborodást találtál?

– A Hercegfő elleni hadjárat teljes stratégiai tervét. Az összes vezérkari rendelettel. A részletes hadrenddel. A személyzeti nyilvántartással. – És még többet. De ezt magának a Kapitánynak tartogattam. – Siess! Minden perc drága! És ha a fiúk találnak még valahol ilyen papírokat, akadályozd meg, hogy elégezzék! Lépj a tökükre, verd szét a fejüket, szúrd le őket, de akadályozd meg! Megütöttük a főnyereményt, érted? Nehogy valami ökör alágyújtson vele. Elmo kiviharzott az ajtón. Hallottam gyorsan távolodó ordítását. Jó strázsamester ez a mi Elmónk. Nem vesztegeti az időt kérdezősködéssel. Horkantva letelepedtem a padlóra, és nekiláttam az iratok átválogatásának.

Az ajtó sarokvasa megcsikordult. Nem néztem fel. Elkapott a láz; olyan sebesen futottam át az iratokat, ahogy csak ki tudtam őket kapkodni a papírkazalból, és kisebb kupacokba rendeztem őket. Két sáros bakancs jelent meg a látóterem szélén.

– El tudod ezeket olvasni, Holló? – Ráismertem a lépteiről.

– Hogy el tudom-e? Igen.

– Akkor segíts szétválogatni!

Holló lehuppant a földre velem szemben. A papíroshegy pont kettőnk között emelkedett, alig láttunk valamit egymásból. Kedves mögötte állt meg, nem annyira közel hozzá, hogy útban legyen, de ahhoz eléggé, hogy mindenki lássa: a védelmét élvezi. Riadt, tompa fényű szemében még mindig azok a borzalmak tükröződtek, amiket abban a

távoli faluban élt át.

Bizonyos értelemben Holló a Sereg élő és lélegző, hús-vér szimbóluma. A legfőbb különbség közte és köztünk, hogy ő mindenben kicsit több, kicsit nagyobb nálunk. Mint újonc, mint az egyetlen északi születésű testvérünk, talán az új életünket is jelképezi az Úrnő szolgálatában. Erkölcsi dilemmái a mi erkölcsi dilemmáinkká váltak. Számunkra az is szimbolikus értékű, hogy ő nem üvöltve, a mellét dőngetve száll szembe az ellenséggel, hanem csöndes, konok elszántsággal. Mi is ilyenek vagyunk. Jobban szeretünk a fegyverünk acéljával beszélni.

Elég. Miért kell mindenben rejtett értelmet látni? Elmo megütötte a főnyereményt. Mi Hollóval átrostáljuk a hordalékot az aranyrögök után.

Beállított Manó és Félszemű. Egyikük sem ismerte az északi írást. Unalmukban azzal szórakoztak, hogy testetlen árnyékokat küldtek fogócskázni a falakra. Holló csúnya pillantást vetett rájuk. Vége-hossza nincs bohóckodásuk idegesítő tud lenni, amikor az embernek valami komoly dolgon jár az esze.

Visszanéztek rá, abbahagyták a játékot, és szótlanul leültek a fal mellé; mint két vásott lurkó, akiket alaposan elfenekeltek. Hollóban megvan az az erő, az a képesség, az a személyes kisugárzás, ami hideg, sötét fuvallatként borzongatja meg az embereket, ha rájuk néz. Még akkor is, ha esetleg veszélyesebbek nála.

Megérkezett a Kapitány meg a Hadnagy, Elmo és Néma kíséretében. Kint, az ajtó előtt néhány kíváncsi lödörgőt pillantottam meg. Észvesztő, milyen hamar ki tudják

szagolni, ha valami nagy dolog készülődik.

– Mid van, Vészmadár? – kérdezte a Kapitány. Föltételeztem, hogy Elmót már szárazra facsarta, akár egy citromot, így hát rögtön a tárgyra tértem.

– Ezek itt vezérkari parancsok – koppintottam rá az egyik kupacomra. – Ezek hírszerzői jelentések – tértem át egy másikra. – Mindet Sóhaj szignálta. Úgy tűnik, szétrugdostuk a zöldségeket Sóhaj privát veteményésében.

A hangom közben mind magasabb régiókba emelkedett az izgalomtól, a végén már vészesen közel kerültem a Manó-féle önelégült visongáshoz.

Egy darabig senki nem szólt semmit. Mikor besietett hozzánk Cukorfalat a többi strázsamesterrel, Manó fura, nyikkanó zörejeket hallatott, de nem folytatta. Végül a Kapitány Hollóhoz fordult.

– Igaz ez?

Holló bólintott.

– Az iratokból ítélve kora tavasz óta errefelé mászkál.

A Kapitány karba fonta a kezét, és fel-alá kezdett járkálni. Tisztára úgy nézett ki, mint egy vén, fáradt szerzetes, úton az esti zsolozsmára.

Asszonyból ritkán válik jó katona – jó hadvezérről nem is beszélve –, de Sóhaj a kivétel, aki erősíti a szabályt. A lázadók leghíresebb tábornoka. Az ő konok, dacos lángelméje híján a keleti front már évekkel ezelőtt összeomlott volna; Sóhaj azonban megtartotta, a Tizek minden erőfeszítése ellenére. Ezenkívül tagja a Tizennyolcak Körének, méghozzá az egyik

legveszélyesebb. A kimerítő alaposság, amellyel hadműveleteit megtervezte és előkészítette, közmondásossá vált. Ebben a háborúban, mely mindkét fél részéről túl gyakran csapott át fegyveres káoszba, az ő haderői híresek voltak szervezettségükről, fegyelmezettségükről és elszántságukról.

A Kapitány megcsóválta a fejét.

– A legutóbbi jelentések szerint Sójaj a Rozsdában állomásozó lázadó seregek főparancsnoka. Ugye? – Rozsda körül már három éve folyamatosan dúltak a harcok. Állítólag több száz négyzetmérföld vált terméktelen pusztasággá. A múlt télen mindkét fél kannibalizmusra kényszerült, különben éhen haltam volna.

Bólintottam. Szónoki kérdés volt. A Kapitány fennhangon gondolkodott.

– Rozsda pedig évek óta egyetlen óriási húsdaráló. Sójaj nem hajlandó megtörni. Az Úrnő nem hajlandó visszavonulni. De ha Sójajt áthelyezik erre a frontra, az csak azt jelentheti, hogy a Kör feladja Rozsdát.

– Amiből az következik – fűztem hozzá –, hogy nem erőltetik tovább a keleti offenzívát, inkább északra összpontosítanak.

Észak a birodalom sebezhető pontja. Nyugaton a lázadás szelleme sohasem tudott gyökeret verni. Délen a tengert az Úrnő szövetségesei uralják. Északkal viszont a kutya sem törődött, mióta a birodalom határai elérték a roppant erdőségeket Forsberg fölött. A lázadók északon aratták a leglátványosabb sikereiket.

– És itt lendületben vannak – jegyezte meg a Hadnagy. –

Forsberget meghódították, a Torkot előzönlötték, Véző Rózsát bevették, Kendőst most ostromolják. Lázadó regulárisok vonulnak Szezámos és Nárcisz felé. A mieink meg fogják állítani őket, de ezzel a Kör is nyilván tisztában van. Így hát feltűnés nélkül átcsoportosítanak, és lecsapnak Hercegfőre. Ha Hercegfő elesik, már majdnem a Viharvidék szélén járnak. Ha átkelnek a Viharvidéken, már csak a Könnyek Lépcsőjét kell megmászniuk, és ott állnak száz mérföldre a Bűbájtornytól.

Folytattam a válogatást és az osztályozást.

– Elmo, körülnézhetnél, nem kapartak-e a fiúk elő még valamit! Nem kizárt, hogy Sóhaj más fontos cuccokat is dugdos itt.

– Használjuk Fél szeműt, Manót és Némát! – tanácsolta Holló. – Nagyobb az esélye, hogy találunk valamit.

A Kapitány rábólintott a javaslatra. Aztán a Hadnagyhoz fordult.

– Rekeszd be odakint a népünnepélyt! Csuka, te Cukorfalattal gatyába rázod az embereket. Húsz perctek van, hogy indulásra kész állapotba pofozzátok őket. Tűznyelő, az őrséget azonnal megkettőzni!

– Uram? – értetlenkedett Cukorfalat.

– Te itt akarsz lenni, amikor Sóhaj visszajön? Mert én kurvára nem. Manó, gyere vissza! Felzörgeted a Lélekorzót. Ezt továbbítani kell fölfelé. Most azonnal.

Manó savanyú pofát vágott, aztán behúzódott az egyik sarokba, és motyorékolni kezdett. Csendes kis varázslat ez – legalábbis az eleje.

A Kapitány tovább rendelkezett.

– Vészmadár, te Hollóval összecsomagolod ezeket az iratokat, ha végeztetek. Magunkkal visszük őket.

– Talán jobb lenne, ha a javát Orzónak tartogatnám – mondtam. – Csomó olyasmi van itt, amire rögtön rá kell nyomulni, ha hasznat akarunk húzni belőlük. Miután Sójaj leadja a riasztást és intézkedik, szart se érünk velük.

A szavamba vágott.

– Rendben. Küldök egy málhásszekeret. Csak ne szarakodjatok! – A halántéka kissé szürkének tűnt, ahogy kicsörtetett az épületből.

Odakint az iszonyat újfajta árnyalata vegyült a szakadatlan kiabálásba és sikoltozásba. Megtornáztattam sajgó lábamat, és odamentem az ajtóhoz. A fiúk összeterelték a lázadókat a gyakorlótéren. A foglyok megérezték, hogy a Seregnek valamiért hirtelen nagyon sürgőssé vált a távozás. Szegény csórók azt hitték, percekkel azelőtt fognak meghalni, hogy bevágtat a felmentő lovasság.

Fejcsóválva tértem vissza az olvasmányaimhoz. Holló olyan pillantást vetett rám, ami akár azt is jelenthette, hogy osztozik a fájdalommban. Másrészt viszont azt is, hogy takony alaknak tart a gyengeségem miatt. Hollónál nehéz megmondani.

Félszemű nyomult be az ajtón, odacammogott hozzánk, és nagy halom papirost borított az orrom elé, kötegelve és viaszosvászonba göngyölve. A védőcsomagoláshoz itt-ott nyirkos földgöröngyök tapadtak.

– Igazad volt. Ezeket a tábornok cica hálóbarakkja mögül ástuk ki.

Manó hosszan, metszőn felsikoltott. Vérfagyasztó volt; a

magányos utazó hallhatja ilyenek az éjféli erdőben vadászó bagoly rikoltását. Félszemű vágóban indult a hang forrása felé.

Ilyenkor szoktak kételyek felmerülni bennem, hogy tényleg annyira utálják-e egymást.

Manó habzó szájjal nyöszörgött.

– A Toronyban van! Az Úrnővel van! Látom őt a szemével... a szemével... a szemével... A sötétség! Ó, istenem, a sötétség! Ne! Ó, istenem, ne! Ne! – Szavai a nyers iszonyat torz sikolyába fúltak. Aztán a hangja suttogássá halkult. – A Szem. Látom a Szemet. Keresztülnéz rajtam.

Hollóval komor pillantásokat váltottunk, és megvontuk a vállunkat. Fogalmunk sem volt, miről beszél.

Manó egyre síróssabban, nyafogóssabban folytatta, és a szókincse is kezdett elapadni, mintha visszafejlődne kisgyerekké.

– Tessék rászólni, hogy ne nézzen így rám! Tessék rászólni, hogy hagyja abba! Jó fiú voltam. Tessék rászólni, hogy menjen el!

Félszemű mellette térdelt.

– Minden rendben. Minden rendben. Ez csak álom, nem valóság. Minden rendben lesz.

Összenéztünk Hollóval. Hátrafordult, és mutogatni kezdett Kedvesnek.

– Elküldöm a Kapitányért.

Kedves vonakodva távozott. Holló kihúzott egy újabb lapot a papírkazalból, és folytatta az olvasást. Hideg, akár a kőszikla, a mi Hollónk.

Manó egy darabig sikoltzott, aztán olyan hirtelen hallgatott

el, hogy csak egyvalamire tudtam gondolni. Rémülten fordultam a sarok felé. Félszemű fölemelt kézzel mutatta, hogy nincs rám szükség. Manó teljesítette a feladatát: továbbította az üzenetünket a Lélekorzónak.

Manó izmaiból lassan kiállt a görcs. Az arcáról lefoszlott az iszonyat. Kezdett visszatérni belé a szín. Letérdeltem, kitapintottam a pulzusát. A szíve kalapált, de már lassabb iramban.

– Meg vagyok lepve, hogy nem nyuvadt bele – mondtam. – Máskor is így kikészül tőle?

– Nem. – Félszemű elengedte Manó kezét. – Jobb lesz, ha legközelebb nem ő csinálja.

– Halmozódó mellékhatások? – A mesterségem a szürke zónákban határos az övékkel, de elég kicsi az átfedés. Gőzöm se volt róla.

– Nem. Az önbizalmát kell megtámogatni egy darabig. Úgy hangzott, mintha pont a Torony szívében csípte volna el a Lélekorzót. Azt hiszem, ez bárkit kiborítana.

– Az Úrnő előtt... – akadt el a lélegzetem. Nem bírtam uralkodni hirtelen támadt izgalmamon. Manó látta a Torony belsejét! Talán még magát az Úrnőt is! A Toronyba elég sokan kaptak invitálást, de vissza csak a Fogadott Tízek jöttek közülük. A suttogó szóbeszéd ezerszám rebesget a Toronyról mindenféle borzalmat. És a sors most a kezemre játszott egy élő szemtanút!

– Hagyd békén, Vészmadár! Majd elmeséli neked, ha összeszedte magát. – Félszemű hangja keményen csengett.

Mind nevetnek a kis ábrándozásaimon, azt mondják, egy szellemben szerettem bele. Talán igazuk is van. Néha elrémít a saját fantáziálásom. Lassan már a megszállottsággal határos.

Egy pillanatra megfeledkeztem róla, mivel tartozom Manónak. Egy pillanatra nem az embert, a testvért, az öreg bajtársat láttam benne. Kiaknázható hírforrássá változott a szememben. Megszégyenülten vonultam vissza a papirosaimhoz.

Homlokát ráncolva megérkezett a Kapitány; az eltökélt Kedves kézen fogva húzta maga után.

– Aha. Látom. Beszélte vele – mérte végig Manót. – Mondott már valamit? Nem? Ébreszd fel, Félszemű!

Félszemű tiltakozásra nyitotta a száját, meggondolta magát, gyengéden megrázogatta Manót. Beletelt egy kis időbe, mire felocsúdott. Majdnem olyan mélyen aludt, mintha transzba révült volna.

– Megkínlódott vele? – kérdezte tőlem a Kapitány.

Beszámoltam neki. Mogorván felmordult.

– A szekér úton van – horkantotta. – Egyikötök kezdjen pakolni!

Nekiláttam eligazgatni a papírkupacaimat.

– Az egyikötök, az Holló. Te itt maradsz, Vészmadár. Manó nagyon szarul fest.

Tényleg szarul festett. Megint elsápadt. Szaporán, akadozó kortyokban szedte a levegőt.

– Pofozd fel, Félszemű! – mondtam. – Nehogy azt higgye, még odakint van valahol.

A pofon bevált. Manó ránk nyitotta a szemét; süttött belőle a

rettegés. Felismerte Félszeműt, megborzongott, mély lélegzetet vett, és felvisított.

– Erre a rusnya pofára ébredek? Nem is volt érdemes visszajönni!

Ám a hangja meghazudtolta a tiltakozását. Olyan vastagon ült benne a megkönnyebbülés, hogy vágni lehetett volna.

– Rendbe jön – bólintottam. – Nyavalyogni már tud.

A Kapitány lehuppant mellé a földre. Nem szólt semmit. Manó majd beszélni fog, ha összeszedte magát. Beletelt pár percbe, míg sikerült neki.

– A Lélekorzó azt mondja, menjünk innen a picsába – mondta végül. – Nagyon gyorsan. Útban Hercegfő felé találkozni fog velünk.

– Ennyi?

Sose méltat minket többre, de a Kapitány folyton reménykedik. Amikor az ember látja, mibe került ez Manónak, az az érzése támad, nem éri meg az egész.

Áthatóan meredtem Manóra. Pokoli kísértés volt. Viszonozta a pillantásomat.

– Később, Vészmadár! Adj egy kis időt, hadd rendezzem el a fejemben a dolgokat.

Bólintottam.

– Egy kis herbatea majd talpra állít.

– Jaj, ne! Egy kortyot sem vagyok hajlandó lenyelni Félszemű patkánypisijéből.

– Nem az övéből. Az enyémből. – Kimértem a csészébe egy lórúgásnyi adagot, odaadtam Félszeműnek, összepakoltam a táskám, és visszatértem a papirosaimhoz, ahogy a szekér nyikorogva megállt az ajtó

előtt.

Mikor kicipeltem az első nyaláb iratot, láttam, hogy a fiúk a gyakorlótéren már a kegyelemdőféseknél járnak. A Kapitány nem szarakodott. Jó messze akart lenni a tábortól, mire Sójhaj visszatér.

Nem mondhatnám, hogy hibáztattam. Veszett híre van a csajnak.

Mire sort tudtam keríteni a viaszosvászon csomagokra, már úton voltunk. Letelepedittem a bakra a hajtó mellé, és feltéptem az elsőt, hiú igyekezettel próbálva kirekeszteni a tudatomból a rugózatlan szekér örült zötykölődését.

Kétszer is átlapoztam a csomagokat, és percről percre nagyobb kínban éreztem magam.

Igazi dilemma. Mondjam el a Kapitánynak, mit találtam? Esetleg Félszeműnek vagy Hollónak? Mindegyiket érdekelné. Vagy tartogassam az egészet a Lélekorzónak? Ő kétségkívül ezt szeremé. A kérdés az, mennyiben érinti a dolog a Sereg iránti kötelezettségeimet. Tanácsadóra volt szükségem.

Leugrottam a bakról, és hagytam elvonulni magam mellett a menetoszlopot, míg Néma fel nem bukkant. Övé volt a középső őrég. Félszeműt előre osztották be, Manót a hátvédhez. Mindhárman felértek egy-egy felderítő lovasosztaggal.

Néma lenézett rám a hatalmas, szénfekete csatamén nyergéből, amit akkor szokott meglovagolni, ha gazemberes kedvében van. Zordan összevonta a szemöldökét. A vajákosaink közül ő kelti leginkább a

hagyományos gonosz varázsló benyomását, bár – akárcsak többségünknel – a csomagolás nála is többet sejtet a tartalomnál.

– Van egy kis gond – mondtam neki. – Méghozzá jókora. Te leszel a lelki szemetesládám. – Körülnéztem. – Nem szeretném, ha más is hallaná.

Néma bólintott. A keze bonyolult, egymásba folyó mozdulatokat írt le, túl gyorsan hozzá, semhogy a szem követni tudta volna. Egyszerre csak minden hang elnémult körülöttünk pár lépés távolságban. Megdöbbentő, mennyi apró zajra nem figyel az ember, míg el nem hallgatnak. Beszámoltam róla Némának, hogy mire bukkantam.

Némát nem könnyű megrendíteni. Túl sok mindent látott és hallott már. Ezúttal azonban ő is megfelelően döbönt képet vágott.

Egy pillanatra azt hittem, meg fog szólalni.

– Mondjam el a Lélekorzónak?

Energikus, igenlő bólintás. Rendben. Magam sem gondoltam másként. Ez a titok túl nagy a Seregnek. Ha megőrizzük, belülről rág szét minket.

– Hát a Kapitánynak? Félszeműnek? A többieknek?

Ezúttal nem sietett annyira a válasszal, és kevésbé tűnt határozottnak. Rossz ötletnek tartotta. A régi ismeretségből fakadó megézés, néhány gyors kérdéssel karöltve, megsúgta nekem, hogy Néma szerint a Lélekorzó azt akarja: csak az értesüljön a dologról, akinek feltétlenül muszáj.

– Jól van akkor – mondtam. – Kösz! – És előresiettem a menetoszlop mellett. Mikor kértem Néma látóteréből, az

egyik katonához fordultam. – Nem láttad Hollót?

– Elöl van, a Kapitánnyal.

Ez sejthető volt. Loholtam tovább.

Pillanatnyi tűnődés után úgy döntöttem, bebiztosítom magam. Holló volt a legjobb garancia, amit ki tudtam gondolni.

– Olvasol régi nyelveket? – kérdeztem tőle. Nem volt könnyű szóba elegyedni vele. A menet élén lovagolt a Kapitánnyal, és Kedves közvetlenül ott poroszkált mögöttük. Az öszvére folyton megpróbált a sarkamra hágni.

– Párat. Hozzátartozik a klasszikus műveltséghez. Miért?

Előrébb szaporáztam néhány lépéssel.

– Ma öszvérrostélyost vacsorázunk, ha nem kopsz le rólam, bűdös dög! – Esküszöm, hogy a nyavalyás jószág gúnyosan grimaszolt rám. Visszanéztem Hollóra. – Az iratok között akad pár régi is. Amiket Félszemű kotort elő.

– Akkor nem túl fontosak, ugye?

Vállat vontam, és a lovához igazítottam a lépteimet. Gondosan megválogattam a szavaimat.

– Sose lehet tudni. Az Úrnő meg a Tízek elég öreg madárcák. – Felkiáltottam, megpördültem, és hátraugrottam, a vállamat szorongatva, ahol az öszvér belekapott. A dög csuda ártatlan képet vágott, de Kedves kópésan vigyorgott a nyergében.

Szinte megérte a fájdalmat, hogy mosolyogni láttam. Olyan ritkán csinálta.

Átvágtam a meneten, beálltam a sorba, hátramaradtam. Elmo utolért, mellém szegődött.

– Valami baj van, Vészmadár? – kérdezte.

– Hogy? Nem. Nem igazán.

– Úgy festesz, mint aki be van szarva.

Tényleg be voltam szarva. Fölbillenttem egy apró szelence födelét, hogy lássam, mit rejtettek el benne, és egy komplett pöcegödröt találtam. Amit azokban az papírokban olvastam, azt nem lehetett elfelejteni.

Mikor legközelebb megláttam Hollót, az arca ugyanolyan szürke volt, mint az enyém. Talán még szürkébb. Egy darabon együtt gyalogoltunk; közben beszámolt róla, mi állt azokban az iratokban, amiket én nem tudtam elolvasni.

– Egy csomó egy Bomanz nevű varázslóé volt – mondta. – Mások a Domínium korából valók. Sokat telleKurréül írtak. Ezt a nyelvet ma már csak a Tízek használják.

– Bomanz? – kérdeztem.

– Igen. Aki felébresztette az Úrnőt. Sóhaj valahogy megszerezte a titkos iratait.

– Ó.

– Úgy ám. Ahogy mondd. Ó.

Elváltunk, és magunkra hagytuk egymást frissen ébredt félelmeinkkel.

A Lélekorzó lopva érkezett. Szokásos bőrruhája fölött a miénkhez hasonló öltözetet viselt. Titokban csatlakozott a hadoszlophoz. Hogy mióta volt velünk, nem tudom. Én csak akkor vettem észre, amikor végre kiértünk az erdőből, háromszor tizennyolc órás menetelés után. Gépiesen rakosgattam egyik sajjó lábamat a másik elé, és valami olyasmit motyorékkoltam magamban, hogy én se fiatalodok már, amikor egy lány, női hang halk derűvel a fülemben

súgta:

– Hogy érzed ma magad, orvos?

Ha nem lettem volna túl kimerült hozzá, tíz lábnyit ugrok előre az ösvényen, torkom szakadtából ordítva. Így csak a fejemet fordítottam hátra vánszorgás közben.

– Befutottál végre?

Kedélyállapotomat aznap a teljes apátia jellemezte.

Később persze valóságos hullámban tört rám a megkönnyebbülés, de akkor az agyam éppoly lassan és elcsigázva működött, mint a testem. Háromnapos erőltetett menet után a vér egyszerűen képtelen forrongásba jönni. A világ nem tartogat hirtelen izgalmakat és ijedelmeket.

A Lélekorzó besorolt mellém, lépteit az enyémekekhez igazította, néha felém pillantott. Nem láttam az arcát, de a bőrömön éreztem, milyen jót mulat a helyzeten.

Aztán beütött a megkönnyebbülés, nyomában pedig a döbbent álmélkodás, a saját vakmerőségemen. Úgy szóltam vissza Orzónak, mintha a fiúk egyike lenne. Mennykőcsapásszerű felismerés volt.

– Na, megnézzük akkor azokat a papírokat? – kérdezte. Határozottan jókedvűnek tűnt. Odakísértem a szekérhez. Felkapaszzkodtunk rá. A hajtó tágra nyílt szemmel nézett ránk, aztán eltökélten előremeredt, és borzongva próbált megsüketülni.

Egyenesen a viaszosvászon csomagokhoz mentem, nekiláttam kibontani őket.

– Hagyd csak! – mondta. – Nem muszáj még tudniuk. – Megérezte a félelmemet, és kamaszlány-hangon kuncogott.

– Biztonságban vagy, Vészmadár. Sőt, az Úrnő személyes

köszönetét küldi neked. – Megint felnevetett. – Mindent tudni akart rólad, Vészmadár. Csak rólad. Te is fölkeltetted az ő érdeklődését.

A félelem újabb kalapácsütése. Senki sem óhajt az Úrnő figyelmének tárgya lenni.

A Lélekorzó élvezte a feszengésemet.

– Elképzelhető, hogy személyes kihallgatásra méltat, Vészmadár. Jaj, drágám! Egészen sápadt lettél. Hát, ha nem akarod, nem kötelező. Lássunk munkához!

Soha senkit nem láttam ilyen gyorsan olvasni. Pillanatok alatt átfutotta az összes iratot, újakat és régieket. Aztán fölnézett rám.

– Ezt nem mind tudtad elolvasni. – Most a hideg, tárgyilagos női hangját használta.

– Nem.

– Én sem. Akadnak olyanok, amiket csak az Úrnő képes megfejteni.

Fura, gondoltam. Több lelkesedést vártam tőle. A titkos irattár megszerzése nagyot fog lendíteni a tekintélyén, amiért elég előrelátó volt hozzá, hogy zsoldjába fogadja a Fekete Sereget.

– Mennyit hámoztál ki belőlük?

Beszéltem neki a lázadók haditervéről, a Hercegfió elleni támadásról, meg arról, hogy milyen következtetéseket szűrtünk le Sóhaj jelenlétéből a térségben.

Orzó hamiskásan kuncogott.

– A régi papírok, Vészmadár. A régi papírokról mesélj! Kivert a veríték. Minél kedvesebb, minél barátságosabb lett, annál csalhatatlanabban éreztem, hogy van okom félni.

– Az öreg varázsló. Aki fölébresztett titeket. Az ő iratai is köztük vannak. – A fenébe! Még be sem fejeztem, máris legszívesebben szájon rúgtam volna magam. Az egész Seregben Holló volt az egyetlen ember, aki azonosítani tudta Bomanz iratait.

A Lélekorzó kuncogott, és bajtársias mozdulattal megveregette a vállam.

– Gondoltam, Vészmadár. Nem voltam benne biztos, de gondoltam. Nem vagy az a fajta, aki ellenállna a kísértésnek, hogy beavassa Hollót.

Nem válaszoltam. Szerettem volna hazudni, de *tudta*.

– Másképp sohasem jöttél volna rá. Megemlítetted neki, hogy utalásokat találtál a Sánta igazi nevére; erre ő elolvasott mindent, amit csak megértett. Így történt?

Tovább játszottam a csukát. Így történt, bár az indítékaim nem voltak teljesen testvériesek. Hollónak megvannak a maga rendezetlen számlái, de a Sánta *minket* akar, az egész Sereget.

Minden varázsló legféltettebben őrzött titka az igazi neve. Amelyik ellenfél ezzel fölfegyverkezve támad rá, az minden mágián és káprázaton keresztül a lelke legmélyébe döf.

– Fel sem tudod fogni, Vészmadár, mekkora jelentőségű dologra bukkantál. Még én is csak sejtem. A következmények azonban megjósolhatók. Minden eddiginél nagyobb csapás a lázadók ügyére, és szörnyűséges kavarodás a Tízek között. – Újra vállon veregetett. – A Birodalom második leghatalmasabb vezérévé tettél. Az Úrnő mindegyikünk igazi nevét ismeri. Most én is megtudtam hármat, és visszanyertem a

magamét.

Nem csoda, hogy örült. Idejében kitért egy nyílveendő elől, amiről azt sem tudta, hogy kilőtték, és ugyanakkor gyilkos fogást talált a Sántán. Valóságos hatalmi kincsesbányára bukkant.

– De Sójaj...

– Neki vége. – Hideg, mély hang; egy gyilkos hangja, amint kihirdeti a halálos ítéletet. – Sójajnak pusztulnia kell, minél előbb. Különben ez az egész fabatkát sem ér.

– És ha másokat is beavatott?

– Nem tette. Én ismerem Sójajt. Harcoltam vele Rozsdánál, mielőtt az Úrnő Berillbe küldött. Harcoltam vele Vedlőbőrnél. Üldöztem a seregeit a Félelem Földjén, a beszélő menhirek között. Ismerem őt. Lángész, de egyedül járja az útját. Ha korábban él, a Dominátor közénk emelte volna. A Fehér Rózsát szolgálja, ám a szíve sötétebb, mint a pokol éjfélnap.

– Szerintem ez az egész Körre áll.

Orzó felkacagott.

– Úgy van. Képmutatók egytől egyig. De Sójaj a legkülönb közöttük. Ez hihetetlen, Vészmadár! Honnan ásott elő ennyi titkot? Honnan szerezte meg a nevemet? Tökéletesen elrejtettem. Bámulatra méltó! Sisakot emelek előtte. Micsoda lángész! Micsoda merészség! Lesújtani Hercegfőre, áttörni a Viharvidéken, aztán fel a Könnyek Lépcsőjén. Hihetetlen! Lehetetlen! És sikerült volna, ha nincs ez a véletlen a Fekete Sereggel. Ha te nem bukkansz rá a haditerveire. Bőkezű jutalmat fogsz kapni. Ezt garantom. De elég ebből! Sok a dolgom. Az Éjvadásznak

szüksége van erre az információra. Az Úrnőnek látnia kell ezeket az iratokat.

– Remélem, igazad van – morogtam. – Rúgjuk szét a seggüket, aztán lazítsunk! Torkig vagyok az egésszel. Álló esztendeje mást se csinálunk, csak rohangálunk és verekszünk.

Hülye megjegyzés, Vészmadár. Éreztem a fekete arcfátyol alól felém áradó fagyot. A Lélekorzó mióta rohangál és verekszik? Kábé fél évezrede.

– Most eredj! – mondta nekem. – Hollóval majd később beszélek.

Hideg, hideg hang. Húztam a belem, amilyen sebesen csak mertem.

Mire odaértünk, Hercegfőnél már mindennek vége volt. Az Éjvadász gyorsan ütött és kőkeményen. Bármerre ment az ember, a fákon és a lámpaoszlopokon mindenütt lázadók lógtak. Amikor a Sereg bevackolta magát a szállására, nyugis és unalmas télre számítottunk; tavasszal majd szépen visszakergetjük a felkelők megtépázott maradványait a nagy északi erdőségekbe. Édes ábránd volt, amíg tartott.

– Tarolás! – mondtam, magam elé csapva a leosztáskor kapott öt lapot.

– Hahó! Megszívtátok, fiúk! Megszívtátok! Ide a suskával! Félszemű morgott, vicsorgott és fél marék pénzermét söpört át hozzám az asztalon. Holló kuncogott. Még Manó is fölélénkült egy mosoly erejéig. Félszemű egész nap

egyetlen játszmát sem nyert, pedig ott csalt, ahol tudott.

– Köszönöm, uraim! Köszönöm! Te osztasz, Félszemű.

– Mi a francot csinálsz, Vészmadár? Mi? És hogy a francba csinálod?

– A kéz függőbb a szemnél – célozgatott Elmo.

– Tudás és szerencse, Félszemű. Csak tudás és szerencse.

A Hadnagy nyomult be zord képpel az ajtón.

– Holló. Vészmadár. A Kapitány látni akar titeket. Azonnal.

– Végigmérte a szanaszét heverő kártyalapokat. – Züllött bagázs!

Félszemű sértetten szortyantott, majd lassan önelégült mosoly terült szét az arcán. Új játékosra lesz szükség; és a Hadnagy csapnivaló zslugás volt.

Hollóra néztem. Ő cimborál a Kapitánnyal, vagy mi. De csak vállat vont, és bedobta a lapjait. Megtömtem a zsebeimet a nyereimemmel, és követtem őt a Kapitány fogadószobájába.

A Lélekorzó bent várt ránk. Az erdőszéli események óta nem láttuk. Titkon reménykedtem, hogy sok a dolga, nem ér rá velünk foglalkozni. A Kapitányra pillantottam, és megpróbáltam leolvasni az arcáról, hogy mire számíthatunk. Úgy vettem észre, nincs oda a boldogságtól. Ha a Kapitány nem boldog, én se vagyok az.

– Leülni – mondta. Két széket készített elő nekünk. Fel-alá járkált, a borostáját dörzsölgette. Végül felmordult. – Menetparancsot kaptunk. Egyenesen a Bűbájtornyból. Mi és az Éjvadász egész hadosztálya. – A Lélekorzó felé bökött, áthárítva rá a magyarázatot.

Orzó hallgatott, mintha gondolatokba merült volna. Végül alig hallhatóan azt kérdezte:

– Hogy bánsz az ijjal, Holló?

– Megjárja. Lehetnék biztosabb is.

– Fenét! – vágta rá a Kapitány. – Mesterlövész.

– Te, Vészmadár?

– Valaha elég jó voltam, de már évek óta nem volt a kezemben ij.

– Majd gyakorolsz. – Orzó is járkálni kezdett. A szoba elég kicsi volt. Minden pillanatban vártam, hogy összeütköznek. Pár perc után a Lélekorzó fölvette az elejtett szót. – Új fejlemények vannak. Megpróbáltuk elkapni Sóhajt a táborában. Elvétettük. Kiszagolta a csapdát. Most is odakint bujkál valahol. Az Úrnő csapatösszevonásra készül. Ez megmagyarázta a Kapitány közlését. Az nem derült ki belőle, miért kellene fölfrissítenem berozsdásodott íjásztudásomat.

– Amennyire meg tudjuk állapítani – folytatta a Lélekorzó –, a lázadóknak fogalma sincs róla, mi történt. Egyelőre. Sóhajnak nem volt gyomra nyilvánosan elismerni a kudarcát. Büszke nő. Úgy tűnik, előbb ki akarja köszörülni a csorbát.

– Mivel? – kérdezte Holló. – Egy nyamvadt szakaszt se bír kiállítani.

– Emlékekkel. Nyilván sok mindenre emlékszik abból az anyagból, amit ti ástatok ki. Valószínűleg nem tudja, hogy a mi kezünkre került. A Sánta elrontotta a dolgot a türelmetlenkedésével. Sóhaj még messze járt a főhadiszállásától, amikor gyanút fogott, és azonnal

visszamenekült az erdőbe.

Bólintottunk Hollóval. Most már értettük, miért nyugtalankodik Orzó. Sóhaj tudja az igazi nevét. Meghirdették rá a vadászydényt.

– Mit kívánsz tőlünk? – kérdezte Holló gyanakodva. Az erdőszéli találkozás óta attól félt, hogy Orzó azt hiszi, mi is kibányásztuk a nevét a szövegekből. Még azt az ötletet is fölvetette, hogy tegyük hidegre, mielőtt ő intézne el minket. A Fogadott Tízek sem nem halhatatlanok, sem nem sebezhetetlenek, de átkozottul nehéz kinyírni őket. Nekem mindenesetre nem fűlött a fogam a kísérletezéshez.

– Különleges feladatunk lesz. Nekünk, hármunknak.

Összenéztünk Hollóval. Mire készül? Orzó a parancsnokunkhoz fordult.

– Kapitány, lennél szíves magunkra hagyni minket néhány percre?

A Kapitány mogorván kicsörtetett az ajtón. Illik hozzá ez a medvés pózolás, pedig csak színleli. Szerintem fogalma sincs róla, hogy évek óta tudjuk. Rendületlenül játssza tovább, a hatás kedvéért.

– Nem az a tervem, hogy valami félreeső helyre csallak titeket, ahol nyugodtan megölhetem mindkettőtöket – mondta nekünk Lélekorzó. – Nem, Holló, nem hiszem, hogy kinyomoztad az igazi nevemet.

Kísérteties. Behúztam a nyakam. Holló gyors csuklómozdulatot tett. Egy kés jelent meg a kezében. A körmeit kezdte tisztogatni vele. Én makulátlanul tisztának láttam őket.

– A döntő fejlemény a következő: miután a Karmos-ügyben

bolondot csináltunk a Sántából, Sóhaj átcsábította őt a lázadók pártjára.

Kitört belőlem a szó.

– Ez megmagyarázza, mi történt a Torokban! Bevehetetlen erőddé építettük ki; mégis pillanatok alatt szarrá ment az egész! És a döntő csatát Vérző Rózsánál a Sánta bukta el! Holló helyeselt.

– Vérző Rózsa az ő hibája volt. De árulással senki sem vádolta. Elvégre a Tízek egyike.

– Igen – bólintott Orzó. – Ez sok mindent megmagyaráz. De a Torok és Vérző Rózsa már a múlté. A mi gondunk most a jövő. Meg kell szabadulnunk Sóhajtól, mielőtt újabb szerencsétlenséget zúdítana a nyakunkba.

Holló tekintete előbb Orzóra villant, aztán énrám, végül vissza buzgón manikűrözött körmeire. Megjegyzem, fölöslegesen. Én se veszek be mindent, amit a Fogadottak mondanak. Mi, alantas halandók, az ő számukra csak eszközök és játékszerek vagyunk. Olyasfajta fickók, akik a tulajdon nagyanyjuk csontjait is kiásnák a sírból, hogy behízelegjék magukat az Úrnő kegyeibe.

– Van egy ütőkártyánk Sóhaj ellen – folytatta a Lélekorzó. – Tudjuk, hogy holnapra találkozót beszélt meg a Sántával...

– Honnan? – kapta fel a fejét Holló.

– Azt ne tőlem kérdezd. Velem az Úrnő közölte. A Sánta nem sejtí még, hogy tudunk az árulásáról, de azzal tisztában van, hogy már nem húzhatja sokáig. Valószínűleg megpróbál alkura lépni a Körrel, hogy védjék meg. Tudja, hogy ha nem sikerül, neki vége. Az Úrnőnek az a kívánsága, hogy együtt haljanak meg. Hogy az legyen a

látszat, mintha a Sánta akarta volna árulásra bírni Sójajt, nem pedig fordítva.

– Ezt nem veszik be – morogta Holló.

– El fogják hinni.

– Szóval mi nyiffantjuk majd ki őket – mondtam. – Én meg Holló, ijjal és nyállal. És hogy a kórságba találunk rájuk? – Mert maga Orzó nem lesz ott, bármit is magyaráz most nekünk. Sójaj és a Sánta egyaránt megéreznék a jelenlétét, mielőtt nyíllövésnyi távolságra jutna.

– A Sánta az erdőt átfésülő haderőkhöz lesz beosztva. Mivel nem tudja, hogy gyanú alatt áll, nem fog elrejtőzni az Úrnő Szeme előtt. Arra számít, hogy a magánkitérőjét a tisztogató hadművelet részének hiszik majd. Az Úrnő értesít engem a hollétéről. Én a közelbe juttatlak titeket. Mikor találkozik Sójajjal, kiiktatjátok őket.

– Hát hogyne! – viczorodott el Holló. – Pofonegyszerű! Kész pulykalövészet. – Lendületből belevágta a kését az ablakpárkányba, és kiviharzott a szobából.

Engem sem lelkesített jobban az ajánlat. A Lélekorzóra meredtem, és kábé két másodpercig tusakodtam önmagammal, aztán hagytam, hogy a félelem engem is kikergessen az ajtón Holló után.

Utolsó pillantásommal, melyet távozásom előtt Orzó felé lövelltem, fáradt, törődött és boldogtalan alaknak láttam őt. Azt hiszem, nehéz teher lehet nekik a hírnevük. Valahol mindannyian arra vágyunk, hogy az emberek kedveljenek minket.

Miközben Holló módszeresen küldte egyik nyilat a

másik után a szalmazsákra tűzött piros rongy darabba, én a papiroshoz meg a tollszárhoz menekültem, és tovább szőttem végeérhetetlen ábrándjaimat az Úrnőről. Az első körömben még a zsákot is nehezemre esett eltalálni, nemhogy a rongyot. Holló a jelek szerint képtelen volt elvéteni a célt. Ezúttal az Úrnő gyermekkorával játszadoztam. Mindig is érdekelt ez az időszak az olyan történelmi alakok életútjában, akiket az utókor sötét lelkű gazembereknek bélyegzett. Vajon miféle tekervényes hurkok és kanyarok vezetnek a Búbájtorny szörnyetegétől a valaha volt kislányhoz? Gondoljunk a kisbabákra! Nem sokan akadnak közöttük, akik ne lennének kedvesek, aranyosak és szerethetőek; akik ne mosolyognának ránk oly édesen és csábítón, akár a frissen csurgatott méz. Akkor viszont kiből lesznek a kegyetlen és gonosz felnőttek? Néha, amikor a körletünkben sétálok, komolyan eltűnődök rajta, hogyan válhat egy kíváncsi, kacarászó csöppségből egy Bagó, egy Nyesettujjú vagy egy Néma. A kislányok kétszer olyan tündérik és ártatlanok, mint a kisfiúk. Nem ismerek olyan kultúrát, amelyik másképpen érezné.

Nos tehát, miféle szörnyű megrázkódtatás csinálhat belőlük Úrnőt? Vagy, ami azt illeti, Sóhajt? Ezen spekuláltam legújabb fogalmazványomban.

Manó telepedett le mellém. Átfutotta, amit eddig írtam.

– Nem hiszem, hogy így van – mondta. – Szerintem tudatosan döntötte el, hogy ilyen lesz, már a kezdet kezdetén.

Lassan odafordultam hozzá, egy pillanatra sem feledkezve

meg róla, hogy a nyilvesszők röptét figyelő Lélekorzó ott áll pár lépéssel a hátam mögött.

– Ezt nem igazán tartom valószínűnek, Manó. Inkább talán... ó, az istenit! Tudod, ha valamit meg akarsz érteni, igyekszel úgy összerakosgatni magadban, hogy magyarázható legyen.

– Mind ezt csináljuk. A hétköznapi életben ürügykeresés a neve.

Való igaz, a nyersre csupasztott indítékokat nehezen veszi be a gyomor. Mire azonban megéri az én koromat, a legtöbb ember olyan buzgón és alaposan kicsinosítja a tulajdon indítékait, hogy teljesen elszakad tőlük.

Árnyék vetült rám. Fölpillantottam. A Lélekorzó a karját nyújtotta, hogy felsegítsen a földről; én következtem az ijjal. Holló már összeszedte a kilőtt nyilakat, és félreállt nézni, hogyan boldogulok.

Az első három lövésem telibe találta a rongyot.

– Ehhez mit szóltok? – kérdeztem színpadias meghajlással.

A Lélekorzó úgy olvasott a fantáziálásaimban, akár a nyitott könyvben. Rám emelte a tekintetét.

– Ugyan már, Vészmadár! Egyáltalán nem így történt. Tudtad róla, hogy tizennégy évesen megölte az ikernővérét?

Jeges karmú patkányok kaparásztak a gerincemen. Visszafordultam, megeresztettem egy nyilat. A közelébe se tévedt a szalmazsáknak. Löttem még párat, de csak a galambokat riogattam föl vele a háttérben.

Orzó elvette tőlem az ijat.

– Gyengék az idegeid, Vészmadár. – Gyors egymásutánban három nyílveszőt küldött egy körömfeketényi kis foltba a rongy közepén. – Uralkodj rajtuk! Odakint nagyobb nyomás alatt leszel. – Visszaadta a fegyvert. – A lényeg összpontosítás. Képzeld azt, hogy sebészmunkát végzel!

Képzeld azt, hogy sebészmunkát végzek. Rendben. Lezavartam én már pár sürgős műtétet a csatatéren. Rendben. De ez más.

A régi, jól bevált ürügy. Igen, de... Ez más.

Eléggé lecsillapodtam hozzá, hogy a többi lövéssel eltaláljam a zsákokat. Miután összeszedtem a nyilakat, átengedtem a terepet Hollónak.

Manó átnyújtotta nekem az irományomat. Ingerületen összegyűrtem.

– Nincs szükséged valami idegnyugtatóra? – kérdezte Manó.

– De igen. Amit Holló szed. Mi a nyavalya az, vasreszelék?

– Az önbecsülésed elég ingatag lábakon állt.

– Próbáld meg ezzel! – nyomott a kezembe Manó egy nyakláncot. Kicsi, hatágú ezüstcsillag lógott rajta, a közepén szurokkőből faragott medúzafővel.

– Valami amulett?

– Ja. Gondoltuk, holnap esetleg szükséged lehet rá.

– Holnap? – Állítólag titok volt, hogy mit tervezünk.

– Van szemünk, Vészmadár. Ez a Fekete Sereg. Franc se tudja, mire készülsz, de azt látjuk, hogy rázós lesz.

– Aha. Hát meglehet. Kösz, Manó.

– Hármásban dobtuk össze Félszeművel meg Némával.

- Köszt. És Holló? – Amikor valaki ilyen szívességet tesz nekem, jobban érzem magam a bőrömben, ha gyorsan témát változtatok.
- Hollónak nincs szüksége rá. Holló a saját amulettje. Ül le! Beszélgessünk.
- Semmit sem mondhatok.
- Kíváncsi rád a rosseb! Azt hittem, téged érdekelni fog a Torony.
- A kiborulása óta szóba se hozta a látogatását. Már teljesen feladtam a reményt.
- Rendben. Mondjad! – Közben Hollót figyeltem. A nyilai egymás után nyársalták fel a piros rongyot.
- Nem akarod leírni?
- Hogy? Ja persze. – Tollsász és papiros után kotorásztam. Piszok nagy benyomást tesz a fiúkra, hogy én vezetem ezeket az Évkönyveket. Az egyetlen esélyük a halhatatlanságra. – Még szerencse, hogy nem fogadtam vele.
- Kivel? Mire?
- Hollóval, hogy melyikünk jobb céllövő.
- Manó gúnyosan felhorkant.
- Tényleg, így kiravaszkodtál, hogy már be se tudnak ugratni egy palifogadásba? Na, elő azzal a tollal! – És belekezdett a beszámolójába.
- Nem sokkal tudta kiegészíteni az imitt-amott fölcsipegetett pletykamorzsákat. Nagy, huzatos hodályra emlékezett, porlepte árnyékokkal. Kábé ilyennek képzeltem el a Tornyt. Vagy bármelyik más várkastélyt.
- Ő hogy nézett ki? – Ez volt a kirakósjáték

legizgalmasabb része. Az én lelki szemeim előtt sötét hajú, kortalan szépségként jelent meg, akinek érzéki kisugárzása úgy taglózza le a közönséges halandót, mint a buzogánycsapás. Tényszerű adatom csak annyi volt róla, hogy a Lélekorzó szerint gyönyörű, de ezt az állítását semmilyen más forrással nem tudtam alátámasztani.

– Fogalmam sincs. Nem emlékszem.

– Hogyhogy nem emlékszel? Hogy lehet ilyesmire nem emlékezni?

– Ne húzd fel magad, Vészmadár! Tényleg nem emlékszem. Ott állt előttem, aztán hirtelen... hirtelen nem láttam semmit, csak azt a hatalmas, sárga szemet, ami egyre nagyobbra nőtt, és egyenesen belém bámult... és mindent látott bennem, érted, mindent... az összes titkomat, kicsiket és nagyokat, még azokat is, amiket én már rég elfelejtettem. Ennyire emlékszem, és kész. Az a szem még ma is kísért rémálmaimban.

Csalódottan sóhajtottam.

– Azt hiszem, számítanom kellett volna valami ilyesmire. Tudod, akár itt is járkálhatna közöttünk, senki sem tudná róla, hogy ő az.

– Szerintem ő maga akarja így, Vészmadár. Ha minden összeomlana, mint ahogy gondoltuk, mielőtt megtaláltad azokat az iratokat, egyszerűen lelépne valahová. Csak a Tízek tudják azonosítani, őket pedig így vagy úgy, de lerendezné.

Én kételkedtem benne, hogy ilyen egyszerű lenne a dolog. Az Úrnőhöz hasonló személyiségek nehezen szoknak bele az alárendelt szerepekbe. A fejedelem száműzetésben is

fejedelemként viselkedik.

– Kösz a fáradságért, Manó, hogy elmesélted ezeket.

– Nem került fáradságba. Semmi újat nem tudtam mondani. Csak azért hallgattam róla eddig, mert piszokul kiakasztott.

Holló végzett a nyilak összeszedésével. Odajött hozzánk, és csúnyán nézett Manóra.

– Nincs kedved poloskákat varázsolni Félszemű derékaljába, vagy tudomisen? Dolgunk van, ha nem látnád.

– Idegesítette az összevissza nyilazgatásom.

Egymás kezébe tettük te az életünket. Ha egyikünk hibázik, jó esélyünk lesz rá, hogy mindketten fűbe harapunk, mire kilőhetnénk a második vesszőt. Erre gondolni se akartam, ami persze nem sikerült.

Viszont segített az összpontosításban. Ezúttal a legtöbb lövésem kilyukasztotta a rongydarabot.

Tekintetbe véve, hogy miféle küldetésre indulunk másnap Hollóval, igazán fölösleges tehernek éreztem, hogy este még ezzel a marhasággal is fárasszam magam, a Kapitány azonban nem volt hajlandó szakítani a három évszázados hagyománnyal. Egyebekben is olyan csökönyösen viselkedett, mint a legmegátalkodottabb öszvér. Hiába tiltakoztam a Lélekorzó eljárása miatt, aki lényegében a saját privat bérgyilkosaiként kívánt felhasználni minket; és hiába követeltem bővebb felvilágosítást, noha nyilvánvaló volt, hogy a Kapitány sokkal többet tud a dologról nálunk. Azt értettem, mit és miért akar csinálni Orzó; csak az nem fért a fejembe, miért pont

engem és Hollót szemelt ki a feladatra. Ráadásul a Kapitány teljes erőbedobással támogatta, ami végképp összezavart.

– Hogy miért, Vészmadár? – förmedt rám végül. – Mert megparancsolom, azért! Most pedig húzzál innen, és tartsd meg a felolvasásodat?

Minden hónapban van egy esténk, amikor az egész Sereg összegyűlik, a krónikás pedig felolvas nekik az Évkönyvekből. A szertartásnak az a célja, hogy elevenen tartsa a Sereg történelmét és hagyományait, melyek mérföldek ezreire és esztendőik százaira nyúlnak vissza térben és időben.

Letettem a kiválasztott kötetet a durván faragott olvasóállványra, és belekezdtem a szokásos nyitóbeszédbe.

– Jó estét, testvérek! Adózzunk tisztelettel a khatovari Szabad Kompániák emlékének, melyek közül mi, a Fekete Sereg maradtunk utolsónak, ahogy az Évkönyveinkben írva áll! Ma a Béklyók Könyvéből fogok felolvasni nektek, amit krónikás elődeim: Nadály, Vasmarok, Sisaktörő és Szalmaláng vetettek papírra a Sereg fennállásának második évszázadában. A Sereg ekkor Cho'n Delor kínisten szolgálatában állt. Ezek voltak azok az idők, amikor valóban kiérdemeltük a *fekete* nevet. Ma esti szemelvényünk Szalmaláng krónikás tollából való. Azt beszéli el nekünk, milyen szerepet játszott a Sereg a Cho'n Delor bukásához vezető eseményekben. – Nekiláttam a felolvasásnak, magamban megjegyezvén, hogy hosszú története folyamán a Sereg feltűnően gyakran szolgált

bukott ügyeket.

A Cho'n Delor-korszak sok tekintetben hasonlított a miénkre, bár az akkori Seregnek – több mint hatezer fős állományával – jóval szélesebb mozgástere nyílt, hogy kezébe vegye saját sorsának alakítását.

Hamarosan teljesen elvesztettem a fonalat. Az öreg Szalmaláng mesterien bánt a tollal. Három órán át folytattam a felolvasást, tajtékozva és kiabálva, akár valami eszelős próféta, és egészen lenyűgöztem őket. Megéljeneztek, mikor befejeztem. Mámoros boldogságban úszva vonultam vissza az olvasóállványtól, mint akinek az élete végre elérkezett a beteljesedéshez.

A túlfűtött előadásmód testi-szellemi utóhatásai már csak a körletben kólintottak fejbe. Mivel félig-meddig tisztnek minősülök, külön lakókamrára volt. Egyenesen az ajtajához tántorogtam.

Holló odabent várt rám. A dikómon üdögélt, s valami nagyon cifra és rafinált dolgot művelt egy nyilvesszővel. Keskeny ezüstszalaggal tekerte körül a szárát, és elmerülten farigcsálta. Ha nem vagyok olyan dögfáradt, biztos kíváncsivá tett volna.

– Nagyszerű voltál – mondta. – Még én is éreztem.

– Mit?

– Megértetted velem, mit jelentett akkoriban a Fekete Sereg testvérének lenni.

– Egyesek számára ma is ezt jelenti.

– Igen. És még többet. Ott ragadtad meg őket, ahol élnek.

– Aha. Persze. Mit csinálsz?

– Nyilat a Sántának. Az igazi nevével. Orzó adta.

– Vagy úgy. – Túl kimerült voltam hozzá, hogy tovább üssem a vasat. – Mit akarsz?

– Éreztem valamit. Most először, mióta a feleségem meg akart gyilkoltatni a szeretőivel, hogy elorozzák a rangomat és a vagyonomat. – Fölállt, az arcához emelte a nyílveessző hegyét; fél szemét lehunyta, a másikkal végigpillantott a szára mentén. – Köszönöm, Vészmadár. Pár percre újra embernek éreztem magam. – Kisietett.

Csukott szemmel a dikóra roskadtam, és emlékezetembe idéztem Hollót, ahogy megfojtja a feleségét, majd lehúzza az ujjáról a jegygyűrűt, egyetlen szó nélkül. Az előbb egy kurtán pergő mondatban többet árult el magáról, mint a találkozásunk óta eltelt időben összesen. Furcsa.

Miközben álomba merültem, az a gondolat járt a fejemben, hogy Holló mindenkivel kiegyenlítette már a számláját, balsorsa legtöbb okozóját kivéve. A Sánta érinthetetlen volt, mert az Úrnő legbelső hívei közé tartozott. De többé már nem.

Igen, Holló régóta várja már ezt a holnapi napot. Eltűnődtem, vajon mit álmodhat ma este. És hogy mi értelme maradna az életének a Sánta halála után. A puszta gyűlölet nem éltetheti sokáig. Ha pedig így áll a helyzet – akkor ugyan miért vágyna túlélni a találkozásukat?

Talán ezt akarta megmondani.

Kicsit berezeltem. Akinek az agya ilyen srófra jár, az könnyen válhat túl elszánttá, túl vakmerővé; túl veszélyessé a környezete számára.

Egy kéz nehezedett a vállamra.

- Idő van, Vészmadár! – Maga a Kapitány jött ébreszteni.
- Igen. Ébren vagyok. – Nem aludtam valami jól.
- Orzó már kész.
- Odakint még sötét volt.
- Óra?
- Mindjárt négy. Virradat előtt akar indulni.
- Ó.
- Vészmadár? Légy óvatos. Szeretnék egy darabban visszakapni.
- Persze, Kapitány. Tudod, hogy én sohasem kockáztatok. Kapitány? Őszintén, miért pont én meg Holló? – Most talán kiböki végre.
- Azt mondja, az Úrnő jutalma.
- Ez komoly? Bassza meg az ilyen jutalmat! – A bakancsom után tapogatóztam; ő az ajtóhoz lépett. – Kapitány? Kösz.
- Nincs mit. – Tudta, mit köszönök: hogy törődött velünk. Mikor Holló bedugta a fejét, már a bivalybőr zekém elejét fűztem szorosra.
- Kész?
- Egy perc. Hideg van?
- Csípős.
- Köpeny kell?
- Nem árt. Páncél? – fricskázott mellbe.
- Ja. – Magamra kanyarítottam a köpenyt, felkaptam a fal mellől az íjamat, ellenőriztem a rugózását a tenyeremen. Manó amulettje egy pillanatra hűvösen simult a mellemhez. Reméltem, működni fog.
- Holló megvillantott egy mosolyt.

– Én is, cimbora!

Visszavigyorogtam.

– Nyomás, rúgjuk szét a seggüket!

A Lélekorzó az udvaron várt minket, ahol tegnap a céllövészetet gyakoroltuk. Az ebédlőből kiszüremplő fény halvány derengésbe vonta az alakját. A pécek már javában dolgoztak. Orzó merev vigyázzban állt, a hóna alatt valami hosszúkás csomaggal. A Fellegek Erdeje felé bámult Csak bőrruha és arcfátyol volt rajta. Más Fogadottakkal ellentétben ő ritkán visel fegyvert. Inkább a bűbájos mesterségére hagyatkozik.

Magában beszélt. A hideg futkározott tőle a hátamon.

– Látnád a bukását... Négyszáz éve vársz...

– Nem mehetünk olyan közel. Megérezné, hogy jövünk.

– Ha levetkőzném minden hatalmammat...

– Nem! Túl kockázatos!

A vitában a hangok valóságos kórusa vett részt. A legkísértetiesebb az volt, amikor egyszerre kettő beszélt.

Összenéztünk Hollóval. Vállat vont. Engem jobban megrendített a dolog. De hát ő az Úrnő birodalmában nőtt fel. Ismerte látásból az összes Fogadottat. A Lélekorzó állítólag még az elviselhetőbbek közé tartozik.

Hallgattuk pár percig. Ugyanúgy szövegelt tovább. Kezdtém tőle begolyózni. Végül Holló felmordult.

– Uram? Készen állunk. – A hangja kicsit reszketett.

Én mukkanni se bírtam. Csak az újra, a nyílveaszőre és az előttem álló feladatra tudtam gondolni. Lélekben gépiesen ismételtetem a begyakorolt mozdulatsor minden egyes elemét: ajzás, célratartás, a húr eleresztése. A kezem

közben önkéntelenül Manó ajándékára tévedt; úgy kellett visszaparancsolnom.

A Lélekorzó megrázkódott, akár egy szárítkozó kutya, és összeszedte magát. Ránk se nézett, csak a kezével intett felénk.

– Gyerünk! – És máris indult.

Holló hátrafordult.

– Kedves! – kiáltotta. – Eredj vissza, ahogy mondtam! Azonnal!

– Megvesztél? Hogy a fenébe hallana? – kérdeztem tőle. Ahogy visszanéztem, észrevettem a kislányt: egy ajtónyílás árnyékából figyelt minket.

– Ő nem is. De a Kapitány igen. *Eredj vissza!* – Hevesen integetni kezdett. A Kapitány alakja bukkant fel egy pillanatra. Kedves eltűnt. Miközben követtük a Lélekorzót, Holló halkán motyogott maga elé. Aggódott a gyerek miatt. A Lélekorzó gyors iramot diktált: ki a hadinegyedből, ki egész Hercegfőből, át a városszéli földeken. Egyszer sem nézett hátra. Előbb egy terjedelmes ligetbe vezetett minket, a falaktól néhány nyíllövésre, majd egy tisztásra a liget szívében. A tisztást átszelő patak partján ütött-kopott szőnyeget pillantottunk meg, durván ácsolt favázra terítve, amely alig volt egy láb magas, ám területét legalább hatszor nyolc lábra becsültem. A Lélekorzó mondott valamit. A szőnyeg redőket vetett, szövethullámok futottak rajta végig, aztán szorosan ráfeszült a vázra.

– Holló, te ide ülsz! – mutatott Orzó a szőnyeg jobb sarkára a felénk eső végén. – Vészmadár, te oda! – bökött a bal sarokra.

Holló óvatosan, fél lábbal ránehezedett a szőnyegre, és meglepett képet vágott, mikor a tákolmány nem rogyott össze a súlya alatt.

– Ide! – A Lélekorzó segített neki keresztbe vetett lábbal elhelyezkedni; a fegyvereit hosszában a szőnyeg szélére fektette. Aztán velem is végigcsinálta ugyanezt a túloldalon. A szőnyeg meglepetésemre teljesen merev és rugalmatlan volt. Mintha egy asztal tetején üldögnének. – Fontos, hogy ne mozogjatok – mondta Orzó, miközben elhelyezkedett elől középen. – Ha kibillenünk az egyensúlyból, lezuhanunk. Értettétek?

Én ugyan nem, de mikor Holló bólintott, buzgón helyeseltem.

– Kész?

Holló megint igent intett. Gondolom, volt valami elképzelése róla, mi fog történni. Énrám nagy meglepetés várt.

A Lélekorzó fölfelé fordított tenyérrel maga mellé tette a kezét, mondott néhány fura szót, és lassan fölemelte a karját. Felcsuklottam, oldalra dőltem. A talaj gyors iramban távolodott.

– Ül meg a seggeden! – reccsent rám Holló. – Ki akarsz nyiffantani minket?

Kábé hat lábnyira voltunk a földtől. Egyelőre. Kiegyenesedtem, és sóbálványt játszottam. De a szemem sarkából így is észrevettem a mozgást a bokrok között.

Igen. Kedves. Álmélkodva, leesett állal. Előrenéztem, és olyan erővel markoltam meg az ijám, hogy azt hittem, belesajtolom az ujjlenyomataimat. Titokban azt kívántam, bár lenne merszem megragadni az amulettetem.

– Holló, elrendezted Kedves dolgát? Ugye, arra az esetre, ha...

– A Kapitány majd gondját viseli.

– Én elfelejtettem új krónikást kijelölni.

– Ne légy már ilyen optimista! – mondta gunyorosan.

Megállíthatatlanul rázott a reszketés.

A Lélekorzó csinált valamit. Siklani kezdtünk a fák koronái felett. Hűvös léghuzat süvített körülöttünk. Lepillantottam. Legalább öt emelet magasan voltunk, és még emelkedtünk.

A csillagképek éles fordulatot írtak le fölöttünk, ahogy Orzó menetirányt változtatott. Az ellenszél egyre erősödött, már olyan érzésem támadt, hogy viharral szemben repülünk. Előregörnyedtem ültömben, nehogy lesodorjon. Semmi nem volt a hátam mögött, csak több száz lábnyi mélység. Sajogtak az ujjaim, olyan görcsösen szorongattam az íjamat.

Egyvalamit mindenesetre megtudtam, mondtam magamnak. Most már értem, hogy képes Orzó hipp-hopp nálunk teremni a világ túloldaláról, ha üzenünk neki, hogy szar került a palacsintába.

Csendes utazás volt. Orzót – akárhogy is csinálta – a szőnyegünk röptetése foglalta le. Holló becsukódott, mint egy kagyló. Én is. Pizkosul be voltam szarva. A gyomrom tótágast állt. Hogy Holló hogy érezte magát, nem tudom.

A csillagok halványulni kezdtek. A keleti látóhatáron pír terjengett. A terep kitisztult alattunk. Megkockáztattam egy pillantást lefelé. A Fellegek Erdeje fölött jártunk. Egyre világosabb lett. Orzó morgott valamit, szemügyre vette a

horizontot, felmérte a hátralévő távolságot. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha hallgatózna, aztán bólintott.

A szőnyeg fölemelte az orrát. Emelkedtünk. A föld bizonytalanul imbolyogva térképpé zsugorodott alattunk. A levegő rohamosan hűlt. A gyomrom továbbra is lázadozott. Messze baloldalt fekete sebhelyet pillantottam meg az erdő zöldjében. A lázadó tábor, amit felégettünk. Aztán elnyelt minket egy felhő, és Orzó visszavett az iramból.

– Most sodródunk egy darabig – mondta. – Harminc mérföldre vagyunk a Sántától déli irányban. Ő észak felé lovagol, de a távolság így is gyorsan fogy közöttünk. Ha elértük azt a határt, ahonnan már megérezné a jelenléteket, leszállunk. – A száraz, tárgyilagos női hangját használta.

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit. Rám förmedt.

– Csend, Vészmadár! Ne zavarj!

Két óráig lebegtünk a felhőben, láthatatlanul és vakon. Aztán Orzó megszólalt.

– Ideje leszállni. Markoljátok meg a vázrudakat, és ne engedjétek el! Nem lesz sima.

A gyomrom a torkomba ugrott. Zuhantunk, mint a hegycsúcsról ledobott kő, A szőnyeg lassan forgott közben, úgyhogy az erdő pörögni látszott alattunk, mint a bűgőcsiga. Aztán imbolyogni kezdett, akár a hulló tollpihe. Valahányszor énfelém billent, folyton az az érzés környékezett, mindjárt átbucskázok a szélén.

Ha szétüvöltöm a gigám, az biztos segített volna, de az ember nem csinál ilyesmit Holló meg a Lélekorzó előtt.

Az erdő szédítő tempóban közeledett. Már a fákat is meg

tudtam különböztetni... amikor oda mertem nézni. Megdőglünk. Átszakítjuk a lombtakarót, és ötven láb mélyen vágódunk bele az altalajba.

Orzó mondott valamit. Momentán nem figyeltem. Amúgy is a szőnyegéhez beszélt. A forgás meg az imbolygás fokozatosan abbamaradt. Az ereszkedésünk lelassult. A szőnyeg kicsit leszegte az orrát, és siklani kezdett. Orzó végül lemanőverezett minket a lombkoronaszint alá, egy nyiladékba egy folyó fölött. Tíz-tizenkét lábbal a víz fölött suhantunk; a Lélekorzó nevetett, ahogy a madarak ijedt rajokban rebbentek szét előttünk.

Egy tisztáson szállított le minket a folyóparton.

– Másszatok le és nyújtózzátok ki! – mondta nekünk. Miután megtornáztattuk zsibbadt tagjainkat, folytatta. – A Sánta négy mérföldre van tőlünk északra. Elérte a találkozóhelyet. Innen nélkülem mentek tovább. Engem megérez, ha közelebb megyek. Adjátok ide a jelvényeiteket! Azokat is észrevenné.

Holló bólintott, átnyújtotta a jelvényét, felajzotta az íját, vesszőt fektetett a húrra, célra tartott, aztán leeresztette a fegyvert. Utánoztam. Megnyugtatta az idegeimet.

Úgy örültem az anyaföldnek a talpam alatt, hogy kedvem lett volna megcsókolni.

– A göcsört a nagy tölgyön – mutatott Holló a folyó túloldalára. Lőtt. A nyila pár hüvelykkel a csont mellett állt a tölgyfába. Mély, reszketeg lélegzetet vettem, és követtem a példáját. Az én nyilvesszőm fél ujjal közelebb talált. – Most kellett volna fogadnod! – biccentett. Aztán Orzóhoz fordult. – Készen állunk.

- Nem ártana tudni, hová megyünk – tettem hozzá.
- A folyóparton előre. Rengeteg a vadcsapás. El fogtok boldogulni. Egyébként sem kell sietni. Sőhaj csak órák múlva érkezik.
- A folyó nyugati irányú – jegyeztem meg.
- Visszakanyarodik. Kövessétek három mérföldet, aztán forduljatok északra, és vágjatok át egyenesen az erdőn! – Orzó leguggolt, félresöpörte a földről a száraz leveleket, egy gallyal vázlatos térképet karcolt a porba. – Ha ezt a kanyart eléritek, túlmentetek.
- Hirtelen mozdulatlaná dermedt. Két hosszú percig figyelt valamire, amit csak ő hallhatott. Aztán folytatta.
- Az Úrnő azt mondja, egy tisztást keressetek, amit hatalmas örökzöldek vesznek körül. Egy régi nép szent helye volt, akik még a Domínium előtt kihaltak. A Sánta a közepén vár.
- Elég jó – vont vállat Holló.
- Te itt leszel? – kérdeztem.
- Ne félj, Vészmadár.
- Újra mélyet kortyoltam a levegőből.
- Nyomás, Holló!
- Egy pillanat, Vészmadár! – mondta a Lélekorzó. Előhúzott valamit a batyujából. Egy nyílvevő volt az. – Ezt használd!
- Bizonytalan pillantást vettem rá, aztán a tegzembe löktem.

Holló ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen. Nem vitakoztam vele. Városi fiú voltam, mielőtt beléptem a

Seregbe. Erdőkben nem igazán éreztem otthon magam. Különösen az ilyen feneette nagyokban nem. Túl csendesek. Túl kihaltak. Túl könnyű eltévedni bennük. Az első két mérföldön inkább azon aggódtam, hogy fogunk visszatalálni, mint a ránk váró feladat miatt. Piszok sok időt töltöttem azzal, hogy megjegyezzem a szembetűnőbb tereptárgyakat.

Holló egy óráig meg se szólalt. Nem bántam; jómagam is a gondolkodással voltam elfoglalva.

Egyszerre csak fölemelte a karját. Megtorpantam.

– Azt hiszem, elég messze vagyunk már – mondta. – Lefordulunk.

– Aha.

– Pihenjünk egy kicsit! – Letelepedett egy jókora, kiálló gyökérre, hátát a fa törzsének vetette. – Nagyon meg vagy kukulva, Vészmadár.

– Töröm a fejem.

– Ja. – Elmosolyodott. – Min? Hogy milyen jutalmat tartogatnak nekünk?

– Többek között. – Előhúztam a nyílveesszőt, amit Orzótól kaptam. – Látod ezt?

– Tompahegyű? – Megtapintotta. – Szinte puha. Mi a háborodás?

– Pontosan. Nem akarják, hogy megöljem.

Az a kérdés fel sem merült, hogy ki kire fog löni. A Sánta kezdettől fogva Hollóé volt.

– Talán. De én nem fogom kinyíratni magam, csak hogy élve kapjam el a csajt.

– Én sem. Ez az, ami aggaszt. Meg csomó minden más,

például hogy igazából miért minket választott az Úrnő, és hogy miért akarja Sóhajt elevenen... Ó, a pokolba az egészszel! Gyomorfekélyt kapok tőle.

– Indulhatunk?

– Felőlem.

Letértünk a folyópartról. A sűrűben nehezebben haladtunk, de hamarosan megmászunk egy alacsony dombhátat, és elértük az örökzöldeket. Alig volt aljnövényzet alattuk. Nagyon kevés napfény szűrődött át a tűlevelű lombokon. Holló megállt vizelni.

– Később nemigen lesz rá lehetőség – magyarázta.

Igaza volt. Elég szar ügy, ha az emberre akkor jön rá a hugyozhatnék, amikor a bozótban lapul, hogy orvul legyilkoljon egy mogorva kedvű Fogadottat.

Reszketés rázott. Holló a vállamra tette a kezét.

– Minden rendben lesz – ígérte. De maga se hitt benne. Az ő keze is reszketett.

A zekém alá nyúltam, és megérintettem Manó amulettjét. Segített.

Holló föl vonta fél szemöldökét. Bólintottam. Tovább ballagtunk. Egy darabka nyersbőrt rágcsáltam, hogy levezessem az idegességemet. Egyikünknek se volt kedve társalogni.

Romok magasodtak a fatörzsök között. Holló szemügyre vette a kövekbe vésett hieroglifákat. Vállat vont. Semmit sem mondtak neki.

Aztán elértük a nagy fákat; öregapái lehettek volna az eddigieknek. Több száz láb magasra tornyosultak, a törzsüket két megtermett férfi sem bírta volna átölelni. A

nap itt-ott fénykardokat döfött le a lombok közé. A levegőben átható gyantaszag terjengett. Nyomasztó volt a csend. Kínos óvatossággal mozogtunk, ügyeltünk rá, hogy a lépteink nesze ne árulhasson el minket.

Az idegességem tetőfokára hágott, majd kezdett fölengedni. Túl késő volt már a futáshoz; túl késő, hogy meggondoljam magam. Az agyam minden érzelmét kirekesztett. Ez általában csak akkor szokott megtörténni velem, ha kénytelen vagyok a harcmezőn ellátni a sebesülteket, miközben a népek tovább öldösik egymást körülöttem.

Holló megálljt intett. Bólintottam. Én is hallottam. Egy ló horkantott. Holló kézjelekkel mutatta, hogy maradjak. Kétrét görnyedve bal felé húzódott, és ötven lábnyira tőlem eltűnt egy fa mögött.

Egy perc múlva felbukkant, és intett. Csatlakoztam hozzá. Elvezetett egy rejtekhelyre, ahonnan remek kilátás nyílt a tisztásra. A Sánta odakint várt a lóval mellette.

A tisztás kávé hetven láb hosszú lehetett, és ötven széles. A közepén málladozó kőhalom emelkedett. A Sánta egy ferdén fekvő sziklán ült, hátát egy másiknak vetve. Úgy tűnt, mintha aludna. A tisztás egyik sarkát egy elzuhant faóriás foglalta el. Nemrég dőlhetett ki; még nem látszott túl viharvertnek.

Holló a kézfejemre koppintott, és előrebökött. Tovább akart menni.

Nem sok kedvem volt mocorogni a Sánta orra előtt. Minden egyes lépés növelte az esélyt, hogy a Fogadott fölfigyel ránk. De Hollónak igaza volt. A nap velünk szemben fog

megindulni lefelé. Minél tovább sunnyogunk itt, annál rosszabb szögben esik be a fény. A végén egyenest a szemünkbe tűz.

Úgy mozdultunk odébb, mintha tojásokon táncolnánk. Hát hogyne. A legkisebb hiba az életünkbe kerülhet. Mikor Holló visszaneézett, verítéket láttam csillogni a halántékán.

Megállt, mosolyogva előrebökött. Odaosontam hozzá. Megismételte a mozdulatot.

Egy másik kidőlt fatörzs hevert előttünk. Lehetett vagy négy láb vastag. A mi szempontunkból tökéletesnek tűnt. Elég nagy volt, hogy megbújjunk a takarásában, és elég alacsony, hogy nyilazzunk fölötte. Kerestünk egy helyet, ahonnan akadálytalan kilátás nyílt a tisztás közepére.

A fényviszonyok is megfeleltek. Néhány napdárda dőfte át a lombkoronát, a tisztás nagy részét bevilágítva. A levegőben valami fátylas derengés úszott, talán felhőkben lebegő virágpór, mely élesen kirajzolta a sugarakat. Percekig tanulmányoztam a tisztást, minden apróságot az emlékezetembe vésve. Aztán lebuktam a fatörzs mögé, és megpróbáltam sziklának tettetni magam. Az őrséget Holló vette át.

Úgy éreztem, hetek teltek el, mire történt valami.

Holló megbökte a vállamat. Fölpillantottam. Gyalogló mozdulatokat tett két ujjával. A Sánta járkálni kezdett. Óvatosan fölálltam, hogy megnézzem magamnak.

A Sánta a rossz lábát húzva megkerülte párszor a kőrakást, aztán visszaült. Fogott egy gallyat, apróra tördelte, a darabjait széthajigálta maga körül. Mikor

végzett, nagy csomó túlevelet markolt fel a földről, és azokat pöckölte szét. Egy unatkozó pali egy világvégi tisztáson.

Azon töprengtem, miért lóháton jött. Megvoltak rá a módszerei, hogy szükség esetén bárhová gyorsan eljusson. Nyilván azért ült nyeregbe, mert nem kellett messzire mennie. Csak az emberei nehogy felbukkanjanak.

Megint föltápászkodott, és sétálgatni kezdett. Kavicsokat szedegetett, a kidőlt faóriást dobálta velük. Szerettem volna ott helyben kinyírni, és véget vetni ennek az idegtépő várakozásnak.

A Sánta lova felkapta a fejét. Nyugtalanul felnyihogott. Hollóval hasra vágódtunk, és igyekeztünk beásni magunkat az árnyékok meg a száraz avar közé a fatörzsünk alatt. Feszültség sistergett a tisztáson.

Egy pillanatra rá lópaták neszezését hallottam a túleveleken. Visszafojtottam a lélegzetem. A szemem sarkából foltszerű mozgást pillantottam meg; egy fehér ló közeledett a fák között. Sóhaj? Észre fog venni minket?

Igen és nem. Hála a valódi és a képzelt isteneknek, igen és nem. Alig ötven lábnyira haladt el tőlünk, de nem szúrta ki minket.

A Sánta kiáltott valamit. Sóhaj dallamos hangon felelt neki, mely egyáltalán nem illett a kemény, tagbaszakadt, terebélyes nőhöz, akit közeledni láttam. A hangja alapján tizenhét éves széplánynak tűnt; szemre legalább negyvenötnek nézett ki, és olyan viharvertnek, mint aki háromszor megkerülte a fél világot.

Holló finoman oldalba bökött.

Kábé olyan sebességgel egyenesedtem ki, mint a szirmait bontogató virág, egyre csak attól rettegve, hogy meghallják az inaim ropogását. Kikukkantottunk a fatörzs takarásából. Sóhaj leszállt a nyeregből, és két kézzel megragadta a Sánta üdvözlésre nyújtott karját.

A helyzet kedvezőbb nem is lehetett volna. Mi árnyékban voltunk, ők a napfény beeső pászmájában. Aranyóra porzotta körül őket. És a kézfogással akadályozták egymást.

Itt az idő. Mindketten tudtuk; egyszerre feszítettük ki az íjunkat. A tartalék vesszőket hozzámarkoltuk a kézívhez, hogy ha elvétenénk a célt, azonnal a húrra tudjuk kapni őket.

– Most! – mondta Holló.

Halál nyugis maradtam, míg a nyilam el nem röpött az idegről. Csak utána öntött el a hideg veríték.

Holló nyila a Sánta bal hóna alatt hatolt be. A Fogadott olyan hangot adott ki, mint amikor rálépnek egy patkányra. Ívben megfeszült, és elrúgta magát Sóhajtól.

Én a halántékán találtam el a nőt. Bőrsisakot viselt, de biztosra vettem, hogy a becsapódás ereje leteríti. Hátratántorodott, a másik irányban.

Holló kilőtte a második nyilát, az enyém kicsúszott az ujjaim közül. Eldobtam az íjam, és átugrottam a fatörzset. Holló harmadik nyílveszeje elsuhant mellettem.

Sóhaj a földön térdelt, mikor odaértem hozzá. Fejberúgtam, szembepördültem a Fogadottal. Hollónak mindhárom lövése elevenbe talált, de még Orzó bűbajos

nyila sem volt elég hozzá, hogy pontot tegyen a Sánta történetére. Valami varázslatot próbált kigurgulázni a torkában habzó véren keresztül. Őt is pofán rúgtam.

Aztán megjött Holló. Visszafordultam Sóhaj felé.

A csaj olyan kemény volt, mint a híre. Amit kapott, attól egy ökör is kifeküdt volna, de ő szédülten próbált talpra állni; a keze a kardja után tapogatózott, az ajka bűbájos ígéket formált. Bemostam neki még egyet, és elszedtem tőle a fegyvert.

– Nem hoztam kötelet – ziháltam. – Te, Holló?

– Én se. – Csak állt mellettem rezzenetlenül, és a Sántát bámulta. A Fogadott ütött-kopott bőrmaszkjá félreacsúszott. Megpróbálta helyrecibálni, hogy lássa, kik vagyunk.

– Hogy a francba kötözsem meg?

– Előbb a száját fogd be, különben cseszhetjük. – Holló segített a Sántának megigazítani a maszkot, azzal a hihetetlenül kegyetlen mosolyával, amit csak akkor szokott elővenni, ha régóta cserkészett zsákmánnyal játszadozik.

Kést húztam, és széthasogattam Sóhaj ruháját. Rúgkapált. Folyton le kellett ütnöm. Végül teletömtem a száját rongyokkal, és bekötöttem egy hosszú csikkal, nehogy kiköpje őket. Aztán odavonszoltam a kőrakáshoz, nekítámasztottam, és megfordultam, hogy lássam, mit művel Holló.

Letépte a Sántáról a maszkot, lecsupaszítva az arca roncsait.

– Mi az istent csinálsz? – kérdeztem. Ő is nekilátott megkötözni a Sántát. Nem értettem, miért bajlódik velem.

– Gondolkoztam. Nincs nekem elég képzelőerőm, hogy

megfizessek ennek a rohadéknak. – Leguggolt, és megveregette foglya arcát. A Sánta tekintetéből sütött a gyűlölet. – Ismersz, Vészmadár. Nyavalyás puhány vagyok. Egyszerűen kinyírnám, és kész. De ő ennél rosszabbat érdemel. Orzónak több a tapasztalata az ilyesmiben. – És gonoszul kuncogott.

A Sánta nekifeszült a kötelékeinek. Sebei ellenére erősnek, sőt szilajnak tűnt. A három nyíl a testében mintha egyáltalán nem zavarta volna.

Holló megint megveregette az arcát.

– Hé, hé, öreg haver... Elfogadsz tőlem egy jó szót, csak így, cimborák között? Egy jó szót... Ugye te is ezt mondtad nekem, egy órával azelőtt, hogy Hajnalcsillag meg a barátai félholtra vagdaltak abban a házban, ahová te küldtél? Egy jó szót; egy figyelmeztetést... Úgy ám, cimborá. Ügyelj a Lélekorzóra! Ismeri az igazi neved. Amilyen rohadt a híre, ki tudja, miféle ocsmányságokra képes...

– Ne éld bele magad ennyire, Holló! – mondtam. – Figyeled a szarházit? Csinál valamit az ujjával. – Fura ütemre mozgatta őket.

– Igen! – kiáltotta Holló nevetve. Felragadta a földről a kardot, amit Sóhajtól szedtem el, és sorra egymás után levagdosta vele a Sánta ujjait.

Holló folyton piszkál, hogy az Évkönyvekben púderezem a valóságot. Egy szép napon talán elolvassa ezt, és elszégyelli magát. De akkor, az erdőben igazán nem volt jófiú.

Nekem is hasonló gondjaim támadtak Sóhajjal. Én más megoldást választottam. Levágtam a haját, és az ujjai köré

bogoztam.

Holló addig cseszegette a Sántát, míg elegendem nem lett belőle.

– Holló, te beteg lelkű kurafi! Nem hagynád abba végre? Vigyáznunk kell rájuk, vagy mi a kórság! – Nem kaptunk pontos utasításokat, hogy mihez kezdjünk Sójhaj elfogása után, de úgy okoskodtam, hogy az Úrnő szólni fog Orzónak, ő pedig amint teheti, beállít. Addig nyilván mi felelünk a helyzetért.

A Lélekorzó varázsszőnyege félórával azután suhant le hozzánk az égből, hogy elhessegettem Hollót a Sántától. Pár lányira szállt le a foglyainktól. Orzó leugrott róla, kinyújtózkodott, és egy pillantást vetett Sójhajra.

– Csúful festesz, Sójhaj! – jegyezte meg a tárgyilagos női hangján. – De hát sose voltál egy szépség... Igen. Vészmadár barátom megtalálta az elásott iratokat.

Sójhaj hideg, kemény tekintete az enyémet kereste. Gyilkos fagy sugárzott belőle. Nem volt nagy kedvem viszonzni, inkább odébb léptem. Nem javítottam ki a Lélekorzót.

Orzó a Sántához fordult, és sajnálkozva csóválta a fejét.

– Nem. Nem személyes. Kített a becsületed. A parancs *tőle* jött.

A Sánta egész testében megfeszült.

– Miért nem ölted meg? – kérdezte a Lélekorzó Hollótól.

Holló a nagyobbik kidőlt fatörzsön ült, ijával az ölében, és a földet bámulta. Nem szólt. Én válaszoltam helyette.

– Úgy vélte, neked biztos lesz jobb ötleted.

Orzó felnevetett.

– Gondolkoztam rajta idefelé jövet. Nem találtam semmi kielégítőt Holló megoldását választottam. Szóltam Váltónak. Már úton van. – Csizmaorrával megbökte a Sántát. – Bajban vagy, ugye? – Rám nézett. – Pedig azt hinnéd, aki ennyi sok esztendőért, arra csak ragadt némi bölcsesség közben. – Hollóhoz fordult. – Holló, ő volt az Úrnő ajándéka számodra.

– Értékelem a kegyet – mordult föl Holló.

Ezt már kiokoskodtam. Csakhogy nekem is ígértek mindenfélét; és eddig még nem tapasztaltam, hogy bármelyik vágyálmom valóra vált volna.

A Lélekorzó megint olvasott a gondolataimban.

– Azt hiszem, a te jutalmad megváltozott; majd később kapod meg. Helyezd magad kényelembe, Vészmadár! Egy darabig itt maradunk.

Engedelmeskedtem, és leültem Holló mellé. Nem beszélgettünk. Nekem semmi mondanivalóm nem volt, ő pedig teljesen magába gubózott. Ahogy gondoltam: éltető erőnek a pusztá gyűlölet kevés.

A Lélekorzó ellenőrizte a foglyok kötelékeit, bevonszolta a szőnyegvázát az árnyékok közé, aztán letelepedett a kőhalomra.

Az Alakváltó húsz perc múlva érkezett, ugyanolyan otrombán, mocskosan és bűdösen, mint mindig. Végigmérte a Sántát, sutyorgott egy sort Orzóval, odament a fogolyhoz, fojtottan morogva beszélt hozzá fél percig, aztán visszaszállt a repülő szőnyegére, és elvitorlázott.

– Ő is továbbadja a labdát – magyarázta Orzó. – Senki sem vállalja a végső felelősséget.

– Ki a fenének adja tovább? – csodálkoztam. A Sántának nem volt több nehézsúlyú ellensége.

Orzó vállat vont, és visszatért a kőrakáshoz. Magába mélyedt, szinte összezsugorodott, tucatnyi hangon suttogva-búgva a fátyla alatt. Kábé annyira tűnt boldognak, hogy itt lehet, mint én.

Az idő tovább cammogott ólomlábain. A fénydárdák egyre laposabb szögben döfködtek a földet Szép lassan ki is hunytak, egyik a másik után. Szöget ütött a fejembe, hátha mégis Hollónak van igaza. Sötétedés után könnyű préda lennénk. A Fogadottaknak nincs szükségük a napra, hogy lássanak.

Hollóra néztem. Mi a franc történik most a fejében? Az arca elutasító volt, üres és kifejezéstelen. Akkor szokott ilyen képet vágni, ha zsugázunk.

Fölálltam és járkálni kezdtem, a Sánta példáját követve. Nem nagy szórakozás, de telik vele az idő. Kinéztem egy ágcsonkot a fatörzsön, amit fedezéknek használtunk Hollóval, és megcéloztam egy fenyőtobozzal. A csonk fűgén lebukott előle.

Rohanást vettem magam Sóhaj véres kardja után; csak közben döböntem rá, mit is láttam.

– Mi a baj? – kérdezte a Lélekorzó, mikor hirtelen lefékeztem. Rögtönöztem.

– Azt hiszem, meghúzódott egy izmom. Ki akartam lazítani pár gyors nekifutással, de valami történt a lábammal. – Fájdalmas képpel masszíroztam a jobb vádlimat. Úgy tűnt, Orzó bevette. Lopva a fatörzsre pillantottam; nem láttam semmit.

De tudtam, hogy Néma ott van. Hogy ott lenne, ha szükségünk volna rá.

Néma. Hogy a keserves francba került ide? Ugyanúgy, mint mi? Talán van néhány trükkje, amiről senki sem tud?

A színelőadást folytatva visszasántikáltam Hollóhoz, és lehuppantam mellé a fatörzsre. Megpróbáltam jelekkel a tudtára adni, hogy számíthatunk segítségre, ha a szarosdézsa a nyakunkba dőlne, de nem vette a lapot. Túl mélyen elmerült magában.

Sötét volt. A sápadt fényű holdsarló ezüstösen csillogó, törékeny pókfonalakat eregetett a tisztásra a lombok között. Orzó a kőhalmon maradt. Mi Hollóval a fatörzsön. Sajgott a seggem. Az idegeim romokban heverték. Fáztam, korgott a gyomrom, és piszkosul be voltam gyulladva. Torkig voltam az egészszel, de hiányzott a kurázsím, hogy ezt be is jelentsem.

Holló hirtelen levedlette a szobormázát. Egy pillantással fölmérte a helyzetünket, aztán megkérdezte:

– Mi az anyánk kínját csinálunk mi itt?

A Lélekorzó fölrezzent.

– Várunk.

– Mire? – firtattam. Tudok én bátor lenni, ha Holló támogat. A Lélekorzó lassan felénk fordította a tekintetét. Fölmeredt a karomon a szőr. Valami dermesztő, természetidegen változást éreztem a hátam mögött, a fák sűrűjében; és egy másikat, egy nagyon is természeteset mellettem, ahogy Holló ugrásra készen megfeszítette az izmait. – Mire? – ismételttem meg rekedten.

– Rám, orvos. – A válasz hátulról jött, olyan közelről, hogy felborzolta a pihéket a nyakszirtemen.

A fele távot átugrottam a kőhalomig, és meg sem álltam, míg a kezemben nem éreztem Sóhaj kardját. Orzó felnevetett. Szemet szúrt vajon neki a lábam varázslatos gyógyulása? A kisebbik fatörzsre pillantottam. Semmi.

A másik kidőlt fát, ahonnan elugrattam, vakító fény ragyogta be. Hollót nem láttam. Eltűnt. Keményen megmarkoltam Sóhaj kardját, és eltökéltem magam, hogy a Lélekorzó nem szerzi meg olcsón a bőrömet.

A ragyogás átlebegett a korhadó fatörzs fölött, és megállapodott Orzó előtt. Olyan vakító fényt árasztott, hogy alig lehetett ránézni. Az egész tisztást bevilágította.

A Lélekorzó féltérdre ereszkedett. És ekkor megértettem.

Az Úrnő! Ez a tüzes dicsfény maga az Úrnő! Az Úrnőre vártunk! Addig bámultam, míg belesajdult a szemem. És féltérdre hullottam én is. Megfordítottam Sóhaj kardját, és markolattal előre feléje nyújtottam, mint a királyának tisztelgő lovag. Az Úrnő!

Ez hát a jutalmam? Hogy élő-elevenen találkozhatok Vele? Az a meghatározhatatlan valami, amely delejes ígézzel nyúlt utánam a Búbájtornyból, most hirtelen virágba bomlott bennem, egész valómat elöntötte, s egy örült pillanatig eszeveszetten szerelmes voltam. De nem láttam őt. Tudni akartam, milyen.

Az Úrnő szemlátomást szintén rendelkezett azzal a képességgel, amit a Lélekorzónál olyannyira idegborzolósnak találtam.

– Most még nem, Vészmadár – mondta. – De azt hiszem,

hamarosan igen. – Megérintette a kezem. Az ujjai úgy perzseltek, mint az első kedvesem első ölelése. Ki feledhetné annak a sodró, zibbasztó, őrjítő percnak az emlékét?

– A jutalmadat később kapod meg. Most abban a kiváltságban részesülsz, hogy tanúja lehetsz egy szertartásnak, amelyhez mérhetőt ötszáz esztendeje nem látott a világ. – Eltávolodott. – Kényelmetlen lehet így térdepelni. Állj fel!

Kiegyenesedtem, elhátráltam. A Lélekorzó továbbra is hódoló pózban maradt, tekintetét a fényre függesztve. A ragyogás intenzitása alábbhagyott. Most már nem lábasztotta könnybe a szemem. Ahogy lebegve megkerülte a kőrakást, és megindult a foglyaink felé, egyre halványodott; végül már ki tudtam venni egy sugárzó nőalakot a mélyén.

Az Úrnő hosszan nézett le a Sántára. A Sánta viszonzta a tekintetét. Az arca üres volt. Túljutott már minden reményen és kétségbeesésen.

– Sokáig szolgáltál hűségesen – mondta az Úrnő. – És az ámulásod többet használt, mint ártott. Nem idegen tőlem az irgalom. – A fény féloldalt fellobbant. Egy árnyék bomlott ki belőle. Holló állt ott, ijjal a kezében, a húrra vesszőt fektetve. – A tiéd, Holló.

A Sántára néztem. Felindulást láttam a roncsarcon, és valami furcsa, mohó reményt. Nem hitte persze, hogy életben maradhat; de azt talán igen, hogy gyors halála lesz, egyszerűen és fájdalmak nélkül.

– Nem – mondta Holló. Semmi több. Csak egy kurta

elutasítás.

Az Úrnő megcsóválta a fejét.

– Nincs szerencséd, Sánta. – Hátrahajolt, és vijjogva felrikoltott az égre.

A Sánta vadul vergődni kezdett. A pecek kirepült a szájából. A bokáján elszakadt a kötél. Talpra kінlódta magát, futni próbált, igyekezett kihörögni a torkán valami védővarázslatot. Alig tett meg húsz lépést, amikor ezernyi tüzes kígyó lángolt elő az éjszakából, és mindenfelől megrohanták.

Tetőtől talpig elborították. Befurakodtak a száján és az orrán, a szemén és a fülén. Befelé a könnyebbik utat választották; aztán kirágták magukat a hátán, a mellén, a hasán keresztül. És a Sánta üvöltött. És üvöltött. És üvöltött. Ugyanaz a félelmetes életerő, amely dacolt a Holló nyilain lovagló halállal, most megőrizte őt a büntetés kínszenvedése számára.

Felöklendeztem a szétrágcsált bőrdarabkát, aznapi egyetlen étkezem.

A Sánta nagyon sokáig üvöltött, de nem halt meg akkor sem, mikor abba hagyta. Az Úrnő végül megunt a dolgot, és elküldte a kígyókat. Selymes fátyolgubót szőtt a Sánta köré, és elkiáltott egy újabb büvigét. Óriási, foszforeszkáló szitakötő csapott le az éjszakai égből, felragadta az árulót, és elzűmmögött vele a Bűbájtorny felé.

– Évekig elszórakoztat majd – mondta az Úrnő. A Lélekorzóra nézett, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy levonta-e a tanulságot.

Orzó meg se moccan egész idő alatt. Most sem tette.

– Vészmadár – szólt az Úrnő –, amit most látni fogsz, az csak kevesek emlékezetében él. Még bajnokaim többsége is elfeledte.

Mi a fenéről beszél?

Lenézett maga elé. Sóhaj reszketve próbált félrehúzódni tőle.

– Nem, nem, szó sincs róla! – mondta az Úrnő. – Igazán nagyszerű ellenség voltál. Meg foglak jutalmazni érte. – Különös, hátborzongató kacaj. – Megürült egy hely a Fogadottak között.

Vagy úgy. A tompahegyű nyílvesző, az érthetetlen indítékok, a furcsa események sorozata – minden a helyére került, a kép végre összeállt. Az Úrnő úgy döntött, hogy Sóhajjal fogja pótolni a Sántát.

Mikor? Mikor hozta meg ezt a döntést? A Sánta már egy éve nyakig ült a szarban, egyik megaláztatást a másik után szenvedte el. Elképzelhető volna, hogy ez mind az Úrnő műve volt? Szerintem igen. Egy célzás itt, egy utalás ott, egy rosszhiszemű pletyka, egy kósza emlékfoszlány... Orzó is kivette belőle a részét, amikor kihasználta bennünket. Talán kezdettől fogva benne volt, mióta zsoldjába fogadta a Sereget. És alighanem Hollót sem a puszta véletlen vetette az utunkba. Az Úrnő... a kénköves pokolba, micsoda kegyetlen, álnok, hazug, számító szuka!

De hát ezt mindenki tudja róla. Erről szól az egész élete. Elárulta a saját férjét, elbitorolta a birodalmát. Meggyilkolta az ikernővérét, ha a Lélekorzónak hinni lehet. Akkor meg mire föl ez a csalódás, Vészmadár? Min rökönödtél meg ennyire?

Orzóra pillantottam. Továbbra sem mozdult, ám a tartása finoman, alig észrevehetően megváltozott. Egészen kába volt a döbbenettől.

– Igen – mondta neki az Úrnő. – Azt hitted, csak a Dominátor képes befogadni – Halk kacaj. – Tévedtél. Oszd meg ezt a hírt mindenkivel, aki esetleg még azzal a gondolattal játszadozik, hogy föl kellene támasztani a férjemet!

Orzó válla megrezzent. Nem értettem, mit jelent ez a mozdulat, az Úrnő azonban elégedettnek látszott. Ismét Sóhaj felé fordult.

A lázadó tábornok hideglelősebb iszonyattal meredt rá, mint a Sánta. Nemsokára olyan fürtelem válik belőle, amely mindennél gyűlöletesebb számára – és semmit, de semmit nem tehet ellene.

– Sóhaj... – Selymes, lágy kacaj. – A Sóhajtó... Az Úrnő letérdelt mellé, és suttogni kezdett neki.

Mindent láttam, és mégsem tudom, mi történt. Mint ahogy nem emlékszem az Úrnőre sem, éppoly kevésbé, mint Manó, pedig vele töltöttem az egész éjszakát. Vagy talán több éjszakát is. Az idő szétfolyt és képlékennyé vált. Pár napom kiesett valahol. De láttam őt; és végignéztem azt a szertartást is, amely legveszedelmesebb ellenségünket a mi pártunkra térítette.

Egyetlen dologra emlékszem kristálytisztán. Egy hatalmas, sárga szemre. Ugyanarra, amelyik kiborította Manót. Ott volt, és belém tekintett; ahogyan Hollóba és Sóhajba is.

Engem nem tört úgy össze, mint Manót. Talán kevésbé vagyok érzékeny. Vagy egyszerűen csak butább. De azért

szörnyű volt. Ahogy már mondtam, pár napom mindenestül odalett.

A szem nem tévedhetetlen. A friss benyomások fölött hajlamos elsiklani. Az Úrnő nem vette észre, hogy Néma ott lapul a közelben.

A többiből csak emlékfoszlányokat őrzök, főleg Sóhaj sikolyait. Volt egy pillanat, amikor az egész tisztás táncoló ördögökkel telt meg; gonosz láng égett bennük, a fénye átizzott a bőrükön. Küzdöttek egymással a kiváltságért, hogy melyikük kapja meg Sóhajt. Emlékszem, Sóhajnak bele kellett néznie a szembe. Mintha az is rémlene, hogy meghalt és új életre kelt, többször egymás után, míg megbékélt és barátságot kötött a halállal. Máskor meg iszonyatos kínzásokat állt ki. És a végén újra ott volt a szem.

Ezek a töredékek olyasmit sugallnak, hogy Sóhajt összetörték, megölték, feltámasztották és újra összerakták, de már engedelmes rabszolgaként. Emlékszem az Úrnőnek tett hűségesküjére. A hangja sírósan elcsuklott, ahogy gyáván megalázkodva könyörgött a kegyeiért.

Aztán a szertartás véget ért, de én csak jóval később tértem magamhoz, kábán, legyöngülve és nyomorultul. Rettenetesen féltem, forgott velem a világ. Beletelt egy időbe, mire úgy-ahogy helyrerázódtam. Az érzékek összezavarása része az Úrnő védőhálójának. Amire nem emlékszem, azt nem lehet felhasználni ellene.

Fenébe az ilyen jutalommal.

Ő persze eltűnt. Sóhaj úgyszintén. A Lélekorzó viszont még ott volt: fel-alá csörtetett a tisztáson, akár a ketrecbe zárt

vadállat, fátyla alatt zaklatott hangok kórusa zsinatolt. Mikor megpróbáltam felülni, azonnal elhallgatott. Előreszegte a fejét, és gyanakodva méregetett.

Nyögdecselve igyekeztem feltápászkodni, de visszaestem. Odamásztam a kőrakáshoz, és egy viharvert sziklának támaszkodva ülő helyzetbe küzdöttem magam. Orzó hozott nekem egy kulacs vizet. Esetlenül belekortyoltam.

– Ha összeszedted magad, ehetsz – mondta.

Megjegyzése tudatosította bennem, hogy farkaséhes vagyok. A francos mindenit, mennyi idő telt el?

– Mi történt?

– Mire emlékszel?

– Nem sokra. Befogadta Sóhajt?

– Nem Sóhaj; a Sóhajtó. Ő lép a Sánta helyére. Az Úrnő a keleti frontra vitte. Ott a Sóhajtó dolgozta ki a lázadók haditerveit. Az átpártolása mindent fel fog borítani.

Megpróbáltam kirázni a fejből a pókhálókat.

– Azt hittem, északra helyezik át a fő hadszínteret.

– Jól hitted. Amint talpra álltok a barátoddal, azonnal indulunk vissza Hercegfőbe. – Selymes, érzéki asszonyhangra váltott. – Nem ismertem Sóhajt olyan jól, mint hittem. Mikor megtudta, mi történt a főhadiszállásán, rögtön értesítette a társait. A Kör most az egyszer azonnal lépett. Felfüggesztették a szokásos torzsalkodásaikat. Vért szagolnak. Leírták a veszteségeiket, és hagyták, hogy szétaprózzuk az erőinket; közben ők összpontosítottak. Átkozottul jól titkolták. Szikla serege most Hercegfő felé tart, mi pedig szét vagyunk szóródva az egész erdőben. Sóhaj a saját csapdánkat fordította ellenünk.

Nem akartam hallani, amit mondott. A rossz hírekből elég volt a tavalyi adag. Mikor bírunk végre egy olyan tervet kifundálni, amelyik nem temet minket a romjai alá?

– Tudatosan feláldozta magát?

– Nem. Az orrunknál fogva akart körbe-körbe vezetni minket az erdőben, hogy időt nyerjen a Körnek. Nem is sejtette, hogy az Úrnő tud a Sántáról. Az hittem, ismerem őt, de tévedtem. Hosszú távon persze mi nyertünk többet, de nehéz idők várnak ránk, amíg a Sóhajtó rendet tesz keleten.

Megpróbáltam fölállni, hiába.

– Nyugalom! – tanácsolta. – Az első találkozás a szemmel mindig megrázó élmény. Gondolod, hogy most már tudsz enni?

– Hozd az egyik lovat...

– Ne ess túlzásokba!

– Mennyire vészes? – Magam sem voltam tisztában vele, mire kérdezek rá. Orzó a hadi helyzetre értette.

– Sziklának olyan erős serege van, amilyennel még sohasem volt dolgunk idefönt. És nincs egyedül; sok kisebb alakulat támogatja az előretörését. Ha az Éjvadász nem éri el idejében Hercegfőt, nemcsak a várost veszítjük el, hanem az országot is. Ami megadhatja nekik a lendületet, hogy egész északról kiszorítsanak minket. Szezámos, Nárcisz, Borosvár meg a többi szétszórt helyőrség nincs felkészülve egy nagyobb hadjáratra. Észak egészen mostanáig mellékhadszintér volt.

– De hát... Azok után, amin keresztülmentünk? Azt akard mondani, hogy nagyobb szarban vagyunk, mint Véző

Rózsa elvesztésekor? A kurva mindenit! Ez szemétség! – Belefáradtam már az állandó visszavonulásba.

– Ne aggódj, Vészmadár! Ha Hercegfő elesik, megállítjuk őket a Könnyek Lépcsőjén. Ott ki tudunk tartani, míg a Sóhajtó kitombolja magát. Előbb-utóbb kénytelenek lesznek foglalkozni vele. Ha a keleti front összeomlik, a lázadásnak vége. Keleten gyökerezik az erejük. – Nagyon úgy hangzott, mint aki önmagát akarja meggyőzni. Ő egyszer már végigcsinálta ezt az egész rohangászatot, a Domínium utolsó napjaiban.

A tenyerembe temettem az arcomat.

– És én már azt hittem, megfingattuk őket! – motyogtam. Mi a rossebnek hagytuk ott Berillt?

A Lélekorzó a csizmája orrával oldalba bökte Hollót. Holló nem mozdult.

– Gyerünk! – morgott Orzó. – Szükségük van rám Hercegfőben! Ha ez így megy tovább, kettesben fogjuk védeni a várost az Éjvadással.

– Miért nem hagysz egyszerűen itt minket, ha ekkora a balhé?

Erre nekilátott magyarázkodni, hosszan hímezett-hámozott, de mire befejezte volna, én már gyanítani kezdtem, hogy ez a Fogadott a maga módján becsületes, és felelősséget érez azokért, akik a védelme alá helyezik magukat. Nem mintha bevallaná. Azt soha. Nem illene a Fogadottakról kialakított képbe.

Mérlegeltem egy újabb légi utazás kilátásait. Nagyon alaposan mérlegeltem őket. Tény, hogy lusta disznó vagyok, de a gyomromnak akkor sem tetszett az ötlet. Most

nem. Amilyen ramatyul éreztem magam.

– Lepotyognék az első kanyarban. Semmi értelme, hogy itt ücsörögj. Napokba telik, mire talpra állunk. Van lábunk, a pokolba is, tudunk gyalogolni. – Lelki szemem előtt fölmerült az éjszakai erdő képe. A gyomrom úgy döntött, hogy a gyaloglással sem rokonszenvezik.

– Add vissza a jelvényeinket! Akkor később megkereshetsz minket. Ha lesz időd, majd értünk jössz.

Morgolódtam. Vitatkoztunk. Ismételten hivatkoztam rá, hogy nagyon vacakul vagyok, és hogy Holló még nálam is vacakabbul lesz, ha fölébred.

Nagyon ette a fene, hogy lelépjen. Hagyta magát meggyőzni. Lerámolt a szőnyegéről – járt vele valahol, míg szundikáltam –, és fölpattant rá.

– Pár nap múlva jelentkezem.

A szőnyeg jóval sebesebben szökött a magasba, mint amikor mi is rajta ültünk Hollóval. Pillanatok alatt eltűnt. Odavánszorogtam a földre borogatott cuccokhoz.

– Szemét fattyú! – kuncogtam. Csak színleg kérette magát Találtam kaját; a fegyvereinket, amiket Hercegfőben hagytunk; meg mindenféle apróságot, aminek jó hasznát veheti az ember, ha nem akarja feldobni a bakancsát a vadonban. Nem rossz főnök, Fogadott létére. – Hé! Néma! Hol a fészkes fenében sunnyogsz?

Néma kisuhant a tisztásra. Előbb rám nézett, aztán Hollóra, majd a készletekre, végül nem mondott semmit. Persze, hogy nem. Néma volt.

Kicsit megviseltnek látszott.

– Keveset aludtál? – kérdeztem. Bólintott. – Láttad, mi történt? – Újabb bólintás. – Remélem, többre emlékszel nálam. – Fejrázás. A rohadt életbe. Na, ez se lesz letisztázva az Évkönyvekben.

Fura módja a társalgásnak, amikor csak az egyik fél beszél, a másik bólogatva és mutogatva felelget. Hihetetlenül megnehezíti az érdemi információk cseréjét. Jobban el kéne mélyednem abban a gesztusnyelvben, amire Kedves tanította meg Hollót. A kicsikének Néma a második legjobb barátja. Érdekes volna kihallgatni az egyik beszélgetésüket.

– Nézzük meg, mit tehetünk Hollóért! – javasoltam.

Holló a halálosan kimerültek álmát aludta. Úgy becsültem, még egy-két óráig nem fog felocsúdni. Ezt az időt Néma kifaggatására fordítottam.

A Kapitány küldte. Lovon jött. Ami azt illeti, már javában úton volt, amikor a Lélekorzó magához hívatott minket. Éjjel-nappal keményen lovagolt. Nem sokkal azelőtt ért a tisztságra, hogy észrevettem.

Megkérdeztem, honnan tudta, hová kell jönnie. Feltételeztem, a Kapitány elég információt szedett ki Orzóból, hogy útnak indítsa – ez illett a stílusához. Néma bevallotta, hogy csak nagy vonalakban voltak elképzelései az úticélról, míg a közelünkbe nem ért. Onnantól az amulett után tájékozódott, amit Manótól kaptam ajándékba.

Ravaszdi kis Manó. Eszébe sem jutott elárulni a játékszere titkát. Amúgy bölcsen tette. A szem kiolvasta volna belőlem.

– Gondolod, tudtál volna segíteni, ha tényleg kitör a balhé?

– kérdeztem.

Néma elmosolyodott, vállat vont, a kőrakáshoz ballagott, és letelepedett rá. Berekesztette a kérdezz-felelek játékot. Az egész Seregből őt érdeкли legkevésbé, milyen kép marad meg róla az Évkönyvekben. Nem törődik vele, szeretik-e vagy utálják; nem törődik vele, honnan jön és hová megy. Néha határozottan úgy érzem, az is mindegy neki, él-e, hal-e; ilyenkor elcsodálkozom, miért van velünk egyáltalán. Valami titokzatos, láthatatlan szállal kötődik a Sereghez. Holló nagy nehezen magához tért. Lényegesen rosszabb bőrben volt nálam. Ápolgattuk, megetettük, igyekeztünk helyrepopozni. Végül – továbbra is elég viharvert állapotban – felhajtottuk Sóhaj meg a Sánta lovát, és elindultunk Hercegfő felé. Nem lelkesedtünk; tudtuk, hogy téli pihenő helyett újabb csatatérre tartunk, a halálraszántak földjére.

A városnak a közelébe sem jutottunk. Szikla lázadói kettős ostromgyűrűbe zárták, támadósáncokkal és kontravallációval vették körül. Magából Hercegfőből alig láttunk valamit, mert baljós, fekete fellegek borították. Fűrészélű villámok tépték-szaggatták őket szakadatlanul, a Tizennyolcak mágiájával birkózva. Szikla nem egyedül jött. A Kör a jelek szerint véres bosszút esküdött Sóhajért.

– Orzó meg az Éjvadász bekeményítettek – jegyezte meg Holló egy különösen durva varázspárbaj után. – Szerintem kerüljünk délnek, és várjunk. Ha feladják Hercegfőt, csatlakozhatunk hozzájuk, miközben a Viharvidék felé hátrálnak. – Az arca elgyötört grimaszba rándult. Nem tetszett neki a terv. Ismerte a Viharvidéket.

lyg hát kerülőt tettünk dél felé. Közben megszapordtunk; mások is rekedtek a falakon kívül, és jó néhányan hozzánk csapódtak. Tizenkettedik napja bujkálunk és várakozunk. Holló alakulatfélét szervezett a csellengő katonákból. Én írogatással ütöm agyon az időt, és gyakran gondolok a Sóhajtóra. Kíváncsi vagyok, sikerül-e neki keleten a javunkra fordítani a helyzetet. Ahogy elnézem, mi folyik Hercegfő körül, ő az utolsó reménységünk.

A kósza hírek szerint a lázadók mindenütt ugyanilyen nyomást gyakorolnak ránk. A védelmünk megerősítésére az Úrnő állítólag kénytelen volt áthelyezni keletről az Akasztott Embert és a Csontcsikorgatót. Egy pletyka tudni véli, hogy az Alakváltó elesett a Szezámos körüli harcokban.

Aggódok a Sereg miatt. A testvéreink még Szikla érkezése előtt bevonultak Hercegfőbe.

Egyetlen ember sem eshet el úgy, hogy meg ne örökítem a történetét. De hogyan teljesíthetem ezt a kötelességemet húsz mérföld távolságból? Hány fontos részlet marad ki majd a szóbeli beszámolókból, amiket jóval az esemény után fogok összegyűjteni? És hány testvérem pusztul el tanúk nélkül, teljes feledésre ítélve?

Ám az időm java részét azzal töltöm, hogy a Sántára meg az Úrnőre gondolok. Gyötrődve és tépelődve.

Azt hiszem, nem fogok több romantikus, andalító széphistóriát írni a megbízónkról. Túl közel kerültem hozzá. Már nem vagyok bele szerelmes.

Meghasonlott ember vagyok. Álmaidat szellemek kísértik. Kísért a Sánta üvöltése. Kísért az Úrnő kacaja. Kísért a

gyanú, hogy olyan ügyet szolgálunk, amelyet örökre el kellene törölni a föld színéről. Kísért a meggyőződés, hogy akik az Úrnő romlására törnek, cseppet sem különbek nála. Kísért a biztos tudat, hogy a gonosz végül mindig győzedelmeskedik.

A fenébe. Baj van. Északkeletről egy ronda, fekete felhő közeledik a hegyek fölött. Mindenki összevissza rohangál, fegyver után kapkodnak, a lovakat nyergelik. Holló már ordibál, hogy mozogjak, mert szétrúgja a seggem...

ÖTÖDIK RÉSZ SZIKLA

A bömbölő szél portölcséreket kavart, és korbácsként vágott végig a vállunkon. Visszafelé lépkedve haladtunk, háttal a durva szemcsés homokfúvásnak, mely vértezetünk és öltözékünk valamennyi nyílásán beférkőzött, és bűzlő, sós iszappá állt össze a verítékkal. A levegő forró volt és tikkasztó. Hamar elszívott minden nedvességet; a koszos iszap töredezett foltokban száradt a bőrünkre. Az ajkunk cserepesre dagadt és felpattogzott; a nyelvünket kidörzsölt, penészes szivacsnak éreztük; mind fuldokoltunk a fojtó homoktól, mely vékony kéregben rakódott le a szájüregünkben.

A Viharhozó túllőtt a célon. Majdnem ugyanúgy megfingatott minket, mint a lázadókat. Gyakorlatilag vakon botorkáltunk a fürgetegben. A sorszomszédjaimat még többé-kevésbé láttam, de már a hátvédek vonalából csak

két fickót, ahogy hátrafelé botladoztak előttem. Igaz, az üldözőink szembe kapták a homokvihart, ez azonban az adott körülmények között csekély vigasz volt.

A hátvédsor hirtelen felbolydult, az emberek kapkodva ajzották az ijukat. Magas valamik bontakoztak ki az örvénylő porfátylaktól; köpenyszerű árnyak csapkodtak körülöttük, hatalmas szárnyak gyanánt. Kifeszítettem az ijamat, és lőttem, biztosra véve, hogy a vihar félre fogja sodorni a vesszőt.

Tévedtem. Egy lovas az égnek lökte a karját. A hátasa ágaskodva visszafordult, és elnyargalt szélirányban, megürült nyergű társait követve.

Keményen nyomultak a rohadékok: folyton a sarkunkban voltak, megpróbálták hazavágni minket, mielőtt kijutnánk a Viharvidékről a sokkal jobban védhető Könnyek Lépcsőjére. Minden egyes emberünket kinyújtóztatva akarták látni a kegyetlen sivatagi napsütésben: holtan és kifosztva.

Hátralépni. Hátralépni. Veszettül lassú. De nem volt más választásunk. Ha hátat fordítunk nekik, utolérnek és lerohannak. Véresen meg kellett torolni minden próbálkozásukat, hogy eljesszük őket a vakmerő portyáktól.

A Viharhozó igézése volt a legjobb védőpajzsunk. Ez a táj eleve vad és barátságtalan: forró, kopár, lakatlan pusztaság, ahol egymást érik a homokviharok. De soha még ilyen fürgeteg nem tombolt rajta: dühe óráról órára, napról napra megújult, csak éjszakánként csitult el, hogy virradatkor megint erőre kapjon. Pokollá változtatta a

Viharvidéket. És megóvta a pusztulástól a Fekete Sereget. Most már háromezren voltunk, és rendezett sorokban hátráltunk a feltartóztathatlan szökőár előtt, amely elsöpörte Hercegfőt. Kicsiny testvériségünk nem volt hajlandó beleroppanni a vereségbe – így hát mi lettünk az a mágneskő, amely magához vonzotta a katasztrófa többi túlélőjét, miután a Kapitány átvágta magát az ostromsáncokon. A menekülő hadmaradékok agya és idegközpontja lettünk. Minden birodalmi tiszt a Kapitánynak volt alárendelve, az Úrnő személyes utasítására. Az északi hadjáratban egyedül a Fekete Sereg tudott jelentősebb sikereket felmutatni.

Valaki előbukkant mögöttem a homokfúvásból, és megveregette a vállamat. Megpördültem. Még nem jött el a váltás ideje.

Holló állt előttem. A Kapitány kiderítette, hová tűntem.

Holló az egész fejét rongyokba bugyolálta. Hunyorogva néztem rá, fölemelt kézzel védve arcomat a süvöltő homoktól.

– A HAPTAA IAA! – kiáltotta. Megráztam a fejem. Hátrabökött, vállon ragadott, és a fülembe ordította: – A Kapitány hívat!

Hát hogyne. Bólintottam, a kezébe nyomtam az íjat meg a nyilakat, és nekifeszültem a homoktól érdes szembeszelnek. A fegyverkészletünk a végét járta. A nyílveszőket, amiket Hollónak adtam, eredetileg lázadó íjak röptették felénk a barnás homokkődön át, úgy szedtük őket össze a földről.

Lépés, lépés, lépés. Homok porzott a fejem búbján, ahogy

görnyedten, résnyire húzott szemmel, leszegett állal birkóztam a viharral. Kurvára nem volt kedvem visszamenni. A Kapitány semmi olyat nem mondhatott nekem, amire kíváncsi lettem volna.

Egy tövestül kitépett bokor száguldott felém, nagyokat pattanva a földön. Hajszál híján levert a lábamról. Fölnevettem. Az Alakváltó velünk volt, és ezt a lázadók is tudták. Rengeteg nyilat fognak elpazarolni erre az ártalmatlan zöldségre, ha begurul az előőrseik közé. Tíz-tizenötször többen voltak nálunk, de a Fogadottaktól való rettegésüket a számbeli fölény sem tudta elaltatni.

Addig viaskodtam a szél tépőfogaival, míg a végén biztosra vettem, hogy túlmentem a célon vagy teljesen eltévedtem. Mindig ugyanaz a nóta. Mikor az ember már eldönti, hogy kész, vége, feladta, egyszerre csak rátalál a békesség kis szigetére. Tántorogva igyekeztem talpon maradni, szinte mellbe vágott a szél hirtelen kinyíffanása. A fülem örülten csengett, nem volt hajlandó elhinni a váratlan csendet.

A nyugalom kupolája alatt harminc társzeker vánszorgott szoros alakzatban, már-már egymás kerekére hágva. A legtöbb zsúfolásig volt rakva sebesültekkel. A málhaszerelvényt ezer fegyveres vette körül, fáradtan talpaltak dél felé. Mind komoran meredtek maguk elé, az elkerülhetetlen perctől rettegve, amikor rájuk kerül a sor, és hátvédbe kell vonulniuk. Nem beszélgettek, nem tréfálkoztak. Túl sok visszavonulást láttak már. Csak azért követték a Kapitányt, mert esélyt ígért nekik az életben maradásra.

– Vészmadár! Ide! – integetett a Hadnagy a jobbszárny legszéléről.

A Kapitány úgy festett, mint egy mogorva vén medve, akit idő előtt vertek föl téli álmából. Halántékán vadul ugrándoztak a szürke hajsálak, ahogy alaposan megrágtá a szavakat, mielőtt kiköpte volna őket. Az arca megroskadt. A szemét sötét karikák övezték. A hangja végtelenül fáradtan csengett.

– Mintha mondtam volna, hogy ülj meg a seggeden.

– Váltásba mentem...

– Te nem mész váltásba. Megpróbálok olyan egyszerűen fogalmazni, hogy még a te birkaagyad is bevegye. Háromezer emberünk van. Folyamatos harcérintkezésben vagyunk a lázadókkal. A fiúk időnként bekapják a legyet, ilyenkor ápolgatni kell őket. Erre van egy félhülye vajakosunk meg egy igazi felcserünk; mindkettő törölmetszett vadbarom. Félszemű az ideje felét azzal tölti, hogy varázserőt pumpál a védőburánkba. Hivatásos hentesnek maradsz te. Egyedül. Ami azt jelenti, hogy nem fogod megöletni magad a hátvédben. Akkor már inkább én belezlek ki.

Elbámultam a nagy semmibe a bal válla fölött, komoran meredve a kupolán túl kavargó homokfúvásba.

– Dereng már valami, Vészmadár? Elég érthetően pofáztam? Elfogadom, hogy odavagy az Évkönyvekért, hogy ott akarsz lenni a balhé sűrűjében, de...

Bólintottam; pillantásom végigvándorolt a szekereken és szomorú rakományukon. Átkozottul sok sebesültünk volt, és én átkozottul keveset tehettem értük. A Kapitány nem tudta,

milyen rohadt érzés ez. Összefércelem őket, aztán imádkozom, és igyekszem megkönnyíteni a haldoklásukat, míg el nem patkolnak. Végül pedig lehajítom őket az út szélére, hogy legyen hely az utánuk jövőknek.

Túl sok embert vesztettünk, akik megúszhattak volna, ha lett volna időm, képzett segédeim és egy nyugis placc, ahol dolgozhatok. Hogy miért mentem vissza a hátsó vonalba? Mert ott legalább volt valami értelme, amit csináltam. Kinyírtam a tetves rohadékokat.

– Vészmadár – morogta a Kapitány vészjóslóan –, az az érzésem, te ide se bagózol!

– Igenis, uram! Értettem, uram. Maradok és trancsírozok.

– Mit vagy így elkenődve? – Megérintette a vállam. – Orzó szerint holnapra elérjük a Könnyek Lépcsőjét. Ott majd fordul a kocka. Szétlapítjuk a szemét Szikla pofáját!

Szikla lett a lázadók rangidős tábornoka.

– Azt is mondta, hogy fogjuk csinálni? Vannak vagy hússzor annyian.

A Kapitány képe elborult. Törni kezdte a fejét valami megnyugtató válaszon, közben előadta a szokásos medvetoporgását.

Hogy háromezer összetört, legyőzött, agyongyötört katona megfutamítja Szikla diadalittas hordáját? Kurvára nem látszott valószínűnek. Még akkor sem, ha hárman is segítenek a Fogadott Tízek közül.

– A fészkes fenét lapítunk mi szét! – vicsorítottam. – A saját tőkünket, talán!

– És ez mióta tartozik terád? Orzó tán belepofázik, hogy szabdalod szét azokat a nyomorultakat? Akkor meg mire

fel végzölöd a haditerveit?

Elvagyordtam.

– A katonaság íratlan törvénye alapján, Kapitány. Minden bakának joga van kételkedni a parancsnok józan eszében. Ez tartja össze a hadseregeket.

A Kapitány alacsonyabb és szélesebb nálam. Mégis sikerült határozottan ijesztő pillantást vetnie rám a bozontos szemöldöke alól.

– Úgy. Szóval ez tartja őket össze. És azt tudod, mitől mozognak?

– Na mitől?

– Attól, hogy ha a magadféle fickók filozofálni kezdenek, a magamféle fickók kiverik az összes fogukat. Rémlik, mire célzok ezzel?

– Azt hiszem, igen, uram. – Leléptem, leszedtem a táskámat a szekérről, ahová hajítottam, és munkához láttam. Aránylag kevés új sebesültünk volt.

A Viharhozó folyamatos tombolása szép lassan lelohasztotta a lázadók buzgalmát.

A málna körül lézengve vártam, hogy szükség legyen rám, amikor Elmót pillantottam meg kibontakozni a homokfúvásból. Napok óta nem láttam. A Kapitányhoz igyekezett. Hívatlanul csatlakoztam.

– ...átkarolni a jobbszárnyunkat – mondta éppen. – Elénk akar vágni, hogy elzárja az utat a Lépcső felé. – Észrevett, üdvözetet intett. A keze reszketett. Holtsápadt volt a kimerültségtől. Akárcsak a Kapitány, ő se sokat pihent, mióta a Viharvidékre értünk.

– Vidd az egyik tartalék századot! Csapj ki rájuk! – felelte a Kapitány. – Taposs a belükbe, aztán maradj az orruk előtt! Erre nem számítanak. Elbizonytalanítja őket. Nem fogják érteni, mi a picsát akarunk.

– Igenis, uram! – Elmo sarkon fordult, hogy induljon.

– Elmo?

– Uram?

– Vigyázz a seggedre odakint! Takarékoskodj az erőddel! Ma nem fogunk megállni éjszakára.

Az Elmo tekintetéből sugárzó gyötrellemmel több vaskos kötetet meg lehetett volna tölteni. A parancsokkal azonban nem vitakozott. Jó katona volt; és éppúgy tudta róluk, mint én, hogy a Kapitánynál magasabb helyről jönnek. Talán közvetlenül a Toronyból.

Esténként eddig hallgatólagos fegyvernyugvás köszöntött be. A nappali küszködés mindkét sereget annyira kikészítette, hogy sötétedés után egyetlen fölösleges lépést sem kívántak tenni. Nem voltak éjszakai csatározások.

A vihar ilyenkor pár órára elcsöndesült, de még ez a röpke béke sem bírta rávenni a katonákat, hogy rogyadozó térddel, erejüket a végsőig megfeszítve tovább masírozzanak. A fővezérek most pontosan ezt követelték tőlünk, nyilván abban a reményben, hogy taktikai előnyre teszünk szert vele. A sötétség leple alatt előretörünk a Lépcsőig, ott beássuk magunkat, a lázadók meg rohamozhatnak minket a szakadatlan homokviharban. Jó terv volt. Abból a fajtából, amit aktakukac tábornokok szoktak kidolgozni, háromszáz mérfölddel a frontvonal mögött.

– Hallottad? – kérdezte tőlem a Kapitány.

– Ja. Szerintem baromság.

– Én egyetértek a Fogadottakkal, Vészmadár. Nekünk megkönnyíti a menetelést, a lázadóknak megnehezíti. Végeztél?

– Igen.

– Akkor igyekezz nem láb alatt lenni! Pofátlankodj fel az egyik szekérrre. Vagy eredj szunyálni.

Elballagtam, némán átkozva a balszerencsét, ami a lovaink nagy részét elragadta. A kénköves pokolba, hogy rühelltem már a gyaloglást!

Nem követtem a Kapitány tanácsát, bár jobb lett volna. Túl ki voltam borulva a pihenéshez. Az éjszakai menet gondolatától a csikari kerülgetett.

Fel-alá bóklásztam, régi cimborákat keresve. A Sereg szétszóródott a nagy tömegben, hogy mindenhová közvetítse a Kapitány akaratát. Sok testvéremet Hercegfő óta nem láttam. Azt se tudtam, életben vannak-e még.

Senkit nem találtam, csak Manót, Félszeműt meg Némát. Félszemű és Manó ma cseppet sem volt beszédesebb Némánál. Ez ékes képet nyújtott az általános morálról.

Mogorván vánszorogtak előre, tekintetüket a kiszáradt földre szegezve; csak néha tettek egy fura mozdulatot vagy motyogtak valami érthetlent, hogy fenntartsák körülöttünk a nyugalom buborékát. Egy darabig együtt baktattam velük. Végül elegendő lett belőle, ahogy a kukát játszották, és megpróbáltam megtörni a jeget egy szellemes megjegyzéssel.

– Na?

Manó felhorkant. Félszemű olyan pillantást vetett rám, amit egy jámborabb vipera alighanem szégyellt volna. Néma nem vett tudomást a létezéséről.

– A Kapitány azt mondja, éjszaka is megyünk tovább – közöltem velük. Miért csak én érzem magam nyomorultul?

Manó tekintete azt kérdezte tőlem, miért traktálom őt ilyen hülye viccekkel. Félszemű valami tetves kurafiról motyogott, akit mindjárt varangyosbékává fog változtatni.

– A kurafi, akiből békát akarsz csinálni, a Lélekorzó – mondtam kajánul.

Újabb gyilkos pillantással ajándékozott meg.

– Lehet, hogy rajtad gyakorolok majd, Vészmadár!

Mivel Félszemű szemlátomást nem volt elragadtatva az éjszakai menettől, Manó azonnal dicsérni kezdte Orzó stratégiai zsenijét. Lelkendezése azonban olyan erőltetettre sikerült, hogy Félszemű ezúttal nem kapta be a horgot: válasza se méltatta.

Gondoltam, megpróbálom még egyszer.

– Fiúk, ti ugyanolyan szarul néztek ki, ahogy én érzem magam! – Semmi hatás. Felém se néztek. – Jól van, látom, nincs kedvetek dumálni. – Én is hullapózba roskadtam, üresre töröltem az agyamat, és gépiesen rakosgattam egymás után a lábaimat.

Később értem jöttek, hogy kötözsem be Elmo sebesültjeit. Lehettek vagy tucatnyian, de ezzel vége is lett aznapra. Elvettük a lázadók kedvét a virtuskodástól.

A sötétedés hamar beköszöntött a viharfellegek alatt. Mindent a szokásos napi rutin szerint csináltunk. Kicsit

elhúzódtunk a lázadóktól; kívártuk, míg a homokfűvés lecsendesedik; összeszedtük, ami satnya bokor nőtt a környéken, és tábortüzeket raktunk belőlük. Ám pihenőnk ezúttal csak addig tartott, míg font az égen felpislákolnak az első csillagok. Csúfondárosan hunyorogtak le ránk, mintha azt akarták volna mondani, onthatunk mi itt vért-verítéket, hosszú távon szart se számít. Ezer év múlva senki sem fog emlékezni, kik voltunk és mit csináltunk.

Mindenkit megfertőztek ezek a gondolatok. Nem maradt bennünk se harci vágy, se elhivatottság. Csak arra vágytunk, hogy végre eljussunk valahová, ahol lefekhetünk és elfelejthetjük az egész rühes háborút.

A háborúnak viszont esze ágában sem volt elfelejteni minket. Mihelyt úgy becsültük, elegendő idő múlt el, hogy a lázadók felüljenek a hadicselünknek, a Kapitány újra elindította a hadoszlopot, mely lassú, szakadozott menetben kígyózott a holdsütötte dúnék között.

Teltek az órák, és úgy tűnt, nem jutunk sehová. A környező táj nem változott. Időnként hátrapillantottam a megújult erővel tomboló fürgetegre, amivel a Viharhozó zuhintotta nyakon a lázadók táborát. Villámok cikáztak benne sisteregve. Az új mumusunk kitett magáért: vadabb vihart támasztott, mint eddig bármikor.

A Könnyek Lépcsője olyan lassan bontakozott ki a homályból, hogy már egy órája ott magasodott előttünk, mire rájöttem, hogy nem csak egy alacsonyan ülő felhőpadot bámulok. A csillagok elhalványultak, a keleti látóhatáron szürke fény derengett, mikor a lábunkban megéreztek, hogy fölfelé kaptatunk.

A Könnyek Lépcsője zord, sziklás hegyvonulat; gyakorlatilag járhatatlan, a meredek szorost kivéve, amiről a nevét veszi. A lankásan emelkedő terep hirtelen vörös homokkőszirtekbe és gigászi sziklatuskókba ütközik, melyek több száz mérföldre nyújtóznak mindkét irányban. A hajnali világosságban elénk táruló látvány egy mesebeli óriás várkastélyának viharvert bástyáit idézte.

A menetoszlop besorjázott egy keskeny szurdokba, amit lemezes palatörmelék torlaszolt el. Meg kellett állni, hogy megtisztítsuk az utat a málhásszekereknek. Dögfáradtan felvonszoltam magam egy sziklaszálra, és szemügyre vettem a homokvihart. Közeledett.

A kérdés az volt, át tudjuk-e vágni magunkat, mire Szikla befut az adu ásszal?

A palaomlás egészen frissnek tűnt, a kilátóhelyemről negyed mérföld szélesnek becsültem. A túloldalán folytatódott a régi karavánút, amin a háború akasztotta meg a forgalmat.

Visszafordultam a vihar felé. Szikla iszonyú iramot diktált. Gondolom, hajtotta a dühe. Nem tűrhette, hogy kicsússzunk a markából. Kinyírtuk a sógorát, segítettünk áttéríteni a kuzinját...

Valami mozgáson akadt meg a szemem nyugaton. Valóságos viharfront nyomult fenyegetően Szikla felé, sötéten gomolygó fellegek regimentje, tompa dörgés és robajlás kíséretében. Hirtelen félmérföldes széltőlcsér vált le róluk, és pörögve-imbolyogva megindult a homokfúvás irányába. A Fogadottak bekeményítettek.

Szikla konok kitartással közeledett. Keresztülgázolt

mindenen, amit a pofájába vágunk.

– Hé! Vészmadár! – kiáltotta valaki. – Gyere!

Lenéztem. A szekerek túljutottak a legrohadtabb rumlin. Ideje lelépni.

Odakint a síkságon a viharfront újabb forgószelet fiadzott. Szinte sajnáltam Szikla embereit.

Pár perccel azután, hogy csatlakoztam a menetoszlophoz, megrendült a lábunk alatt a föld. A sziklaszálon, amiről az előbb másztam le, remegés futott végig. Aztán recsegve-roppogva oldalt dőlt, és végigomlott mögöttünk az úton. Még egy kis ajándék a lázadóknak.

Nem sokkal sötétedés előtt értük el a kijelölt táborhelyünket. Végre egy tisztességes vidék! Igazi fák. Vidáman csörgedező patak. Akikben még maradt jártányi erő, azok nekiláttak körsáncot emelni és vacsorát főzni. A többiek ott estek össze, ahol éppen voltak. A Kapitány nem erőltette a dolgot. A legjobb módszernek a fiúk gatyába rázására most az bizonyult, ha egy darabig békén hagyja őket.

Úgy aludtam, mint a közmondásos fatuskó.

A reggeli mustra előtt Fél szemű rázott fel.

– Munkára, seggfej! – mondta. – A Kapitány küldött. Lazarett kell neki, azonnal. – Rosszkedvű grimaszt vágott. Vidáman se szebb egy felingerelt görénynél. – Állítólag erősítést kapunk a Bűbájtornyból.

Nyöszörögtem és nyavalyogtam és káromkodtam és felkeltem. Minden izmom kőmerev volt. Minden csontom sajjgott.

– Ha egy-két éven belül valami civilizált vidékre vetődnénk, merő véletlenségből persze, ahol esetleg kocsmák is vannak, feltétlenül emlékeztess rá, hogy emeljek poharat a békére és a nyugalomra! – morogtam. – Félszemű, döntöttem: le akarok szerelni!

– És ki a franc nem akar? De te vagy a krónikásunk, Vészmadár. Te jössz nekünk folyton a dögvészes hagyományoddal. Éppen te ne tudnád, mi az ábra? Amíg a szerződésünk áll, csak kétféleképpen szállhatsz ki: dögölten vagy lábbal előre. Na, lapátolj valami kaját abba a ronda pofádba, aztán csipkedd magad! Más dolgom is van, mint téged pátyolgatni.

– De jókedvű vagy ma, öregem!

– Repesek az örömtől. Nem látszik? – Morogva sertepertélt körülöttem, míg úgy-ahogy rendbe szedtem magam.

A tábor lassan éledezett. Az emberek reggeliztek, kimosakodtak a sivatag porából. Panaszkodtak, szitkozódtak és verekedtek. Egyesek még beszélgettek is. Megkezdődött a gyógyulási folyamat.

A hegyoldalban strázsamesterek és tisztek nyüzsögtek: fölmérték a terepet, megjelölték a legjobban védhető pontokat. Szóval ez az a hely, ahol a Fogadottak meg akarják vetni a lábukat.

Nem választottak rosszul. A szoros felső harmadában voltunk, amiről a Lépcső a nevét kapta. Tizenkétezer lábnyi meredek kaptató, alatta szűk szurdokok labirintusa. A régi karavánút ide-oda kígyózott a hegyoldalban, folyton visszakanyarodva önmaga fölé. Messziről tényleg úgy

nézett ki az egész, mint valami kajlán álló lépcsősor, persze óriás lábak számára.

Munkára fogtunk Félszeművel egy tucat ögyelgőt, és nekiláttunk fölszállítani a sebesülteket egy csendes kis ligetbe, jó magasan a leendő csatatér fölött. Másfél órába telt, míg kényelembe helyeztük őket, és – a hamarosan várható fejleményekre készülve – kialakítottunk egy fogadókész lazarettet.

– Mi a rosseb? – kérdezte hirtelen Félszemű. Füleltem. A tábor zsongása határozottan megélenkült.

– Jött valaki – mondtam.

– Zseni! – jegyezte meg szárazon. – Biztos az erősítés.

– Menjünk, nézzük meg őket! – Kitrappoltam a ligetből, aztán le a lejtőn, a Kapitány sátra felé. Azonnal megláttam a jövevényeket, ahogy kiléptem a fák közül.

Első ránézésre vagy ezren lehettek: felerészt katonák, az Úrnő testőrgárdájának színpompás uniformisában, a többi lovász és fuvaros. A társzekerek meg a békésen kérődző jószágok jobban izgatták a fantáziámat a fegyvereseknél.

– Ma este bezabálunk! – kiáltottam oda az utánam igyekvő Félszeműnek. Végignézett a szekereken, és elmosolyodott. A szívből jövő mosoly olyasféle ritkaság nála, mint a mesebeli kakasfog a baromfiudvarban. Föltétlenül megérdemli, hogy megörökítsem ezekben az Évkönyvekben.

A gárdaezredet a Fogadott Tízek egyike vezette: az Akasztott Ember. Valószínűtlenül magas és sovány volt. A feje émelyítő szögben félreállt. Szederjesre puffadt nyaka még őrizte a hóhérkötél nyomát. Arcára letörölhetetlenül

ráfagyott a fuldoklók torz halálgrimasza. Ahogy így elnéztem magamnak, valószínűnek tartottam, hogy nehézségei lehetnek a beszéddel.

Ő volt az ötödik Fogadott, akivel személyesen találkoztam, a Lélekorzó, a Sánta, az Alakváltó és a Sóhajtó után. Az Éjvadászról lemaradtam Hercegfőben, a Viharhozót pedig még nem láttam, bár a seregünkkel vonult. Az Akasztott Ember teljesen más volt. A többiek általában eltakarták valamivel a fejüket meg az arcukat. A Sóhajtót kivéve mind évszázadokat töltöttek a föld alatt. A sír nem volt kegyes hozzájuk.

A Lélekorzó és az Alakváltó megjelent az Akasztott Ember üdvözlésére. A Kapitány is velük volt: pár lépéssel mögöttük állt, a gárdisták ezredparancsnokát hallgatta. Odafurakodtam, hátha kifülelek valami érdekeset.

A gárdista savanyú kedvében volt, mert a Kapitány alá osztották be. Reguláris törzstiszt létére nem lelkesítette a gondolat, hogy egy jöttment tengerentúli zsoldos vezérnek tartozik engedelmességgel.

Közelebb araszoltam a Fogadottakhoz, akik élénk eszmecserébe merültek egymással. Eszükbe sem jutott titkolózni, de nem is volt rá okuk. Egy árva kukkot sem értettem az egészből. TelleKurre nyelven beszéltek, ami még a Domínium bukásakor kihalt.

Egy puha, meleg kéz érintését éreztem a karomon. Összereztem, és lenéztem magam mellé, egyenesen Kedves nagy, barna szemébe, akit napok óta nem láttam. Gyors mozdulatokat tett az ujjával. Már egész jól értettem a jelbeszédét. Mutatni akart nekem valamit.

Holló sátrához vezetett, nem messze a Kapitányétól. Bebújt a nyíláson, és egy fababával tért vissza. Látszott rajta, hogy szerető gonddal faragták. El se tudtam képzelni, mennyi munkát ölt bele Holló. Azt meg végképp nem, mikor szakított rá időt.

Kedves lelassította az ujjbeszédet, hogy könnyebben követni tudjam. Sok jelre megtanított, de a tudományom még gyöngye lábakon állt. Közölte velem, hogy a babát – mint sejtettem – Holló faragta, és most ruhákat varrogat neki. Nagyon büszke volt rá, hogy ilyen kincset kapott. Eszembe jutott a falu, ahol rátaláltunk, és nem kételkedtem benne, hogy soha életében nem volt szebb játéka.

Árulkodó kis holmi, ha Hollóra gondolk: a keserű, hideg, szófukar Hollóra, akit elég sokszor láttam már késsel a kezében, de valahogy soha nem az jutott az eszembe róla, hogy most babát fog faragni vele.

Elbeszélgettem pár percig Kedvessel. Megindítóan őszinték a gondolatai, ami igazán üdítő változatosság ebben az álnok, kétszínű, hazug és kiszámíthatatlan emberekkel telezsúfolt világban.

Egy kéz szorította meg a vállamat, félig dühösen, félig testvériesen.

– A Kapitány keres, Vészmadár. – Holló sötét szeme úgy villogott, akár a csiszolt obszidián a holdfényben. Úgy csinált, mintha a baba láthatatlan lenne. Imádja a kemény fiút adni.

– Rendben – mondtam, búcsúmozdulatokat téve az ujjaimmal. Élvezettel tanultam Kedvestől, és ő is élvezte a tanításomat. Azt hiszem, önbecsülést adott neki; érezhette,

hogy valami fontosat csinál. A Kapitányban felmerült az elképzelés, hogy mindenkinek meg kéne tanulni az ujjbeszédet. Jótékonyan kiegészítené hagyományos hadijelzéseink szegényes tárházát.

A Kapitány szűrős tekintettel mért végig, mikor beállítottam, de megkímélt a fejmosástól.

– Kaptál segítséget meg utánpótlást. Ott várnak. Mutasd meg, hová menjenek!

– Igenis, uram!

A felelősség egyre nagyobb súllyal nehezedett rá. Soha nem vezényelt még ennyi embert, ilyen bonyolult harci helyzetben; soha nem taszították még ilyen lehetetlen parancsokkal ilyen bizonytalan jövőbe. Mert ez az egész helyzet messziről búzlótt. Minket itt fel akarnak áldozni, hogy időt nyerjenek.

Hivatásos harcosok vagyunk, tehát rühelljük a csatákat. De a Könnyek Lépcsőjét nem lehet hadicselekkel megvédeni.

Nagyon úgy festett, hogy itt a vége.

A bukásunkat senki sem fogja megénekelni. Utolsónak maradtunk a khatovari Szabad Kompániák közül. A hagyományunk, az emlékezetünk már csupán ezekben az Évkönyvekben él. Egymásért csak mi viselünk gyászt, és ha mind elpusztulunk, senki sem lesz, aki megsiratna minket.

A Fekete Sereg a világ ellen. Mindig is így volt, mindig is így lesz.

Az Úrnő által küldött utánpótlás két okleveles tábori felcserből meg egy tucat többé-kevésbé gyakorlott segédből állt, akik szép számú málhásszekeret is hoztak

magukkal, rogyásig rakva különféle orvosszerekkel. Nagyon megörültem nekik. Így már lesz esélyem pár embert megmenteni.

Az újoncaimat felvittem a ligetbe, vázoltam nekik a munkamódszereimet, aztán rászabadítottam őket a sebesültekre. Miután meggyőződtem róla, hogy nem mind kétbalkezes idioták, a gondjaikra bízam a lazarettet, és odébbálltam.

Nyugtalan voltam. Nem tetszett nekem, ami a Sereg körül folyt. Túl sok új ember csapódott hozzánk, túl nagy felelősséget vettünk a nyakunkba. A régi, testvéries hangulat odalett. Volt idő, amikor mindennap találkoztam az összes katonánkkal. Most jócskán akadtak olyanok, akiket nem láttam a hercegfüi balhé óta. Azt se tudtam róluk, élnek-e, halnak-e, velünk vannak még, vagy fogságba estek? Már-már beteges aggodalom gyötört, hogy szem elől tévesztem őket, és feledésbe merülnek.

A Sereg a mi családunk. A testvéri kötelék adja az erejét. Ez a temérdek jövevény, a közénk keveredő északiak, felhígnak és szétzilálnak minket. Csak azért nem hullottunk még szét, mert kétségbeesetten próbáljuk megőrizni és fölleveníteni a régi hangulatot Minden arcra rányomja a bélyegét az igyekezet.

Kimentem az egyik előretolt örposzthoz, ahol a patak zuhataggá szétterülve bukott alá a szurdok mélyére. Messze-messze lent, a szivárványos párafátylakon túl, apró tavacska csillogott. Keskeny vízer fakadt belőle, s futott tovább a Viharvidék felé. Nem fog eljutni odáig. Tekintetem követte a folyását, majd feljebb siklott, az omlatag tornyok

és homokkő bástyák kusza rengetegére. A köves pusztaság fölött sötét viharfelhők bömböltek és robajlottak, homlokukon cikázó villámokból font koronával. Ha netán megfeledkeztem volna róla, ez a látvány nyomósan emlékeztetett rá, hogy a veszély nincs messze.

Szikla közeledett, szívósan dacolva a Viharhozó haragjával. Ha ilyen iramban nyomul tovább, holnapra ideér. Eltűnődtem rajta, mennyire készítette ki a vihar. Biztos nem eléggé.

A szemem megakadt egy ormótlan, barna emberkoloncon, amint lefelé imbolyog a tekervényes hegyi ösvényen. Az Alakváltó indult egyszemélyes terrorhadjáratára. Valamelyik lázadó képében beférkőzik az ellenséges táborba, aztán mérget bűvöl a fazekaikba vagy kórsággal fertőzi meg az ivóvizüket. Ő lesz a formátlan árny a sötétben, akitől a legvitézebb harcos is fél, mert lopva, egyenként ragadja el az áldozatait, és csak véresre tört roncsokat hagy belőlük, az életben maradtak iszonyodására. Irigyeltem és undorodtam tőle.

Csillagok szikráztak a tábortüzünk fölött. Körülültük néhány régi cimborával, és úgy belemerültünk a zsupába, hogy észre sem vettük, míg parazsára égett. Nyerésben voltam, de elég soványan, és nem bíztam benne, hogy a szerencsém felpörög.

– Kiszállok, amíg fórban vagyok – mondtam. – Kell valakinek a helyem?

Kinyújtóztattam zsiborgó lábamat, odébb sétáltam, lehuppantam egy fatörzsre, és az eget bámultam. A

csillagok vidámnak és barátságosnak látszottak.

Hűvös idő volt, a levegőt szinte harapni lehetett, de szél nem fujt. Mély csend ülte meg a tábor, csak a tücskök zengték álmosító kardalukat. Minden nyugodtnak és békésnek tűnt. Nehéz volt elhinni, hogy ez a lankás hegyoldal nemsokára csatatér lesz. Addig fészkelődtem a fatörzsön, míg teljes kényelembe helyezkedtem, és elmélázva lestem a hullócsillagokat. Elhatároztam, hogy fenéig élvezem a perc varázsát. Ki tudja, mikor lesz rá alkalmam legközelebb?

A tűz köpködött és sistergett Valakiben túltengett a tettvágy, és rárugdosott pár száraz gallyat. A lángok a magasba csaptak, meglegyintettek egy gyantaízű füstpázmával, és felszökő árnyékokat táncoltattak a kártyások arcán, az összpontosítás ráncai között. Fél szemű az ajkát harapdálta, mert vesztésre állt. Manó békaszája fülig ért, bár aligha tudatosan vigyorgott. Néma kifejezéstelenül nézett, mint mindig. Elmo nagyon törte a fejét, gondterhelt képpel latolgatta az esélyeket. Vigyori határozottan mogorvának tűnt, ami egyébként nem volt szokása, így is örültem, hogy látom. Attól féltem, elesett Hercegfőnél.

Eltelt fél óra, és összesen egy darab nyavalyás meteor gördült végig az égen. Feladtam, lehunytam a szemem, és elmerültem a saját szívverésem hallgatásába. Jön Szikla, jön Szikla, lüktette. Ütemesen pergő dobszólót játszott a fülemben, a menetelő légiók lépteinek ritmusára.

Holló telepedett le mellém.

– Nyugis napunk van – jegyezte meg.

– Vihar előtti csend – feleltem. – Mi rotyog a főkutyák fazekában?

– Moslék. A cicomások egymást marják. A Kapitány, Orzó meg az új fiú nem szólnak bele. A végén úgyis az lesz, amit ők akarnak. Ki vezet?

– Manó.

– Félszemű nem a pakli aljáról oszt?

– Még nem kaptuk rajta.

– Azt hiszitek, süket vagyok? – mordult fel Félszemű. – Addig fogsz hőbbörögni, Holló, míg egy szép napon...

– Tudom. Csiribú-csiribá, és brekegő Hollót csinálsz belőlem, Vészmadár jártál fenn a dombon sötétedés óta?

– Nem. Miért?

– Láttam valami érdekeset keleten. Tisztára, mint egy üstökös. A szívem kicsit megugrott. Gyors fejszámolást végeztem.

– Igazad lehet. Mostanában esedékes a visszatérése. – Felálltam. Holló szintén. Fölbballagtunk az emelkedőn.

Az Úrnő és a Dominátor legendájában minden főbb eseményt egy üstökös felbukkanása kíséri. Számtalan lázadó próféta hirdeti, hogy az Úrnő második bukásának is ez lesz az előjele. A legveszedelmesebb jövendölésük azonban az „ártatlan kisdedről” szól, akiben a Fehér Rózsa fog új életre kelni. A Kör rengeteg energiát fektet a kölyök felkutatásába.

Holló olyan magasra vezetett, ahonnan láttuk a keleti horizont alján pislákoló csillagokat. És valóban, közöttük valami olyasmi ragyogott az égen, mint egy távoli, ezüst lándzsahegy. Hosszan bámultam, aztán megjegyeztem:

– Mintha a Búbájtorny felé mutatna.

– Szerintem is. – Holló hallgatott egy darabig. – Nem vagyok odáig a jövődölésekért, Vészmadár. Nagyon babonaízük van. De ez idegesít.

– Egész életedben ilyen hülyeségeket pofáztak körülöttem. Az lenne meglepő, hanem volnál megzizzenve tőle.

Horkantott egyet, cseppet sem megnyugodva.

– Nyakatekerics híreket hozott keletről. A Sóhajtó bevette Rozsdát.

– Örömhír, Örömhír! – mondtam némi szarkazmussal.

– Bevette Rozsdát és körülzárta Kelyhes hadseregét. Jövő nyárra miénk az egész kelet.

A kanyon felé fordultunk. Szikla előőrsei közül páran már elérték az útkanyarokat A Viharhozó felhagyott szakadatlan zaklatásukkal, hogy fölkészüljön Szikla áttörési kísérletére.

– Szóval mi vagyunk a hunyók – suttoztam. – Meg kell állítanunk őket, különben besunnyognak és hátba döfik a Birodalmat.

– Talán. De ha esetleg be is csődölünk; az Úrnőt hiba volna leírni. Vele még nem ütköztek meg a lázadók. És ezzel tisztában is vannak, az utolsó emberig. Minden mérföld, amivel közelebb kerülnek a Toronyhoz, tovább gerjeszti bennük a rettegést. A puszta félelem fogja legyőzni őket, hacsak meg nem találják valahol a megjövendölt gyermeket.

– Talán. – Az üstököst néztük. Nagyon-nagyon messze volt még, alig lehetett kivenni. Hosszú ideig fönn lesz az égen. Nagy csatákat fognak megvívni, mire eltávozik.

Elhúztam a számat.

– Nem kellett volna megmutatnod! Most ezzel a rohadékkal fogok álmodni.

Holló rám villantotta ritka vigyorainak egyikét.

– Álmodd meg a győzelmünket! – javasolta.

Mindjárt meg is kezdtem az álmodozást.

– Magaslati terepen vagyunk. Sziklának ezerkétszáz lábnyi zergecsapáson kell felhoznia az embereit. Mire ideérnek, fél fogunkra se lesznek elegenden.

– Fürtörészel a sötétben, Vészmadár. Én megyek, ledöglök. Sok szerencsét holnapra!

– Neked is – feleltem. Benne lesz a sűrűjében. A kapitány egy veterán serezed élére állította. Az egyik szárnyunkat fogják tartani, nyílzáporokkal kell tisztogatniuk az utat.

Tényleg álmodtam, de nem arról, amire számítottam. Aranyfényel lobogó ragyogás jelent meg fölöttem, úgy tündökölt és sziporkázott, mint a messzi csillagóceán tajtéka. Nem voltam biztos benne, ébren vagyok-e vagy álmodom, és a mai napig se tudnám megmondani. Azért nevezem álomnak, mert így megnyugtatóbb. Nem szeretek arra gondolni, hogy az Úrnő kiemelt érdeklődésével tünteti ki a személyemet.

Az én hibám volt. A sok bárgyú románc, amit róla írtam, termékeny talajra talált túlburjánzó fantáziámban. Micsoda beképzelt vízió! Hogy maga az Úrnő küldené el a szellemét egy habókos, a harcokba belefáradt, szép csendben ijedező katona megnyugtatóására? A pokolba is, mi oka lenne rá?

A ragyogás lebegve megállapodott fölöttem, és csitító érzéshullámokat küldött, a csendes derű felhangjaival. Ne

féj, hívem! A Könnyek Lépcsője nem a Birodalom retesze. Nem bukunk el, ha feltörik. És bármi történjen is, a hívetem nem éri bántalom. A Lépcső csupán egy mérföldkő az úton, amely a lázadók végromlásához vezet.

Több is volt még, mind döbbenetesen személyes természetű. Legvadabb titkos ábrándjaim sugárzottak vissza rám. A végén, épp csak egy pillanatra, egy arc nézett rám az aranyló ragyogásból. A leggyönyörűbb női arc volt, amit valaha láttam; ezt biztosan tudom, bár képtelen vagyok visszaemlékezni rá.

Másnap reggel beszéltem Félszeműnek az álmomról, miközben azon fáradoztunk, hogy életet verjünk a lazarettembe. Rám nézett, és vállat vont.

– Túl élénk a fantáziád, Vészmadár. – Mogorva volt, minél előbb le akarta tudni a segédápolóskodást, hogy leléphessen. Utál dolgozni.

Miután végeztem a munkámmal, elbandukoltam a központi körlet felé. A fejem zsongott, rosszkedvű voltam. A hűvös, száraz hegyi levegő közel sem dobott fel annyira, mint reméltem.

A fiúk még nálam is harapósabb hangulatban voltak. Odalent Szikla csapatai a támadáshoz helyezkedtek.

A győzelem lelki biztosítóka a mély, rendíthetetlen bizonyosság, hogy bármilyen szarul állnak pillanatnyilag a dolgok, előbb-utóbb mi kerekedünk felül. A Sereget ez a tudat vezette Hercegfőtől idáig. Mindig megtaláltuk a módját, hogy keményen bekúrjunk egyet a lázadóknak, noha az Úrnő csapatai az egész fronton visszavonulóban voltak. Most viszont... A meggyőződésünkön repedések

mutatkoztak.

Forsberg, Vércző Rózsa, Hercegfő és egy tucat kisebb pofáraesés. A vereség lelki biztosítóka pont a fordítottja a győzelemének. Titkos félelem bujkált bennünk, hogy hiába az előnyös pozíció és a Fogadottak támogatása, valami megint közbe fog jönni, és beleszarik a palacsintánkba.

Úgyhogy kimondottan jól ütött be az esemény. Nyilván előre megtervezték. Talán a Kapitány főzte ki, vagy maga a Lélekorzó. Még az is meglehet, hogy teljesen spontán jött, mint a régi szép időkben...

Félszemű mögöttem trappolt lefelé a hegyoldalban. Mogorván, savanyú képpel morgott a bajsza alatt, mint aki csak az alkalmat keresi, hogy belekössön valakibe. Az útja keresztezte Manóét.

Az álmos képű Manó csak az imént vonszolta elő a seggét a pokrócai közül. Egy dézsa vízben mosakodott. Nagyon kényes a tisztaságra a piperkőc kis fing. Félszemű észrevette, és rögtön megragadta a lehetőséget, hogy kiélhesse valakin a rosszkedvét. Elvakkantott pár fura szót, és mulatságos szökdécselésbe kezdett, ami félig egyfajta nyakatekert balettnek tűnt, félig primitív harci táncnak.

Manó mosdóvize átváltozott.

Hús lábáról megcsapta az orromat a búze. Olyan barna színe lett, mint a meleg fosnak. A tetején émelyítő, zöld turhák úszkáltak. A puszta látványától felfordult a gyomrom. Manó királyi méltósággal egyenesedett föl a trutymóból. Megfordult, és néhány másodpercig farkasszemet nézett a gonoszul vigyorgó Félszeművel. Aztán meghajolt. Mikor fölpillantott, fülig érő grimasz ült a békaképén. Eltátotta a

száját, és olyan istentelen, fülsértő rikoltást hallatott, amelyet emlékezetem szerint még soha.

Frankón eldurrantak mind a ketten, és senki sem volt elég hülye hozzá, hogy belekavarjon a privát bulijukba. Félszemű körül szakadozott árnyékok nyüzsögtek, ezer sebesen sikló kígyó képében tekergöztek szerte a talajon. Csökkent kis szellemek táncoltak mindenfelé: a kövek alól másztak ki, a fákról ugrottak le, a bokrokból szökkentek elő. Nyivákolva, visítva, kacarászva vették üldözőbe Félszemű árnyékkígyóit.

A szellemek mind úgy néztek ki, mint Félszemű felére kicsinyített kiadásban, de dupla ronda pozával. Pucér seggük élénkvrósen virított, akár a tüzelő nőstény páviánoké. Hogy mit csináltak a kígyókkal, amiket sikerült elkapniuk, azt a jó ízlés tiltja elmondanom.

Félszemű dühösen toporzékolt. Káromkodott, vonított, habzott a szája. Nekünk, régi legényeknek, akik nem először láttunk ilyet, nyilvánvaló volt, hogy Manó csalit lóbál Félszemű orra előtt, és arra vár, hogy ráharapjon.

Ezúttal Félszemű nem lötte el elsőre az összes varázsporát.

Eltüntette a kígyókat. A kövek, fák és bokrok, ahonnan az imént sereglettek elő Manó törpéi, most hatalmas ganajtúró bogarakat ontottak magukból; páncéljuk zölden irizálva csillogott. A bogarak megrohanták Manó szellemeit, gombócokba gyúrták őket, majd a végterméket görgetni kezdték a szirtfal széle felé.

Főlöszleges mondanom, hogy a nagy hujjongás és brávózás

pillanatok alatt közönséget vonzott. A Sereg veteránjaiból, akik számára nem volt újdonság a vajákosok örökös torzsalkodása, kibuggyant a röhögés. Hamar átragadt a többiekre is, mihelyt rájöttek, hogy nem egy ámokfutó varázsló szabadult el a táborukban.

Manó vörös seggű szellemei gyökeret eresztettek, és nem hagyták legurítani magukat a szakadékba. Hatalmas, nyáladzó pofájú húsevő növényekké változtak át, egyenest valami lidércnyomásos őserdő fülledt szívéből. *Krikk-krakk-reccs*; az egész hegyoldalt morbid ropogás töltötte be, ahogy növényi állkapcsok őrlték a bogárhéjakat. Az az idegtépő, fogcsikordító érzés zsiborgott végig a táboron, mint amikor az ember eltapos egy jókora csótányt, csak épp ezerszeres intenzitással, járványos borzongást váltva ki. Egy pillanatra még Fél szemű is mozdulatlaná dermedt. Körülnéztem. A Kapitány odajött figyelni. Elégedett mosoly ült az arcán. Döbbenetes volt. Gyakrabban találunk bazilizkusztójást, mint ahányszor mosolyogni látjuk a Kapitányt. A kísérete – kebelbéliek, regulárisok és testőrtisztek egyaránt – hüledezve meredt rá.

Valaki meghitt, bajtársias közelségben lecövekelt a baloldalomon. Odapillantottam, és váll váll mellett találtam magam a Lélekorzóval. Vagy inkább váll könyök mellett. A házimumusunk nem nőtt valami nagyra.

– Szórakoztató, ugye? – kérdezte ezernyi hangja egyikén. Idegesen bólintottam.

Fél szemű egész testét borzongás rázta végig. Aztán bőgve-üvöltve a levegőbe ugrott, és elterült a földön, rugdosva és rángatózva, mint egy epilepsziás.

Az életben maradt bogarak két nagy rakásba szaladtak össze. Mérgesen csattogtatták a rágóikat, kitinpáncéljuk egymáshoz súrlódott – *klikk-klakk, klikara-klukk*. Zsíros, barna füst szállt fel vastag oszlopokban, eltakarva a halomba torlódott bogarakat. A füst két reszkető héjú buborékba sűrűsödött, melyek ide-oda szökdöstek a hegyoldalban, minden alkalommal magasabbra pattanva vissza a földről. Aztán fenn is maradtak, a szél szárnyán lebegve, és göcsörtös ujjnyúlványokat sarjasztottak.

A végeredmény Félszemű két koszos mancsa lett, százsorosára nagyítva. A kezek nekiláttak kigyomlálni Manó szörnykertjét: gyökerestül tépték ki a hűsevő növényeket, majd elegáns, bonyolult matrózcsomókkal összekötözték a szárukat, gyorsan hosszabbodó fonatot fűzve belőlük.

– Több a tehetségük, mint hinnéd – jegyezte meg a Lélekorzó. – Csak ostobaságokra fecsérlik.

– Nem is tudom... – Bizonytalan kézmozdulatot tettem. Az színelőadás jó hatással volt a morálra. Megint elfogott az a furcsa vakmerőség, ami a legváratlanabb pillanatokban szokott átszellemíteni, és hozzátettem: – Ezt a fajta mágiát értik és méltányolják; a Fogadottakét nem. Az túl nyomasztó nekik, túl keserű.

Orzó fekete arcfátyla felém fordult. Egy pillanatra úgy láttam, mintha a keskeny szemrések mögött lángok lobbannának. Aztán kislányos kuncogás hallatszott.

– Igazad van. Annyira el vagyunk telve végzettel és sötétséggel, halállal és iszonyattal, hogy egész hadseregeket fertőzünk meg vele. Túl könnyen

megfeledkezünk az élet érzelmi panorámájáról.

Milyen érdekes, gondoltam. Lám, itt egy Fogadott, akinek rés támadt a páncéljában; a Lélekorzó, amint félrevonja a titkos lényét rejtő fátylak egyikét. Krónikás énem szimatot kapott, és csaholni kezdett.

Orzó olyan játszi könnyedséggel tért ki előlem, mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Látomásod volt az éjjel?

A krónikás-vérebnek torkán akadt az ugatás.

– Furcsa álmod láttam. Az Úrnőről.

Orzó kuncogott, ezúttal mélyen morajló basszusban. Ahogy folyton váltogatja a hangjait, az a legkötéldegzetűbb fickókat is kikészíti. Védekezésbe szorított. Zavart, hogy ilyen bajtársiasan bánik velem.

– Azt hiszem, kedvel téged, Vészmadár. Van benned valami, ami felkeltette az érdeklődését, mint ahogy ő is a tiédet. Mit üzent?

Valami azt súgta nekem, legyek óvatos. Orzó kérdése baráti volt és tökéletesen érthető, mégis rezgett benne valami megfoghatatlan feszültség, mintha egyáltalán nem olyan hanyagul lenne odavetve.

– Ó, nyugtatgatott – feleltem. – Hogy a Könnyek Lépcsőjének egyáltalán nincs kulcsszerepe a terveiben, meg ilyesmi. És különben is csak álom volt az egész.

– Hát persze. – Elégedettnek tűnt. – Csak álom. – De ezt azon a női hangján mondta, amit akkor szokott használni, ha véresen komolyan beszél.

Az emberek nagyban hűháztak és szentségeltek. Fölnéztem, hogy lássam, hogy halad a vetélkedő.

Manó jó étvágyú növénykei egyetlen óriási, lebegő medúzává olvadtak össze. A barnára sült kezek belegabalyodtak a csápjaiba, és vadul igyekeztek kitépni magukat a szorításából. A szakadék fölött pedig egy hatalmas, rózsaszín arc figyelte az eseményeket, narancsvörös hajlobonccal és szakállal keretezve. Az egyik szemhéját lilán virító, csúf forradás tapasztotta be félig, különös, álmatag kifejezést kölcsönözve vonásainak. Döböntem bámultam, a tekintetem elborult.

– Ez meg mi a franc? – Tudtam, hogy nem Manó vagy Félszemű műve, és megfordult a fejemben, hogy talán Néma is beszállt a mókába, tovább élénkítendő a hangulatot.

A Lélekorzónak egész élethűen sikerült utánoznia egy kismadár nyikkanását, amiből éppen a macska nyomja ki a szuszt.

– Szikla – mondta, és mire szembepördült a Kapitánnyal, már ordított. – Fegyverbe! Jönnek.

Az emberek szerteszét rebbentek, mindenki szaladt a kijelölt harcálláspontjában. A Manó és Félszemű között dúló viadal záróakkordjai tépett ködfoszlányokként lebegtek a szél szárnyán Szikla zord pofája felé, és ahol megérintették, ronda szemölcsök képében megtelepedtek rajta. Szellemes húzás, gondoltam, de azért ne menjetek fejfel a falnak, fiúk! Ez a pasas nem játszik.

Hirtelen felbolydulásunkra rivalgó kürtök válaszoltak odalentről, meg mély zengésű dobszó, mely távoli mennydörgésként visszhangzott a szurdokfalak között.

A lázadók egész nap csipkedtek minket, de a vak is látta,

hogy nem komoly a buli. Szikla csak messziről bökdöste a darázfészket, hogy lássa, mi történik. Tökéletesen tisztában volt vele, milyen nehézségekkel járna a Lépcső ellen intézett roham.

Ami azt jelentette, hogy valami nagyon csúnyát tartogat a számunkra.

A csatározások azonban összességében jót tettek a morálnak. Az emberek kezdtek hinni benne, hogy van esélyük tartani a szorost.

Bár az üstökös ott hunyorgott a csillagok között, a Lépcső tövében pedig a tábortüzek valóságos galaxisa gyúlt ki, az éjszaka meghazudtolta azt az érzésemet, hogy a háború döntő ütközetét vívjuk. Egy sziklaszál tetején kuporogtam, államot a térdemre támasztva figyeltem az ellenséget, és a keletről kapott legfrissebb hadijelentéseken járt az eszem. A Sóhajtó most Fagyfelleget ostromolta, miután hazavágta Kelyhes egész seregét, és legyőzte Molylepkét meg Hegedúst a Félelem Földjén, a beszélő menhírek között. A keleti hadszíntér nagyobb katasztrófa volt a lázadóknak, mint nekünk az északi.

A helyzetünk persze még romolhat. Molylepke, Hegedús és Tétova csatlakoztak Sziklához. Mások is voltak még odalent a Tizenhét között, de egyelőre nem sikerült azonosítani őket. Az ellenség gyúlt a vérszagra.

Sohasem láttam a sarki fényt, bár állítólag csak azért maradtam le róla, mert túl hamar kivertek minket Alkuvárból, és nem volt érkezésünk ott telelni. Eszembe

jutottak a történetek, amiket az északi égboltot befátylázó ragyogásról hallottam, és arra gondoltam, csak ehhez tudnám hasonlítani azt a különös tüneményt, mely most bontakozott ki a kanyonok fölött, ahogy a lázadók tábortüzei sorra kialudtak. Hosszú-hosszú, keskeny fénycsíkok kígyóztak tarkán a csillagok felé, kecsesen hajladozva, akár hínár az áramlatban. Halványrózsaszínek és zöldek, sárgák és kékek, csupa lélegzetelállító színárnyalat. És két szó villant az agyamba. Két ősrégi szó. Pasztell háborúk.

A Sereg harcolt a pasztell háborúban, hosszú-hosszú idővel ezelőtt. Megpróbáltam felidézni magamban, mit írtak róla az Évkönyvek. Csak halványan rémlett, de ahhoz ez is bőven elég volt, hogy megjijessen. Lesiettem a tisztikörletbe, hogy előkerítsem a Lélekorzót.

Megtaláltam, és elmondtam neki, amire emlékeztem. Megköszönte a fáradozásomat, de azt mondta, ismeri a pasztell háborúk történetét, és tisztában van vele, hogy a fényeket a lázadó vezérkar küldi az égre. Aggodalomra semmi ok. Számítottunk erre a támadásra; és az Akasztott Ember azért van itt, hogy elhárítsa.

– Keress magadnak egy kényelmes helyet, Vészmadár, ahonnan jó kilátás nyílik a szorosra! Manó és Félszemű már bemutatták a tudományukat. Most a Fogadottakon a sor. – Önelégült, kaján rosszindulat sugárzott belőle, úgyhogy azt kellett feltételeznem, a Fogadottak valami mágikus kelepccét állítottak, és a lázadók épp most sétálnak bele.

Megfogadtam a tanácsát, és visszatértem magányos

örposztomra. Utközben átvágtam a táboron, amit a kései időpont dacára is felbolydított az egyre látványosabb égi tűnemény. A félelem moraja futkározott az embertömegben, hol felerősödve, hol elhalkulva, akár a távoli hullámverés.

A színes fénypászmák intenzívebben ragyogtak, mozgásuk azonban erőltetette és akadozóvá vált, mintha az őket vezérlő akaratoknak gondjaik lennének az irányításukkal. Talán Orzónak igaza van. Talán semmi sem sül ki az egészből, csak egy ártalmatlan kis tűzijáték a csapatok szórakoztatására.

Újra elfoglaltam helyemet a kilátómon. A szurdokfenék már nem sziporkázott. Tintatenger ömlött el odalent, melynek homályát cseppet sem enyhítette a fátyolfények sápadt derengése. De bár látni semmit sem lehetett, hallani annál többet. A zegzugos kanyonok kitűnően vezették a hangot. Szikla mozgósított. Ekkora zörgést és csörömpölést csak egy egész hadsereg előrenyomulása csaphat.

Önbizalomban odaát sem volt hiány.

Egy fakózöld lidércfény könnyedén föllibbent az éjszakába, lustán szálldosva ide-oda, akár a szélben elszabadult díszszalag. Ahogy emelkedett, egyre jobban elhalványult, végül halódó sziporkákká foszlott szét messze magasan.

Leszakadt volna a horgonyáról? – tűnődtem. És ha igen, ki volt az a horgony? Szikla vagy az Akasztott Ember? Jót jelent ez vagy rosszat?

Finom szövésű viadal volt, alig lehetett nyomon követni. Olyan érzésem támadt, mintha vívómesterek párbaját figyelném. Az embernek fogalma sincs róla, mi történik,

hacsak nem szakértő maga is. Manó és Fél szemű ehhez képest bunkóval hadonászó barbárok voltak.

A színes fénykavalkád szép lassan semmivé enyészett. Ez csak Nyakatekercs műve lehetett. A horgonyukról elszabadult fénypázmák nem ártottak nekünk.

A lenti lárma közelebb nyomult.

Hol a Viharhozó? Rég nem hallottunk róla. Ez igazán ideális időpontnak tűnt, hogy nyakon zuhantsa a lázadókat egy kis égiháborúval.

A jelek szerint Orzó is beszállt a buliba. Mióta az Úrnő szolgálatában álltunk, egyszer sem láttuk, hogy valami igazán lenyűgözőt csinált volna. Talán nem is olyan félelmetes, mint a híre? Vagy takarékoskodik az erejével, olyan válsághelyzetekre készülve, amiket csak ő lát előre? Valami történt odalent. A szurdokfalak sávokban és foltokban vörösleni kezdtek, olyan sötéten, hogy eleinte alig lehetett észrevenni. Aztán az izzásuk egyre világosabbra váltott. A kanyonból fölszálló forró légáramlatra csak akkor figyeltem fel, amikor a foltok cseppfolyósan olvadásnak indultak.

– Nagy istenek! – motyogtam elhűlve. Íme, egy tett, amely méltó a Fogadottakról alkotott elképzeléseimhez.

Kő ropogott és morajlott, ahogy a vörösén izzó massa lecsorgott a hegyoldalban, kiolvasztva a meredélyek alapjait. Odalentről kiáltások harsantak, reményüket veszített emberek kiáltásai, akik látják közeledni a végzetüket, de semmit sem tehetnek az elkerülésére vagy az elhárítására. Szikla katonái megfőttek és szétmorzsolódtak.

Frankón belesétáltak az egérfogóba, valami mégis elbizonytalanított. Ahhoz képest, amekkora sereg volt a Szikláé, túl keveset ricsajoztak.

A szirtfal több helyen úgy átforrósodott, hogy lángra lobbant. A kanyonból olyan forró léghuzat száguldott fölfelé, mint egy kohóból. A szél vadul üvöltött az önnön olvadékukba roskadó sziklák fölött. Az izzás annyira fölerősödött, hogy a fényében látni lehetett a kanyargó ösvényen araszoló lázadókat.

Nincsenek elég sokan, gondoltam... Az örposztomtól nem messze, egy másik sziklaorom csúcsán magányosan álló alakot pillantottam meg. Valamelyik Fogadott volt az, bár a lüktető, bizonytalan fényben nem láttam, kicsoda. Lassan bólogatott, ahogy az ellenség kínlását figyelte.

A rőt ragyogás, a lomhán csorgó olvadék, az omlás és a tűz egyre terjedt, míg az egész panorámát vöröslő erezet szőtte be, itt-ott bugyborgó tócsákkal tarkítva.

Valami nedveset éreztem az arcomon. Hökkenten néztem föl; a második kövér esőcsepp az orrom tövéen talált el.

A csillagok eltűntek. Az égen lomha, szürke fellegek dagadoztak, olyan alacsonyan, hogy az embernek az a benyomása támadt, ha felnyúlna, meg tudná őket érinteni. Szivacsos hasukat vörhenyesre festette a pokolkatlan rőt visszfénye.

A felhők kiokádták bendőjük terhét a szurdokokra. Én a zivatar peremén voltam, és így is kis híján leverte a lábamról. Odalent sokkal szilajabbul dühöngött.

Az eső a sziklaolvadékra zúdult. A feltörő gőz robaja fülsiketítő volt. Ezernyi színárnyalatban örvénylett az ég felé.

Engem csak a széle kapott el, ahogy futásnak eredtem, de az is elég volt hozzá, hogy égővörösre csípje a bőröm.

Szegény lázadó balfaszok, szaladt át az agyamon. Megfőnek, mint a rákok...

Hogy továbbra is elégedetlen voltam-e a Fogadottakkal, amiért ritkán szórakoztatnak minket látványosságokkal?

Rossebét. Alig bírtam a gyomromban tartani a vacsorámat, amikor belegondoltam, micsoda hideg, kegyetlen számítás kellett ennek a megtervezéséhez.

Elkapott az a fajta lelkifurdalás, amit minden zsoldos ismer, de a brancson kívüliek nehezen tudják megérteni. Nekem az a munkám, hogy kinyírjam a megbízóm ellenségeit Általában mindegy, milyen módon. És az ég a megmondhatója, hogy a Sereg szolgált már nem egy fekete szívű bitangot. De ami odalent történt, az valahogy nem volt helyes. Utólag visszatekintve azt hiszem, mindannyian így éreztük. Talán egyfajta kifacsart bajtársiasságból; a kanyonban hivatásos katonák pusztultak halomra, és semmi lehetőségük nem volt védekezni.

A Fekete Seregnek *van* becsületkódexe.

A felhőszakadás és a felszálló gőz robaja elhalt. Visszatértem a megfigyelőhelyemre. Néhány lassan hűlő folttól eltekintve a szurdok elsötétült. Körülnéztem a Fogadott után, akit az előbb láttam. Nyoma veszett.

Odafönt, az utolsó fellegfoszlányok mögül előbukkant az üstökös, és apró gúnymosolyt küldött az éjszakába. A hold óvatosan kikukkantott a meggyötört vidékre a fűrészfogas

horizont fedezékéből.

Kürtök harsogtak az irányából, vékony hangjukat a pánik íze fűszerezte. Aztán távoli, elmosódott harci zaj lépett a helyükbe, mely rohamosan erősödött. A lármából ítélve kemény csata lehetett, és részünkről kissé kapkodó. Elindultam hevenyészett lazarettem felé, biztosra véve, hogy hamarosan munkám lesz. A fene tudja, miért, de nem hatott rám a meglepetés erejével.

Ordonáncok szaladtak el mellettem céltudatos futóléptekkel. A Kapitány frankón lelket vert a sok csellengőbe. Visszaszoktatta őket a rendre és a fegyelemre.

Valami elhúzott fölöttem. Sötét, szögletes árnyék suhant át a holdsütötte égen, a hátán egy ülő alakkal; élesen bedőlt, és elkanyarodott a tumultus felé. A Lélekorzó a repülő szőnyegén.

Hirtelen ragyogó, lila fénykoszorú gyulladt ki körülötte. A szőnyeg vadul meglódult, jócskán félresodródott. A fény összezárult a Lélekorzó figuráján, majd minden átmenet nélkül elenyészett, hogy a szemem káprázott belé. Vállat vontam, és feltrappoltam az emelkedőn.

Az első sebesültek hamarabb futottak be a lazarettembe nálam. Bizonyos fokig örültem ennek. Azt jelentette, hogy a hadszervezet hatékonyan működik, az emberek akkor sem vesztik el a fejüket, ha váratlanul kerülnek ellenséges tűzbe. A Kapitány csodákat művelt.

A sötétben menetelő alakulatok csörömpölése megerősítette a gyanúmat, hogy nem csupán valami ötletszerű rajtaütéssel van dolgunk. A lázadók ritkán

támadnak éjszaka; a sötétség az Úrnő birodalma. Most azonban valahogy sikerült az oldalunkba kerülniük.

– Épp ideje, hogy idetold a rühes pofádat! – morgolódtott Félszemű. – Ott, a sarokban! Hentesmeló. Már rájuk ugattam, hogy hozzanak gyertyákat.

Megmosakodtam, és munkához láttam. Az Úrnő kirurgusai csatlakoztak hozzám, hősiek erőbedobással. Mióta rangidős törzsvosszá avansáltam, most először éreztem úgy, hogy van valami értelme annak, amit csinálok.

Ám a sebesültek áradata csak nem akart elapadni. A láрма egyre fokozódott. Csakhamar nyilvánvalóvá vált, hogy a lázadók előrenyomulása a szurdokban egyszerű hadicsel volt. A Fogadottak luftra sütötték el a nagy mutatványukat.

Hajnalpír színezte az eget, amikor felnéztem, és egy viharvert Lélekorzóval találtam szemben magam. Úgy festett, mint akit lassú tűzön megsütöttek, aztán meghempergettek valami ronda, kékeszöld szószbán. Füstszagot árasztott.

– Rakodj föl a szekerekre, Vészmadár! – mondta a szárazan tárgyilagos női hangján. – A Kapitány küld pár embert segíteni.

Az egész málhaszerelvény az én harctéri lazalettem körül táborozott, a délről jött utánpótlást is beleértve. Körülnéztem. A fuvarosok fergeteges iramban iparkodtak befogatni; egy hórihorgas, karósovány, törött nyakú illető noszogatta őket.

– Elbuktuk? – kérdeztem. – Megleptek a rohadékok, mi? Orzó eleresztette a füle mellett a megjegyzésemet.

– Céljainkat javarészt elértük. Már csak egy feladat van hátra. – Mély, dallamos, zengő hangot használt; egy hivatásos szónokét. – A csata döntetlenre áll. Korai lenne még nyilatkozni a végkifejletről. A kapitányotok gerincet adott ennek a csürhének. De ha mégis a lázadók maradnának felül, jobb lesz, ha mielőbb útnak indítjuk a sebesülteket.

Néhány szekér már a lazarett felé nyikorgott. Vállat vontam, kiadtam az utasításokat, és gondjaimba vettem a soron következő páciensét. Közben megkérdeztem Orzót:

– Ha tényleg egyformán állunk, nem a lázadókat kéne nyüstölnöd?

– Az Úrnő parancsai szerint járok el, Vészmadár. Amit kívánt tőlünk, nagyrészt megtettük. Tétova és Molylepke nincs többé. Hegedüst tönkrenyomoritottuk. Az Alakváltó csele sikerült. Nincs más hátra, mint megfosztani a lázadókat a vezénylő tábornokuktól.

Összezavarodtam. Kusza gondolatok tévedtek a nyelvemre, s mire visszafoghattam volna magam, már ki is böktem őket.

– Hát nem arról volt szó, hogy itt verjük meg őket? – És: – A Kör jól megszívta ezt az északi hadjáratot. Előbb Karmos, aztán Sóhaj. Most meg Molylepke és Tétova.

– Hegedűsnek és Sziklának is hamarosan vége. Igen. Újra és újra megvernek minket; de minden alkalommal elfolyatnak egy keveset a szívük véréből. – Lenézett a lejtőre, ahol egy kis csapat közeledett felénk tempósan. Holló haladt az élen. Orzó a málhásszekerek felé fordult. Nyakatekerics felhagyott a hajcsárok terrorizálásával, és

olyan pózba dermedt, mint aki hallgatózik.

Azt hittem a Lélekorzóról, hogy befejezte, ám hirtelen tovább beszélt.

– A Sóhajtó porig rombolta Fagyfelleget Az Éjvadász rászedte a gyilkos menhireket, átvágta magát a Félelem Földjén, megközelítette Fejfa külvárosait. Az Arctalan biztosítja az utánpótlását, és Karám felé nyomul. Ficsúrt körülzártuk Adában. Azt mondják, tegnap éjjel öngyilkos lett, nehogy élve jusson a Csontcsikorgató kezére. A helyzet nem olyan reménytelen, mint látszik, Vészmadár.

Lófaszt nem, gondoltam. Keleten jól mennek a dolgok, nagyszerű; csak éppen mi nyugaton vagyunk. Nem tudok a földrész túloldalán aratott győzelmekért lelkesedni, miközben belőlünk itt még a szart is kiverik. És ha a lázadók áttörnek a Bűbájtoronyig, ugyan mindegy lesz, mi történt keleten.

Holló megállította a csapatát, és egyedül jött oda hozzám.

– Itt vannak a fiúk. Mit csináljanak?

Föltételeztem, hogy a Kapitány küldte. Szóval valóban elrendelték a visszavonulást, és maga a Kapitány döntött így. Ő nem lenne partner Orzó kisdéd játszmáiban.

– Akik már be vannak kötözve, azokat pakolják fel a szekerekre! – A málhásszerelvény takaros oszlopba rendeződött az Akasztott Ember tekintetének súlya alatt. – Küldjél minden szekérrel egy tucat járóképes sebesültet. Mi Félszeművel meg a többiekkel folytatjuk a trancsírozást. Mi baj?

Furcsán nézett rám. Ez nem tetszett. A Lélekorzóra pillantott. Én is.

– Még nem szoltam neki – mondta Orzó.

– Miről? – Ahogy kibökte, azonnal tudtam, hogy szart vág a kerék. Mindketten idegesnek tűntek. Én ettől még sokkal idegesebb lettem.

Holló elmosolyodott. Csöppet sem vidáman; inkább valami hátborzongató grimasszal.

– Újra be lettünk sorozva. Te meg én, Vészmadár.

– Mi? Ne baszd meg! Már megint? – Még mindig a hideg rázott, ha eszembe jutott a múltkori eset, amikor segítettünk hazavágni a Sántát és Sóhajt.

– Csak nektek van gyakorlati tapasztalatotok – mondta Orzó.

Eszelősen ráztam a fejemet.

Holló rám mordult.

– Nekem mennem kell, úgyhogy te is jössz, Vészmadár. Mi az, nem akarsz díszhelyet az Évkönyvekben? Te lennél a csúcstartó, aki több varázslót nyírt ki a Tizennyolcak Köréből, mint akármelyik Fogadott!

– Süket duma. Mi vagyok én? Fejvadász? Rossebet. Orvos vagyok. Hogy néha verekszem is, meg krónikákat írok, az mellékes.

Holló Orzóhoz fordult.

– Amúgy ez az a fickó, akit a viharvidéki átkelésnél a Kapitánynak erőszakkal kellett visszarángatni a hátvédből.

– A szeme vonásnyira szűkült, az arcán megfeszült a bőr. Neki se volt kedve menni. Azzal vezette le a mérgét, hogy engem csesztetett.

– Attól tartok, nincs más lehetőség, Vészmadár – mondta Orzó selypegő gyerekhangon. – Az Úrnő választott

ki a feladatra. – Megpróbálta egy kis sziruppal elviselhetővé tenni a keserű pirulát. – Gazdagon megjutalmazza azokat, akik nem okoznak neki csalódást. És te már fölkeltetted a figyelmét.

Némán átkoztam magam a romantikus szenvedéseimért. Az a Vészmadár, aki szűzen és ártatlanul érkezett északra, hogy fülig belehabarodjon az Úrnő titokzatos alakjába, egy másik ember volt. Egy szaros kis zöldfülű, tele ifjonti rajongással. Ja. Időnként muszáj hazudnod magadnak, különben elmenne a kedved az egész mindenségtől.

– Ezúttal nem leszünk egyedül, Vészmadár – mondta nekem Orzó. – Segíteni fog az Akasztott Ember, az Alakváltó és a Viharhozó is.

– Vagy úgy – jegyeztem meg savanyúan. – Szóval az egész brancs kell hozzá, hogy hidegre tegyünk egy közönséges banditát?

Orzó nem kapta be a csalit. Sohasem szokta.

– Ott a szőnyegem. Szedjétek össze a fegyvereiteket, és gyertek! – Széles léptekkel távozott.

A segédeimen éltem ki a mérgeket, abszolút igazságtalanul. Végül, mikor Félszemű már közel járt a robbanáshoz, Holló közbeszólt.

– Ne légy ekkora seggfej, Vészmadár! Ha egyszer muszáj, hát megcsináljuk, és kész.

Volt benne valami. Mentegetőztem egy sort a fiúknak, aztán lemasíroztam a hegyoldalon, hogy csatlakozzak a Lélekorzóhoz.

– Szálljatok fel! – fogadott minket, és mutatta, hová. Ugyanott telepedtünk le Hollóval, ahol azelőtt. Orzó szíjakat

nyomott a kezünkbe. – Kössétek be magatokat! Ez nem lesz sétarepülés. Nem akarom, hogy leesetek. És tartsatok kéznél egy kést, hogy szétvághassátok a hámat, ha majd megérkezünk.

A szívem a torkomban dobogott. Az igazat megvallva izgatott a kilátás, hogy megint repülni fogok. Ha felidéztem magamban az előző utamat, az emlék rajongó, felszabadult örömmel töltött el. Mámorító élmény fenn szárnyalni a levegőég magasában, a hideg széllel és a sasokkal.

Orzó még saját magát is bekötötte. Rossz jel.

– Kész? – Válaszra sem várva mormolni kezdett. A szőnyeg kicsit megrándult alattunk, aztán oly könnyedén lebbent a magasba, akár a szellőháton utazó tollpihe.

A fakoronák fölé emelkedtünk. A tartóváz mélyen belevágott a seggembe. A gyomrom buk fencezett. Jeges léghuzat süvített körül. Lesodorta a kalapomat. Utána nyúltam, de elvitettem. A szőnyeg vészesen félrebillent. Azon kaptam magam, hogy a rohamos iramban távolodó földet bámulom. Holló derékon ragadott, és visszarántott. Ha nem vagyunk beszíjazva, mindketten lezuhantunk volna. A szurdokok fölött suhantunk. Idefönről összevissza kanyargó labirintusnak tűntek, valami beteg tervező elme szüleményének; a lázadók serege költözéshez szedelőzködő hangyaboly benyomását keltette.

Körülnéztem az égen; csodálatos látvány ebből a perspektívából. Sasokat sehol sem láttam. Csak keselyűket. Orzó megállás nélkül átvágott az egyik rajon, szerteszét rebbentve őket.

Egy másik szőnyeg szállt fel a táborban, elhúzott mellettünk,

aztán távolabb sodródott, tenyérnyi fölttá zsugorodva a messzeségben. Nyakatekercs ült rajta, két állig felfegyverzett birodalmi főtiszttel.

– Hol a Viharhozó? – kérdeztem.

Orzó kinyújtotta a karját. Némi hunyorgás után megtaláltam az alig kivehető kis pöttyöt a sivatag fölött, a kéken ragyogó égen.

Olyan sokáig sodródtunk a széllel, hogy már-már reménykedni kezdtem, hátha lefújták a bulit. Alattomban megkörnyékezett az unalom. A lázadók hadállásainak tanulmányozása hamar elvesztette a varázsát. Túl mélyen ékelődtek a mi vonalainkba.

– Készüljete! – szólt hátra Orzó a válla fölött. Megmarkoltam a szíjaimat, nem igazán tudva, mire számítsak. – Most!

Megfordult velem a világ. És úgy maradt. Zuhantunk, szédítő ívben, lefelé és lefelé. Léghuzat füttyült a fülemben. Az anyaföld pörgött, hullámozott és ijesztő iramban közeledett. A két picurka pont, ami a Viharhozót és az Akasztott Embert rejtette, szintén alábukott. Háromfelől csaptunk le ugyanarra a célra; ahogy közeledtünk egymáshoz, mind jobban kivehetőkké váltak.

Már alatta voltunk annak a magasságnak, ahol a testvéreink igyekeztek visszaszorítani a lázadók mindenfelől özönlő áradatát. És zuhantunk tovább, egyre lejjebb, a lankásabbá váló kaptató mentén; közben örült kanyarokat, orsókat és piruetteket írtunk le, a viharmarta homokkőtornyokat kerülgetve. Némelyik olyan közel száguldott el mellettünk, hogy kinyújtott kézzel meg tudtam

volna érinteni.

Egy kis tisztás bukkant fel előttünk. Szinte átmenet nélkül állapotunk meg fölötte; a fékezés lendülete a húsomba mélyesztette a szíjakat, ahogy a testem lódult volna tovább előre, a röppályánk ívét követve.

– Itt van – suttogta Orzó.

Óvatosan közelebb siklottunk, épp csak annyira, hogy kikukkanthassunk egy homokkőoszlop fedezékéből.

A tisztás zöld gypét rengeteg ló és ember lába szántotta fel. Nagy részük tovább vonult; csak egy tucat szekeret láttam, meg a körülöttük ödögő fuvarosokat. Orzó elmorzsolt egy halk szitkot az arcfátyla alatt.

Viharsebes árnyék suhant elő bal felől, két sziklaszirt közül.

Durr! A vakító villanástól könnyek szöktek a szemembe. A szurdokfal belerendült a mennydörgés robájába. Megperzselt földgöröngyök záporoztak mindenfelé. Emberek rebbentek szét kiabálva, és kapkodtak tántorogva a fegyvereik után.

Újabb árnyék húzott el a tisztás fölött, ezúttal szemből. Nyakatekercs is csinált valamit, fogalmam sincs, micsodát; a lázadók mindenesetre a torkukat markolászva fuldokolni kezdtek.

Egy tagbaszakadt férfi lerázta magáról a bűbájt, és botladozva megindult a tisztás túloldala felé, ahol egy hatalmas, szénfekete csatamén várta kipányvázva. Meglódult velünk a világ; Orzó szélesebesen és kőkeményen tett le minket. Majd' elharaptam a nyelvem, ahogy a szőnyegünk tartóváza árkot szántott a földbe.

– Lefelé! – mordult ránk az első zökkenőnél. Kardot rántott.

Lekászálódtunk Hollóval a szőnyegről, és utána eredtünk, elég ingatag léptekkel, mert teljesen el voltunk gémberevedve a hosszú repülőúttól. Orzó megrohanta a fuldokló hajcsárok, és szörnyű öldöklést rendezett közöttük; a pengéjéről csak úgy fröcskölt a vér. Segítettünk neki lemészárolni őket, a magam részéről – reményeim szerint – az átlagosnál lanyhább lelkesedéssel.

– Mi a kénköves poklot kerestek itt? – tajtékozott Orzó az áldozataira. – Egyedül kellett volna lennie!

A másik két szőnyeg visszatért; ők közelebb landoltak a menekülőhöz. Üldözőbe is vették azonnal, bár még ők is bizonytalanul álltak a lábukon. A tagbaszakadt férfi a csatamén nyergébe ugrott, és egy szörnyű erejű kardcsapással egyszerre vágta ketté a pányvát meg a cöveket. Rámeredtem. Nem gondoltam volna Szikláról, hogy ennyire félelmetes. Förtelmesen ronda volt, hajszálra ugyanolyan, amilyenek a Manó és Félszemű marakodását félbeszakító tünetény mutatta.

Orzó levágta az utolsó lázadó hajcsárt.

– Gyerünk! – csattant fel. A nyomába szegődtünk, ahogy rohanva megindult Szikla felé. Közben azon tűnődtem, miért nincs annyi józan eszem, hogy lemaradjak.

A lázadó tábornok szembefordult velünk. Letaglózta az egyik birodalmi főtisztet, aki messze megelőzte a többi üldözőjét, bömbölve fölkacagott, aztán üvöltött valami érthetetlen. Mágia előszele sistergett a levegőben.

Lila lángkoszorú lobbant mindhárom Fogadott körül, mint amilyen Orzót kapta el az éjjel, csak sokkal fényesebb. Kis híján földhöz vágta őket. Brutális varázslat volt. Teljesen

lefoglalta a mumusainkat. Sziklának lett ideje mivelünk törődni.

A második főtiszt odaért hozzá. Szikla hatalmas kardja lesújtott, tojáshéjként repesztve szét sisakot és koponyát. A fekete csatamén lovasa nógatására átlépte a hullát, de vonakodva és óvatosan, mint akinek semmi kedve ügetésbe csapni. Szikla a Fogadottakra nézett, átkokat szórt a csökönyös jószágra, vadul hadonászott a fegyverével.

A ló tovább makacskodott. Szikla szörnyű ökölcsapást mért a nyakára, aztán felüvöltött. A keze beleragadt a sörényébe, nem tudta kitépni. Dühös bömbölése kétségbeesetté vált. Kardot emelt a csataménre, hiába; nem fogta az acél. Elkeseredésében a Fogadottak felé hajította a fegyvert. A lila fény egyre halványabban villódzott körülöttük.

Holló két lépésre volt Sziklától, én hárommal mögötte. A Viharhozó emberei ugyanilyen közel a túloldalon.

Holló lendületből támadott, ferdén fölfelé irányzott vágással, minden erejét beleadva. A kard a szegycsontja alatt találta el Sziklát – és lepattant róla. Sodronying? Szikla roppant ökle meglódult, egyenest Holló halántékának. Reccsenés. Holló odébb tántorodott egy lépéssel, és összeroskadott.

Gondolkodás nélkül irányzékot váltottam, Szikla karját célozva meg a kardommal. Mindketten felordítottunk, amikor a pengém csontig vágott, skarlátvörös szökőkutakat fakasztva.

Átugrottam Hollót, lefékeztem, megpördültem. A Viharhozó katonái jól begyakorolt párost alkottak, csak úgy

záporoztak Sziklára a csapásaik. A szája nyitva volt. Forradásos arca csúf grimaszba torzult, ahogy igyekezett kirekeszteni elméjéből a fájdalmat, hogy megmenthesse magát valami vajákossággal. A Fogadottak egyelőre ki voltak golyózva. Három közönséges halandóval harcolt az életéért. De mindez csupán később tudatosult bennem.

Ott és akkor csak egyvalamit láttam: Szikla lovát. Az állat mintha... *olvadozott* volna. Akár a gyertya viasz... Nem. Nem olvadt. *Változott*.

Felkuncogtam. A lázadók félelmetes hírű tábornoka az Alakváltó hátán lovagolt.

A kuncogásom eszelős kacajba csapott át.

Hisztériás rohamom megfosztott a ritka lehetőségtől, hogy tevékenyen közreműködjek egy eleven legenda felkoncolásában. A Viharhozó két embere szabályosan feltrancsírozta Sziklát, mialatt az Alakváltó lefogta és fojtogatta. Mire visszanyertem az önuralmammat, vagdalthúst csináltak belőle.

Az Akasztott Ember is kimaradt a mókából. Túlságosan lefoglalta a haldoklás. Szikla irdatlan kardja, amit búcsúzólul még elhajtott, felnyársalta a koponyáját. A Lélekorzó és a Viharhozó odaléptek hozzá.

Váltó visszavedlett ormóttan, koszos, bűdös, hájas, pucér behemóttá, mely a két hátsó lábán járt ugyan, ám ennek ellenére nem sokkal tűnt emberibbnek annál a hátsójószágnál, aminek az imént még az alakját viselte. Kajánul beletaposott Szikla maradványaiba; idomtalan teste úgy rengett a röhögéstől, mintha gyilkos cselfogása

az évszázad legjobb vicce volna.

Aztán meglátta az Akasztott Embert. Borzongás futott végig a hájredőin; az egész húskolonc tiszta libabőr lett. Odafordult a másik két Fogadotthoz, és habzó szájjal összefüggéstelen tirádát zúdított rájuk.

Nyakatekercs kicibálta a fejéből a kardot. Megpróbált mondani valamit; nem jött össze neki. Hozó és Orzó egyáltalán nem úgy festettek, mint akikben buzog a segítő szándék.

A Viharhozót bámultam. Törékeny, vézna kislány. Letérdeltem, hogy kitapintsam Holló pulzusát. Esküszöm, a csaj nem néz ki idősebbnek tizennégy évesnél. Hogy fér el egy ilyen pöttöm kis fruskában ennyi nyers erő, ennyi maró gyűlölet, ennyi emésztő rosszindulat?

Váltó szaporán csoszogott a többiek felé; szőrös vállán, a vastag zsírréteg alatt görcsbe rántotta az izmokat a düh. Megállt, kihívó pózban farkasszemet nézett Orzóval és Hozóval. Egyetlen szó sem esett közöttük, mégis a zsigereimben éreztem, hogy most dől el az Akasztott Ember sorsa. Váltó segíteni akart. A másik kettő nem.

Fura. Váltó Orzó szövetségese. Mire fel kapnak most össze hirtelen?

És ami még érthetlenebb: miért kockáztatják Orzóék az Úrnő haragját? Mert ő aztán aligha fog örülni Nyakatekercs halálhírének!

Holló érverése ki-kihagyott, amikor először tapintottam ki a nyakán, de aztán lassan egyenletesebbé vált. Kicsit könnyebben lélegeztem.

Hozó katonái a Fogadottak felé araszoltak, Váltó idomtalan

hátát méregetve.

Orzó összenézett a Viharhozóval. A kislány bólíntott. A Lélekorzó megpördült a tengelye körül. Mikor visszafordult felénk, a tekintetemet mintha mágnes vonzotta volna a fátyla szemréseire. Lávarőten izzottak, akár az olvadt sziklakő.

És egyszerre csak eltűnt. Ahol az előbb még állt, ott most éj sötét felhőgomoly örvénylett, tíz láb magas és kétszer olyan széles, fekete, mint a szénbányák gyomra, és sűrű, mint a fojtó lápi köd. És gyors volt, pokolian gyors; amilyen sebesen lecsapott a prédájára, azzal a vadászó viperát is szégyenbe hozta volna. Nem hallottam mást, csak egy meglepett, egérszerű nyikkanást. A furcsa neszt hosszú, hátborzongató csend követte; baljós kontraszt a sok üvöltözés és fegyvercsörgés után.

Vadul megráztam Hollót. Semmi válasz.

Az Alakváltó és a Viharhozó haldokló társuk mellett álltak. Engem néztek mindketten. Sikoltani szerettem volna, kiszaladni a világból, odút kaparni a földre, ahová elbújhatok. Elnyertem a mágia adományát; olvastam a gondolataikban. *Túl sokat tudok.*

Sóbálvánnyá meredtem az iszonyattól.

A szénfekete felleg ugyanolyan hirtelen foszlott semmivé, ahogy megjelent. A Lélekorzó a katonák között állt, akik megölték Sziklát. Mindketten lassan, méltóságteljesen dőltek el, akár a terebélyes, vén fenyőszálak.

Oldalba vágtam Hollót. Felnyögött. A szemhéja megrebbent, sikerült egy pillantást vetnem a pupillájára. Csupa vér. Agyrázkódás. A keserves kurva mindenit!...

A Lélekorzó összenézett a többiekkel. Aztán lassan felém fordult.

A Viharhozó balra mozdult, az Alakváltó jobbra. Egyikük sem sietett. Körülfogtak, ahogy ott térdeltem a tisztás közepén. Mindhárman közelebb jöttek, egyetlen lépéssel. Hallgattak.

Az Akasztott Ember a háttérben folytatta a haldoklást. Piszok hangosan csinálta. Engem nem zavart; nem hallottam. Reszkető térdel fölemelkedtem. Egyenes gerinccel akartam befejezni.

Nem szabadna így végződnie, gondoltam. Ez nem tisztességes...

Azok hárman csak álltak és néztek.

Visszanéztem. Mást nemigen tudtam csinálni.

Bátor Vészmadár. Legalább van gyomra szembenézni a halállal.

– Semmit sem láttál, ugye? – kérdezte Orzó halkán. Kicsi, hideg gyíkcokskák futkároztak a hátamon. Ezt a hangot még sosem használta, mégis ismerős volt. Az egyik halott katona káromkodott rajta, miközben Sziklát aprította. Megráztam a fejem.

– Amíg Sziklával harcoltál, nem tudtál másra figyelni, utána meg Hollóval kellett foglalkoznod.

Erőtlenül bólintottam. A térdem átlényegült kocsonyává. Csak ezért nem próbáltam meg világgá szaladni. Ami igen nagy baromság lett volna.

– Tedd föl Hollót a Viharhozó szőnyegére! – mutatta Orzó. Addig pátyolgattam, kérleltem és fenyegettem Hollót, míg

sikerült talpra állítanom. Halvány gőze sem volt róla, hol van és mi történik vele. De hagyta magát vezetni..

Aggódtam miatta. Semmi komolyabb külsérelmi nyomot nem találtam rajta, de nagyon furán viselkedett.

– Vidd egyenesen hozzám, a lazarettbe! – mondtam. Képtelen voltam Hozó szemébe nézni, és a szavaimnak se tudtam olyan nyomatékot adni, mint szerettem volna. Inkább szánalmas rimázkodásnak hangzottak.

Orzó előreküldött a szőnyegére. Engedelmeskedtem, kábé olyan lelkesen, mint a vágóhídra hajtott hízó. Mi van, ha átejt? Ha útközben netán lepotyogok, megoldódik a bizalmi kérdés: tutira veheti, hogy tartani fogom a számat.

Hamarosan utánam jött; ahogy letelepedett, véres kardját hanyagul maga mellé lökte. A szőnyeg a magasba szökkent, és kényelmes iramban megindult a Lépcső felé, ahol továbbra is javában állt a bál.

Visszanéztem a tisztáson heverő néma alakokra. Bizonytalan, ködös szégyenérzet rágott. Ez így nem volt helyes... De hát mit tehettem volna?

Az egyik homokkőszirt árnyékán átsuhant valami. Sápadt aranyfényel derengett, akár egy halvány csillagköd az éjjeli égbolt legtávolibb régióiból.

A szívem verése is majd' elállt.

A Kapitány csapdába csalta a vezérük elvesztése után rohamosan demoralizálódé lázadókat. Hatalmas mézszárlás lett belőle. A létszámfölény azonban továbbra is az ő oldalukon volt, és ez – a puszta kimerültséggel párosulva – végül megakadályozta, hogy a Sereg kiverje

őket a szorosból. Hozzájárult a kudarchoz a rejtélyes apátia is, amely váratlan és érthetetlen módon uralkodott el a Fogadottakon. Egyetlen friss, pihent sorezred, egyetlen mágikus terrorcsapás hiányzott volna a győzelemhez.

Hollót nem bíztam idegen orvosra. A táborban tartottam, és magam kezeltem. Nem raktam fel, csak a legutolsó dél felé indított kórházszekérre, amit én is elkísértem. Szervi baja nincs, és néha rövid időre felélénkül, egyébként azonban naphosszat leverten, közönyösen lézeng. Kedvesnek is én viselem a gondját, úgyszólván megörököltem. Nagyszerű kislány; ha vele vagyok, néha teljesen megfeledkezem az újabb vereség keserűségéről.

Talán Hollónak is így viszonzta a nagylelkűségét.

– Ez lesz az utolsó visszavonulásunk – ígéri a Kapitány. Ő persze nem hívja vereségnek, de ahhoz sincs gyomra, hogy rugalmas elszakadásról, taktikai átcsoportosításról, késettető hadműveletről és más efféle lószarról halandzsázzon. Egyébként igaza van, de azt persze nem részletezi, miért. Valóban ez az utolsó visszavonulás, mert ha megint vereséget szenvedünk, nem lesz hová hátrálnunk. Ha a Bűbájtorony elesik, vele bukik az Úrnő birodalma is. Mellesleg valószínűleg pont kerül ezeknek az Évkönyveknek a végére is, és a Fekete Sereg története befejeződik.

Nyugodj békében, kiszolgált harcos testvériség, utolsó a régi kompániák közül! Otthonom voltál az otthonom, családom a családom helyett...

Nem, ezúttal nem vészmadárokodom. Visszavonulás közben eljutott hozzánk egy sor olyan hír, amit a Könnyek

Lépcsőjéhez nem engedtek át. A megboldogult Szikla seregét legalábbis meggyengítettük; de nem ez volt a lázadók fő csapásmérő ereje. Északon több másik hadtest indított összehangolt offenzívát, ezek most a mi útvonalunktól nyugatra nyomulnak előre. Az elvesztett városok listája hosszú és kiábrándító, még akkor is, ha leszámítjuk a hadijelentések szokásos túlzásait. A megvert katonák mindig hajlamosak túlbecsülni az ellenség erőit. Helyrehozza az önbizalmukat, ami a kudarc terhét nyögi.

A Könnyek Lépcsőjétől délre egészen más a terep, mint északon. A hegyvonulat hosszan elnyúló lankákban simul bele a Búbájtornyot tápláló, termékeny alföldekbe. Amikor ezen a tájon vonultunk át, és nem a sebesülteket kezeltem a szekereken, általában Elmo mellett meneteltem. Öreg, minden hájjal megkent zsugás a mi strázsamesterünk; azért választottam őt, mert annyi szóból is ért, amennyinél többet nem kockáztathatok.

– Mi lenne, testvér – mondtam neki –, ha megkérnélek rá, hogy említs meg valamit a Kapitánynak? Nem sürgős. Akkor volna a legjobb, ha nem csellengenek körülötte Fogadottak.

– Mit? – kérdezte. Nem valami bőbeszédű fickó.

– Néha az az érzésem, túl sokat bratyizunk a Lélekorzóval. Talán kicsit vissza kéne venni.

Furcsán nézett rám. A régi cimborák az utóbbi időben mind ezt csinálják. Mióta hazavágtuk Sziklát, mogorva, rosszkedvű és szófukar vagyok. Nem mintha előtte kimondott habostorta lettem volna. Túl nagy nyomás nehezedik rám, összezúzza a lelkemet. Még a szokásos

levezetést – az Évkönyveket – sem engedélyeztem magamnak, nehogy a Lélekorzó valahogy kiszagolja, mit írtam.

– Elképzelhető, hogy jobb lenne, ha nem köteleznénk el neki magunkat túlzottan – tettem hozzá.

– Mi a picasa történt odaát? – Az alapsztori akkorra már közkinccsé vált. Kinyírtuk Sziklát. Nyakatekercs fűbe harapott. A katonák közül csak Holló meg én úsztuk meg élve. Mindenki veszettül kíváncsi volt a részletekre.

– Azt nem mondhatom el. De a Kapitánynak szóljal. Ha majd a Fogadottakat nem nála eszi a fene.

Elmo osztott, szorzott, összegzett, és nagyjából a helyes végeredményre lyukadt ki.

– Rendben, Vészmadár. Meglesz. Vigyázz az irhádra! Vigyázok én. Amíg a sorsom engedi.

Aznap kaptunk hírt a legfrissebb keleti győzelmekről. A lázadók védőállásai olyan iramban omlanak össze, amilyen gyorsan az Úrnő csapatai menetelnek.

Aznap értesültünk arról is, hogy az északi és a nyugati fronton a lázadók ideiglenesen felfüggesztették az offenzívát, mind a négy hadseregük átmeneti szállásra vonult. Pihennek, feltöltik a létszámot, hadianyagokat szereznek be, kiépitik az utánpótlási vonalaikat. Támadásra készülődnek a Bűbájtorony ellen.

Tisztára díszmenet lesz. Az Úrnőnek ezen a hadszíntéren gyakorlatilag nem maradtak csapatai. Senki sem fogja az útjukat állni, ha megindulnak a Torony felé. Senki, csak a Fekete Sereg, meg a szétvert alakulatok hozzánk csapódott roncsai.

Minden éjjel látjuk az égen az üstökös, a nagy sorsfordulatok kaján hírnökét.

Közel a vég.

Egyre csak hátrálunk, az utolsó randevúnk felé a vén csontpofával.

Még egy eseményről kell megemlékezni, ami talán kapcsolatos a Sziklával való leszámolással. A Toronytól háromnapos járőrföldre történt. Megint álmot láttam, ahhoz hasonlót, mint korábban a Lépcsőn. Újra megjelent előttem az aranyló látomás, aki talán álom, talán egyáltalán nem az. A hívemnek nincs oka félelemre – ígérte. És egy röpké pillanatra ismét látni engedte az arcát, azt a lélegzetelállítóan gyönyörű arcot, amely túl szép hozzá, hogy megőrizsem emlékezetemben. Aztán magamra hagyott; a félelem pedig visszatért, gyötrőbbben, mint valaha.

Telnek a napok. Fogynak a mérföldek. A Torony hatalmas, rút tömbje földereng a horizonton. És az üstökös éjszakáról éjszakára fényesebben ragyog fölöttünk.

HATODIK RÉSZ AZ ÚRNŐ

A táj lassan zöld-ezüstbe öltözött. A pirkadat karmazsinpiros tollpihékkal hintette be az erődített városkát. A védőfalakat aranyló sziporkák pettyezték, ahol a napsugarak rátaláltak a hajnali harmat cseppjeire. A talajmenti ködök kezdtek visszahúzódni a horpadásokba. A bástyákon őrségváltást fújtak a kürtök.

A Hadnagy hunyorogva beárnyékolta a szemét. Utálkozva horkantott, és kérdően nézett Fél szeműre. A csökött, fekete emberke bólintott.

– Idő van, Manó – szólt hátra a Hadnagy a válla fölött. Emberek mozgolódtak az erdő takarásában. Manó letérdelt mellém, a szántóföldeket fürkészte. Városi szegényasszonynak volt öltözve, négy másik testvérrel együtt. A fejüket kendőbe bugyolálták. Mindegyik főszerelkezett egy-egy hosszú rúddal, aminek a két végére üres cserépkorsókat akasztottak. A fegyvereiket a szoknyájuk redői közé rejtették.

– Nyomás! Kinyitották a kaput – mondta a Hadnagy. A fiúk elősorjáltak a lombok fedezékéből, és az erdőszél mentén megindultak a városka felé, a vízhordó rudakat a vállukon egyensúlyozva.

– A kurva életbe, de jólesik újra ilyeneket csinálni! – mondtam.

A Hadnagy elvigyorodott. Mióta elhagytuk Berillt, ritka vendég volt az arcán a mosoly.

Az öt ál-szegényasszony a fák árnyékába húzódva iparkodott a közkút felé, amely az országút mellett állt, nem messze a falaktól. Hamarosan társaságuk lesz. Néhány igazi nő – korán kelő helybéliek – már úton volt ugyanoda az ellenkező irányból.

A kapun bejutni nem ígérkezett nehéznek. A város tele volt idegenekkel, menekültekkel és a felkelő seregek uszályában vonuló szedett-vedett népséggel. A maroknyi helyőrséget teljesen ellustította a kényelmes élet. A lázadóknak nyilván eszükbe sem jutott, hogy az Úrnő a

Bűbájtornytól ilyen messze is lecsaphat rájuk. A városka álmos kis porfészek volt, stratégiailag abszolút jelentéktelen.

Leszámítva persze illusztris vendégeit: két varázslót a Tizenhét közül, akik töviről hegyre ismerték a lázadók legtitkosabb haditerveit.

Három napja lapultunk az erdőben, szigorú megfigyelés alatt tartva a várost. Bóbita és Zarándok, akik a minap nyertek felvételt a Körbe, itt töltötték a mézesheteiket. Utána ők is délre akartak vonulni, hogy csatlakozzanak a Bűbájtorny elleni támadáshoz. Mi azért jöttünk, hogy csalódást okozzunk nekik.

Három nap. Három napja dideregtünk tűz nélkül az éjszakai hidegben; három napja éltük szárított kecskeszaron, vagy legalábbis valami hasonlón. Három nap nyomorúság. És évek óta nem éreztük magunkat ilyen remekül.

– Szerintem menni fog – véltem. – Simán.

A Hadnagy intett. Néhány emberünk az álruhás előőrs után osont.

– Bárki találta ki ezt – jegyezte meg Félszemű –, kurvára tudta, mit csinál.

Izgatott volt, fűtötte a lelkesedés. Mint mindannyiunkat. Végre olyan melót kaptunk, amihez a legjobban értettünk. Előtte ötven napig robotoltunk a Bűbájtorny erősítésein, hogy minél felkészültebben fogadhassuk a lázadók ostromát, és ötven éjszakát agonizáltunk végig meddő esélylatolgatásokba merülve.

Újabb öt emberünk surrant ki az erdőből.

– Egy halom pina érkezik – mondta Félszemű. Feszültség

vibrált a levegőben.

Asszonyok parádézta a kút felé. A jövés-menés egész nap folytatódni fog, ha hagyjuk. A városban nem voltak kutak, csak pár kisebb ciszterna.

A gyomrom görcsbe rándult. Az előőrsünk megindult a falak felé.

– Készülni! – mondta a Hadnagy.

– Melegítsetek be! – tanácsoltam. Nagy híve vagyok az izomlazító tornának. Elég röhejes látvány, és fizikailag igazából nem sokat használ, viszont kiváló módszer az idegesség levezetésére.

Nincs az a kemény tökű veterán, akiben harc előtt föl ne támadna a szorongás. Minél több balhét úszol meg ép bőrrel, annál jobban gyötör a balsejtelem, hogy a következőben utolér a nagy számok törvénye. Fél szemű már vagy húsz éve abban a sziklaszilárd hitben kezdi minden egyes csatáját, hogy kész, vége, neki most harangoztak.

Az előőrsbe küldött testvérek erőszakot tettek a hangszálaikon, és sipítózó kappanhangon köszöngettek a szembejövő asszonyoknak. Valami csoda folytán lelepleződés nélkül elérték a kaput. Az egy szál strázsa nem tűnt hivatásos katonának. Inkább a céhe által kiállított önkéntes lehetett, valószínűleg foltozóvarga. Legalábbis erre vallott, hogy suszterkalapácsot forgatott a kezében, és teljesen belemerült egy ütött-kopott bakancs talpalásába; a szájából rézszögek kandikáltak ki. Az alabárdja a kapuboltozat túloldalán árválkodott, hanyagul a falnak támasztva.

Manó visszaiszkolt a nyílt terepre. Tapsolt egyet a feje fölött. *Ka-bummm!* A velőtrázó dörej az erdőig visszhangzott. Manó kifordított tenyérrel széttárta a karját, és úgy állt ott, mint akit keresztre feszítettek. Az összhatáson sokat lendített a két keze között ívelő szivárvány, mely sziporkázó dicsfénybe vonta fülig érő békavigyorát.

– A hülye kis seggdugasz! Muszáj folyton produkálnia magát? – morogta Fél szemű. Manó táncra perdült a kapu előtt.

Megindultunk. A kút körül csoportosuló asszonyok sikoltozva rebbentek szét. Farkasok az akolban, gondoltam. Inunk szakadtából rohantunk. A hátzszakom a vesémet verdeste. Félúton megbotlottam az ijamban. A fiatalabbak sorra húztak el mellettem.

Az utolsók között értem el a kaput. Úgy ki voltam készülve, hogy egy százéves mamóka simán hazavághatott volna. Szerencsére nem vártak rám ilyen félelmetes ellenfelek. Az emberek átfésülték a városkát. A lakosság sehol sem tanúsított ellenállást.

Én abba a szakaszba voltam beosztva, amelyiknek Bóbitát és Zarándokot kellett fölön csípnie. Rohanvást loholtunk a zsebkendőnyi fellegvárhoz. Azt se védték jobban. Mikor benyomultunk, az őrség majd' nyakát törte igyekezetében, hogy eltakarodjon az utunkból. Fél szemű állt az élre; Néma fedezte jobbról, Manó balról; a hátvédet ketten alkottuk a Hadnaggal.

Ellenállásba csak a legfelső emeleten ütköztünk. Bármilyen hihetetlen, az ifjú házások édesdeden szunyáltak egymás

karjaiban. Fél szemű valami lidérces rémképpel elsöpörte a testőreiket; Manó és Néma rájuk törték a szerelmi fészek ajtaját.

Berontottunk. A párocska nem volt piskóta. Álmukból vertük fel őket, pucéron és fegyvertelenül, azt se tudták, mi történik velük, és még így is alaposan megtáncoltattak minket. Jó pár kék folttal lettünk gazdagabbak, mire sikerült kipecckelni a szájukat és hátrakötni a kezüket.

Izgágaságukat látva a Hadnagy oktató célzatú előadást tartott nekik.

– Nekem az a parancsom, hogy élve szállítsalak le titeket. Az nincs megszabva, hogy hány darabban és milyen állapotban. Legyetek jó gyerekek, fogadjatok szépen szót a bácsinak, és pompásan ki fogunk jönni egymással!

Rövid beszéd volt, de hatásos. Nem lettem volna meglepve, ha a Hadnagy a végén önelégülten rájuk mosolyog, hetykén megpödrí a bajszát, és gonosz hahotával tesz pontot a mondandójára. Imád bohóckodni. Egyszer azt is kifejtette nekem, miért. Ha már a lázadók rendíthetetlenül meg vannak győződve róla, hogy egytől egyig aljas és kegyetlen gazemberek vagyunk, az udvariasság azt diktálja, hogy ne okozzunk nekik csalódást. Ám a Hadnagy szónoki bravúrai nem ringattak illúziókba. Tisztában voltam vele, hogy a foglyaink minden lehetőséget ki fognak használni a hátráltatásunkra. Sok veszténivalójuk nem maradt. Tudták, hogy az Úrnő nem azért küldte értük a Fekete Sereget, hogy ötórai teára invitálja őket.

Félúton jártunk a hazai terep felé, és egy dombtetőn

hasalva tanulmányoztuk az egész völgykatlant betöltő ellenséges tábor.

– Baszott nagy – mondtam. – Vannak vagy huszonötezen, ha nem harmincan. – A tábor egyike volt annak a hat újonnan létesített támaszpontnak, melyek széles karéjban vették körül a Bűbájtornyot észak és nyugat felől.

– De nem csinálnak semmit – felelte a Hadnagy. – Ha továbbra is csak a seggüket mereszti, piszkosul rákúrnak. A Könnyek Lépcsője után azonnal támadniuk kellett volna. Csakhogy Szikla, Hegedűs, Molylepke és Tétova halála hatalmi úrt teremtett a vezérkar élén, és az alparancsnokok összemaragodtak a koncon. A lázadó offenzíva megtorpant. Az Úrnő visszanyerte az egyensúlyát.

Kicsi, gyors és hatékony terrorkülönítményeket szervezett, amelyek mélyen behatoltak a felkelők hátszországába. Alapvető feladatuk a felderítés volt, ám ezen túl is sokoldalú tevékenységet végeztek. Zavarták a seregek utánpótlási vonalait, likvidálták a kémeket és az árulókat; egyáltalán, mindent és mindenkit elpusztítottak, ami vagy aki hasznot hajthatott az ellenségnek. Bár változatlanul nyomasztó túlerőben voltak, a lázadók lassan defenzívába szorultak. Minden egyes nap, amit tétlenül töltöttek a táborokban, tovább apasztotta a lélektani tartalékaikat.

Két hónapja a morálunk valahol a bányászbéka segge alatt mozgott. Most emelkedőben volt. Ha hazajutunk, hatalmasat lendítünk rajta. A merényletünk meg fogja bénítani a felkelő mozgalmat.

Ha hazajutunk.

Mozdulatlanul lapultunk egy meredek, mohos mészkőlejtőn, szinte beástuk magunkat a száraz avarba. A szurdokfenéken csörgedező patak gyöngyöző gúnnyal kacagott szorult helyzetünkön. A lombjukat vesztett fák alig adtak fedezéket, csak kusza árnyéksávokat vetettek ránk. Fél szemű és pályatársai elhalmoztak minket egy sereg álcázóvarázzsal; ennek köszönhattuk, hogy még szuszogtunk. Orromat a félelem savanyú bűze csiklandozta, meg az a nehéz, füledt kipárolgás, amit a verítékező lovak árasztanak. A fölöttünk futó útról idehallatszott a lázadó lovasok hangja. Nem értettem egészen tisztán, mit beszélnek, de a hanglejtésből ítélve vitatkoztak valamin.

Az utat összefüggő, háborítatlan avarszőnyeg borította, törött gallyakkal keveredve. Nem látszott túl forgalmasnak; amellettt pont a megfelelő irányba vitt. A fáradtság legyőzte bennünk az óvatosságot, és rátértünk. Egy darabig rendben is ment minden. Aztán befordultunk a soron következő kanyarba, és hirtelen egy dús fűű, tágas völgyben találtuk magunkat. Középen ugyanaz a patak szelte ketté, amelyik most olyan édesded kárörömmel nevetgélt a szurdokunk mélyén. Az ellenséges lovasjárőr a túlparton itatta a hátasait.

A lázadók dühösen szitkozódottak fölöttünk; nyilván nem értették, hová a fenébe tűntük. Néhányan leszálltak a nyeregből, hogy könnyítsenek magukon, és az út széléről a fejünkre hugyoztak...

Bóbita vadul rúgkapálni kezdett.

A kurva anyádat! – üvöltöttem hang nélkül. – Rohadt ringyó!
Rohadt ringyó! Tudtam!

A lázadók kiabálva, lökdösődve tódultak az út szélére.

Halántékon vágtam a csajt, amilyen keményen csak bírtam. Manó a másik oldalról szózott oda neki. A leggyorsabban Néma kapcsolt; az ujjai polipcsápokként vonaglottak a melle előtt, varázslatot szőve a semmiből.

Egy viharvert szederbokor megrázkódott. Egy vén, kövér hód szaladt végig totyakos léptekkel a patakparton, átgázolt a túloldalra, és eltűnt egy sűrű nyárfaligetben.

A lázadók káromkodtak, és köveket dobáltak utána. Ahogy lepattantak a patakmeder szikláiról, olyan hangot adtak, akár a földhöz vágott porcelán. A katonák dühösen toporogtak, és azt mondogatták egymásnak, hogy itt kell lennünk valahol a közelben. Ennyi idő alatt gyalog nem juthattunk messzire. Józan, paraszti ész. A legveszedelmesebb fegyver. Ha a rohadékok így folytatják, erőlködhetnek a vajákosaink beszarásig, túrót sem érünk vele.

Szörnyű félelem hasított belém, valami fogvacogtató, gyomorszorító, vérfagyasztó rettegés. Nem hirtelen jött; apránként gyülemlett föl bennem, hosszú-hosszú időn keresztül. Minden csodával határos menekülés, minden hajsza-híja balhé, minden életmentő véletlen rátett egy lapáttal, míg végül a kritikus küszöböt elérve a felszínre tört. A babonás énem azt súgta, kezdek kifogyni a szerencséből.

Ennyit a javuló morálról szőtt képzelgésemről. Ez az irracionális félelemgörcs lerántotta róla a leplet: közönséges önámítás. Hamis patinája alatt megőriztem azt a defetista meggyőződést, amit a Könnyek Lépcsőjéről

hoztam magammal. Az én háborúmnak vége, elvesztettem. Nem vágytam már semmire, csak a világból szerettem volna kiszaladni valamerre.

Bóbita példája ragadósnak bizonyult. Zarándoknak is viháncolós kedve támadt, bár ő egyelőre nem vitte túlzásba. Talán azt akarta kipuhatolni, mennyire szigorú a felügyelet. Ha így volt, tökéletesen kielégítő választ kapott. Nagyon csúnyán nézhettem rá, mert rögtön abbahagyta a duhajkodást.

Szellő zörgette meg az avart. Ahogy végigsimított rajtam, megborzongtam; az érintése lehűtötte a testemet áztató verítéket. De nem esett rosszul. Részben hidegre tette a félelmemet is.

A járőr újra nyeregbe szállt. Végül úgy döntöttek, visszafelé indulnak, de erről továbbra is parázs vita dúlt közöttük. Elkísértem őket a tekintetemmel, aztán megvártam, míg újra kibukkannak a sziklafal takarásából, ahol az út a szurdok ívét követve keletnek kanyarodott. Tisztességes láncinget viseltek, nem afféle szedett-vedett fércmunkát, fölötte pedig skarlátvörös tabardot. A sisakjuk és a fegyverzetük elsőrangú volt. A lázadók határozottan megtollasodtak. Nem rossz ahhoz képest, hogy gyülelész csürheként kezdték, cséphadarókkal és kiegyenesített kaszákkal.

– Lenyomtuk volna őket – mondta valaki.

– Ökör! – förmedt rá a Hadnagy. – Egyelőre gőzük sincs, kik vagyunk, ha nekik mennénk, rájönnének.

Eddig nem is tudtam, mi hiányzik a boldogságomhoz. Bizony ám, az lenne még a remek móka, ha a lázadók

fülest kapnának rólunk! Másra sem vágyok, mint hogy hajtóvadászatot rendezzenek ránk, persze a saját hátországuk kellős közepén, ahol még a manőverezéshez sincs elég terünk.

A fickó, aki ezt az eszelős baromságot benyögte, az egyik csellengőnk volt, aki a hosszú visszavonulás közben ragadt ránk, mint kutya bundájába a bogáncs.

– Testvér, ha még sokáig velünk akarsz menetelni, jobb lesz, ha sürgősen megtanulsz valamit! Mi csak akkor verekszünk, ha muszáj. Szeretünk egy darabban maradni. Márpedig a balhé, az ronda dolog, tudod, az embereknek baja szokott esni közben.

Mogorván horkantott egyet, de nem felelt vissza. Jól tette. Nem voltam virágos kedvemben.

– Már nem látni őket – mondta a Hadnagy. – Mozogjunk! – Ő állt az élre, és a töredezett sziklahátak felé vette az irányt, a rossz emlékezetű völgykatlanon túl. Felnyögtem. Ebből hegyi túra lesz.

Már minden porcikám sajgott. Zúgott a fejem a kimerültségtől. Az ember nem arra van kitalálva, hogy virradattól sötétedésig kibaszott sziklákon masírozzon fel-alá, hatvan font málhával a hátán.

– Piszok gyorsan vág az agyad, cimborá! – mondtam Némának. – Frankón kihúztál minket a szarból.

Nem válaszolt, a dicséretet egy vállrándítással vette tudomásul. Szokás szerint.

Valaki előrekiabált a hátvédből.

– Visszajönnek a szemét fattyúk!

Egy füves domboldalon heverésztünk. Már láttuk a Tornyot; fenyegetően magasodott a déli látóhatár fölé. Ez a gigászi bazalttömb még tíz mérföldről is félelmetes látvány, közélről pedig egyszerűen felfoghatatlan. Az érzelmek logikája azt követelné, hogy füstölgő hamusivatag vegye körül, vulkánokkal és lávaömlésekkel, vagy legfeljebb valamiféle örökös télbe dermedt, sivár jégmező. Ezzel szemben a vidék, amely fölött zord árnyékával uralkodik, az északi kontinens legnagyobb, híresen termékeny alföldje. A tágas, virágos réteket bársonyzöld gyepek borítják, a lankás dombok déli lejtőin takaros tanyaházak ülnek. A bővizű, széles folyók lomhán és méltóságteljesen kanyarognak mélyen kivájt medrükben, partjaikat fasorok és szellős ligetek szegélyezik.

A Torony közelében a táj kissé megváltozik ugyan, és nem hasonlít ilyen kísértetiesen egy békés pásztoridillre, de sehol sem torzul olyan lidércnyomásos víziókká, amiket a lázadók rémhírterjesztői csiholnak ki az agyukból, hogy aztán nagy buzgalommal körülbástyázzák velük az Úrnő székhelyét. Nem, sajnos nem terjeng örökös kénköbűz a meddőhányók és a kiégett puszták fölött. Sőt, a sziklaodúkban sem gubbasztanak idomtalan, gonosz szörnyek, hanyagul szétszórva vackukon a lerágott embercsontokat. Mi több, az ég is teljesen normális, nem háborognak rajta éjjel-nappal bős, fekete fellegek.

– Tiszta a levegő. Sehol egy járőr – mondta a Hadnagy. – Vészmadár, Félszemű, dologra!

Felajzottam az ijamat. Manó hozott magával három preparált nyílveesszőt. Kicsi, kék gömböcske volt a hegyükre

erősítve, valami gyurmaszerű anyagból. Félszemű szürke port szórt az egyikre, átnyújtotta nekem. Célba vettem a napot, eleresztettem a húr.

Kék láng lobbant az égen, olyan vakító fénnel, hogy a szemem is belekáprázott, majd lehullott az alattunk nyíló völgybe. Aztán egy másik, egy harmadik. A tűzgömbök szabályos oszlopban ereszkedtek lefelé, inkább lebegve, mint zuhanva.

– Most pedig várunk – visította Manó, és hasra vágta magát a magas fűben.

– És reménykedünk, hogy a barátaink érnek ide előbb. – Mérget vehettünk rá, hogy ahány ellenséges járőr csak van a környéken, mind nyaktörő iramban közeledik, hogy kivizsgálja a jeladásunkat. De muszáj volt segítséget kérnünk. A lázadók erős kordont vontak a Búbájtorny köré, azon nem juthatnánk át észrevétlenül.

– Mindenki a földre! – csattant föl a Hadnagy. A fű elég magasra nőtt, hogy elrejtse egy ülő embert. – Harmadik osztag, őrségbe!

Az emberek morogtak, és azt bizonygatták, hogy egy másik osztag a soros. De nem vették túl komolyan, csak tessék-lássék panaszkodtak, inkább szokásból, mint meggyőződésből. Az obligát zsörtölődés után mentek, és elfoglalták az örposztjaikat. Jókedvűek voltak. Azokat a seggfejeket is leráztuk a hegyekben, nem? Most már mi állíthatna meg minket?

Kineveztem párnának a hátizsákomat, és elmélyülten figyeltem a felhőhegyek lassú, méltóságteljes sodródását a magasabb régiókban. Az ég derűs volt, a levegő friss, az

egész nap vérpezsdítően tavaszias.

A tekintetem valahogy letévedt a Toronyra. Rögtön elborult a kedélyem. Számítanunk kell rá, hogy az események felpörögnek. Bóbita és Zarándok elrablása lépéskényszerbe hozza a lázadókat. Mert hogy a nászutasaink önként és dalolva fogják elénk halmozni a Körösszes titkát, az tuti. Ahol az Úrnő kérdez, ott nem lehet se hallgatni, se hazudni, se mellébeszélni.

Zörgést hallottam a fűben, odafordítottam a fejem, és egy kígyóval néztem farkasszemet. Nem szoktam megijedni a kígyóktól, de ezzel most kivételt tettem. Ugyanis emberarca volt. Mély levegőt vettem, azzal a föltett szándékkal, hogy szanaszét üvöltöm a hangszálaimat – szerencsére azonban még idejében felismertem a jellegzetes, hülye vigyort.

Félszemű. Ez az ő ronda pofázmánya kicsiben, csak mindkét szeme megvan, és a fejről hiányzik a kajla kalap. A kígyó kajánul rám kacsintott, és átmászott a mellemen.

– Már megint kezdik – mormoltam, és felültem, hogy jobban lássak.

Hirtelen vad vergődés és csapkodás vette kezdetét a fű takarásában. Aha. De Félszemű valamit elszúrhatott, mert a ribillió még javában dúlt, amikor kicsit távolabb megjelent Manó. Bizonyára ünnepélyesnek szánta a fellépését, mert a legundokabb szarevő vigyorát öltötte fel hozzá.

Zörgés közeledett a fűben. Egy tucat nyúl nagyságú állatka masírozott el mellettem kettes oszlopban. Határozottan büszkén feszítettek. A pofájuk véres volt, tűhegyes fogaik között különféle kígyómaradékokat tartottak. Házi gyártmányú mongúzoknak néztem őket.

Manó ismét felkészülten várta Fél szeműt.

Fél szemű hörögve felüvöltött. Felpattant a fűből, és elképesztően ocsmány szitkokkal árasztotta el Manót. Kész szerencse, hogy rajta kívül senki nem értette az összeset, mert felváltva káromkodott tucatszámú nyelven. A kalapja körbepördült a fején. Az orrlyukaiból füstpázmák szállkostak. Ordibálás közben lángok csaptak ki a száján.

Manó olyan képet vágott, mint egy ingyenc kannibál, akinek most találják fel a hosszú disznót. A mutatóujjával fürge köröket írt le. Mozdulatai nyomán sárgászöld karikák csillantak a levegőben, és fordultak vízszintes állásba. Ráfricskázta őket Fél szeműre. A fekete emberke hirtelen egy sereg egymás fölött lebegő karika közepén találta magát. Manó rekedten rákaffantott, akár egy támadni készülő főkahím. A karikák rohamos iramban zsugorodni kezdtek.

Fél szemű egészen különös zajokat adott ki, és eltüntette őket, mielőtt gúzsba köthették volna. Páros kézzel dobómozdulatot tett. Két barna golyóbis röppent Manó felé. Könnyedén kitért az útjukból, az egyik előtte esett le, a másik a lába mellett. Mindkettő azonnal kipukkant, hihetetlen mennyiségű pillangót böffentve szét magából, a szivárvány minden színében. Pillanatok alatt sűrű, tarka felhőkbe gyűltek, és támadást intéztek Manó szemé ellen. Manó hátraszökkent kézenállásba, abból tovább fordult talpra, és cikkcakkban beiskolt a legsűrűbb fűbe, akár a bagoly elől menekülő egér. A pillangók hatalmas rajokban a fűtenger fölé emelkedtek, és üdözöbe vették. Lenyűgöző látvány volt, ahogy a temérdek lepkeszárny ezer színben

sziporkázva szórta szét a napsugarakat.

Manó nem vesztegette az idejét. Futtában kifőzött egy ellenvarázst. Tenyéryni, lángvörös virágok nyíltak a levegőben. Mindegyik szirmukon egy-egy szájat hordtak. Mindegyik szájukban apró rozmáragyarak meredeztek. Az agyaraikkal széthasították a pillangók szárnyait, aztán jó étvággal befalták őket. Az elégedett csámcsogás hamarosan halk, ütemes morajként terült szét fölöttünk.

Félszeműt kis híján megütötte a guta. Úgy tátogott, akár a partra vetett hal. Mondani akart valamit, de hiába erőlködött. Mérgében elállt a szava. A végén kiköpött egy hosszú, vörös selyemszalagot, amin arannyal nyomott szöveg hirdette, mi a véleménye Manóról.

– Az istenit! Nyírjatok ki mindent! Azonnal! – bődült el a Hadnagy, kissé későn eszmélve. – Száz mérföldre virít, ahogy cirkuszoltok!

– Veszett fejsze nyele, Hadnagy – mondta valaki. – Odanézz! Katonák nyomultak felénk erőltetett menetben. Vörös egyenruhás katonák, tabardjukon a Fehér Rózsa címerével. Úgy buktunk le a fűbe, mint ürge a lyukába.

Feszült moraj futott végig a domboldalon. Félszemű pár perc alatt több életveszélyes fenyegetést kapott, mint az elmúlt öt évben összesen. Egy ideges kisebbség ezt Manóra is kiterjesztette, a tűzvörös virágok meg a csámcsogás miatt.

Lent a mezőn kürtök harsantak. A lázadók szétszóródtak a lejtők tövében, hogy rohamra induljanak a magaslat ellen.

A megsebzett levegő sikoltva vált szét a szédítő

sebességgel beléhasító jövevény előtt. Árnyék suhant át a dombtetőn, villanásnyi hullámbarázdát húzva a szélben ringó fűtengerre.

– Fogadott – mormoltam. Gyorsan kidugtam a fejemet a fűből, épp csak annyi időre, míg a tekintetem körbevillant. Láttam a repülő szőnyeget, most kanyarodott be a völgybe. – A Lélekorzó? – Tudja a franc. Ilyen messziről piszok nehéz megkülönböztetni a Fogadottakat.

Akárki is volt, nem aprózta el a dolgot. Zuhanórepülésben bukott le az íjászok zárótüzébe. A szőnyegét méregzöld ködgomoly vette körül, még csóvát is húzott maga után, ami egy pillanatra eszembe juttatta az ég alján fénylő üstököst. A ködburok elég sűrűnek és masszívnak tűnt, az ellenszél még ilyen szédítő sebesség mellett sem bírta megbontani, csak a széléről szaggatott le foszlányokat. Ezek rögtön hosszú, cérnavékony szálakká száradtak, de nem potyogtak le, hanem önálló légi vándorútra indultak, mint az ökörnyal vagy a gombafonalak. Pár ilyen vacak belekeveredett az esti szellőbe, és lassan sodródni kezdett felénk.

Fölnéztem az égre. Hirtelen az a kísérteties benyomásom támadt, hogy egy isteni bajnok megtorló szablyát emelt a látóhatárra, és az üstökös a fegyvere sápadt tükörképe. Olyan régóta ragyogott a fejünk fölött, hogy már szinte észre sem vettük. Vajon a lázadók is ugyanilyen közömbössé váltak iránta? Fogas kérdés. Elvégre ők a közelgő győzelem mennyei előhírnökét látják benne.

A völgyben elcsitult a csatazaj, de egy csomó hang tovább üvöltött. Bár talán nem ez a legjobb szó arra, amit csináltak.

Nem üvöltöttek, hanem hörögtek, zokogtak és nyüsztettek. Így, egyszerre, és mindezt torkuk szakadtából. A hátam borsózott, ahogy hallgattam őket.

A mi titokzatos Fogadottunk nem nagyon erőltette meg magát a drámai belépőjét követően. Egyszer végigrepült a lázadók arcvonala fölött, és kész. Nem lépett le, csak kívül húzódott egy hajszállal az íjak lőtávolságán, és várakozó álláspontra helyezkedett a szőnyegén. Mégpedig, ha jól láttam, szél ellenében.

A kiszáradt ködfonalak, amiket a léghuzat szakított le a méregzöld burokról, szanaszét szóródtak a völgyben. Rengeteg lehetett belőlük, hiszen a Fogadott eleinte olyan iramban száguldozott itt, mint egy ámokfutó. Az ég hátterére úgy-ahogy kirajzolódtak, de közlőrl szinte lehetetlen volt észrevenni őket. Tekintve, hogy a lázadók az első adagot fentről kapták a nyakukba, úgy becsültem, legalább a felük már közelebbi ismeretséget kötött a zöld cérnaszálakkal, ők üvöltöttek olyan veszettül.

Ahol ez a vajákos ökörnyál megsimította az ember csupasz bőrét, ott azonnal csontig szakadt a hús. A sebeket nyálkás, zöld üszök lepte el. Orvosi intuíción az sűgta, hogy idővel az ép szövetekre is áttérjed. Bár, ahogy a lejtő tövében haldokló lázadókat elnéztem, azt a páciens már aligha éri meg.

Szinte sajnáltam szegény csórókat, pedig pár perce még az én beleimet akarták kiontani. Az egész völgy egyetlen óriási pókháló volt, csupa mérgező szálból szőve, és ők ott gubbasztottak a kellős közepén. Nem sok sanszuk volt rá, hogy kivergődjenek belőle. Ha rájuk sötétedik...

Egy nagy kupac ökörnál kitartóan iparkodott felénk.

A Hadnagy észrevette.

– Pucolás, fiúk! A biztonság kedvéért.

A völgybe persze eszünk ágában sem volt lemenni, szigetté átminősült táborhelyünk pedig nem sok lehetőséggel kecsegtetett. A Hadnagy habozás nélkül kiszúrta a legjobbját. A kiszolgált hajósinas, ha jól emlékszem rá, amit egyszer Berillben mondott. A domb egyik csücske kilógott a szélirányból. Ott csak akkor kaphat el minket a rohadék, ha valahogy félresodródik.

Odébb hurcolkodtunk vagy háromszáz lépéssel. Az ökörnál ütemes vonaglásba kezdett, oldalazva fordult a szélnek, fonalkötegekkel evezett maga körül. Úgy úszott a levegőben, akár egy gigantikus, bizarr medúza. Egyenesen a biztonságosnak hitt csücsök irányába. Ez tényleg a mi bőrünkre utazott.

A Fogadott nem jött közelebb, de messziről behatóan figyelte az eseményeket. A lázadókra ügyet sem vetett.

– Ez a szemét fattyú ki akar nyírni minket! – robbant ki belőlem. A térdem kocsonyává változott az iszonyattól. Mi oka lehet rá egy Fogadottnak, hogy az életünkre törjön? És miért fáradozik ennyit, hogy balesetnek álcázza?

Ha valóban a Lélekorzó az... De a Lélekorzó a mi pártfogónk. A főnökünk. Ő nem...

A szőnyeg olyan hirtelen lendült mozgásba, hogy az utasa majdnem lebukfencezett róla. Nyaktörő iramban elszáguldott a legközelebbi erdő felé, és nyoma veszett. Az ökörnálból gyúrt medúza különálló ködfonalak tízezeire hullott szét, melyek ernyedten szállingóztak a földre, és

eltűntek a magas fűben.

– Mi a jó kurva...?

– Baszodanyád!

Megpördültem. Hatalmas árnyék borult ránk, rohamosan terjeszkedve, ahogy egy óriási szőnyeg ereszkedett a dombtetőre. Arcok kukucskáltak le ránk a széléről. Fegyverrel a kézben mozdulatlanra dermedtünk.

– A Farkastorkú – mondtam, és a gyanúmat mindjárt igazolta is egy hátborzongató vonítás, mintha egy veszett csikasz köszöntené a holdat.

A szőnyeg földet ért.

– Felszállni, barmok! Gyerünk! Mozogjatok!

Felnevettem, a feszültség szertefoszlott. Ez a Kapitány volt. Úgy mászkált fel-alá a szőnyeg szélén, mint valami ideges szürkemedve. Egy sereg testvérünk jött vele. Felhajítottam a hátizsákomat, megragadtam egy kinyújtott kezét.

– Holló. Kibaszott jókor futottatok be.

– Mindjárt a pokolba fogsz kívánni minket.

– Mi?

– Majd a Kapitány megmondja.

Az utolsó emberünk is felcihelődött. A Kapitány csúnya pillantást vetett Bóbitára és Zarándokra, aztán elrendezett minket, hogy egyenletes legyen a súlyelosztás. A szőnyeg hátuljában töpörödött, púpos alak kuporgott, indigószerű párafátylakba burkolózva. Időnként ötletszerűen felvonított. Mindenki nagy ívben kerülte.

Borzongás futott végig a hátamon.

– Mi a fenét hablatyolsz?

– Majd a Kapitány megmondja – ismételte Holló.

– Aha. Kedves hogy van?

– Jól. – A cimbora ma nem volt egy szófosógép.

A Kapitány huppant le mellém.

– Rossz hírem van, Vészmadár – mondta.

– Tényleg? – Megkapaszzkodtam a szarkazmusomban. –

Ki vele. Nem fog földhöz vágni.

– Kemény fiú – jegyezte meg Holló.

– Az vagyok. Szöget reggelizek. Pusztá kézzel szedem szét az oroszánt.

A Kapitány a fejét csóválta.

– Jó a humorérzéked. Őrizd meg, szükséged lesz rá. Az Úrnő látni akar. Személyesen.

Pár száz láb magasan repültünk, de a gyomrom földig zuhant.

– Ó, bassza meg! – suttogtam. – Ó, a picsába!

– Szerintem is.

– Most mi a rossebet csináljak?

– Franc tudja. Majd szurkolunk.

A gondolataim szanaszét rohantak, mint egy sereg kiséger az éhes macska elől. Pillanatokon belül kivert a víz.

– Rosszabb is lehetne – jegyezte meg Holló. – Szinte udvariasan üzent.

A Kapitány bólintott.

– Kérés volt, nem parancs.

– Hát hogyne!

– Ha berágott volna rád, egyszerűen eltűnnél – mondta Holló.

Valahogy nem nyugtatott meg.

– Az a sok nyálas széphistória! – pirított rám a Kapitány. –

Addig áradoztál róla, míg beléd zúgott a csaj!

Az istennek se bírnak megfélemleni a románcaimról, folyton cseszegetnek velük. Pedig hónapok óta beszüntetem őket.

– Mit akar tőlem?

– Nem kötötte az orrunkra.

Az út hátralévő része csöndben telt el. Szótlatlanul ültek mellettem, néma szolidaritásukkal próbáltak megnyugtatni, a Sereg hagyományai szerint. Mikor azonban befutottunk a táborunkba, a Kapitány megszólalt.

– Azt üzenete, kerekítsük ki a létszámot ezerre. Toborozhatunk önkénteseket az északi csürréből, amit mi hoztunk át a Lépcsőn.

– Hogy oda ne rohanjak. – Pedig ez tényleg örömhír volt Gyarapodásnak néztünk elébe, kétszáz év óta először. A csellengők kapva kapnak majd a lehetőségen, hogy a Fogadottak helyett a Fekete Seregnek esküdhetnek fel. Magas kegyben álltunk. Pártolt minket a hadiszerecsény. És – zsoldosok lévén – nagyobb mozgásterünk volt, mint bárki másnak az Úrnő szolgálatában.

Engem azonban nem tudtak izgalomba hozni a kilátások. Az Úrnő meghívása lelohasztotta a lelkesedésemet.

A szőnyeg leszállt. Testvérek rajzoltak körül minket. Nagyon ette őket a kíváncsiság, hogy mit végeztünk. A levegőben vaskos hazugságok és tréfás fenyegetőzések röpködtek.

A Kapitány felmordult.

– Te maradsz, Vészmadár! Manó, Néma, Félszemű; ti is. – A foglyokra bökött. – Szállítsátok le az árut!

Ahogy az emberek leugráltak a szőnyegről, a nagy

tolongásból Kedves szökkent elő. Holló rákiabált, de ő persze nem hallotta. Felmászott hozzánk, a kezében egy új babával. Ezt is Holló faragta neki; takarosán fel volt öltöztetve, aprólékosan élethű ruhákba. A kezembe nyomta, és néma szóözönt zúdított rám függén járó ujjával. Holló megismételte a kiáltást. Megpróbáltam félbeszakítani Kedvest, ő azonban tovább lelkendezett az új játékaról. Az ember akár gyengeelméjűnek hihette volna, hogy az ő korában ennyire odáig van a babázásért. Nem volt az. Vágott az esze, mint a borotva. A repülést akarta kipróbálni.

– Aranyom! – mondtam neki, fennhangon és jelbeszéddel.
– Le kell szállnod. Megyünk a...

Dühös ordítás tört elő Hollóból, ahogy a szőnyegünk elszakadt a földtől. Félszemű, Manó és Néma egyszerre meredt a Farkastorkúra. Ő eszelősét vonított. Emelkedtünk tovább.

– Ülj le! – mondtam Kedvesnek. Megtette, nem messze Bóbitától. A babáról tüstént megfeledkezett. Mindent tudni akart a kalandunkról. Elmeséltem neki. Legalább elfoglaltam magam valamivel. Alig figyelt rám, folyton körbe-körbe nézegetett, de nem szalasztott el egyetlen szót sem. Mikor befejeztem, egészen felnőttes együttérzéssel mérte végig Bóbitát és Zarándokot. Az Úrnővel való találkozáom nem izgatta különösebben, bár búcsúzóul melegen átölelt, hogy megnyugtasson.

A Farkastorkú szőnyege suhanva távolodott a Toronytól. Kedves csókot dobott felém. Erőtlenül integettem. Manó megkopogtatta a mellét. Megérintettem a zekém alatt az

amulettet, amit még Hercegfőben kaptam tőle. Sokat érek vele.

Egy szakasz birodalmi gárdista hordályakra szijazta Zarándokot és Bóbitát.

– Velem mi lesz? – kérdeztem reszkető torokkal.

– A parancs úgy szólt, hogy itt kell várakoznod – felelte a kapitányuk. Velem maradt, mikor a többiek leléptek. Megpróbált társalgást kezdeményezni, de nem volt hozzá hangulatom.

A mellvédhez léptem, ahonnan ragyogó kilátás nyílt a Torony körül folyó erődítési munkálatokra. Az Úrnő védőserege ideiglenesen kubikoshaddá vedlett át.

A Torony építésekor rengeteg óriási, nyers bazalttömböt hoztak ide helyszíni megmunkálásra. Ezekből rakosgatták és habarcsolták össze az egész iszonytató épületszörnyet. A kőtörmeléket, a fölös maradékanyagot, a hibás vagy félrefaragott tömböket nem szállították el, hanem egyszerűen otthagyták őket az építési területen, az összes többi hulladékkal együtt. Ez az irdatlan szeméttelp mérföldnyi szélességben övezte a Tornyt, és hathatósabb védelmet biztosított bármiféle árokrendszernél.

Északon azonban egy keskeny, tortaszelet alakú sávot szabadon hagytak. A Tornyt egyedül ezen keresztül lehetett megközelíteni, hacsak nem repült az ember. Itt készülődtek az Úrnő csapatai a lázadók hamarosan bekövetkező rohamára.

Az odalent dolgozók közül senki sem hitt benne, hogy az erőfeszítésük befolyásolhatná a csata kimenetelét. Az üstökös fent ragyogott az égen. Mégis robotoltak inuk

szakadtából, mert a munka elterelte a figyelmüket a félelemről.

A tortaszelet kétoldalt meredeken emelkedve olvadt bele a hulladékövezetbe. Külső ívét palánk zárta le. Ez védte a táborunkat. A tábor mögött harminc láb széles és ugyanolyan mély árok húzódott. Száz lépéssel hátrébb egy másik hasonló árok következett; a harmadikon, innen további száz lépésre, még dolgoztak.

A kiásott földet közelebb fuvarozták a Toronyhoz, és sáncot húztak belőle egy tizenkét láb magas cölöpfal mögé, amely keresztben lezárta az egész tortaszeletet. Magaslati harcálláspont volt, ahonnan az embereink lövedékekkel áraszthatják el az ellenséget, miközben a sánc előtt a gyalogságunk közelharcot folytat vele.

Az első zárófal mögött száz lépéssel állt a második, még magasabbra építve. Az Úrnő három hadsereget akart szervezni a csapataiból, egyet-egyét helyezve mindegyik szintre, hogy a lázadóknak zsinórban három csatát kelljen megvívniuk.

Az utolsó zárófaltól jó iramodásnyira hatalmas földpiramis épült. Már vagy hetven láb magas volt, az oldalai kábé harmincöt fokos szögben emelkedtek.

. A munkálatokat a megszállottsággal határos precizitás jellemezte. A talaj, amit helyenként tíz-tizenkét láb mélységben kellett elhordani, egyenletesen sík volt, akár az asztallap. A földmunkák befejezése után fűvel vetették be, amit a teherhordó állatok olyan simára és fényesre legeltek, mint a leggondosabban ápolt kerti pázsit. A terepet kövezett utak hálózta be, és jaj volt annak, aki

parancs nélkül letért róluk.

A középső szinten íjászok gyakorlatoztak. A két közelebb eső árok közötti területet lőtték be. Egymás után adták le a sortüzeket, miközben a tisztjeik árgus szemmel figyelték az eredményt, és időnként igazítottak a nyíltartó rácsokon.

A felső teraszon gárdisták sürgölődtek egy sor balliszta körül, röppályákat és lövonalakat kalkulálva, irányzékokat állítgatva. Minden harci gép mellett lövedékekkel megrakott kordé állt.

Ezek az előkészületek, akár csak a gyeper meg a kövezett utak, már-már beteges rendmániáról árulkodtak.

A legalsó szinten a sáncmunkások pár helyen bontani kezdték a zárófalat. Érthetetlen.

Egy repülő szőnyeget pillantottam meg a szemem sarkából, tempósan iparkodott a Torony felé. Odafordultam figyelni. A tetőn landolt. Négy elgémberedett katona kászálódott le róla reszkető lábbal, bőrüket vörösre csípte a szél. Egy káplár elvezette őket.

A keleti seregek erőltetett menetben közeledtek, hátha sikerül megelőzniük a lázadókat, amire nem sok sanszuk volt. A Fogadottak éjjel-nappal röpködtek, annyi erősítést szállítva a helyőrségnek, amennyit csak bírtak.

Lent valami lárma támadt. Odafordultam. Mi az isten... Magam elé kaptam a karom. Puff! A becsapódás ereje pörögve vágott hátra vagy tizenkét lábbal. A gárdakapitányom felordított. Jött a kövezet, és becsókolt. Emberek szaladtak felém kiabálva.

Hemperedtem egyet, megpróbáltam felállni, elcsúsztam valami nedvesben. Vér! Az én vérem! A bal hónom alól

fecskendezett. Tompa döbbenettel meredtem a sebre. Mi a franc?

– Feküdj vissza! – parancsolt rám a gárdakapitány. – Nyugi! – Lekevert egy pofont. – Gyorsan. Mondjad, mit csináljak!

– Érszorító... – káromtam. – Kösd el valamivel. Állítsd el a vérzést.

Letépte az övét. Gyorsan vágott az esze. Érszorítónak jobb se kell.

Megpróbáltam felülni, hogy tanácsokat adjak.

– Fogjátok le! – vetette oda néhány báméshkodónak. – Arkan! Mi történt?

– Az egyik balliszta lezuhant a felső teraszról. Estében elsült. Úgy rohangálnak, mint a csirkék.

– Nem baleset volt – ziháltam. – Meg akartak ölni. – Az agyam kezdett bepókhálósodni. Csak a méregzöld ködfonalakra tudtam gondolni, ahogy a szél ellenében tekergőznek. – Miért?

– Áru! el, és már ketten fogjuk tudni, barátom. Emberek, hordágyat! – Szorosabbra húzta az övet. – Rendben leszel, cimbor. Mindjárt viszünk a gyógyítóhoz.

– Artériás vérzés – mondtam. – Húzó.

Zúgott a fülem. Piszok hideg lett. Szép lassan forogni kezdett velem a világ. Sokk. Mennyi vért veszíthettem? A kapitány elég gyorsan lépett. Csomó időm van. Ha az a gyógyító nem valami hentes...

A kapitány vállon ragadott egy káplárt.

– Szaladj le, és nézz utána, mi történt! Ha valaki süketelni próbál, verd szét a pofáját!

Megjött a hordágy. Felpakoltak rá, leszíjztak, én meg kinyúltam. Egy kis műtőben tértem magamhoz. A fickó, aki körülöttem sertepertélt, legalább annyira volt varázsló, mint sebész.

– Én trehányabbul csináltam volna – mondtam neki, mikor végzett.

– Fáj?

– Nem.

– Majd fog. Marhára.

– Tudom. – Hányszor mondtam már másoknak ugyanezt? Befutott a gárdakapitányom.

– Rendszerben van?

– Kész – felelte az orvos. Hozzám fordult. – Semmi meló. Semmi ugrálás. Semmi kúrás. Tudod a leckét.

– Ja. Tartóhurok?

Bólintott.

– És szorítókötés. Pár napig.

A kapitány idegesnek tűnt.

– Kiderítetted, mi történt? – kérdeztem.

– Nem igazán. A tüzérek se értik. Az a rohadt masina valahogy kiszaladt a kezük alól. Talán piszok nagy mákod volt. – Nem felejtette el a motyogásomat, hogy meg akarnak ölni.

Megérintettem a Manótól kapott amulettet.

– Talán.

– Hidd el, kurvára rühellem – mondta –, de be kell kísérjelek. Ugye, kihallgatásra vagy hivatalos?

Félelem.

– Kihallgatásra? Miről?

– Azt te jobban tudod nálam.

– Tudja ám a fészkes fene! – Volt némi halvány gyanúm, de igyekeztem kiverni a fejből.

Úgy látszik, nem egy Torony volt, hanem kettő, az egyik a másikon belül. A külső alkotta a birodalom idegközpontját, itt éltek és dolgoztak az Úrnő legmagasabb rangú tisztviselői. A belső, amire ők ugyanolyan babonás félelemmel tekintettek, mint mi kívülről az egészre, a bazalttömb egyharmadát foglalta el, és csak egyetlen ponton érintkezett a külvilággal. Ezt a határt nagyon kevesen lépték át a Torony megépítése óta.

A bejárat tárva-nyitva állt, mikor odaértünk. Öröket nem láttam. Fölteszem, nem volt rájuk szükség. Jobban kellett volna félnem, de még kótyagos voltam a vérvesztéstől.

– Én megvárlak itt – mondta a kapitány. Beültetett egy kerekesszékre, és begurított az ajtón. Csukott szemmel és dobogó szívvel indultam útnak.

Az ajtószárnyak döngve becsapódtak mögöttem. A szék hosszú ideig gurult, több kanyart is leírva. Fogalmam sincs, mi hajtotta. Nem voltam hajlandó kinyitni a szemem. Aztán megállt. Vártam. Nem történt semmi. Birokra keltem a kíváncsisággal, és vesztettem. Óvatosan kipislogtam a szemhéjam alól.

Ott áll a Toronyban, észak felé néz. Karcsú kezét összekulcsolva tartja a keble előtt. Halk szellő lopakszik be az ablakán. Felborzolja hajának éjszínű selymét. Arca szelíd ívén könnygyémántok szikráznak.

A tulajdon szavaim tódultak az elmémbe, ahogy több mint

egy éve papírra vetettem őket. A saját románcom jelenete tárult elém, a legapróbb részletekig híven. Nem úgy, ahogy megírtam; úgy, ahogy elképzeltem. Mintha az ábrándszülte látványt egy az egyben kiragadták volna az agyamból, hogy életet leheljenek bele.

Persze egy másodpercre sem hittem el. A Torony legmélyén csücsültem. Az egész nyavalyás bazaltkoloncon nem volt egyetlen ablak se.

Az Úrnő felém fordult. És megláttam, amiről minden férfi álmodik. A tökéletességet. Nem kellett megszólalnia; rögtön tudtam, milyen a hangja, hogyan lejt a beszéde, mikor tart szünetet a szavak között, ha új mondatba kezd. Nem kellett megmozdulnia; rögtön tudtam, milyen a járása, hogyan tárja ölelésre a karját, mikor emeli a kezét apró kis gesztussal a torkához, ha fölnevet. Kamaszkorom óta ismertem őt.

Pillanatok alatt megértettem, mire gondoltak a régi krónikások, amikor az Úrnő lenyűgöző fellépéséről írtak. A forró szél, ami a lelkéből áradt, még a Dominátor lángját sem hagyhatta érintetlenül.

Az enyémet meglobbantotta, de nem fújta el. Énem egyik felét beszippantotta a sóvárgó vágy feneketlen örvénye, a másik azonban emlékezett a Manóval és Fél szeművel töltött esztendőkre. Ahol mágia munkál, ott semmi nem az, aminek látszik. Szép, szép, de csak cukormáz.

Az Úrnő ugyanolyan behatóan tanulmányozott engem, mint én őt. Végül:

– Ismét találkozunk hát.

A hangja mindaz volt, amire számítottam, és még annál is

több. A humor sem hiányzott belőle.

– Va... valóban – hebegtem.

– Félsz.

– Hogyne fé... félnék. – Mindenki félt volna a helyemben. És nehezen tudnék elképzelni akkora idiótát, aki letagadja.

– Megsérültél. – Közelebb libbent. Bólintottam; a szívem szaporábban vert. – Nem tennélek ki ennek, ha nem volna fontos.

Szólni sem bírtam, úgy rázott a reszketés, csak bólintottam megint. Teljesen megbénított a döbbenet. Ez maga az Úrnő, a testet öltött ősgonosz, a zsarnoki árnyék az évszázadokon. A fekete özvegy a homályból szőtt pókháló közepén, a sötét félistennő, népek és országok ostora. Mi lehet bennem annyira fontos, hogy figyelmére méltat?

Akárcsak az előbb, most is voltak ködös sejtéseim, amiket magamnak sem mertem bevallani. Elég ritkán fordul elő, hogy uralkodó személyek főbenjáró ügyekben óhajtsanak értekezni velem.

– Valaki megpróbált megölni. Kicsoda?

– Nem tudom. – Arctalan széllovas. Méregzöld ködfonalak.

– Miért?

– Nem tudom.

– Tudod. Csak nem akarod tudni. – A tökéletes hang olyan éllel vágott belém, akár a hasadt obszidián.

A legrosszabbra készülve érkeztem, aztán beszippantott az álom, és leeresztettem a pajzsaimat.

Zümmögés kélt a levegőben. Citromsárga ragyogás gyúlt az Úrnő fölött. Közelebb jött, egész alakja elmosódott – csak az arca nem, meg az a sárga fény. Az arc közelebb

nyomult, egyre nagyobb lett, óriássá terebélyesedett. A világot sárga izzás töltötte be. Semmit sem láttam, csak a szemet...

A Szem! Eszembe jutott a Szem a Fellegek Erdejéből. Megpróbáltam eltakarni az arcomat. Mozdulni sem bírtam. Azt hiszem, üvöltöttem. Túrót. Tudom, hogy üvöltöttem. Kérdések következtek, amiket nem hallottam. A válaszok szellemszivárványként terültek szét elmém színén, akár a csendes, kristálytisztá víztükörrre hulló olaj cseppek. Nem voltak többé titkaim.

Minden gondolat, ami valaha megfordult a fejemben, nyitott könyvként tárult az Úrnő elé.

Iszonyat vonaglott bennem, mint kígyó a csizmatalp alatt. Igaz, megírtam azokat az együgyű románcokat; de voltak kétségeim és fenntartásaim is. Egy ilyen vaskezű zsarnok, mint az Úrnő, kíméletlenül szét fog morzsolni a rebellis gondolataimért...

Nem. Az Úrnő biztos volt a saját sötét erejében. Nem látta szükségét, hogy kitapossa szolgálóiból a kérdéseket, a kétségeket, a titkos félelmeket. Nevetett a mi lelkiismeretünkön és erkölcsseinken.

Ezúttal nem ismétlődött meg az erdei találkozásunk. Nem vesztettem el az emlékeimet. Csak a kérdéseit nem hallottam. A válaszaimból vissza tudtam következtetni, hogy a Fogadottakkal kapcsolatos élményeimről faggatott.

Arra vadászott, aminek a létezését a Könnyek Lépcsőjén kezdtem gyanítani. Olyan halálcsapdába kerültem, amiből képtelenségnek tűnt kievickélni: egyik oldalt a Fogadottak, a másikon az Úrnő.

Sötétség. És ébredés.

Ott áll a Toronyban, észak felé néz... Arca szelíd ívén könnygyémántok szikráznak.

Egy darabka Vészmadár töretlen maradt.

– Itt jövök én a képbe.

Felém fordult, elmosolyodott. Odalépett hozzám, és megérintette az arcomat, a leggyengédebb ujjakkal, amiket női kéz valaha viselt.

Minden félelem elszállt.

Minden sötétség visszatért.

Folyosófalak között zötyögve eszméltem. A széket a gárdakapitány tolta.

– Hogy vagy? – kérdezte.

Leltárt készítettem.

– Megjárja. Hová viszel?

– A főkapuhoz. Az Úrnő azt mondta, elmehetsz.

Csak így egyszerűen? Hmmm. Megtapintottam a sebem. Beforrt. A fejemet ráztam. Nem és nem. Ilyen dolgok nem történnek velem.

Megálltam azon a helyen, ahol a ballizta megbokrosodott. Nem volt semmi látnivaló, és egy lélek se kószált a környéken, akit kifaggathattam volna. Leballagtam a középső szintre, és megvizitáltam az egyik falbontó csapatot. Azt a parancsot kapták, hogy készítsenek egy fedett benyílót, tizenkét láb széleset és tizennyolc láb mélyet Fogalmuk sem volt, minek.

Végignéztem a zárófalon. Tucatnyi szakaszon folytak hasonló munkálatok.

Az emberek feszülten figyeltek, mikor besántikáltam a táborba. Annyi kérdést és aggodalmat fojtottak magukba, hogy szinte fuldokoltak, de görcsösen igyekeztek úgy tenni, mintha semmi különös nem történt volna. Csak Kedves nem volt hajlandó lefutni a szokásos tiszteletköröket. Megszorította a kezem, melegen rám mosolygott. Az ujjacskái fürgé táncba kezdtek.

Ő nem szégyellte fölteni azokat a kérdéseket, amik férfiszájából nem hangzottak volna elég tökösenek.

– Állj, állj, lassabban! – mondtam neki. Még nem voltam elég gyakorlott, hogy mindent megértsek, amit mutogatott. Az öröme azonban átsugárzott a jeleken. Az én szám is fülig ért már, amikor lassan tudatosult bennem, hogy valaki az utamban áll. Fölnéztem. Holló.

– A Kapitány beszélni akar veled – mondta. Hűvösnek tűnt.
– Persze. – Vizlátot mutattam, és elsétáltam a főhadiszállás felé. Nem éreztem okot a sietségre. Közönséges halandó engem már nem tudott megfélemlíteni.

Hátranéztem. Holló birtokló mozdulattal ölelte Kedves vállát, és zavart képet vágott.

A Kapitány kizökkent a stílusából. Teljesen mellőzte a szokásos morgást. Kettőnkön kívül csak Fél szemű volt jelen, és ezúttal ő is kőkeményen a tárgyra szorítkozott.

– Bajban vagyunk? – kérdezte a Kapitány.

– Mire gondolsz?

– Ami a dombon történt. Nem volt véletlen, mi? Az Úrnő hívat, erre alig telik el félóra, és bekattan az egyik Fogadott. Aztán a baleseted a Toronyban. Majdnem kipurcansz, és

senki nem tud semmit.

– A logika azt diktálja, hogy itt valami összefüggésnek kell lennie – jegyezte meg Félszemű.

– Tegnap még azt hallottuk rólad, döngrováson vagy – tette hozzá a Kapitány. – Ma beállítasz épen és egészségesen. Mágia?

– Tegnap? – Az idő megint megkergült. Félretoltam a sátorlapot, rámeredtem a Toronyra. – Újabb éjszaka a tündérkastélyban.

– *Tényleg* baleset volt? – kérdezte Félszemű.

– Baleset, de nem véletlen. – Az Úrnő sem hitte annak.

– Kapitány, ez betette az ajtót. Tele van a tököm.

A Kapitány hozzám fordult.

– Az este valaki meg akarta késelni Hollót. Kedves elkergette.

– Hollót? Kedves?

– A kislány valahogy fölriadt rá. Fejbekúrta a babájával. Bárki volt az, felszívódott.

– Különös.

– Rohadtul – mondta Félszemű. – Holló békésen szunyál, egy süketnéma kölyök meg felébred? Holló azt is meghallaná, ha egy giliszta próbálna belopakodni hozzá. Ennek varázslatbúze van. De csúnyán elbaszták. A kölyöknek nem lett volna szabad felébrednie.

A Kapitány közbevágott.

– Holló. Te. A Fogadottak. Az Úrnő. Merényletek. Kihallgatás a Toronyban. Nálad van a válasz. Ki vele!

Lerítt rólam a vonakodás.

– Elmóval azt üzented, szakadjunk le valahogy Orzóról.

Miért? Orzó jól bánik velünk. Mi a fenét láttál, amikor kinyírtátok Sziklát? Hülye. Hiába kussoltál, kétszer is megpróbáltak elkapni. Ha elköpöd, onnantól már nem titok, és nincs értelme, hogy hazavágjanak.

Jó érvelés. Csak nehogy mellétrafáljak. Szerettem volna biztosabbra menni, mielőtt kitalalok.

– Azt hiszem, a Fogadottak közül páran összeesküvést szőnek az Úrnő ellen. A Lélekorzó meg a Viharhozó talán benne van. – Részletesen beszámoltam Szikla megöléséről és a Sóhajtó áttérítéséről. – Váltó kurvára kiakadt rajta, hogy hagyták meghalni Nyakatekerceset. A Sánta valószínűleg nem tudott semmiről. Őt egy darabig a háttérből manipulálták, aztán a nyakára dobták a hurkot. Ezt szerintem még az Úrnő is bebukta. Lehet, hogy a Sánta meg az Akasztott Ember a támogatói voltak.

Félszemű a homlokát ráncolta.

– Tutira veszed, hogy Orzó benne van?

– Nem veszek tutira semmit. És nem lepődnék meg semmin. Berill óta egyfolytában az az érzésem, hogy kihasznál minket.

A Kapitány bólintott.

– Az hétszentség. Szóltam Félszeműnek, hogy dobjon össze neked egy amulettet, ami figyelmeztet, ha valamelyik Fogadott a közeledben császkál. Nem mintha sokra mennél vele. De szerintem le fognak szállni rólad. Nemsokára befutnak a lázadók. Akkor mindenki velük lesz elfoglalva.

Villám cikázott végig a gondolatláncomon, belecsapott a logikus végkövetkeztetésbe, és hirtelen vakító fénybe

vonta. Az adatok kezdettől fogva rendelkezésemre álltak. Csak a kellő időben jött fricska hiányzott, hogy összeálljon a kép.

– Azt hiszem, tudom, mire megy ki a játék. Ugye, az Úrnő tulajdonképpen bitorló.

– Valamilyik álarcos gyerek szeretne ugyanúgy betartani neki, ahogy ő csinálta a hapsijával? – kérdezte Félszemű.

– Nem. Vissza akarják hozni a Dominátort.

– Mi?

– Az a seggfej Bomanz előbb az Úrnőnek nyitott utat, ő meg hülye lett volna hagyni, hogy a férjét is fellármázza. A fickó még mindig északon van elásva. Ami nem zárja ki, hogy kapcsolatban álljon azokkal a Fogadottakkal, akik hűségesek maradtak hozzá. Bomanz példája rá a bizonyosság, hogy a mumusok nem kukultak meg teljesen, mikor eltemették őket. Lehetséges, hogy még a Körből is a befolyása alá vont egyeseket. Szikla legalább akkora gazember volt, mint a mi bármelyik Fogadottunk.

Félszemű mérlegelte a hallottakat, majd ünnepélyes jövendölésbe fogott.

– A csatát elbukjuk. Az Úrnőnek annyi. Pár Fogadott kitart mellette, ezek hősiezen elpatkolnak. A hűséges csapatok dettó. De annyi szusz azért még marad bennük, hogy magukkal vigyék a legőszintébb lázadókat, akik tényleg az elveikért verekednek, nem a bűdös koncertért. Ez lényegében a Fehér Rózsa vereségét jelenti.

Bólintottam.

– Az üstökös fent van az égen, de a lázadók még mindig nem kotorták elő a szent porontyukat.

- Igen. Valószínűleg telibe találtál, mikor azt mondtad, hogy a Kör a Dominátor befolyása alatt áll. Igen.
- És a háborút követő zűrzavarban, ha majd a Tizennyolcak maradéka hajbakap a zsákmányon, előugrik az ördög, és szépen elviszi őket – kerekítettem ki Félszemű jóslatát.
- Szóval romhalmaz – mondta a Kapitány. – És hol vagyunk benne mi?
- A kérdés inkább az – feleltem –, hogy mászunk ki alóla.

A repülő szőnyegek úgy döngtek körül a Tornyt, mint friss hullát a döglegyek. A Sóhajtó, a Farkastorkú, az Arctalan, a Csontcsikorgató és a Holdlovas csapatai nyolctól tizenkét napi járóföldre voltak tőlünk, és megkezdték az egyesülést. A keleti seregektől kapott erősítés, amely eleinte elég akadozva érkezett a nagy távolság miatt, most folyamatosan áradt az erődbe a légihídon.

A palánk kapuja szinte be sem csukódott, állandóan kibejártak rajta az ellenség zaklatására kiküldött különítmények. A lázadók közelebb nyomultak, a táboraik öt mérföld sugarú körben övezték a Tornyt. Néha mi is kicsaptunk rájuk éjszakánként egy szakasszal, a biztonság kedvéért Manóval, Félszeművel és Némával megerősítve, de az igazat megvallva kárba veszett fáradságnak tűnt. Ilyen nyomasztó túlerővel szemben semmi értelme a portyázó hadviselésnek. Csodálkoztam is, miért akarja az Úrnő felidegesíteni a lázadókat.

Az erősítési munkák lezárultak. A terepakadályok elkészültek. A csapdák telepítése befejeződött. Nem

maradt más tennivaló, mint malmozni és várni.

Hat nap telt el azóta, hogy befutottunk Bóbitával és Zarándokkal. Arra számítottam, hogy az elrablásuk kicsit felpörgeti majd a lázadókat, ők azonban kitartóan tökoltek tovább az orrunk előtt. Félszemű szerint abban reménykedtek, hogy az utolsó pillanatban mégis előkerítik valahonnan a Fehér Rózsájukat.

Már csak a sorshúzás volt hátra. Mindegyik szintet három-három Fogadott fog védeni, a számukra kijelölt hadsereg élén. Azt rebesgették, hogy a piramisra összevont csapatokat maga az Úrnő vezeti majd.

Senki sem akart a frontvonalba kerülni. Bárhogy is alakulnak a dolgok, az oda beosztott egységek szörnyű veszteségeket fognak szenvedni. Ezért a lutri.

Ami engem illet, nem próbáltak meg újra hazavágni, és Hollót is békén hagyták. Titokzatos ellenlábasunk talált valami más módszert a nyomai eltüntetésére. Egyébként is késő lett volna kipurcantani minket. Már találkoztam az Úrnővel.

A légkör megváltozott. Portyázóink egyre viharvertebben és letörtebben tértek vissza a bevetésekről. Az ellenség a táborait költöztette.

Futár érkezett a körletünkbe. A Kapitány gyűlésbe idézte a tiszteket.

– Megkezdődött. Az Úrnő összehívta a sorshúzáshoz a Fogadottakat. – Furcsa kifejezés ült az arcán, sokféle érzés keveréke. Az elképedés tűnt meghatározónak. – Mi különparancsot kaptunk. Egyenesen az Úrnőtől.

Zúgás-morgás-sutyorgás, nyögés-nyelés-köhögés,

általános lekonyulás. Utáltuk az Úrnő különparancsait. Mindig a legrohadtabb melókat sózták ránk. Már láttam is magunkat, ahogy az első vonalban fogadjuk a lázadó elitcsapatok rohamát.

– Az utasítás úgy szól, hogy haladéktalanul bontsunk táborn, és vonuljunk át az új körletünkbe a piramison. – Száz kérdés röppent egyszerre a levegőbe, mint megannyi fészkeről felvert darázs. – *KUSS!* – A dongás varázsütésre elhalt. – Lehet pofára esni a megtiszteltetéstől, fiúk. Mi leszünk az Úrnő személyi testőrezrede.

– A gárdának ez nem fog tetszeni – mondtam. Egyébként se rajongtak értünk, mióta a Könnyek Lépcsőjén az egyik ezredüket a Kapitány parancsnoksága alá rendelték.

– És gondolod, hogy tiltakozni fognak, Vészmadár? Urak, a főnökasszony azt üzente, menjünk. Úgyhogy megyünk. Ha meg akarjátok vitatni, cihelődés közben bőven lesz rá idő. Amíg az emberek nem hallják.

A katonák számára ez nagyszerű hír volt. Nemcsak a balhé sűrűjéből maradunk ki, hanem ráadásul olyan pozícióban leszünk, ahonnan szükség esetén vissza tudunk vonulni a Toronyba.

Ennyire biztos lettem volna benne, hogy végünk? Vagy a defetizmusom csak az általános hangulatot tükrözte? Mert ha igen, akkor ez a hadsereg már elvesztette a csatát, mielőtt egyetlen kardcsapást tett volna.

Az üstökös magasan állt az égen.

Mialatt a piramis felé talpaltunk a Toronyba hajtott vágóállatok között, ezen a jelenségen tűnődtem – és hirtelen megértettem, miért húzták az időt a lázadók.

Egyrészt persze valóban nem adták föl a reményt, hogy az utolsó percben rábukkannak a Fehér Rózsára. Másrészt viszont arra vártak, hogy az üstökös égi vándorútja zenitjére érjen, és felöltse legfényesebb, legfenyegetőbb aspektusát. Morogtam valamit a bajszom alatt.

A mellettem baktató Holló, aki a saját cókókján kívül Kedves batyuját is cipelte, felkapta a fejét a hangomra.

– Hm?

– Nem találták meg a varázskölyküket. Nem minden jön össze nekik. Van, amit elbuknak.

Furcsán nézett rám, szinte gyanakodva.

– Nem, nem találták meg – mondta aztán. – Egyelőre.

A hátunk mögött nagy lárma támadt. Lázadó svalzisérek vágattak el a külső kapu előtt, és gerelyekkel dobálták a palánkon posztoló őrszemeket. Holló nem pillantott vissza. Ez még csak kóstolgatás volt.

A piramisról káprázatos kilátás nyílt a környező vidékre, bár elég szűken voltunk.

– Remélem, nem ragadunk itt sokáig – mondtam. Aztán, amikor letorkoltak: – Van fogalmad arról, te húgyagyú, micsoda pokol lesz ez a hely, ha megtelik sebesültekkel?

A lázadók az összes táborukat egyetlen hatalmas sátorvárosban egyesítették, amit a külső kaputól fél mérföldre verték fel. A palánkon szakadatlan csatározás folyt, mindkét oldalról jelképes erővel. A csapataink zöme már feladta a tábort, és állásba vonult a teraszokon.

Az első szintet az északi seregek újjászervezett maradéka védte, a lázadóknak átengedett városok helyőrségével

kiegészítve. Kilencezren voltak, három hadosztályra tagolva. A derékhad a Viharhozónak jutott. Ha én lennék itt a főnök, gondoltam mélan, a kislány a piramis csúcsán kuksolna, és ciklonokkal bombázná a lázadókat.

A szárnyakon a Holdlovas és a Csontcsikorgató parancsnokolt. Velük még sohasem találkoztam, és – attól eltekintve, hogy Fogadottak – fogalmam sem volt róla, kicsodák.

A második szintet hatezer ember szállta meg, szintén három hadosztályban; javarészt ijászok a keleti seregekből. Kemény fickók voltak, és sokkal megbízhatóbbak, mint az alattuk állomásozók. A balszárnyon az Arctalan vezette őket, középen a Farkastorkú, jobboldalt az Éjvadász. Elképesztő mennyiségű nyílvesző volt a kezük ügyébe készítve tartórácsokon. Fürgén és magabiztosan mozogtak, de a kézitusához túl könnyűnek tűnt a fegyverzetük. Kérdés, hogyan boldogulnának, ha az ellenség áttörné az első vonalat.

A harmadik szinten sorakoztak fel a gárdatüzérek által kezelt ballisztaütegek, hogy a mellvéden kiépített lőállásokból támogassák a lent harcolókat. A balszárnnyat a Sóhajtó tartotta ezerötszáz veteránnal a saját seregéből, a jobbszárnnyat pedig az Alakváltó ezer nyugati és déli önkéntessel. Középen, a piramis előterében a Lélekorzó parancsnokolt. Neki két és félezer katonája volt: a gárda meg a szövetséges Drágakővárosok segélycsapatai.

És a piramison ott állomásozott az ezerfősre szaporodott Fekete Sereg: tarka szép zászlókkal, büszke lobogókkal, mind bátor és merész, vitézi címerrel, villogó fegyverrel

csatára kelni kész.

Ez volt a nagy büdös helyzet. Durván huszonegyezer ember, több mint tízszeres túlerővel szemben. Igaz, a létszám nem feltétlenül csatadöntő tényező. Az Évkönyvek nem egy olyan esetről emlékeznek meg, amikor a Fekete Sereg ennél hajmeresztőbb arányokra is rácsáfolt. De sohasem ilyen körülmények között. Ezúttal beragadtunk. Nem volt terünk se kitérésre, se manőverezésre, az előrenyomulás pedig szóba sem jöhetett.

A lázadók komolyra fordították a csevegést. A palánk védői sietve visszavonultak. A három árok fölött csak egy-egy közlekedőhidat hagytunk meg; ezeket, amint átkeltek rajtuk, nyomban lerombolták. A lázadók nem üldözték őket. Inkább a palánkot kezdték bontani.

– Ugyanolyan módszeresnek tűnek, mint az Úrnő – mondtam Elmónak.

– Ja. Kaptak tőlünk egy csomó szép szál gerendát, amit mindjárt átrakosgatnak az árkainkon.

Rosszul okoskodott, de ez csak később derült ki.

– Még hét nap, és megjönnek a keleti seregek – motyogtam a lemenő napnak, hátranézve a Torony ormótlan, fekete tömegére. Az Úrnő nem jött elő megtekinteni a nyitócsatározásokat.

– Inkább kilenc vagy tíz – helyesbített Elmo. – Egyszerre akarnak befutni. És nem moslékká dögölve. Különben szart se érünk velük.

– Aha. Hülye vagyok, hogy erre nem gondoltam.

Komiszkenyeret vacsoráztunk és a földön aludtunk. És reggel a lázadók harsonái fújtak ébresztőt a fülünkbe.

Az ellenséges alakzatok olyan messzire nyúltak, ameddig csak a szem ellátott. Hordozható védőtetők sora emelkedett a magasba, és indult meg felénk. A mi szétszedett palánkunkból ácsolták őket. Mozgó falként nyomultak előre a tortaszelet egész szélességében. A nehéz balliszták dunnyogó húrral köpködtek a lövedékeket. A hatalmas katapultok sziklákat és tűzgömböket lódítottak a levegőbe. A kár, amit okoztak, jelentéktelen volt.

A lázadó utászok elérték az első árkot, és nekiláttak hidat verni rá a táborból hozott faanyagból. Alappillérek hatalmas, ötven láb hosszú gerendákat vontak magukkal, amikről ártalmatlanul pattant le minden lövedék. A felállításhoz emelőgépeket kellett használniuk. A daruszerkezetek összeszerelése és kezelése közben kénytelenek voltak elhagyni a védőtetők fedezékét. Miután a tüzérgárdánk belötte a távolságot, ez igen drága multság lett a számukra.

A palánkunk helyén lázadó ostrommérnökök sürgölődtek. Kerek tornyokat építettek az íjászoknak, ahonnan ráláthatnak az állásainkra, és kerek rámpákat a gyalogosoknak, amiken felrohanhatnak a zárófalakra. Egy sereg ács létrákat gyártott. Tüzérséget nem láttam. Valószínűleg az volt a tervük, hogy utat törnek a teraszokig, aztán egyszerűen előzönlének minket.

A Hadnagy piszkosul ért az ostrommesterséghez. Megkerestem.

– Hogy a francba fogják idehozni azokat a guruló vackokat?

– Feltöltik az árkokat.

Igaza volt. Amint elkészültek az első árok fölé vert hidakkal és megkezdték a védőtetők átszállítását, kordék és szekerek rajzottak elő a táboruk felől, roskadásig rakva földdel és kövekkel. A tűzergárdánk véres rendet vágtunk a hajtók meg az állatok között. Mire kész lett a töltés, került bele hulla is jócskán.

Az utászok előrenyomultak a második árokhoz, nekiláttak összeszerelni az emelődaruikat. A Kör nem adott melléjük fegyveres fedezetet. A Viharhozó mesterlövészeket állított az utolsó árok szélére. A ballisztaütegek zárótűz alá vették az egész partsávot. Az utászok hullottak, mint a legyek. Az ellenséges vezérkar egyszerűen újakat küldött helyettük.

Egy órával dél előtt a lázadók nekiláttak a védőtetők átszállításának a második árok túlsó partjára. Az elsőt, amelyik már be volt temetve, nagyjából ugyanekkor kelt át a töltőanyaggal megrakott szekérraj.

Az utolsó árok felé nyomuló utászokat megsemmisítő tűz fogadta. A második szinten az íjászaink magasra célozva lőtték ki a nyílveendőket; a hídverőkre szinte függőleges ívben zuhogtak le. A követőgépek igazítottak az irányzékon, forgácsokká és fogszálzókká zúzva a védőtetőket. Ám a lázadók csak jöttek és jöttek. A Holdlovas szárnyán sikerült lefektetniük két keresztgerendát.

A Holdlovas ellentámadásba lendült, személyesen száguldva át egy válogatott csapat élén. A rohama olyan szilaj volt, hogy a második árok mögé vetette vissza az utászokat. Szétdúlta a felszerelésüket, újra támadott, vadállatként vérengzett mindenfelé. A lázadó vezérkar

sietve előredobott egy erős nehézgyalogos hadoszlopot. A Holdlovassal visszavonult, az összes hidat lerombolva a második árok fölött.

A felkelők konok elszántsággal új hidakat vertek, megint megvetették a lábukat a túloldalon, és ezúttal már katonákat is küldtek az utolsó árokhoz a munkások védelmére. A Viharhozó mesterlövészei hátrahúzódtak.

A második szintről érkező nyílveszők úgy hullottak, mint tél derekán a hó, megállás nélkül és egyenletes eloszlásban. Látványos vérfürdő volt. A Kör hátulról folyamatosan pumpálta a boszorkányüstbe a friss katonákat. A sebesültek áradata ugyanolyan iramban özönlött visszafelé. Az utászok elszántsága végre megtört, nem próbálkoztak tovább a hídveréssel, csak kuporogtak reszketve a védőtetőjük alatt, és azért imádkoztak, nehogy a gárda szilánkokra lője.

Így állt a helyzet, amikor lebukott a nap, hosszú árnyékokat vetve a véráztatta síkra. Becslésem szerint a lázadók vagy tízezer embert vesztek, pedig még csatára sem tudtak kényszeríteni minket.

Aznap sem a Fogadottak, sem a Tizenhét nem engedték szabadjára a varázshatalmukat. Az Úrnő nem jött elő a Toronyból.

Megint eltelt egy nap. Ennyivel is kevesebbet kell várnunk a keleti seregekre.

Napnyugtakor mindkét fél beszüntette a harcot. Illetve mi a tömegmészárlást, ők az öngyilkosságot. Kajáltunk. A lázadók leváltották az utászaikat. Az újoncok ugyanazzal a naiv buzgalommal láttak munkához, amit az elődeikből már

sikeresen kipofoztunk. A stratégia nyilvánvaló volt. Úgy akarnak lerongyolni minket, hogy folyton pihent csapatokat küldenek a nyakunkra.

Az éjszaka a Fogadottak ideje. A sötétség az éltető elemük. Nem tétlenkedtek tovább.

Kezdetben keveset láttam, úgyhogy nem tudom biztosan, melyikük mit csinált. Váltó nyilván más alakba vedlett, és átballagott az ellenség táborába.

Örvénylő viharfellegek törtek elő a horizont alól, sorra falva fel a csillagokat. A sötétségből jéghideg fuvallatok fakadtak. A szél bömbölve feltámadt, korbácsütésként cserdített végig a tájon. Rémálomba illő, denevérszárnyú horda lovagolta meg, csupa repülő, karhosszúságú kígyó. Sziszegésük túlszárnyalta a vihar háborgását. Mennydörgés robajlott, villámlás sistergett, füstölgő lándzsaként sújtva hol ebbe, hol abba az ellenséges hadállásba. Vibráló visszfénye irdatlan óriások alakját hasította ki az éjszakából, amint döngő léptekkel közelednek a kősvatag felől. Úgy hajigálták a sziklákat, akár kisgyerek a labdát. Az egyik fölkapott egy hídgerendát, két marokra fogta, és bunkósbotként csapkodott vele, rámpákat és ostromtornyokat törve-zúzva maga körül. A lidérces megvilágításban úgy rémlett, mintha morzsolt bazaltból gyúrták volna össze őket, az emberi formák groteszk, túlméretezett paródiájaként.

A földet borzongás rázta. A mezőn hatalmas foltok izzottak epezölden. A lázadók táborában tíz láb hosszú férges tekergőztek, gyűrűik közül narancssárga miazma szállt fel, tapogatóik friss vértől vöröslettek. Megnyíltak a

mennyek csatornái, és füstölgő kéneső zúdult alá belőlük. Az éjszaka újabb és újabb rémségeket böfögött fel. Savas ködöket. Húsevő rovarokat. Lávát verítékező sziklákat, mint a Könnyek Lépcsőjén. És mindezt percek leforgása alatt. Amikor a Tizenhét is beszálltak a táncba, a borzalmak sorra szertefoszlottak, bár akadt egy pár, amivel órákig kellett kínlódniuk. Támadásba egyszer se mentek át. A Fogadottak túl erősek voltak.

Éjfélre minden elcsendesült. A lázadók az összes munkát félbehagyták, csak a legkülső árok fölött egyengették tovább a töltést. A vihar kitartóan zuhogó esővé szelídült. A felkelőket ugyan szarrá áztatta, de egyébként nem ártott nekik. Befurakodtam horkoló testvéreim közé, és azzal a jóleső gondolattal merültem álomba, hogy a világ erre mifelénk száraz és meleg.

Hajnal. Panorámakilátás a Fogadottak tegnapi díszelőadásának eredményeire. Halál a köbön. Szonyatosan megcsonkított holttestek. A lázadók délig egyebet se csináltak, csak a trutymót takarították. Aztán újra támadásra indultak az árok ellen.

A Kapitány üzenetet kapott a Toronyból. Összehívott minket.

– Úgy fest, tegnap éjjel elvesztettük Váltót. – Jelentőségteljesnek szánt pillantást vetett rám. – A körülmények kurvára zavarosak. Azt üzenték, figyeljünk nagyon. Ez terád vonatkozik, Félszemű. Meg Manóra és Némára. Ha bármi gyanúsat vesztek észre, akkorát üvöltötök a Toronyba, amekkorát csak bírtok. Értve

vagyok? – Bólogattak.

Az Alakváltót kinyírták. Hát az nem mehetett füttyszóra.

– A lázadók vesztek valaki fontosat? – kérdeztem.

– Pofaszakállt. Kötélverőt. Tamariszkuszt. De ők pótolhatók. Váltó nem.

Mindenféle szóbeszéd járta. Tamariszkuszt és Pofaszakállt állítólag valami macskaszerű állat Őlte meg, annyira gyors és erős, hogy még a varázserejük sem tudta megmenteni őket. A két máguson kívül, ha hinni lehet a pletykának, több tucat felkelő főtisztet is hazavágott.

A fiúk emlékeztek egy hasonló jószágra Berillből. Nagyban folytak a találgatások. Orzó annak idején felpakolta a hajóra a forvalakát. Csak nem ő uszította most a lázadókra?

Szerintem nem. A gyilkosságok jobban passzoltak Váltó stílusához. Váltó imádott egyszemélyes tömegmészárlást rendezni az ellenség táborában...

Félszemű töprengő ráncokba gyűrte a suvikszos képét, és órákon át ilyen pofával mászkált, mintha soha többé nem óhajtaná kisimítani. Annyira magába volt zuhanva, hogy meg se hallotta, ha szóltak hozzá, és időnként nekigyalogolt ennek-annak. Egyszer megállt a vadonatúj konyhasátrak előtt, hosszan meredt egy kiakasztott sonkára, aztán vicsorogva behúzott neki egyet.

Rájött. Mert tulajdonképpen mit kellett tennie Orzónak ahhoz, hogy egy bábfigurán keresztül a kezébe kaparintsa Berill kormányzását, semmi terhet nem róva az Úrnő veszedelmesen sokfelé megoszló erőforrásaira? Elegendő volt beküldenie a forvalakát a Bástyába, hadd mészárolja le

kedvére a Szindikus egész háznépét. És hogy tudta ezt Orzó a legegyszerűbben összehozni? Nos, akkoriban fene nagy haverságban volt Váltóval.

A kis csökött végre rájött, ki ölte meg az öccsét – de későn. Már nem tudott bosszút állni érte.

Aznap még visszament párszor a konyhasátrakhoz, megpüfölni azt a sonkát.

Később Hollóhoz és Kedveshez csatlakoztam. A műsort figyelték. Megkerestem az Alakváltó hadosztályát. Már nem az ő zászlaja lengett fölöttük.

– Te, Holló! Az nem Jalena zászlaja?

– De. – És kiköpött.

– Váltó egész jó srác volt. Fogadott létére.

– Mind azok. Fogadott létükre. Míg az útjukba nem kerülsz.

– Köpött még egyet, a Tornyot méregette. – Mi folyik ott, te rohadék?

– Mi van? – Mióta megjöttem az emberrablósdiból, egyfolytában ilyen barátságos volt hozzám. Kezdtem unni.

– Mire jó ez az egész hajcihő? Miért így csinálja?

Nem voltam biztos benne, hogyan kellene értenem ezt a kérdést.

– Nem tudom. Nem köti az orromra.

Az arca elborult.

– Nem? – Mintha nem hinne nekem! Aztán vállat vont. –

Pedig jó lenne tudni.

– Úgy bizony.

Kedvest figyeltem. Rendkívül érdekelte a csata. Az ujjai sebesen jártak, zsinórban fricskázták Holló felé a kérdéseket. Nem voltak egyszerűek. Jobban illettek volna

törzskari kadétokhoz, bárócsemetékhez és kapitányfiakhoz, akikből kölyökkoruk óta igyekeznek parancsnokot faragni.

– Nem lenne máshol nagyobb biztonságban? – kérdeztem.

– Úgy ér...

– Hol? – förmedt rám Holló. – Ugyan hol lenne nagyobb biztonságban, mint velem? – A hangja kemény volt, a szeme gyanakvón résnyire szűkült. Döbbenten ejtettem a témát.

Tán csak nem féltékeny rám, amiért összebarátkoztam Kedvessel? Tudja a háborodás. Hollóban minden furcsa.

A legkülső ároknak nyoma se látszott. A középsőt több szakaszon feltöltötték és ledöngölték. A lázadók olyan mélységbe vonták hátra a megmaradt tornyaikat és rámpáikat, ahol már a hadigépeink is csak pokoli szerencsével találhatták el őket. Új ostromtornyok épültek. Új védőtetők emelkedtek a magasba. Mindegyik alatt emberek bújtak meg.

A lázadók utászai, dacolva az irgalmatlan tűzzel, áthidalták az utolsó árkot. Az ellentámadások időnként hátravetették őket, de az utánpótlásuk kimeríthetetlennek tűnt, csak jöttek és jöttek és jöttek. A delet követő harmadik órában készültek el a nyolcadik hídjukkal.

Irdatlan méretű gyalogos alakzatok nyomultak előre, egyik-másik akkora vagy még nagyobb, mint nálunk egy egész hadosztály. Átözönlöttek a hidakon, egyenest a gyilkos zárótűzbe. A nyílzápor villogó acélfogakkal harapott beléjük, akár az érett almába; a húst le is rágta róluk, ám a csutka átjutott. A túlélőket a lendület vaktában nekisodorta az

arcvonalunknak. Úgy záporoztak rá, mint a jégeső, és úgy olvadtak el rajta, mint a hó. Hullák torlódtak halomba. Az íjászaink véres aratása lassan feltöltötte az árkot a hidak körül. És még mindig jöttek.

A túloldalon felismertem néhány csapatzászlót, amit gyakran láttam lobogni Vérző Rózsa és Hercegfő körül. Az elitalakulatok készülődtek bevetéshez.

Ezek már mások voltak: nem almacsutka, nem jégeső, nem hópehely. Szabályos menetalakzatban trappoltak át a hidakon, megálltak a soraikat rendezni, zárt hadrendben előretörték, kemény nyomással nehezdedtek ránk középen. Mögöttük felfejlődött a második vonal: erősebb, mélyebb, szélesebb. Mikor megszilárdult, a katonák a tisztek intésére pár lépést tettek előre, majd lekuporodtak a pajzsuk mögé.

Utászok érkeztek kapcsos-csapos védőtetőkkel, és hevenyészett palizádokat kezdtek összerakni belőlük. A nehéztüzérségünk koncentrált tűz alá vette őket. A túloldalról emberi sáskarajok zúdítottak földet és köveket az árokba az előre kijelölt pontokon.

Noha az első szintet a legrosszabb harcértékű csapataink védték – gyanítom, a sorshúzás előre le volt vajazva –, kemény kézitusa után mégis visszaverték a lázadók elitalakulatait. A siker azonban csak egy pillanatra szabadította fel őket a nyomás alól. A második vonal támadásba lendült.

A hadrendünk megroppant. Ha az embereknek lett volna hová futniuk, valószínűleg át is szakad. Hozzá voltak szokva a meneküléshez. Itt azonban csapdában ültek, a

hátrálásnak határt szabott a mögöttük magasodó zárófal. Kapu nem nyílt rajta, a megmászására pedig a lázadókkal a sarkukban semmi sanszuk nem lett volna.

A második hullám megtört, hátrahőkölt. A balszárnyon a Holdlovas ellentámadásba ment át, és teljesen szétverte az ellenséges jobbszárnyát. Két lázadó elitszázadot, amelyik megpróbálta tartani az állásait, az utolsó szálig felkoncolt. A menekülőket üldözőbe vette, és az árokba kaszabolta. Majdnem az összes védőtetőt szétrombolta, és rövid időre még a hidakat is fenyegette. Le voltam nyugözve az agresszivitásától.

Későre járt. Az Úrnő nem jött elő. Gyanítom, biztosra vette, hogy ki fogunk tartani. Az ellenség még egy utolsó támadást indított, egyetlen hömpölygő emberhullámban, és hajszál híján sikerült előzönlennie minket. A lázadók több ponton eljutottak a zárófalig, és megpróbálták megmászni vagy megbontani. A katonáink azonban nem roppantak össze, és a szakadatlanul zuhogó nyílzápor végül megtörte a felkelők elszántságát.

Visszavonultak. A védőtetők mögött pihent csapatok foglaltak állást. Átmeneti béke köszöntött be. A mai csata győztese az ő utászaik voltak.

– Hat nap – mondtam, csak úgy a levegőbe. – Nem hiszem, hogy kihúzzuk.

Az első szint holnap kinyiffan. A horda megrohamozza a zárófalat. Az íjászaink gyilkosan jól nyilaznak, de azt nem hiszem, hogy a kézitusában is ugyanilyen pengék lennének. Ráadásul ha közelharcra kényszerülnek, közben nem tudják messziről szétlövöldözni a felvonuló ellenséget. Ez

esetben a lázadók ideráncigálják a szaros tornyaikat, és megtörik a saját íjásaikkal, akik persze először a mieinket fogják magaslati pozícióból sündisznóvá átképezni.

A piramis csúcsa mögött ástunk egy keskeny árkot. Ezt használtuk latrinának. A Kapitány a lehető legkínosabb helyzetben csípett fülön.

– Az alsó szinten szükségük van rád, Vészmadár. Félszeműt is vigyed.

– Mi?

– Orvos lennél, vagy mi a kórság.

– Ahá. – Hülye voltam. Tudhattam volna, hogy nem játszhatom sokáig a megfigyelőt.

A Sereg többi része is levonult, mindenféle más melóra.

Elég gyorsan haladtunk, bár az ideiglenes rámpákon sűrű volt a forgalom. A harmadik szinten meg a piramison állomásozó katonák muníciót szállítottak az íjászoknak (ahogy elnéztem, az Úrnő emberöltőkön át gyűjtögette a nyilakat), aztán felcipelték magukhoz a halottakat és a sebesülteket.

– Most kéne seggbekúrniuk minket – mondtam Félszeműnek. – Csak feliszkolnának a rámpákon, és kész.

– Lófaszt. El vannak foglalva. Ugyanavval, mint mi.

Alig tíz lábnyira baktattunk el a Lélekorzó mellett. Óvatos üdvözlésre emeltem a kezem. Rövid szünet után viszonzta. Az volt az érzésem, kicsit meglepődött.

Tempósan ereszkedtünk egyre lejjebb, míg elértük a Viharhozó területét.

Kész pokol volt. Persze balhé után minden csatatér az, de

ekkora mocskot még sohasem láttam. Emberek fetrengtek mindenütt. Sokan közülük haldokló lázadók voltak, akiknek a katonáink merő fáradtságából nem adták meg a kegyelemdöfést. Még a fentről leküldött dögszedők is egyszerűen csak félrerúgták őket, hogy hozzáférjenek a saját sebesültjeinkhez. Negyven lábbal odébb a lázadók gyűjtögették a maguk embereit, és lökdöstek félre a mieinket. Egyik fél sem törődött a másikkal.

– Tisztára, mint valami nagy csata a régi Évkönyvekből – mondtam Félszeműnek. – Talán az üszöktetői.

– Üszöktető? Az nem volt ilyen véres.

– Izé... – A vén csökött ott volt, látta. Régóta bulizik velünk. Kerestem egy tisztet, és megkérdeztem tőle, hol indítsuk be az ipart. Úgy vélte, a Csontcsikorgató venné leginkább a hasznunkat.

Menetben kényelmetlenül közel haladtunk el a Viharhozóhoz. Félszemű amulettje megégette a csuklómat.

– Haverod? – kérdezte Félszemű gúnyosan.

– Mi?

– Csak mert olyan szépen nézett rád a kis mumus.

Megborzongtam. Méregzöld ködfonalak. Arctalan széllovas. Akár a Viharhozó is lehetett.

A Csontcsikorgató böhöm nagy állat volt, még Váltónál is behemótabb: hatszáz font vaskemény izom, nyolc láb magasra nyújtva. Olyan erős volt, hogy az már groteszk. A szája, akár egy krokodilusé. A régi szép időkben állítólag elevenen falta fel az ellenségeit. Néhány öreg krónika Csonttörőnek hívta, az ereje miatt. Mi egymás között Csikorira rövidítettük a nevét.

Miközben leesett állal bámultam, az egyik hadnagya a legszélső jobbszárnyra küldött minket, ahol – mint közölte – annyira lanyhán folyt a harc, hogy még nem állítottak föl lazarettet.

Megkerestük az illetékes ezredparancsnokot.

– Kezdhettek, ahol vagytok – mondta nekünk. – Majd idehozatom az embereket. – Veszettül savanyú képet vágott.

Az egyik ordonánca sietett kimagyarázni.

– Reggel még csak századparancsnok volt. A fél tisztikar kikészült. A tisztek akkor szoktak nagy veszteségeket szenvedni, ha az első sorból kell vezényelniük a katonákat, hogy tartsák bennük a lelket.

Nekiláttunk Félszeművel a sebesültek összefércelésének.

– Azt hittem, nektek itt könnyű dolgok volt.

– Viszonyítás kérdése. – Csúnyán nézett ránk: mi beszélünk könnyű dolgról, akik egész nap a piramison meresztették a seggüket?

Fáklyafénynél műteni tök jó muri. Kettesben lezavartunk pár száz páciens. Valahányszor szünetet tartottam, hogy kitornáztassam a vállamból meg az ujjaimból a sajtó zsibbadást, csodálkozva pillantottam a sötétedő égre. Azt hittem, a Fogadottak ma este megint be fognak vadulni.

Csikori oldalgott be a hevenyészett műtőnkbe. Maszk nélkül, kötésig pucéran. Úgy festett, mint egy túlméretezett díjbirkózó. Nem szólt egy szót se. Megpróbáltunk nem törődni vele. Apró kis disznószeme szúrósan csillogott, ahogy a munkánkat figyelte.

Ugyanazon a fickón dolgoztunk Félszeművel, én felül, ő alul.

A kis csökött hirtelen megtorpant; úgy kapta fel a fejét, akár egy megriadt ló. A szeme tágra nyílt. Reszkető szájjal körülnézett.

– Mi a franc van? – kérdeztem.

– Csak... Fura. Már semmi. Egy pillanatra... Hagyjuk.

Rajta tartottam a szemem. Félt. És nemcsak Csikoritól. Mintha valami személyes veszély fenyegetné. A Csontcsikorgatóra lestem, ő is Félszeműt figyelte.

Később, mikor már külön pácienseken dolgoztunk, Félszeműt megint kilelte a hideg. Fölnéztem. Egy szempár parázslott fel mögötte derékmagasságban. Borzongás futott végig a hátamon.

Félszemű egyre idegesebben meredt a sötétségbe. Mikor végzett a sebesülttel, megtörölte a kezét, és közelebb húzódott Csikorihoz.

Bestiális üvöltés. Egy árnyalak robbant be a fénykörbe, egyenesen felém.

– Forvalaka! – csuklottam fel, és félrevettem magam. A fenevad elsuhant fölöttem, az egyik karma végighasította a zekémet.

A Csontcsikorgató ugyanabban a pillanatban ért az ugrás ívének végpontjára, mint a párducember. Félszemű elsütött egy varázslatot, ami elvakított engem, a forvalakát és mindenki mást. Hallottam a szörny ordítását, ahogy dühösből fájdalmasba csap át. A látásom visszatért. Csikori két karja, akár a satu, zárult a bestiára, a jobb a nyakára, a bal a bordáira. Eszeveszetten kapálózott, hiába. Állítólag tucatnyi közönséges párduc ereje szunnyadt benne. A Csontcsikorgató markában tehetetlen kismacska

volt. A Fogadott felröhögött, és kiharapott egy darabot a bal vállából.

Félszemű odatámolyodott hozzám.

– Kár, hogy a fickó nem volt velünk Berillben – mondtam. A hangom reszketett.

Félszemű fuldoklott rémületében. A beszólásom nem derítette jobb kedvre. Az igazat megvallva engem se. Csak zsigerből mókáztam. Akasztófahumor.

Kürtök harsogtak az éjszakában. Emberek rohantak a posztjaikra. A fegyvercsörgés elnyomta a forvalaka vergődését.

Félszemű karon ragadott.

– Pucoljunk! – nyögte. – Gyere!

Megbabonázva meredtem a vad tusakodásra. A párduc megpróbált alakot váltani. Az az émelyítő érzésem támadt, mintha egy emberasszony vonaglana az irgalmatlan szorításban.

– Gyere már, te barom! – Félszemű veszettül káromkodott. – Terád utazott, nem látod? Küldték. Tűnés, mielőtt elszabadul!

A forvalaka csak nem akart lankadni, pedig Csikori iszonyú erővel nyomorgatta. A bal vállát ízekre marcangolta már.

Félszeműnek igaza volt. A lázadók a túloldalon mozgolódni kezdtek. Bármelyik percben kitörhetett a balhé. Ideje lelépni, két okból is. Felkaptam a táskámat, és futásnak eredtem.

Fölfelé menet Hozó és Orzó mellett egyaránt elhaladtunk. Gúnyosan szalutáltam mindkettőnek, gőzöm sincs, miféle kihívó vakmerőségből. Biztos voltam benne, hogy közülük

valaki szervezte meg a merényletet. Egyikük sem viszonzta a tisztelgést.

A visszahatás csak később jött, amikor már biztonságban voltam a piramis csúcsán, a Sereg körletében, és volt időm belegondolni, mi minden történhetett volna. Akkor olyan szörnyű hidegrázás fogott el, hogy Félszemű a végén belém diktált egy adagot a saját idegcsillapító lórúgásomból.

Valami meglátogatott álmomban. Régi barát volt már, régi ismerős. Aranyló ragyogás, csodaszép női arc. És a bársonyos, nyugtató sugallat; „*A hívemnek nincs oka félelemre.*”

Mire az altató hatása elmúlt, keleten halvány pír színezte az ég alját. Kevésbé betojva ébredtem, de távolról sem magabiztosan. Háromszor próbáltak meg elintézni. Aki ennyire konokul ki akar nyírni, annak előbb-utóbb sikerülni fog. Bármit is mond az Úrnő.

Félszemű szinte azonnal felbukkant.

– Rendben vagy?

– Ja. Frankón.

– Oltári nagy bulit szunyáltál át.

Felvontam a fél szemöldököm.

– Miután kinyúltál, a Kör meg a Fogadottak rázendítettek. Az előbb lett vége. Most kicsit nyögvenyelősen ment. Csikori kész van, és Hozó is. Úgy fest, egymást vágják haza. Gyere, mutatni akarok valamit!

Morgolódva követtem.

– A lázadók mennyire csesztek rá?

– Mindenfélét hallani, összességében nagyon. Legalább

négyen kipurcantak. – A piramis csúcsán megállt, és színpadias taglejtés kíséretében az elülső mellvédhez lökött.

– Mi a rossebet nézzek?

– Vak vagy? Nekem fél szemem van, mégis jobban látok!

– Valami támpontot esetleg?

– Keresztre feszítés.

– Aha! – így már gond nélkül kiszúrtam a magányos keresztet, nem messze a Viharhozó parancsnoki állásától.

– Szép munka. Mi van vele?

– Az ott a haverod. A forvalaka.

– Az enyém?

– Tán a miénk? – Kegyetlen mosoly suhant át a ráncain. – Lezárult egy hosszú történet, Vészmadár. És szebb véget nem is érhetett volna. Akárhogy is volt, akárki ölte meg Tom-Tomot, elég soká élttem hozzá, hogy kizsigereelve lássam!

– Ja, tényleg. – Balra tőlünk Holló és Kedves figyelte a lázadók felvonulását. Az ujjaik szapora táncot roptak. Nem sokat értettem belőle; túl gyorsan peregtek a kérdések és a válaszok. Mintha olyan nyelvű beszélgetést akartam volna kihallgatni, amin épp csak kotyogok valamit. Tiszta halandzsa. – Mi rágja Hollót mostanában?

– Mire gondolsz?

– Folyton csak Kedvessel lóg. Már a Kapitányt is kerüli. Mióta behoztuk Bóbitát és Zarándokot, egyszer se szállt be a zsupába. Ha valaki rámosolyog Kedvesre, rögtön besavanyodik. Történt valami, míg odavoltunk?

Félszemű vállat vont.

– Én veletek kajtattam a turbékoló galambocskákat, Vészmadár. Nem emlékszel? Senki sem szólt, hogy Hollónak valami baja volna. De most, hogy mondod, igazad van, tényleg furcsán viselkedik. – Reszelősen kuncogott. – Önmagához képest, persze.

Szemügyre vettem a lázadók előkészületeit. Elég letörtnek és szervezetlennek látszottak. Az éjszakájuk kész lidércnyomás lehetett. De még így is sikerült befejezniük a két külső árok feltöltését, a harmadikon pedig féltucat átkelőhely hirdette az erőfeszítéseik eredményét.

A teraszokon állomásozó csapataink foghíjasnak tűntek. Megkérdeztem, miért.

– Az Úrnő egy csomó katonát leparancsolt az alsó szintre. Főleg legfelülről.

Még hozzá, ahogy elnéztem, nagyrészt a Lélekorzó hadosztályából. Az ő serege szinte girhesre soványodott.

– Gondolod, hogy ma áttörnek?

Félszemű vállat vont.

– Ha tegnap óta nem puhult meg a tökük, igen. De szerintem lehűtöttük a buzgalmukat. Rájöttek, hogy kemény dió vagyunk. Gondolkodóba estek. Eszükbe jutott a vén mumus a Toronyban. Még mindig nem jött elő. Talán kezdenek elbizonytalanodni.

Magam is így véltem, de én inkább a Kör veszteségeiben láttam az okát, mint a katonákban ébredező kétségekben. A Fogadottak éjszakai aratása alighanem teljesen szétzilálta a lázadók parancsnoki láncolatát. Márpedig nincs az a hadsereg, amelyik meg ne inogna, ha senki sem tudja, ki a főnök.

Ennek ellenére négy órával napkelte után nekiláttak hősi halált halni az ügyükért. A frontvonalunk megacélozta magát. A Viharhozó és a Csontcsikorgató helyét a Farkastorkú és az Arctalan vette át, az egész második szintet az Éjvadászra hagyva.

A harc menete egyhangú ismétlődéssé degenerálódott. A horda hullámokban hömpölygött felénk, bele a nyílzáporba, át a hidakon; szusszanásnyi időre megbújt a védőtetők mögött, aztán előtódult a fedezékből, neki az arcvonalunknak. Jöttek, egyre csak jöttek, véget nem érő áradatban. Ezrével hullottak el, mielőtt elértek volna minket. Akik eljutottak a hadsorainkig, gyakran pár kardcsapás után szétszóródtak; némelyik a sebesülteket próbálta menteni, de a többségük csak a saját irháját. Teljesen kicsúsztak a tisztjeik irányítása alól.

Hála a támadók között uralkodó zűrzavarnak, a megerősített arcvonal keményebben és lényegesen tovább állta a sarat, mint hittem volna. Ám a túlerő és a kimerültség egy idő múlva így is éreztetni kezdte a hatását. Rések tünedeztek fel. Az ellenség néhány ponton áttört a zárófalig. A Fogadottak ellentámadásokat szerveztek; a legtöbb szinte rögtön kifulladt, nem tudtak lendületet gyűjteni. Itt-ott az elbátortalanodott katonák megpróbálták felmenekülni a második szintre. Az Éjvadász osztagokat küldött a terasz szélére. Kíméletlenül visszanyomták a hátrálókat. A védelem újult erőre kapott.

Ám a lázadók győzelmet szimatoltak. A lelkesedésük feltámadt.

A távoli rámpák és tornyok megindultak előre. Lomhán,

nehézkésen közeledtek, percenként pár lépést. Az egyik torony a külső árok fölött ráfutott egy lazán ledöngölt töltésszakaszra, és felborult. Zuhantában összezúzott egy rámpát meg néhány tucat embert. A megmaradt ostromgépek nyomultak tovább. A gárda tűzgolyókat zúdított rájuk a nehéz katapultokból.

Egy torony tűzbe borult. Aztán egy másik. Egy rámpa lángolva megtorpant. De a többi ostromgép dübörögve gurult tovább. Elérték a második árkot.

A könnyű balliszták is irányzékot váltottak, véres rendet vágva a gépezeteket húzó-toló emberözönben.

Az utászok lélekszakadva dolgoztak a harmadik árok feltöltésén és ledöngölésén. Miközben az íjászaink egyfolytában gyilkolták őket. Fejet kellett hajtanom előttük, ők voltak a legbátrabbak az egész ellenséges seregben.

A lázadók csillaga emelkedőben volt. Leküzdötték kezdeti gyöngeségüket, és vesztebbül verekedtek, mint valaha.

Az első szinten az egységeink gyorsan olvadó gócokra szakadoztak a kézitusa vadul kavargó sűrűjében. Az osztagok, akiket az Éjvadász a mi menekülőink visszavetésére vezényelt ki, már a felkelők élcsapataival harcoltak, akik vérszemet kapva megmásztak a zárófalat. Az egyik ponton a lázadók kidöntöttek néhány gerendát, és megpróbálták felvezető utat ásni a földsáncba.

A délután közepén jártunk. Az ellenségnek még több órája volt hátra sötétedésig. Kezdtém berezelni.

Félszemű, akit a támadás megindulása óta nem láttam, újra csatlakozott hozzám.

– Hírek a Toronyból – mondta. – A Kör hat tagját veszítette

el tegnap éjjel. Ez azt jelenti, hogy talán ha nyolcan maradtak. Az alapítók közül valószínűleg már senki.

– Nem csoda, hogy nehezen indultak be.

Félszemű egy pillantással felmérte a csata állását.

– Szart vág a kerék, mi?

– Hát eléggé.

– Gondolom, ezért jön elő a főnökasszony. – Odakaptam a fejem, rámeredtem. – Úgy ám. Már úton van. Személyesen. Hideg. Hideg-hideg-hideg. Fogalmam sincs, miért. Aztán meghallottam a Kapitány ordítózását – meg a Hadnagyét és Cukorfatét és Elmóét és Hollóét és a jó ég tudja még, kiét –, hogy kapkodjuk a seggünket, alakzatba rendeződni, sorakozó! Vége a tökörészesnek.

Visszavonultam a hadikórházamba, ami pár sátorból állt a piramis mögött, sajnos a latrina szél felőli oldalán.

– Gyors inspekció – mondtam Félszeműnek. – Csak utána nézek, rendben mennek-e a dolgok.

Az Úrnő lóháton léptetett ki közénk, a Torony kapujának előteréből fölfutó rámpán. Álomszép telivér paripán ült, egy hatalmas, tüzes, fényes szőrű almásderesen, ami úgy nézett ki, mint valami művész víziója a tökéletes lóról. Káprázatos, vörös-arany brokátruhát viselt, fehérrel szegélyezve, meg arany és ezüst ékszereket, itt-ott néhány fekete kiegészítővel. Akár egy dúsgazdag drágakővárosi szépasszony, aki sétalovaglásra indul Opál utcáin. Elegáns, csipkedíszes, háromszögletű kalapján hófehér struccotlak lengedeztek. A haja hosszú, éjfélnél is sötétebb fürtökben bukkott a vállára, gyöngyfonatos hálóba rendezve.

Egy perccel sem tűnt idősebbnek húszévesnél. Amerre elvonult, áhítatos csönd borult a hadsorokra. Az emberek tátott szájjal bámulták. Félelemnek nyomát sem láttam sehol.

A kísérői már inkább összhangban voltak az Úrnőről formált képpel. Hajszájra úgy festettek, ahogy a Fogadottakat szokás elképzelni: két középtermetű lovas, talpig feketében. Fekete csataméneken ültek, arcukat fekete fátyol takarta, még a nyergük meg a lószerszámuk is fekete volt. Az egyik hosszú, fekete acéllándzsát tartott a kezében, a másik hatalmas ezüstkürtöt. Kétfelől fogták közre az Úrnőt, pár lépéssel lemaradva, és tapodtat sem tágítottak mellőle.

Az Úrnő mézédés mosollyal tisztelt meg, amikor elhaladt előttem.

Derűs pillantást vetett rám, szemében kimondatlan ígéretek csillogtak...

– Bomlik érted a csaj – kottyantotta a fülembé Félszemű.

Megborzongtam.

– Én is ettől félek.

Ellovagolt a Sereg sorfala előtt, egyenesen a Kapitányhoz, és fél percig beszélt vele. A Kapitány tisztelettudó pózban hallgatta, nagyjából annyi érzelemmel, mint egy darab fa. Semmi sem tudja megrendíteni, ha felölti a parancsnoki vasálarcát.

Elmo érkezett loholva.

– Mi az ábra, cimbora? – kérdeztem. Napok óta alig láttam.

– Az Úrnő kéret.

Valami nagyon értelmeset válaszoltam. Úgy hangzott, mintha fuldokolnék.

– Tudom én, mi jár a fejedben, Vészmadár. Ami elég, az elég. De van más választásod? Keríts magadnak egy lovat.

– Lovat? Minek? Honnan?

– Mi vagyok én, enciklopédia? Én csak átadtam az üzenetet... De ne szarj be, itt a felmentő sereg.

Egy kölyökképű közlegény bukkant elő a piramis mögül, a Farkastorkú csapatainak egyenruhájában. Féltucat felszerszámozott lovat vezetett kantárszáron. Elmo odaügetett hozzá. Rövid szóváltás után intett nekem. Csatlakoztam, nem valami nagy lelkesedéssel.

– Válassz, Vészmadár!

Kinéztem egy barna kancát, ami elég mozgékonynak tűnt, de azért nem túlságosan. Nyeregbe lendültem. Jólesett lóháton ülni. Régóta nem volt már benne részem.

– Aztán szorítsatok nekem, Elmo! – Ezt hanyagul, félvállról akartam odavetni. Inkább nyöszörgősre sikeredett.

– Meglesz. – Ahogy elindultam, még utánam szólt. – Kellert neked nyálas széphistóriákat írni!

– Pofa be, barbár! – Miközben kiporoszkáltam a többi ló közül, egy pillanatra fölmerült bennem a kérdés, vajon mennyire befolyásolja az életet a művészet. Lehetséges volna, hogy *tényleg* én kevertem magamat ekkora slamasztikába?

Az Úrnő nem nézett hátra, mikor a közelébe értem. Apró mozdulatot tett a kezével. A jobbján feszítő lovas félrehúzódott, teret engedve nekem. Elértettem a célzást, megálltam, és igyekeztem az Úrnő helyett a kilátásra

összpontosítani. Éreztem, hogy mulattatja a félelmem. Csak pár percet voltam távol, de a helyzetünk közben tovább romlott. A lázadók több helyütt megvetették a lábukat a második szinten. Az elsőt teljesen szétverték a csatasorainkat. Az Éjvadász beadta a derekát, és megparancsolta az embereinek, hogy segítsenek felkapaszkodni a lentről érkező menekülőknél a zárófalon. A Sóhajtó csapatai a harmadik szinten az íjait használták, amire eddig még nem volt példa.

A támadórampák megközelítették az utolsó árkot. A nagy ostromtornyok leálltak. Több mint a felület kiütöttük. A maradékot megrakták ijászokkal, de túl messze vesztegeltek, a lövéseik a saját hadsoraik közé hullottak. Hála az égnek ezért a kis kedvezésért.

A Farkastorkú, a Holdlovas meg az Arctalan az első szinten ragadt. Most már beleadtak apait-anyait, de állandó életveszélyben forogtak, nem tudták elég hatékonyan használni a varázserejüket.

– Azt akartam, hogy lásd, krónikás – mondta az Úrnő.

– Az izé... micsodát? – Újabb sziporkázó gyöngyszem szellemességem kincsházából.

– Ami most következik. Hogy legalább egy könyvben úgy legyen megírva, ahogy történt.

Lopva vettem rá egy pillantást. Kacér kis mosoly ült az arcán. Sürgősen visszatereltem a figyelmemet a harcra. Ahogy ez a nő itt incselkedett velem, békésen üdögélve a nyergében, miközben körülöttünk javában dühöngött a világvége, az ezerszer ijesztőbb volt a hősi halál kilátásánál. Öreg vagyok én már hozzá, hogy úgy főzzenek

a saját levemben, mint egy kanos kamaszkölyköt.

Az Úrnő csettintett az ujjával.

A baloldali lovas felemelte az ezüstkürtöt, félrehúzta az arcából a fátylat, hogy az ajkához illeszthesse. Bóbita! A tekintetem az Úrnőre villant. Ő cinkosan rám kacsintott.

Nem Bóbita... A Bóbitás.

Befogadták. Bóbitát és Zarándokot befogadták, ahogy előttük Sóhajt. Ami hatalmuk és bűverejük csak volt, az most az Úrnő rendelkezésére áll... A gondolataim szétszaladtak, akár a megrugdalt hangyaboly. Következtetések, következmények. A régi Fogadottak elesnek, új Fogadottak veszik át a helyüket...

A kürt torkából tiszta, érces, szárnyaló dallam csendült; az arkangyalok hívhatják hadba így a mennyek seregeit. Nem volt harsány, mégis bezengte az egész csatamezőt, mintha az egek magasából szólna. A harc, mintegy varázsütésre, félbeszakadt. Minden szempár a piramis felé fordult.

Az Úrnő újra csettintett. A másik lovas (fölteszem, a Zarándok) magasra emelte lándzsáját, majd hatalmasat sújtott vele a földre.

Az első zárófal tucatnyi helyen szilánkokra robbant. Bestiális túlkölés hasított a csendbe. Azonnal ráismertem; és mielőtt előtörtek volna a rejtekhelyükről, már tudtam, miféle szörnyek lármáznak így.

– Elefántok! – kacagtam föl teli torokból. A Seregben töltött első évem óta nem láttam harci elefántokat. – Honnan szerezted őket?

Az Úrnő szeme csillogott. Nem felelt a kérdésemre.

A válasz persze magától adódott. A tengerentúlról. A

szövetséges Drágakővárosokból. De hogy szállította ide őket észrevétlenül? Hogy tudta ilyen sokáig eltitkolni a jelenlétüket? Megannyi talány, amelynek a nyitját egy boszorkányos tekintet őrzi.

Ennél hidegebb zuhanyt nem is zúdíthatott volna a győzelem előszelétől megrészegült felkelők nyakába. Az északi földrész hírből sem ismerte a harci elefántokat, arról pedig végképp fogalma sem volt senkinek, hogyan kell szembeszállni velük.

A hatalmas, szürke ormányosok belegázoltak a lázadó hordába. A mahutok remekül szórakoztak: fel-alá rohangáltak a félelmetes bestiákkal, és százával tiporták le a felkelőket, szilánkokra zúzva a moráljukat. Lebontották a védőtetőket. Átdübörögtek a hidakon, és megrohanták az ostromtornyokat, egymás után borogatva fel őket.

Összesen huszonnégy elefánt indult támadásra, minden rejtekhelyről kettő. Páncélozva voltak, akárcsak a hajcsáraik, ám itt-ott egy-egy vaktában leadott nyíllövés vagy lándzsadöfés rést talált a vértzetükön. Ezek vagy a mamitokat terítették le, vagy az állatokat karcolták meg, őryöngő haragra bősítve őket. A hajcsárukat veszített elefántok békén hagyták az ellenséget, ha az nem bántotta őket. A sebesültek viszont megvadultak, és eszeveszett tombolásukban félelmetesebbé váltak, mint valaha.

Az Úrnő újra intett. A Zarándok ismét jelt adott a lándzsájával. Leereszkedtek a közlekedőhidak, amiken az ostrom szüneteiben az utánpótlást szállítottuk. A harmadik szint pihent csapatai – a gárda kivételével – levonultak az elsőre, alakzatba fejlődtek, és támadást intéztek a káosz

ellen. Kész örülség – ha csak a számarányokat nézzük. De a csata alakulásában váratlan fordulat állt be, és most a morál volt a legfontosabb.

A Sóhajtó a balszárnyon, Orzó középen, a kövér, öreg Jalena tábornok a jobboldalon. Dobszóra meneteltek, az iramot csak az fékezte, hogy közben ezrével mészárolták a pánikban nyüzsgő ellenséget. A lázadók féltek bevárni őket, de féltek elfutni is, mert a táboruk felé a dühöngő elefántok zárták el az útjukat. Alig védekeztek.

Az első árok tiszta. Farkas, Lovas meg az Arctalan hadrendbe korbácsolták a túlélőiket, addig átkozták és fenyegették őket, amíg ők is megindultak előre, felégetni az ellenség ostromműveit.

Az arcvonalunk eléri a második árkot, átcsap rajta. Az Úrnő zászlói az elhagyott rámpák és tornyok között. Tovább, tovább, az elefántok véres ösvényt taposnak. Rőt lángvirágok az ostromgépeken, már ott vannak a lenti védősereg roncsai. Előretörés a külső árok felé. A csatateret felkoncolt lázadók borítják. Holttestek mindenütt, halmokban és dombokban, egymás hegyén-hátán. Soha életemben nem láttam ennyit.

A Tizenhatalom, vagyis ami maradt belőlük, végül eléggé magukhoz tértek, hogy kipróbálják a varázserejüket az elefántokon. Betaláltak párszor, mielőtt a Fogadottak kiűtötték volna őket. A továbbiak már az egyszerű katonákon múltak.

A nagy számok törvénye, mint mindig, most is a lázadókat pártolta. Az elefántok sorra elhullottak. Az ellenség feltorlódott az arcvonalunk előtt. Nem voltak tartalékaink. A

felkelő táborból folyamatosan áramlottak a friss csapatok, minden lelkesedés nélkül, de ahhoz elég bőségesen, hogy megállítsák az ellentámadásunkat. Elkerülhetetlenné vált a visszavonulás.

Az Úrnő a Zarándokon keresztül adta meg rá a jelet.

– Remek... – motyogtam. – Igazán remek... – Az embereink visszatértek az állásaikba, és holtfáradtan estek össze. Mindjárt sötétedett. Kihúztunk még egy napot. – De mi lesz most? Ezek az örültek nem fogják abbahagyni, amíg a rohadt üstökösük fent van az égen. Mi pedig ellőttük az utolsó muníciónkat.

Az Úrnő elmosolyodott.

– Jegyezd fel úgy, ahogy láttad, krónikás! – És ellovagolt a kísérőivel.

– Mi az istent csináljak ewel a lóval? – morogtam.

A varázslók aznap éjjel is egymás torkának estek, de én újfent lemaradtam róla. Nem tudom, kinek volt nagyobb érvágás a végeredmény. Mi elvesztettük a Holdlovast, az Arctalant és az Éjvadászt. Az ellenség csak az Éjvadászt tudta kicsinálni. A többiek a Fogadottak zárt körű bulijában hagyták ott a fogukat.

Az üzenet alig egy órával napnyugta után futott be. Éppen munkához készülődtem a hentescsapatommal, miután megettettem őket. A drótot megint Elmo adta le.

– Nyomás a Toronyba, Vészmadár! A csajod hívat. Vidd az ijadat is.

Van egy bizonyos határ, ameddig félni lehet valakitől, még ha maga az Úrnő is az illető. Rezignáltan megkérdeztem:

– Az íjat minek?

Elmo vállat vont.

– Nyilakat is?

– Arról nem volt szó. Szerintem nem jó ötlet.

– Igazad lehet. Félszemű, tiéd a pálya.

Vakáció. Legalább egy kis változatosság költözik az életembe. Az éjszakáim mostanában egyébből sem álltak, mint amputálásból, seb-varrásból meg tejszeleszajú kölykök nyugtatgatásából, akikről tudtam, hogy nem fogják megérni a jövő hetet. Aki a Fogadottak zászlaja alatt sebesül meg, annak az átlagosnál jobb esélyei vannak a túlélésre, de a vérmérgezéssel meg a hashártyagyulladással én se nagyon tudok mit kezdeni.

Le a hosszú rámpán, le a zord kapukhoz. Az üstökös ezüstös fényében úszó Torony olyan látványt nyújtott, mint valami mítoszbeli vízió. Lehet, hogy a Kör elszúrta? Hogy túl sokáig vártak? Az üstökös túljutott a delelőjén, a pályája lefelé ívelt. Így talán már nem kedvező előjel nekik?

Milyen közel vannak a keleti seregek? Nem elég közel, az biztos. Mégsem kivárársra taktikázunk. Akkor egyszerűen bevonulnánk a Toronyba, és magunkra csuknánk az ajtót. Nem?

Összevissza szöszmötöltem. Zsigeri vonakodás. Megérintettem a régi amulettet, Manó ajándékát, aztán a másikat, amit nemrég kaptam Félszeműtől. Sok bátorítást nem merítettem belőlük. Felnéztem a piramisra, és valami zömök árnyékot véltem látni a csúcsán. A Kapitány? Fölemeltem a kezem. Az árnyék visszaintett. Kicsit jobb kedéllyel fordultam vissza a Torony felé.

A kapu úgy ásított rám, akár az éjszaka torka, de csak pár lépést kellett tennem, és egy tágas, kivilágított folyosón találtam magam. Néhány évszázada, amikor az ostromhoz készülődtünk, egy sereg lovat meg vágóállatot hajtottak be rajta. A falak még mindig őrizték a szagukat.

Egy katona várt rám.

– Vészmadár? – Bólintottam. – Kövess!

Nem gárdista volt, hanem egy fiatal gyalogos a Farkastorkú seregéből. Zavartnak tűnt. Ahogy a nyomában baktattam, itt-ott megpillantottam még párat a fajtájából. Ez szöveget ütött a fejembe. A Farkastorkú nem vett részt az éjszakai mókázásokban. Míg a többi Fogadott a Körrel meg egymással marakodott, ő egyfolytában erősítést szállított nekünk az óriásszőnyegén. De most, hogy belegondolok, a falakon még egyetlen katonát se láttam az újak közül. Mind idebent maradtak.

Vajon hányan lehetnek? És miféle meglepetéseket rejteget még az Úrnő otthona?

A belső Toronyba a már ismerős úton jutottam be. A fiú ugyanott állt meg, ahol a gárda kapitány. Sápadt, reszkető hangon szerencsét kívánt. Nyeldekelve megköszöntem.

Az Úrnő ezúttal nem játszadozott. Legalábbis nem látványosan. Én sem csúsztam bele a hibbant kamasz szerepébe. Végig komoly dolgokról beszéltünk.

Hellyel kínált egy diófa asztalnál, és intett, hogy az ijamat fektessem magam elé.

– Van egy kis gondom – mondta.

Nem szóltam, csak ránéztem.

– Ugye mindenféle vad hír járja odakint? Hogy mi történik a

Fogadottak között?

Bólintottam.

– Ez más, mint amikor a Sánta megzápult. Egymást ölik. Az emberek nem akarnak a keresztűzbe kerülni.

– A férjem nem halt meg. Tudod jól. Ő áll az egész mögött. Ébrednek. Nagyon lassan, de ez is elég. Megfertőzte a Kör vezetőit. És néhány Fogadottat is. Akik nőnek születtek. Bármit megtennének érte. A ringyók! Szemmel tartom őket, amennyire tudom, de nem vagyok tévedhetetlen. Minden apróságra nem figyelhetek. Ez a csata... nem az, aminek látszik. A lázadó hadsereget azok vezették ide a Tizenhét közül, akik a férjem befolyása alatt álltak. A bolondok! Azt hitték, hogy kijátszhatják őt ellenem: hogy legyőzhetnek a segítségével, aztán maguknak kaparinthatják meg a hatalmat. Halottak már mind, a Fogadottak megölték őket, de a lavina, amit elindítottak, tovább dagad. Én nem a Fehér Rózsával háborúzom, krónikás – bár ha győzök, vége lesz ennek az ostobaságnak is. Az igazi ellenségem a vén igazó, a Dominátor. És ha veszítek, velem vész az egész világ.

Ravasz nő. Nem játszotta a bajba jutott hölgyet. Egyenlő félként tárgyalt velem, hogy annál biztosabban elnyerje a rokonszenvedésem. Tudta, hogy mindent tudok a Dominátorról, amit közönséges, sírt meg nem járt emberfia tudhat. Tudta, hogy jobban félek a férjétől, mint tőle – hisz ki ne félne jobban az asszonytól a férfitől?

– Ismerlek téged, krónikás. Megnyitottam a lelkedet, és beletekintettem. Azért harcoltok értem, mert a vezetőitek úgy érzik, hogy Berillben folt esett a Sereg becsületén. Ezt

a foltot akarjátok letörölni azzal, hogy nem hátráltok ki az új szerződésből, hűségesek maradtok a keserű végig. Annak ellenére, hogy a legtöbben meg vagytok győződve róla: gonosz ügyet szolgáltok.

– A gonosz viszonylagos fogalom, krónikás. Nem lehet felcímkézni. Nem lehet megtapintani, megízlelni; nem lehet szétvagdalni karddal. Mindig attól függ, hogy éppen hol áll, merre néz az ember. Ahol most ti álltok, az eskütök miatt, az szemben van a Dominátorral. Számotokra ő jelenti a gonoszt.

Futó szünetet tartott, talán válaszra várt. Nem adtam meg neki, nem lett volna értelme. A saját filozófiámat foglalta össze.

– Ez a gonosz három ízben tört az életedre, orvos. Félt téled. Kétszer attól, amit a fejedben hordoztál; egyszer attól, amit a jövődben.

Erre fölrezzentem. – A jövőmben?

– A Fogadottak néha betekintést nyernek a jövőbe. Talán előre látták ezt a beszélgetést.

Teljesen ledöbbsentem. Csak ültem ott hülyén, és néztem ki a fejemből.

Az Úrnő egy pillanatra elhagyta a helyiséget, és egy tömött tegezzel tért vissza, amit kiborított az asztalra. Ezüsthegyű nyilvesszők voltak benne, nehezek és feketék, alig kivehető jelekkel teleróva. Mialatt szemügyre vettem őket, kicserélte az ijamat egy másikra, ugyanolyan súlyúra és feszítékűre. Pompásan illett a nyilakhoz. Túl pompásan, hogy fegyverként forgassák.

– Ez legyen nálad! – mondta. – Mindig.

– Használnom kell majd?

– Elképzelhető. Holnap így vagy úgy, de végére járunk a dolognak. A lázadókat megnyomorítottuk, ám az embertartalékaik még mindig hatalmasak. Lehet, hogy a stratégiám nem fog beválni. Ha elbukok, a férjem győz. Nem a lázadók, nem a Fehér Rózsa, hanem a Dominátor, az a förtelmes szörnyeteg, aki békétlenül forgolódik a sírjában...

Kerültem a tekintetét, az ajándékait vizsgálgattam, és közben azon járt az eszem, hogy mit kéne mondanom, vagy éppen eleresztenem a fülem mellett; hogy mi lesz majd a dolgom ezzel a gyilkos szerszámmal, és hogy képes leszek-e rá, ha itt az ideje. Olvasott a gondolataimban.

– Tudni fogod, ha eljön a perc. És azt teszed majd, amit helyesnek látsz.

Ekkor felnéztem rá, elborult arccal, vágyakozva... Igen, vágyakozva, pedig tudtam róla, micsoda. A testvéreimnek – a sok hülye baromnak – talán mégis igaza van.

Elmosolyodott, fél karját felém nyújtotta, a tökéletes ujjak puhán és melegen fonódtak a kezem köré...

Itt elveszítettem a fonalat. Azt hiszem. Nem emlékszem rá, hogy bármi történt volna. Ám az agyamat egy pillanatra köd futotta el, és amikor szertefoszlott, az Úrnő még mindig a kezemet fogta. Mosolygott.

– Ideje menni, katona – mondta. – Pihenj jól!

Föltápászkodtam a székről, akár egy élőhalott, és csoszogva megindultam az ajtó felé. Homályos érzés motoszkált bennem, hogy elszalasztottam valamit. Nem néztem vissza. Nem bírtam.

Ahogy kiléptem a Toronyból az éjszakába, azonnal tudtam, hogy megint időt vesztettem. A csillagok odébb vándoroltak az égen. Az üstökös alacsonyan állt. Pihenjek jól? Mindjárt vége a pihenőidőnek.

Békés, hűvös este volt, tücskök ciripeltek. Tücskök. Franc se hinné... Lepillantottam a fegyverre, az Úrnő ajándékára. Mikor ajzottam fel? És miért fektettem vesszőt az idegre? Arra sem emlékeztem, hogy fölvettem volna az asztalról... Egy rémisztő másodpercig attól féltem, kezdek begolyózni. A tücsökzene helyrezökkentett.

Fölnéztem a piramisra. Valaki volt a tetején, figyelt. Meglengtettem a kezem. Visszaintett. Elmo, a mozdulatából ítélve. Jó Öreg Elmo.

Van pár órám virradatig. Ha nem tökölok sokat, még szundíthatok egyet.

A rámpa negyedénél fura érzésem támadt. Félúton rádöbbsentem, mi az. Félszemű amulettje! A csuklóm lángolt... Fogadott! Veszély!

A piramisfal egyik bemélyedéséből sötét felleg gomolyodott elő. Laposan szétterült a levegőben, mint valami hajóvitorla, és nesztelen siklással megindult felém. Az egyetlen módon fogadtam, ahogy tudtam. Egy nyíllövessel.

A vesszőm átlukasztotta a sötétségből szőtt leplet. Elnyújtott sikoly csapott fel körülöttem, inkább meglepett, mint dühös, inkább elkeseredett, mint fájdalmas. A vitorlalepel foszlányokra szakadt. Emberszerű árnyalak suhant át a meredek falon. Végigkísértem a tekintetemmel,

eszembe sem jutott újabb nyílveesszőt küldeni utána, pedig már a húrra illesztettem a következőt. Kótyagos fővel folytattam a kapaszkodást.

– Mi a fasz van? – kérdezte Elmo, mikor felértem a tetőre.

– Nem tudom – mondtam. – Hidd el, öregem, lila gőzöm sincs róla, mi történt velem ma este.

Végigmért, a szemöldökét ráncolva.

– Szét vagy csúszva. Le kéne dögölnöd.

– Hát az nem ártana – ismertem el. – Szólj a Kapitánynak. Holnap lesz a nagy nap. Dupla vagy semmi. – Nem mintha sokat érne a hírel. De gondoltam, szeretné tudni.

– Ja. Csináltak veled valamit odabent?

– Fogalmam sincs. Nem hiszem.

Látszott rajta, hogy faggatna még tovább, noha pihenést tanácsolt. Szelíden félretoltam, betámolyogtam az egyik kórházsátramba, összegömbölyödtem a sarokban, ahogy a sebzett állat kuporodik a vackára. Valami megérintett, jelet tett rám, bár néven nevezni nem tudtam volna. Időre volt szükségem, hogy magamhoz térjek. Valószínűleg többre, mint amennyi a rendelkezésemre állt.

Manót küldték az ébresztésemre. A szokásos elbűvölő reggeli önmagamot adtam, vérbosszúval fenyegetve mindenkit, aki elég hülye hozzá, hogy megzavarja az álmaimat. Nem mintha nem szolgáltak volna rá a megzavarásra. Nagyon rohadtak voltak. Mindenféle mocskos dolgot műveltem pár kislánnyal, akik nem lehettek idősebbek tizenkét évesnél, és persze úgy csináltam, hogy élvezzék. Az emberi elme mélyén undorító árnyékok

lapulnak.

Bármilyen visszataszítókat álmódtam, nem óhajtottam felébredni belőlük. A hálózsákom kényelmes meleg volt.

– Ha még sokáig szarakodsz itt nekem, én istenemre bedurvulok – mondta Manó. – Ide figyelj, Vészmadár! A csajod megint kijön. A Kapitány azt akarja, hogy találkozzál vele.

– Aha. Persze. – Fél kézzel megragadtam a bakancsomat, a másikkal félrehúztam a sátor zárólapját. – A kurva életbe, mennyi az idő? Mintha rég megvirradt volna.

– Meg is virradt Elmo úgy gondolta, pihenésre van szükséged. Azt mondta, rázós éjszakád volt.

Horkantottam egyet, gyorsan felcihelődtem. Foglalkoztam a mosakodás gondolatával is, de Manó elrángatott.

– Inkább a hadicuccodat szedd elő! Jönnek a lázadók.

Távoli dobszót hallottam. A felkelők eddig nem használtak dobokat. Rákérdeztem.

Manó vállat vont. Sápadtak tűnt. Gondolom, eljutott a fülébe a Kapitánynak küldött hírem. Dupla vagy semmi. Máma.

– Új vezérkart választottak. – Locsogni kezdett, ahogy a rémült emberek szoktak, a Fogadottak tegnap esti marakodásáról, a lázadók veszteségeiről. Semmi megnyugtatót nem tudott mondani. Előkotortam, ami nehézvértetem volt. Segített fölvenni. A Véző Rózsa körüli harcok óta nem viseltem komolyabbat a sodronyingnél. Összeszedtem az Úrnőtől kapott fegyvereimet, és kiléptem a legragyogóbb reggeli napsütésbe, amit valaha láttam.

– Szép idő a meghaláshoz.

– Baszottul.

– Az Úrnő mikorra lesz itt? – A Kapitány biztos azt akarja, hogy glédában fogadjuk. Tudja, hogy a szívünk mélyén mocskos csürhe vagyunk, de nem szereti, ha ezt a megbízónk előtt is kimutatjuk.

– Ha ideér. Csak annyit üzent, hogy jön.

– Aha. – A piramis csúcsára pillantottam. Az emberek tették a dolgukat, készülődtek a csatára. Úgy láttam, nem nagy a sietség. – Megyek, körülnézek kicsit.

Manó nem szólt semmit. A nyomomba szegődött, sápadt képén gondterhelt kifejezéssel. A szeme ide-oda villant, figyelt minden apróságra. A lábát olyan óvatosan szedte, mintha üvegcserepen járna. A válla állásán látszott, hogy bármelyik pillanatban kész elsütni egy varázslatot. Elkobánszolt mögöttem egy darabig, mire rájöttem, hogy énram vigyáz.

A felismerés vegyes érzésekkel töltött el. Örültem, hogy számítok a fiúknak és ügyelnek az irhámra; aggódtam, hogy ennyire rossz a helyzet. Lepillantottam a kezemre. Sétálgatás közben önkéntelenül felajzottam az íjat, és vesszőt fektettem a húrra. Az én tudatalattim is teljesriadókészültségben volt.

Mindenki lapos pillantásokkal méregette az új fegyveremet, de senki sem kérdezett rá. Biztos mindenfélét találgattak. Furcsállottam, hogy egyik testvérem sem szorít sarokba, hátha ki tud szedni belőlem valamit.

A lázadó vezérkar módszeres alapossággal sorakoztatta a csapatait, messze kívül a fegyvereink lőtávolságán. Bárki

lett is a fonok, fegyelmet vert beléjük. És egész sereg új ostromgépet építtetett az éjszaka.

A mi egységeink feladták az alsó szintet. Semmit sem hagytak ott, csak a magányos keresztet, amin egy alak vonaglott... Igen, vonaglott. Mindazok után, amin átesett, beleértve a keresztre feszítést is, a forvalaka még mindig élt!

A védelmünket átcsoportosítottuk. Az ijászokat visszavontuk a harmadik szintre, az egész terasz fölött a Sóhajtó parancsnokolt. A második szintre kerültek a drágakővárosi szövetségeseink, az első szint túlélői, Orzó hadosztálya, meg amit még össze bírtunk kaparni. Orzó volt középen, Jalena tábornok a jobbszárnyon, a Farkastorkú baloldalt. Az este megpróbáltuk helyrehozni a zárófalat, de elég ramaty állapotban maradt. Nem lesz nagy akadály a lázadóknak.

Félszemű csatlakozott hozzánk.

– Hallottátok a legfrissebb rízsát, fiúk?

Érdeklődve felvontam a fél szemöldököm.

– Állítólag megtalálták a kabalaporontyukat.

Igyekeztem megemészteni a hírt.

– Hantának tűnik – feleltem aztán.

– Az is. A Toronyból üzenik, hogy átverés a kiscsaj. Csak a népeket akarják feltüzelni vele.

– Logikus. Csoda, hogy korábban nem jutott eszükbe.

– Muszáj az ördögöt a falra festeni? – nyivákolta Manó. Lefelé mutatott Beletelt egy kis időbe, mire kiszúrtam a halvány ragyogást az ellenség felénk nyomuló hadoszlopai között Egy hatalmas, hófehér csataméren lovagló kislányt

vett körül. Vértörös parancsnoki zászlót tartott a kezében, a Fehér Rózsa címerével.

– Pocsék tálalás – mérgelődött Fél szemű. – A fényt az a kopasz pasi csinálja, jobboldalt a vasderesen.

A zsigereim görcsbe rándultak a félelemtől, hátha mégis igazi a kölyök. Lenéztem a kezemre, és azon tűnődtem, őrá gondolt-e az Úrnő, amikor az íjat adta. De nem. Semmiféle készletést nem éreztem, hogy nyílveszőt eresszek bele. Nem mintha akár félútig elszállt volna.

A piramis túloldalán Hollót és Kedvest láttam meg, az ujjaiak fűgén táncoltak. Feljűk vettem az irányt.

Hűsz lábba lehettem tőlük, amikor Holló észrevett. Az új fegyveremre pillantott. Az arca megkeményedett. Egy kés jelent meg a kezében. A körmét kezdte piszkálni vele.

Úgy megdöbentem, hogy majdnem elbotlottam. A késtrűkk rosszat jelez. Csak akkor csinálja, ha ideges. Mi ütött bele? Én nem vagyok ellenség.

A bal hónom alá csaptam az íjat a nyílveszűvel, üdvözöltem Kedvest. Fűlig érű mosollyal fogadott, gyorsan átölelt. Neki semmi kifogása nem volt ellenem. Megkérdezte, megnézheti-e az íjamat. Megmutattam, de nem adtam ki a kezemből. Azt nem.

Holló olyan nyugtalanul fészkelűdött, mint aki parázsbba fűgott.

– Mi a nyavalya van veled? – akartam tudni. – Úgy csinász, mintha mind pestisesek lennénk! – Bántott a viselkedése. Megjártunk egyűtt pár pűcegűdrűt, Holló meg én. Mire fel akad most ki rám? Soha nem adtam rá okot.

Az ajka pengevűkony lett. A késsel olyan vadul tűrt a kűrme

alá, hogy hajszál híján vért fakasztott.

– Na?

– Ne feszítsd túl a húrt, Vészmadár!

A jobb kezemmel megsimogattam Kedves hátát, ahogy nekem támaszkodott. A bal megszorult az ij sudarán. Az ujjperceim úgy kifehéredtek, akár az esztendő jég. Nem sok hiányzott, hogy a képébe gyalogoljak. Tegye el azt a kést, és van esélyem. Kemény a fickó, de énbőlőlem se lett puhány a Seregben.

Kedves mintha észre se vette volna a közöttünk vibráló feszültséget.

Manó közbelépett. Szembefordult Hollóval, ugyanolyan harcias pózban, mint én.

– Gondok vannak veled, Holló. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha velünk jössz a Kapitányhoz.

Holló meghökkent. Rájött, ha csak egy pillanatra is, hogy ellenségeket szerez magának. Manót pokolian nehéz kiborítani. Igazán kiborítani, nem úgy, mint amikor Félszeművel ökörködik.

Valami meghalt Holló tekintetében. Az íjamra bökött.

– Selyemfiú! – vágta a szemembe.

Az elképedésem nagyobb volt a dühömnél.

– Nem igaz – mondtam. – És ha mégis, mi közöd hozzá?

Idegesen toporgott. A tekintete vissza-visszarebbent az oldalához simuló Kedvesre. Azt szerette volna, ha távolabb van tőlem, de nem talált szavakat a kifejezésére.

– Először a Lélekorzónak nyaltál be. Most az Úrnőnek. Mi a fenét művelsz, Vészmadár? Kit akarsz eladni?

– Micsoda? – Ha nincs ott Kedves, nekimegyek.

– Elég – mondta Manó. A hangja kemény volt, visítózós tónusok nélkül. – Én vagyok a rangidős. Mindenki befogja a pofáját. Egy nyikkanást se akarok hallani. Megyünk a Kapitányhoz, és megbeszéljük. Együtt, mindhárman. Különben kiszavazlak a Seregből, Holló. Vészmadárnak igaza van. Baromi nagy seggfej vagy mostanában. Állítsd le magad! Van elég bajunk nélküled is. – A rohamra gyülekező lázadók felé bökött.

A lázadók harsogó kürtszóval válaszoltak.

A békéltető megbeszélés elmaradt.

Azonnal látszott, hogy lecserélték a főnökséget. Az ellenséges hadosztályok zárt sorokban, lépésben nyomultak előre, ahogy a nagykönyvben meg van írva. A pajzsrendjük teknősbéka-alakzatokat formált, amikről a nyilaink jó része lepattant. A Sóhajtó nyomban módosított a taktikánkon: a gárda egyenként vette koncentrált tűz alá a teknősbékákat, az íjászok megvárták, míg a nehéztüzérség feltöri őket Ez bevált, de nem eléggé.

A rámpák és az ostromtornyok olyan iramban dübörögtek előre, ahogy csak a vontatószemélyzet húzni bírta őket. A gárdatüzérek megtettek minden tőlük telhetőt, de csak néhányat sikerült kiiktatniuk. A Sóhajtó dilemmába került. Rangsorolnia kellett a célpontokat. Úgy döntött, a teknősbékák feltörésére összpontosít.

A tornyok ezúttal közelebb jutottak. A lázadó íjászok lövései elérték a katonáinkat. Ez azt jelentette, hogy mi is viszonzni tudtuk a tüzüket. Rövidesen kiderült, hogy az Úrnő íjászaik messze jobb céllövők.

Az ellenség átkelt az utolsó árkon, a két terasz egyesített zárótüzébe. Az alakzataikat csak a fal tövében oszlatták fel, ahol ékekbe rendeződtek, és rohamot intéztek a védelem gyöngye pontjai ellen. Erőfeszítésüket nem sok siker koronázta. Erre az egész vonalon egyszerre lendültek támadásba. A rámpáik lassan közeledtek. Ostromlétrás osztagok rohantak előre.

A Fogadottak nem kényeskedtek. Mindent a képükbe vágta, amijük csak volt. A lázadó varázslók fölvettek velük a harcot, és bár szörnyű veszteségeket szenvedtek, annyit elértek, hogy lekötötték Farkast és Orzót. A Sóhajtó be se szállt a táncba. Akadt más dolga épp elég.

Megérkezett az Úrnő a kísérőivel. Megint hívatott. Fölmásztam a lovamra, és csatlakoztam hozzá, az ijammal az ölemben.

A lázadók csak jöttek és jöttek. Időnként az Úrnőre pillantottam. Jégkirálynő. Kifejezéstelen arccal figyelte a csatát.

Az ellenség lépésről lépésre tort előre. Egész szakaszokat romboltak le a zárófal gerendázatából. Ásós utászok hányták a földet, feljárókat építve. Az ostromrámák egyre közelebb gördültek, de úgy néztem, egyhamar még nem fognak pozícióba érni.

A Viharhozó régi parancsnoki állása, a keresztre feszített forvalakával, a nyugalom apró szigete volt a lenti nyüzsgésben. A támadók nagy ívben elkerülték.

Jalena tábornok csapatai meginogtak. Érezni lehetett az összeomlás előszelét, ahogy a katonák forgatni kezdték a fejüket, mind sűrűbben tekingetve a hátuk mögött húzódó

zárófal felé.

Az Úrnő intett. A Zarándok megsarkantyúzta a lovát, levágtatott a piramis falán. Odaért a Sóhajtó embereihez, áthaladt közöttük, megállt a harmadik szint szélén, Jalena hadosztálya mögött. Magasra emelte a lándzsáját. A hegye fölragyogott. Fogalmam sincs, mitől, de Jalena csapatai hirtelen erőre kaptak, szorosabbra zárták a soraikat, kezdték visszanyomni a lázadókat.

Az Úrnő újabb kézmozdulatot tett, ezúttal balra. A Bóbitás nyaktörő iramban indult meg lefelé a lejtőn, közben a kürtjébe fújt. Ezüstös rivalgása túlszárnyalta a lázadók harsonáit. A Bóbitás átvágott a harmadik szint védőseregén, és leugratott a falról. Közönséges ló a nyakát szegte volna. Az övének a patái árkot hasítottak a földbe; göröngyök záporoztak. Az állat visszanyerte az egyensúlyát, felágaskodott, és diadalmas nyerítést hallatott, ahogy a Bóbitás újra megszólaltatta a kürtöt. Akárcsak a jobbszárnyon, a csapataink itt is megemberelték magukat, és gyilkos kézitusában visszaszorították az ellenséget.

Apró, indigófétylas alak kapaszkodott fel a falon, majd iszkolt tovább hátra, a piramist megkerülve. Láttam, ahogy beszalad a Toronyba. A Farkastorkú. Értetlenül ráncoltam a homlokom. Leváltották volna?

A csata súlypontja középre helyeződött át, ahol Orzó hősie erőfeszítéssel próbálta tartani a frontot.

Hangokat hallottam, odanéztem, a Kapitányt pillantottam meg az Úrnő túloldalán. Nyeregben ült. Hátrafordultam. Lovakat vezettek elő mögöttünk. A tekintetem végigvándorolt a hosszú, meredek lejtőn, egészen a

harmadik szint szűk karéjáig, és a szívem hirtelen elszorult. Az Úrnő... csak nem lovasrohamot tervez?

A Bóbitás meg a Zarándok erős orvosság volt, ám a haldoklót nem állította talpra. A hatás addig tartott, míg be nem futottak a lázadók rámpái.

A második szintet elbuktuk. Később, mint vártam, de elbuktuk. Nem egészen ezer emberünk úszta meg. Az Úrnőre néztem. Továbbra is a jégálarcát viselte, mégis az az érzésem támadt, hogy egyáltalán nem elégedetlen.

A Sóhajtó nyílzáporral árasztotta el az alattunk hemzsegő embermasszát. A gárda ballisztái közvetlen közlelről tüzeltek.

Lomha árnyék borult a piramisra. Felnéztem. A Farkastorkú szőnyege lebegett ki a második szint fölé. A szélén katonák kuporogtak, és dinnye nagyságú gömbökkel bombázták a felkelőket. A gömbök minden látható hatás nélkül hullottak a tömegbe. A szőnyeg az ellenséges tábor felé araszolt, tovább szórva a haszontalan lövedékeket.

A lázadóknak egy órájukba telt, hogy stabil hídfőket építsenek ki a harmadik szinten, és további másfélbe, hogy elég embert vonjanak össze a támadás folytatásához. A Sóhajtó, a Bóbitás, a Zarándok és a Lélekorzó kegyetlenül nyomorgatták őket. Az alulról érkező katonáknak bajtársaik halmokba tornyozódó hulláin kellett átmászniuk, hogy elfoglalhassák az állásaikat.

Farkas közben kitaróan folytatta a labdahajigálást, és eljutott a lázadók táboráig. Nemigen hittem, hogy bárki lenne már ott. Mind betódultak a tortaszeletbe, és vártak a

sorukra, mikor marhatnak belénk.

Az ál-Fehér Rózsa a középső árok táján üldögélt a lován, vajákos dicsfényben fürödve, az új lázadó vezérkar koszorújában. Nem nagyon nyüzsögtek, csak akkor élénkültek fel, ha a Fogadottak közül valaki a mágiáját használta. Hol sikerült közbelépniük, hol nem; néha egyik-másik lefordult a nyeregből. Farkassal nem csináltak semmit. Nyilván nem tudtak.

Körülnéztem a Kapitány után, mi a fenére készül... Lovasokat sorakoztatott a piramis tetején. Szóval tényleg rohamozni fogunk azon a lejtőn! Órűlség! Ilyet csak egy idióta...

A hívemnek nincs oka félelemre, szólalt meg egy hang a fejemben. Riadtan pillantottam az Úrnőre. Hűvös, királynői tekintettel mért végig. Gyorsan visszafordultam a csata felé. Már nem tarthat sokáig. A katonáink félrelökték az íjakat, feladták a tüzéruégeket. Az utolsó roham fogadására készülődtek. Lent, a mezőn az egész horda mozgásba lendült. De valahogy nem elég gyorsan, nem elég határozottan, túl bizonytalanul. Pedig ez volt az a perc, amikor mindent elsöprő hullámban kellene megindulniuk, előzönlenni minket, betódulni a Toronyba, mielőtt bezárhatnánk a kapukat...

Farkas száguldva érkezett az ellenséges táborból, tízszerte sebesebben a vágató lónál. Lenyűgözve figyeltem a hatalmas szőnyeget, ahogy elhúz fölöttünk. Egy pillanatra eltakarta az üstököst, aztán tovább suhant a Torony felé. Furcsa nyüszítés szállt az uszályában, amelyet még sohasem hallottam a Farkastorkútól. A szőnyeg félrebillent,

lassítani próbált, pár lábbal a tetőbástya alatt nekicsapódott a Toronyra.

– A picsába – motyogtam, tágra nyílt szemmel nézve, ahogy tartóvázastul felgyűrődik a falra. Kalimpáló emberalakok hullottak az ötszáz lábnyi mélységbe. – A picsába. – Aztán Farkas meghalt vagy eszméletét veszítette. Maga a szőnyeg is zuhanni kezdett.

Az Úrnőre pillantottam, aki velem együtt figyelte, mi történik. Az arca rezzenetlen jégmaszk maradt. Annyira halkán szólalt meg, hogy rajtam kívül aligha hallhatta más.

– *Most* lesz szükség az újra.

Megborzongtam. És egy másodpercre képek százai rajzottak el az agyamat, túl gyorsan peregve, semhogy bármelyiket megragadhassam. Közben mintha az újamat ajzottam volna...

Az Úrnő dühös volt. Nagyon dühös. Olyan rettenetes harag emésztette, hogy kilelt a hideg, ha belegondoltam – pedig tudtam jól, nem rám irányul. Nem esett nehezemre rájönni, kire. A Farkastorkú halála nem az ellenség műve volt. És a régi Fogadottak közül, akiknek a viszályai belülről morzsolták fel a birodalom erejét, már csak egy maradt. A Lélekorzó. A hajdani pártfogónk. Aki annyi ármányos tervéhez használt fel minket.

Az Úrnő valamit mormolt maga elé. Nem vagyok benne biztos, hogy jól hallottam-e. De úgy rémlett, mintha azt mondaná:

– Én minden esélyt megadtam neki...

– Mi nem voltunk benne – suttogtam.

– Gyere! – Oldalba bökte a lovát a térdével. Az almásderes

átszökkent a mellvéden. Kétségbeesett pillantást vettem a Kapitányra, és követtem.

Az Úrnő ugyanolyan széleseben vágatott le a piramis falán, mint az imént a Bóbitás. Én szívesen fékeztem volna az iramot, de a lovam a fejébe vette, hogy lépést tart vele.

Egy üvöltő embergóc felé robogtunk. A közepén méregzöld felhőgomoly okádta magából a ködfonalakat, melyek körös-körül szétterültek a levegőben, részrehajlás nélkül szabdalva a lázadókat és a mieinket. Az Úrnő nem változtatott irányt.

A Lélekorzó már menekült. Barát és ellenség egyaránt iparkodott eltisztulni az útjából. Két kézzel szórta maga körül a halált. Megrohanta a Zarándokot, nekirugaszkodott, kiütötte a nyeregből, a ló hátán termett, leugratott vele a második szintre, véres ösvényt tiport a lázadók között, leszökkent a mezőre, és elszáguldott.

Az Úrnő követte az általa tört utat, sötét haja lobogott a szélben. Én végig a nyomában jártam, kábán a döbbenettől, semmi beleszólásom nem volt, hogy mit csinálók. Mi is leértünk a síkságra, talán háromszáz lábbal a Lélekorzó mögött. Az Úrnő sarkantyúba kapta a lovát. Az enyém tartotta az iramot Biztosra vettem, hogy nyakukat törik a szanaszét heverő hullák meg az ostromgépek roncsai között. Ám a két állat, akárcsak Orzó hátasa, olyan biztos lábbal futott, mintha versenypályán volnának.

Orzó egyenesen az ellenséges tábornak vette az irányt, és átvágott rajta. Követtük. Utána nyílt terep következett, ahol lassan kezdtük ledolgozni a hátrányt. Azok az istenverte lovak olyan fáradhatatlanul vágattak, mintha nem is hús-vér

jóságok lennének, hanem lidércparipák vagy gépi futóművek, mind a hárman. Iramlottak a mérföldek. Mindegyiken behoztunk húsz lábat. Szorongattam az ijamat, és kapaszkodtam. Sohasem voltam vallásos, de most megkísértett az imádkozás gondolata. Engesztelhetetlen, akár a halál, az én Úrnőm. Előre sajnáltam a Lélekorzót, mi vár rá, ha utoléri.

Az út, amin a Lélekorzó menekült, nyugati irányba vitt, a Búbájjal szomszédos völgy vidékre. Közel jártunk ahhoz a dombtetőhöz, ahol a különítményünk ismeretséget kötött a méregzöld ködfonalakkal. Eszembe jutott, min lovagoltunk át az előbb, amikor üldözőbe vettük Orzót. Egy valóságos ökörnyálgejzíren, és a hajunk szála se görbült.

Vajon mi a helyzet most a Torony körül? Csak nem arra megy ki ez az egész, hogy kiszolgáltassuk a mieinket a lázadóknak? A vége felé egyértelművé vált, mi a lényege az Úrnő haditervének: a maximális pusztítás. Úgy keverte a kártyát, hogy mindkét részről minél kevesebben éljék túl az ostromot. Nagytakarítást csinált. A Fogadottak között már csak egy ellensége maradt. A Lélekorzó. Orzó, aki szinte jó volt hozzám. Aki legalább egyszer megmentette az életemet, a Könnyek Lépcsőjén, amikor a Viharhozó ki akart nyírni minket Hollóval. Orzó, az egyetlen Fogadott, aki emberként bánt velem, és beszélt néha a régi időről, hogy csillapítsa kínzó kíváncsiságomat...

Mi a fészkes fenét csinálók én itt, eszelős vágóban az Úrnő oldalán, egy emberforma borzalmat hajszolva, amelyik bármikor el tudna ropogtatni reggelire?

Orzó eltűnt egy domboldal mögött, és mikor másodpercek múlva bekanyarodtunk utána, nem láttuk sehol. Az Úrnő lassított egy pillanatra, a feje fürkészőn fordult jobbra-balra; aztán félrerántotta a kantárt, és lehúzódott az útról az erdőszélre. Mikor elérte az első fákat, megállt. A barna kancám lecövekelt az almásderese mellett.

Az Úrnő levetette magát a nyeregből. Gondolkodás nélkül követtem a példáját. Mire talpra hemperedtem, az ő lova már az utolsókat rúgta, az enyém pedig halott volt, bár görcsbe merevedett lábai megtartották álló helyzetben. Mindkét állat szügyén öklömnyi, fekete égésfoltok éktelenkedtek.

Az Úrnő intett, megindult előre. Görnyedten, lövésre kész ijjal csatlakoztam hozzá. Óvatos, nesztelen léptekkel osontam a bokrok között, akár a vadászó róka.

Megállt, lekuporodott, kinyújtotta a karját. Mit akar mutatni? Odanéztem. Flip-flap, két másodperc, rajzó képek a fejemben. Lepörögtek. Egy térdelő alakot pillantottam meg, háttal nekünk, talán ötven lábnyira. Valami gyorsat csinált a kezével. Lovaglás közben volt időm erkölcsi kérdéseken tűnődni; most nem. Az a lény ott többször is az életemre tört. A nyílam már a levegőt szelte; mire a gondolataim mozgásba jöttek.

A tarkóján találtam el a térdelő figurát. Nem kiáltott, csak megingott, és eldőlt a fűben. Egy másodpercig bután bámultam, majd hosszú sóhajjal kieresztettem a tüdőmben rekedt lélegzetet. Ilyen könnyen...

Az Úrnő három gyors lépést tett előre, a szemöldöke ráncba szaladt. Jobb felől szapora zörgés hallatszott.

Valami mozgott a bokrok között. Az Úrnő megpördült, futva indult ki a nyílt terepre; ahogy elhaladt mellettem, könnyedén a vállamra csapott.

Pillanatok alatt kint voltunk az úton. Az íjam húrjára újabb nyílvesző feszült. Az Úrnő karja a magasba lendült, fölfelé mutatott... Száz lábnyira tőlünk téglalap alakú árny suhant elő az erdőből. A rajta ülő alak hajító mozdulatot tett felénk. Megtántorodtam a semmiből érkező ütéstől. A szememet mintha pókháló szőtte volna be, a látásom elködösült. Homályosan érzékeltem, hogy az Úrnő int a kezével. A pókháló eltűnt. Magamhoz tértem. A szőnyeg emelkedőben volt, távolodni kezdett. Az Úrnő rámutatott.

Céloztam és lőttem, bár kevés reményt fűztem hozzá, hogy ilyen messziről eltalálok egy mozgó célpontot.

Nem is sikerült, de csak azért nem, mert miközben a nyíl a levegőt hasította, a szőnyeg röpte hirtelen megbicsaklott, és rézsút meglódult lefelé. A vesszőm pár hüvelykkel a lovasa feje mellett süvített el.

Az Úrnő csinált valamit. Zúgás vibrált a levegőben. Egy óriási szitakötő jelent meg a semmiből, mint amelyet a Fellegek Erdejében láttam. Nekirepült a szőnyegnek, összeütköztek. A szőnyeg forgásba jött, szaltót vetett, cikkcakkban kipördült. A lovasa leesett róla, kétségbeesett sikollyal zuhant a mélybe. Abban a pillanatban eresztettem meg a második nyílveszőt, amikor nekicsapódott a földnek. Összerándult, elernyed. Mellette termettünk.

Az Úrnő letépte róla a fekete arcfátylat. És káromkodni kezdett. Halkan, folyamatosan káromkodott, olyan mocskos szájjal, akár egy veterán strázsamester.

– Mi a baj? – kérdeztem végül. Ahogy elnéztem a pasasunkat, ennél dögöttebb nem is lehetett volna.

– Ez nem ő. – Az Úrnő megpördült az erdő irányába. Az arca egy pillanatra kifejezéstelenné vált. Aztán szembefordult a gazdátlanul sodródó szőnyeggel. Az állával a fákra bökött. – Eredj, nézd meg a másikat, hogy nő-e. És keresd meg a lovát, ha itt van. – Hívogató mozdulatokat tett Orzó szőnyege felé.

Mentem. A gondolataim háborogtak. Szóval Orzó nő. Méghozzá ravasz ribanc. Élőre fölkészült rá, hogy az Úrnő üldözni fogja.

Ahogy lassan, nesztelenül lopakodtam az erdőben, feltámadt bennem a félelem. Orzó mindenkit kijátszott; még az Úrnő sem számított rá, hogy ennyire agyafúrt. Mi lesz a következő húzása? Párszor már megpróbált hazavágni... Veszélyt lát bennem, bár fogalmam sincs, miért. Most pedig itt sunnyogok egymagamban a bokrok között. Keresve sem találhat jobb alkalmat, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljon tőlem.

De nem történt semmi. Illetve csak annyi, hogy odaosontam az erdőben heverő hullához, lecibáltam a fekete arcfátylat, és találtam alatta egy jóképű, fiatal fickót. Úrrá lett rajtam a félelem, a harag, a csalódottság. Rugdosni kezdtem. Bátor Vészmadár, kiéli a dühét egy dögön.

A roham hamar elmúlt. Körülnéztem a tisztáson, ahol a hasonmások táboroztak. Itt dekkoltak már egy ideje, és szemlátomást hosszú távra rendezkedtek be. Egy hónapra el voltak látva készletekkel.

A pillantásom megakadt egy jókora csomagon.

Levagdostam a zsinegeket, amikkel átkötötték, és belekukkantottam. Iratok. Egész bála, nyomhatott vagy nyolcvan fontot Elkapott a kíváncsiság.

Gyorsan körülnéztem, nem láttam semmi fenyegetőt, kicsit mélyebbre túrtam. És rögtön rájöttem, mit találtam. Egy csinos kis adagot abból a titkos irattárból, amit mi ástunk ki a Fellegek Erdejében.

Mit keres itt ez a cucc? Azt hittem, Orzó az egészet átadta az Úrnőnek. A francba! Csel és ellencsel. Egy részét nyilván valóban leszállította. Amiről meg úgy gondolta, hogy később még hasznát veheti, azt szépen elraktározta magának. És mire ideért, már annyira a nyakára másztunk, hogy nem volt ideje begyűjteni.

Talán vissza fog jönni érte. Megint körbelestem, újult rémülettel.

Semmi sem mozdult.

Hol lehet a fickó?

A csaj, emlékeztettem magam. Orzó a nőnemű rémálmok közé tartozik.

Körülnéztem a tisztáson, hátha ki tudom deríteni, merre léceit le. Patanyomokra bukkantam, az erdő mélyére vezettek. Nem sokkal a tábor mögött rátértek egy keskeny csapásra. Lekuporodtam a bokrok fedezékébe, a hosszú nyiladékot fürkésztem, amit az ösvény vágott a fák közé. A napfény beeső kévéiben aranypelyhek táncoltak. Megpróbáltam rábeszélni magam, hogy tovább menjek.

Gyere, szólalt meg egy hang a fejemben. *Gyere!*

Az Úrnő. Határtalan megkönnyebbüléssel fordultam vissza, hogy mégsem kell követnem a nyomokat.

- Férfi volt – mondtam, mikor odaértem hozzá.
- Gondoltam. – Az Úrnő fél kezét a szőnyegen nyugtatta, amely két lábbal a föld fölött lebegett. – Ülj fel!
- Nagyot nyeltem, engedelmeskedtem. Mintha mélyvízből próbáltam volna csónakba szállni. Kétszer majdnem leestem. Mikor az Úrnő is utánam mászott, beszámoltam neki Orzóról.
- Lovon ment tovább, egy erdei csapáson.
- Merre?
- Dél felé.

A szőnyeg gyors iramban emelkedett. A döglött lovak összezsugorodtak alattunk. Az erdő fölé suhantunk. A gyomrom úgy bukfencezett, mintha az éjjel akószám vedeltem volna a bort.

Az Úrnő halkán szitkozódott. Végül emelt hangon kifakadt.

– A ringyó! Mindenkit kijátszott. A férjemet is beleértve.

Nem mondtam semmit. Azon tépelődtem, megemlítsen-e neki az iratokat. Biztos érdekelnék. De engem is érdekeltek, és ha most szólok, örökre elszalasztom a lehetőséget, hogy átbogarásszam őket.

– Lefogadom, hogy így csinálta. Az összeesküvésben csak színleg vett részt, hogy ennek az ürügyén megszabaduljon a többi Fogadottól. Utána következtem volna én. A Dominátort egyszerűen a földben akarta hagyni. Igen, ha minden hatalmat megkaparintana, még őt is kordában tudná tartani. Segítség nélkül képtelen kitörni a sírból. – Nem annyira hozzám beszélt, inkább fennhangon gondolkodott. – És én nem vettem észre az intő jeleket. Vagy nem törődtem velük. Pedig végig ott voltak az orrom

előtt. Ravasz kis szajha. Ezért égni fog.

Átmentünk zuhanórepülésbe. Hajszál híján kitaláltam, ami kevés a gyomromban lötyögött. Lebuktunk egy völgybe, ami a terephez képest elég mélynek tűnt, noha a kétfelől húzódó dombhátak nem lehettek magasabbak kétszáz lábnál. Lassítottunk.

– Nyilat! – mondta az Úrnő. Elfelejtettem újat készíteni a húrra. Nagyjából egy mérföldet repültünk a völgyben, aztán felhúzódtunk a lejtőre, egy csupasz sziklakiszögellés fedezékébe. Itt megálltunk; a szőnyeg egy helyben lebegett, az orra szinte a követ bökögte. Csípős, hideg szél fújt. A kezem kezdett elgémberedni. Messze jártunk a Toronytól; ezen a vidéken tél uralkodott. Egyfolytában dideregtem. Kurta, halk figyelmeztetés.

– Kapaszkodj! – És máris meglódultunk.

Negyed mérföldre tőlünk egy lovas hajolt vágató hátasa nyakára. Az Úrnő mélyrepülésbe vitte a szőnyeget, a talaj alig két lábbal alattunk iramlott visszafelé.

Orzó meglátott minket. A keze elhárító mozdulattal lendült a magasba. De már rajta voltunk. Megeresztettem a nyilamat.

A szőnyeg pofán vágott, ahogy az Úrnő megpróbálta felrántani, nehogy nekimenjünk a lónak és lovasának. Elkésett. Az ütközés erejétől majd' elharaptam a nyelvem. A tartóváz megreccsent, rudak törtek. Kipörögtünk. Kétségbeesetten kapaszkodtam, miközben ég és föld cigánykereket hányt körülöttem. Újabb becsapódás következett, ahogy talajt értünk, aztán nyaktörő bukfenkezés, ahogy a lendület tovább fricskázott minket.

Ugrottam.

Azonnal talpon termettem, szédülten imbolyogva feszítettem új vesszőt a húrra. Orzó lova törött lábbal feküdt. A gazdája kábán próbált mellőle feltápáskodni. A csípőjéből ezüst nyílhegy állt ki, az én kezem nyoma.

Lőttem. És lőttem, és lőttem, és lőttem, mert emlékeztem a Sánta iszonyú szívósságára a Fellegek Erdejében, amikor Holló leterítette őt az igaz nevét viselő nyíllal. Aztán kifogytam a vesszőkből, de a félelem tovább tombolt bennem, és kivont karddal rohamra kergetett. Fogalmam sincs, hogy sikerült megőriznem a pengémet a pokoli hajsza közben. Elértem Orzót, két kézzel magasra emeltem a fegyvert, rettenetes erővel lesújtottam. Életem legvadabb, legeszelősebb kardcsapása volt. A Lélekorzó feje lehullott. A fekete fátyol tartókapcsa letört. Egy női arc meredt rám vádló szemekkel. Szinte tükörképe annak a másik asszonynak, aki idehozott.

Orzó tekintete rám szegeződött. Az ajka szavakat próbált formálni. Sóbálvánnyá dermedve álltam, az agyamban kérdések rajzoltak, hogy mi a francot jelent ez az egész. És Orzóból elszállt az élet, mielőtt elsuttoghatta volna az utolsó üzenetét, amit olyan szörnyű erőfeszítéssel igyekezett átadni nekem.

Azóta tízezerszer visszatértem emlékeimben ehhez a perchez, hátha le tudok olvasni valamit a haldokló ajkáról. Mindhiába.

Az Úrnő bicegett oda hozzám, erősen húzva az egyik lábát. Bekattant a hivatásbeli rutin, ösztönösen odafordultam, letérdeltem...

– Eltört – mondta. – Ne törődj vele! Várhat.

Kapkodó, sekély kortyokban szedte a levegőt. Először azt hittem, a fájdalomtól. Aztán láttam, hogy a fejet nézi. Kuncogni kezdett.

A halott arcra pillantottam, mely annyira hasonlított az övéhez, majd vissza rá. Fél kézzel a vállamra nehezedett, engedte támogatni magát. Óvatosan fölegyenesedtem, átkaroltam a felsőtestét.

– Mindig utáltam a kis ribancot – mondta. – Már gyerekkorunkban is... Elharapta a szót, szúrós tekintetet vetett rám. Az élet árnyéka eltűnt az arcáról. Újra jégkirálynővé vált.

Ha valaha is pislákkolt bennem az a furcsa szerelmes szikra, amivel a testvérek folyton ugrattak, most lobbant utolsót. Végre tisztán láttam, mit akarnak elpusztítani a lázadók – a Fehér Rózsa igazi hívei, nem annak a szörnyetegnek a bábjai, aki megteremtette ezt az asszonyt, és most a romlására tör, hogy ismét kiterjeszthesse a világra a saját rémuralmát. Ott, abban a pillanatban legszívesebben az ő fejét is leraktam volna a hűgáé mellé. A második alkalom, ha Orzónak hinni lehet. A második testvérét öleti meg. Az ilyen nem érdemel hűségesszolgálatot.

Van egy határ, ameddig az ember szerencséje, ereje, dacossága terjed. Nem volt bátorságom megkísérelni, amire az ösztönös indulat biztatott. Talán később. A Kapitány hibát követett el, amikor elfogadta a Lélekörző megbízását. Az én szavam elég nagy súllyal esik latba nála, nemcsak azért, mert én vagyok a Sereg orvos-krónikása,

hanem az utóbbi időben kivívott különleges helyzetem miatt is. Ha azzal érvelek, hogy Orzó halálával a szerződésünk semmissé vált, talán rá tudom beszélni, hogy lépünk ki az Úrnő szolgálatából.

Nem, ez nem valószínű. Kisebbfajta csoda kellene hozzá. Különösen akkor, ha – mint gyanítottam – Berillben segített kicsinálni a Szindikust. A Sereget egyelőre nem fenyegeti a teljes pusztulás veszélye, feltéve persze, ha valahogy megússzuk az ostromot. És a Kapitány gyomra nem venne be még egy árulást. Két rossz közül ezt találná a nagyobbak.

Egyáltalán létezik még a Sereg? A Torony körül a csata nem ért véget attól, hogy mi leléptünk az Úrnővel. Ki tudja, mi történt ott, mialatt mi egy áruló Fogadottat hajkurásztunk?

A napra pillantottam, és döbbeneten láttam, hogy alig telt el több idő egy óránál.

Az Úrnőnek is eszébe jutott a Torony.

– A szőnyeget, orvos! – mondta. – Jobb lesz, ha visszamegyünk.

Segítettem neki odabicegni Orzó szőnyegének maradékához. Kész romhalmaz volt, de úgy gondolta, működni fog. Amennyire tudtam, kényelembe helyeztem, visszasiettem a tőle kapott ijért, csatlakoztam hozzá. Suttogni kezdett. A szőnyeg nyikorogva a levegőbe emelkedett. Piszok bizonytalan ülés esett rajta.

Miközben széles kört írtunk le Orzó bukásának helyszíne körül, csukott szemmel vitakoztam önmagammal. A gondolataim nem akartak egyenesbe jönni. Nem hiszek a

gonoszban, mint aktívan ható erőben, nézőpont kérdésének tartom; de ma eleget láttam hozzá, hogy megrendüljek a meggyőződésemben. Ha az Úrnő nem a testet öltött gonosz, akkor olyan közel áll hozzá, hogy a különbségtétel merőben akadémikus.

Sántikálni kezdtünk a Torony felé. Mikor kinyitottam a szememet, megláttam a hatalmas, sötét bazalttömböt, ahogy egyre növekedve nehezedik a horizontra, szinte agyonnyomva rettenetes súlyával. Kibaszottul nem volt kedvem visszamenni.

Száz láb magasan, keleti irányból vágtunk át a Búbájt övező sziklarengetegen, csigákat megszégyenítő tempóban vánszorogva. Az Úrnőnek minden erejével összpontosítania kellett, hogy a levegőben tartsa a szőnyeget. Én azon rémüldöztem, hogy mi lesz, ha a nyavalyás dög itt pottyant le minket, vagy a lázadó sereg fölött adja ki a páráját. Előredőlve fürkésztem az alattunk araszoló tájat, és igyekeztem olyan helyeket kiszúrni a szétdobált bazalttömbök között, ahol nem feltétlenül fogjuk a nyakunkat tömni a kényszerleszállásnál.

Így láttam meg a kislányt.

Az út háromnegyedénél jártunk. Valami mozdult odalent.

– Mi a rosseb?

Kedves nézett minket a földről, a tenyerével árnyékolva a szemét. Egy kéz nyúlt ki a sziklák közül, fedezékbe rántotta. Az Úrnőre pillantottam. Nem vett észre semmit. Teljesen lefoglalta a szőnyeg noszogatása.

Mi folyik itt? A lázadók a bazaltmezőre szorították vissza a

Sereget? Akkor miért nem látok senki mást?

Feljebb kapaszkodtunk, az Úrnő nem kis erőlködése árán. Kitárult előttem a tortaszelet.

Lidércnyomás. A mezőt halott lázadók tízezrei borították. A többségük alakzatban esett el. A teraszokon hullahegyek tornyosultak, ostromlók és ostromlottak vegyesen. A piramis csúcsán egy félrebillent rúdon a Fehér Rózsa zászlaja lengett. Mozgást nem láttam sehol. Halotti csend borult az egész tájra, amit csupán a hűvös északi szél susogása zavart meg.

Az Úrnő szellemujjai közül egy pillanatra kicsúszott a gyepelő. Zuhantunk. Tíz láb híja volt, hogy szétkenődjünk a sziklákön, amikor elkapott minket.

Semmi sem mozdult, csak az elárvult lobogók vásznát borzolta a szél. A csatatér egy örült festő látomására emlékeztetett. A legfelső hullarétegben kicsavarodott tagokkal, görcsös pózokban heverték a lázadók, mintha iszonyú kínok között szenvedtek volna ki. A számuk beláthatatlan volt.

A piramis fölé emelkedtünk. A halál aratása körülajtékozta, és átcsapott rajta a Torony felé. A törött kapuszárnyak szárnyaszegetten lógtak a sarokvasakról. A boltozat árnyékában halott felkelők heverték.

Bejutottak.

A piramis tetején csak néhány tetemet láttam, csupa lázadót. A Seregnek ezek szerint sikerült visszavonulni a Toronyba.

Odabent, a folyosók zűrzavaros útvesztőjében bizonyára folyik még a harc. Egy ekkora épületet nem lehet gyorsan

előzőnleni. Füleltem, de nem hallottam semmit.

Az emelkedésünk mind jobban hasonlított egy félig agyonvert madár vergődésére, és háromszáz lábbal a Torony tetőbástyája alatt végleg megtorpant. Nem bírtunk magasabbra kapaszkodni... A pártázaton egy integető alak jelent meg. Alacsony pasas barna klepetusban. Leesett az állam. A Fogadottak közül, amennyire tudtam, csak egyvalaki járt barnában. Közelebb sántikált, tovább integetve. A szőnyegünk emelkedni kezdett. Még kétszáz láb. Még száz. Visszanéztem a halál panorámájára. Negyedmillió ember? Agyzsibbasztó. Felfoghatatlanul sok. Ennyi áldozatot még a Dominátor fénykorában vívott csaták sem szedtek.

Az Úrnőre pillantottam. Ő tervelte ki. Így már valóban a világ ura lesz – ha a Torony átvészeli a falai közt dúló harcot. Ki szállhatna szembe vele? Egy egész földrész férfinépe hever holtan mögöttünk...

Féltucat lázadó rohant ki a kapun. Nyilazni kezdtek ránk. Csak pár kókatag vessző vánszorgott fel a szőnyegig. A katonák abbahagyták a lövöldözést, vártak. Tudták, hogy bajban vagyunk.

Ötven láb. Huszonöt. Az Úrnő kínlódott, még a Sánta segítségével is. Megborzongtam a szélben, ami mindenáron neki akart vágni minket a Torony falától. Eszembe jutott a Farkastorkú nagy fejesugrása. Ugyanolyan magasan voltunk, mint ő.

Lepillantottam a mezőre, és megláttam a forvalakát. Ernyedten lógott a kereszten, de biztosra vettem, hogy él még.

Emberek csatlakoztak a Sántához. Egyesek kötelet hoztak, mások lándzsákat vagy hosszú rudakat. Az emelkedésünk irama egyre lassult. A helyzet kezdett röhejesen kétségbeejtővé válni. Paraszthajszálnyira voltunk a biztonságtól, de az istennek nem bírtuk elérni. Mint a kutya, amelyik hiába kapkod az orra előtt lóbált kolbász után.

Egy kötélvég hullott az ölembe.

– Hurkold a hóna alá, felhúzzuk! – kiabálta le egy gárdatiszt.

– És velem mi lesz, seggfej?

Kábé olyan tempóban mozogtam, ahogy a szikla nő, nehogy felborítsam a szőnyeg kényes egyensúlyát. Megkísértett a gondolat, hogy csúszócsomót kössek, ami kioldódik terhelés alatt. Nem igazán rajongtam már az Úrnőért. A világ jobb hely lenne nélküle. Orzó utolsó rohadék volt, gyilkos és cselszövő, a nagyravágyása emberek százainak okozta a halálát. Rászolgált a sorsára. Mennyivel inkább megérdemelné akkor a nővére, aki ezeket küldött a pusztulásba?

Újabb kötél érkezett. Magamra hurkoltam. Öt lányira voltunk a tetőtől, végleg megrekedve. Az emberek nekiláttak behúzni a köteleket. A szőnyeg a Torony falához simult. Rudak nyúltak le. Megragadtam az egyiket.

A szőnyeg kizuhant alólam.

Egy pillanatra azt hittem, végem. Aztán felrántottak.

Azt mondták, alattunk áll a bál rendesen. A Sánta ügyet sem vetett rám, rohant vissza beszállni. Én a magam részéről kiterültem a Torony tetején, repeső szívvel, hogy végre biztonságban vagyok. Még el is szundítottam. Mikor

felébredtem, egyedül voltam az északi széllel meg az ég alján gyengélkedő üstökösrel. Szuszogtam egy kicsit, aztán leballagtam, hogy a megfigyeléseimmel hitelesítsem az Úrnő nagy játszmájának záróakkordjait.

Ő győzött. A lázadókat csontig ledarálta. Alig századrészük úszta meg, főleg azok, akik már az ostrom elején dezertáltak.

A gömbök, amikkel a Farkastorkú megszórta őket, valami vajákos kórságot terjesztettek. Röviddel azután lépett kritikus stádiumba, hogy az Úrnővel üldözőbe vettük a Lélekorzót. A lázadó varázslók megpróbálták megfékezni, de nem jött össze nekik. Ebből lett a temérdek hullá.

A felkelők közül még így is sokan bizonyultak részben vagy teljesen immúnisnak, és a mieink sem mind úszták meg a fertőzést, pedig kaptunk ellenszérumot a kajánkba adagolva. A lázadók bevették a legfelső teraszt.

Az eredeti terv szerint ekkor kellett volna a Fekete Seregnek ellentámadásba lendülnie. A Sánta, aki időközben kegyelmet nyert, a Torony őrségével támogatott volna minket. Az Úrnő azonban nem volt a posztján, hogy kiadja a támadóparancsot. Távollétében a Sóhajtó visszavonulást rendelt el a Toronyba.

Odabent halálos csapdák sora várta a lázadókat, és sokkal több pihent védő, mint amennyire számítottak. A Farkastorkú keleti csapatait az elmúlt éjszakákon beszállított sebesültek egészítették ki, akiket meggyógyított az Úrnő mágiája.

Miközben a testvéreimet keresve bolyongtam az útvesztőben, lefutott a tánc. Mikor végre a nyomukra

bukkantam, kiderült, hogy több óra késésben vagyok. Már rég kivonultak a Toronyból, azzal az utasítással, hogy létesítsenek előretolt örvonalat a régi palánkunk helyén. Jóval napszállta után értem le a földszintre. Fáradt voltam. Csak békére és nyugalomra vágytam, talán egy helyőrségi posztra valami álmos városkában... Nehezen fogott az agyam. Tennivalók vártak rám, érvek és viták, összecsapás a Kapitánnyal. Tudtam, hogy hallani sem akar újabb szerződésszegésről. Vannak testi halottak, és vannak erkölcsiek. Az én testvéreim az utóbbi kategóriába tartoznak. Nem fognak megérteni. Elmo, Holló, Cukorfalat, Félszemű, Manó... mind úgy bámulnak majd rám, mintha idegen nyelven halandzsáznék. De hogyan ítélnék el őket? Ők a testvéreim, a barátaim, a családom, és ebben az összefüggésben etikusan viselkednek. A felelősség súlya az én vállamra nehezedik. Nekem kell meggyőzőn róla őket, hogy léteznek magasabb elkötelezettségek.

Száradt vér ropogott az Úrnő istállójában vezetékszíjra fűzött lovak patái alatt, ahogy a hullák között lépkedtek. Miért hoztam el ennyit, rejtély; valami homályos érzés motoszkált bennem, hogy még jól jöhetnek. A Bóbitásért azért kötöttem el, mert nem volt kedvem gyalogolni.

Megálltam farkasszemet nézni az üstökössel. Vérszegénynek tűnt.

– Most megszívtad, mi? – kérdeztem tőle. – Hát, nem mondhatnám, hogy a sírógörccs kerülget bánatomban. – Álságos kuncogás. Hogy is érezhetnék másképp? Ha ez a lázadók diadalórája volna, ahogy a jövődölés elhitette

velük, én már nem élnék.

Még kétszer szakítottam meg az utamat a táborig. Az alsó zárófal romjain leereszkedve fojtott mormolás ütötte meg a fületem. Becserkésztem a forrását. Félszemű a keresztrefeszített forvalaka előtt ült, és halkán, folyamatosan beszélt hozzám. A nyelvet nem értettem, de a hanglejtésből ítélve nem mondhatott szépeket. Annyira belemerült, hogy nem is neszelt fel a közeledésemre. Azt se hallotta, amikor egy perc múlva mélységes undorral magára hagytam.

Elégtétel Tom-Tom haláláért. Ahogy Félszeműt ismertem, napokig el fogja nyújtani.

Másodszor azon a helyen álltam meg, ahonnan az ál-Fehér Rózsa figyelte a csatát. Még mindig ott volt: egy törékeny lányka, nagyon kicsi, nagyon halott. A varázsló barátai megnehezítették a halálát, amikor megpróbálták megmenteni a Farkastorkú pestisétől.

– Erről ennyit. – Visszanéztem a Toronyra, az üstökösre. Az Úrnő győzött.

Valóban? Mit ért el tulajdonképpen? Eltiporta a felkelők mozgalmát? Hisz az már rég pusztá eszközzé silányult a férje kezében, aki még nála is nagyobb szörnyeteg. Ennek a csatának az igazi vesztese a Dominátor volt, még ha ezt nem is tudja más, csak ők ketten meg én. Két rossz közül a kisebb maradt a páston. Mi több, a lázadók eszményei letisztultak és megedződtek a tűzben. Ha felnő egy új nemzedék...

Nem vagyok vallásos. Nem tudok olyan isteneket elképzelni, akik ne szarnának magasról az emberiség pitlák kis gondjaira. Ha egyszer nagyságrendekkel fölöttünk

állnak, logikus, hogy nem foglalkoznak velünk. De talán van valami személytelen erő, ami a tudatalattink közös kisugárzásából adódik össze, és független egészként több a részek összegénél. Talán más természeti törvények vonatkoznak rá, hiszen csak szellemi síkon létezik. Talán széles keresztmetszetben érzékeli a teret meg az időt, és úgy igazgatja az eseményeket, hogy ami ma győzelemnek tűnik, az a holnapi vereség alapvetése legyen.

Talán begolyóztam a fáradságtól. Néhány másodpercre örült vízióm támadt. Láttam kibomlani magam előtt a jövő kárpitját. Láttam, ahogy a saját diadala kígyóként fordul az Úrnő ellen; láttam, ahogy az üstökös következő visszatérése pusztulásba dönti. Láttam az igazi Fehér Rózsát, amint kitűzi zászlaját a Toronyra; láttam őt bajnokai koszorújában, olyan tisztán és élesen, mintha magam is ott lennék közöttük...

Meginogtam a nyeregben, döbbenten és iszonyodva. Mert ha ez a látomás igazi ómen, ha nem csupán a képzeletem játszik velem, akkor valóban ott leszek. Ha igazi ómen, akkor ismerem a Fehér Rózsát. Több mint egy éve. Sőt, a barátom. Csak éppen soha nem gondoltam volna róla, a fogyatékoság miatt...

A tábor felé nógattam a lovakat. Mire az őrszem megállított, már összekapartam annyi cinizmust, hogy kiverjem a fejből a látomást. Túl sok volt nekem ez a mai nap. A magamfajta fickókból nem szokott próféta válni. Pláne nem a rossz oldalon.

Az első ismerős arc, ami eléem sodródott a tolongásban, Elmóé volt.

– Szarul nézel ki – mondta. – Seb?

Egy szót sem bírtam kinyögni, csak a fejemet ráztam. Lerángatott a lóról, elrekkentett valahová, és ezzel snitt, pár órára vége lett a világnak. Kivéve persze az álmokat. Azokat kurvára nem komáltam. Ugyanolyan összefüggéstelenek és időzavarosak voltak, mint a vízióm, és az istennek nem tudtam kimenekülni belőlük.

Ám az emberi agy alkalmazkodóképes jószág. Ébredés után pillanatok alatt elfelejtettem őket.

HETEDIK RÉSZ RÓZSA

Két órán át vitatkoztam a Kapitánnyal. Hajthatatlan maradt. Nem fogadta el az érveimet, se a jogiakat, se a morálisakat. A páros asszó idővel csapatmérkőzéssé bővült, ahogy mások is benéztek ezért-azért a Kapitányhoz, és ott ragadtak veszekedni. Mire végleg kijöttem a béketűrésből, csaknem teljes létszámban felvonult a Sereg vezérkara: ott volt a Hadnagy, Manó, Néma, Elmo, Cukorfalat, Tűznyelő és néhány új tiszt, akik Bűbájban rukkoltak be hozzánk. Kevés támogatást kaptam, azt is meglepő részről. Néma a pártomra állt. Az újak közül ketten szintén.

Kicsörtettem. Néma és Manó követtek. Forrt bennem a düh, pedig igazából nem vártam más választ. Végre jól elkentük a lázadók száját, és pont most szálljunk ki a buliból? Éhesen rőfögő kandisznók voltunk, akik

nemsokára térdig fognak tapicskolni a moslékban. Hülyeségnek tűnt azon elmélkedni, mi a helyes és mi a helytelen. Ki a francot érdekel?

Kora reggelre járt az idő, a csata utáni első napon. Nem aludtam jól, és tele voltam ideges energiával. Fel-alá rohangáltam, mint a mérgezett egér, hogy kimászkáljam magamból.

Manó fölmérte, milyen iramban eresztek lefelé, és mikor elmúlt a robbanásveszély, az utamba lépett. Néma a közelből figyelt.

– Tudunk kicsit dumálni? – kérdezte Manó.

– Hajnal óta mást se csinálok. Fasz se hallgat rám.

– Túl erőszakos vagy. Gyere, tegyük le magunkat odaát!

Az „odaát” a halomba rakott málhát jelentette egy tábortűz körül, ahol néhány ember a reggelijét főzte, mások zsupáztak. A szokásos bagázs. Lopva végigmértek a szemük sarkából, a vállukat vonogatták. Mind gondterheltnek látszottak. Mintha az elmém épségét félténék.

Azt hiszem, ha egy évvel ezelőtt közülük borul ki így valaki, én is ugyanezt éreztem volna. Őszinte zavart és aggodalmat az egyik bajtársam miatt.

Őrjítő volt a keményfejűségük, mégsem tudtam haragudni rájuk, hiszen a nyakamra küldték Manót, ami azt jelentette, hogy próbálnak megérteni.

A kártyaparti folytatódott, eleinte szótlantul és mogorván, aztán egyre élénkebb hangulatban, ahogy a fiúk traktálni kezdték egymást a csata részleteivel.

– Mi történt tegnap, Vészmadár? – kérdezte Manó.

– Már elmondtam.

– Mi lenne, ha végigvennénk még egyszer, alaposabban?

– javasolta szelíden. – Kurva sok múlhat az apróságokon.

Tudtam, mire megy ki a játék. Kapok egy kis lelki dögönyözést, abból a feltételezésből kiindulva, hogy túl sok időt töltöttem az Úrnő társaságában, és ez rendesen megzakkantott. Igazuk volt. Tényleg. Azonkívül a hályogot is leszedte a szememről, amit igyekeztem minél nyilvánvalóbbá tenni, miközben újra végigpörgettem a tegnapi eseményeket. Minden szónoki és évkönyvírói tehetségemet latba vettem, hátha sikerül meggyőzőnöm Manót, hogy csak az én álláspontom helyes és ésszerű, mindenki más tök hülye.

– És azt láttátok, mit csinált, amikor azok az evezővárosi fiúk megpróbálták a Kapitány hátába kerülni? – kérdezte az egyik zslugás. Hollóról pletykáltak. Róla teljesen megfeledkeztem eddig. Hegyezni kezdtem a fülem, és hamarosan gazdagabb lettem egy sor vérengző hőstett történetével. A kártyás brancsot hallgatva az embernek az a benyomása támadt, hogy az egész Seregben nincs olyan katona, akinek Holló legalább egyszer meg ne mentette volna az életét.

– Most hol tekereg? – kérdezte valaki.

Fejrázás az egész vonalon.

– Szerintem kinyírták – vélte Csahos. – Délutánra kiderül. A Kapitány már kiküldte a hullaszedőket.

– A kölyökkel mi lett?

Elmo felhorkant;

– Ugyanaz, ami Hollóval.

– Ha már róla van szó, azt láttátok, mi történt, amikor a kettes szakaszt megpróbálták kiütni valami kábítóvarázssal? Baromi furcsa volt. A kiscsaj meg se érezte. Mindenki más elhasalt. Ő csak nézett csodálkozva, aztán megpiszkálta Hollót. Holló erre hipp-hopp, ugrik talpra, piff-paff, neki a lázadóknak. A kiscsaj meg szép sorban felrázta az egész bandát. Mintha lecsúszott volna róla a varázslat, vagy ilyesmi.

– Talán mert süket – mondta valaki. – Lehet, hogy a mágia olyan izé... olyan hangszerűség...

– Faszom tudja. Kár a kis vakarcsért. Megszoktam már, hogy itt kolbászol körülöttünk. Hiányozni fog.

– Holló is. Rámegy a gatyánk, ha az öreg Fél szemű megint elkezd hamisan zsugázni. – Általános röhögés.

Némára pillantottam, aki a háttérből fülelte, mit beszélek Manóval. Megráztam a fejem. Fölvonta a fél szemöldökét. Nem haltak meg, mutattam neki Kedves kézjeleivel, ő is jóban volt a kislánnyal.

Felállt, Manó háta mögé sétált, intett a fejével. Négyszemközt akarta folytatni. Kimentettem magam, és siettem utána.

Elmondtam neki, hogy láttam Kedvest, amikor visszatértünk az Úrnővel a hajtóvadászatról, és hogy mire gyanakszom Hollóval kapcsolatban. Szerintem nem halt meg, hanem dezertált, az egyetlen olyan úton, amiről joggal feltételezhettem, hogy nem őrzik. Néma a homlokát ráncolta.

Miért? – kérdezték az ujjai.

– Megfogtál, cimbora. Gőzöm sincs. Te is tudod, mennyire begubózott az utóbbi időben. – A víziót meg az álmaimat

nem említettem. A privát agyrémeim nem tartoznak másokra. – talán egyszerűen tele lett a töke velünk.

Néma beszédes mosolyának az volt a lényege, hogy egy árva szavamat sem hiszi. Felsőhajtott. *Tudni akarom, miért. Hallgatlak.* A fél Seregnek az a rögeszméje, hogy az összes titkukat ismerem. Biztos azért, mert folyton életrajzi adalékokért nyaggatom őket, hogy beleírhasam az Évkönyvekbe. És mindegyik kuka seggfej meg van győződve róla, hogy a többiek beszélnek.

– Ugyanannyit tudok Hollóról, mint te. Ha ilyen kíváncsi vagy a dolgaira, a Kapitányt meg Szurkapiszkrét baszogasd, velük lógott folyton együtt.

Ezen elgondolkodott vagy tíz másodpercig. *Aztán: Nyergelj fel két lovat! Nem, négyet, útravalóval. Lehet, hogy napokig odaleszünk. Megyek kérdezősködni.* A modora nem tűrt ellentmondást.

Én benne voltam. A lovas kirándulás gondolata már akkor fölmerült bennem, mikor Manóval beszélgettünk. Csak azért vetettem el, mert semmi épkezláb ötlet nem jutott az eszembe, hogyan bukkanhatnék Holló nyomára.

A karámhoz siettem, ahol Elmo tegnap éjjel kikötötte a lovakat. Mind a négyet. Egy pillanatra eljátszadoztam a jóleső ábránddal, hátha mégis létezik valami felsőbbrendű erő, amely titkon a helyes irányba vezérli lépteinket. Gyors szélhámossággal rávettem két embert, hogy szerszámozzák föl nekem az állatokat, míg én megpróbálok némi elemózsiát faszolni Szurkapiszkrétól. Ő keményebb diónak bizonyult. A Kapitány személyes

meghatalmazását követelte. Végül kiegyeztünk abban, hogy kap egy bekezdést az Évkönyvekben.

Néma az alkudozás befejeztével csatlakozott hozzám. Felszíjaztuk a készleteket a lovakra.

– Mit derítettél ki? – kérdeztem.

A Kapitány tud valami fontosat, de nem hajlandó elmondani, mutogatta. Az az érzésem, inkább Kedvessel kapcsolatos, mint Hollóval.

Bosszúsat horkantottam. Tessék, már megint... Szóval a Kapitánynak is hasonló gyanúja támadt, mint nekem? És végig titokban tartotta, mialatt vitatkoztunk? Hmmm. Csavaros eszű kurafi...

Szerintem Holló engedély nélkül távozott, de a Kapitány tudott róla és áldását adta rá. Kifaggattad Szurkapiszkát?

– Azt hittem, őt is bevállalod.

A fejét rázta. Nem volt ideje rá.

– Nyomulj rá most. Pár cuccot még úgyis össze kell szednem.

A kórházsátorba mentem, felcsatoltam a fegyvereimet, és előástam az ajándékot, amit Kedves születésnapjára tartogattam. Aztán levadásztam Elmót, és közöltem vele, hogy jól jönne némi pénz a Vértő Rózsában szerzett zsákmányrészből.

– Mennyi?

– Mondjuk az összes.

Hosszú, szúrós pillantást vetett rám, de úgy döntött, nem kérdezősködik. Behúzódtunk a sátrába, csendben leszámoltuk az egész summát. A fiúk nem tudtak erről a

pénzről. A mi titkunk maradt, akik kicsináltuk Karmost, és elcsaklítottuk a vérdíjat a Fogadottak orra előtt. Persze akadtak, akiknek szöveget ütött a fejébe, hogy miből fizeti Fél szemű a kártyaadósságait, mikor zsinórban veszi a partikat, és nincs ideje a szokásos feketezésre sem.

Elmo utánam jött, amikor elhagytam a sátrát. Néma már nyeregben ült, a lovak indulásra készen várakoztak.

– Sétalovaglás? – kérdezte Elmo.

– Aha. – A kapára akasztottam az Úrnőtől kapott íjat, nyeregbe lendültem.

Elmo résnyire szűkült szemmel fürkészte az arcunkat.

– Sok szerencsét! – mondta aztán. Sarkon fordult és elballagott. Némára néztem.

Szurkapiszka jól játssza a hülyét, de a végén elszólta magát, jelezték az ujjai. Kiszedtem belőle, hogy tegnap reggel egy hétre előre kiadta Hollónak a kajaadagját. Ő is tud valamit.

Hát ez óriási. Mindenki találgat és titkolózik. Besoroltam az útnak induló Néma mögé, közben gondolatban visszapergettem a reggeli vitát, árulkodó jeleket kutatva a résztvevők viselkedésében. Találtam egypárat. Manó. Elmo. Talán a Hadnagy is.

Büszkék lehetünk az orrunkra, testvérek. Hamar kiszagoljuk a bűdöset.

Muszáj volt átkelnünk a lázadók táborán. Kár. Szívesen elkerültem volna. Vastagon megülték a búz és a döglegyek. Mikor az Úrnővel átvágtattunk rajta, üresnek hittük.

Tévedtünk. Akadt lakója bőven, csak nem láttuk őket. A sebesültek meg a civil segédszemélyzet. Nekik is jutott a Farkastorkú pestisgömbjeiből.

Jól választottam ki a lovakat. Nemcsak a Bóbitás hátasa volt abból a fáradhatatlan fajtából való, hanem a másik három is. Néma gyors iramot diktált, ami lehetetlenné tett mindenfajta érintkezést, szóval és ujjbeszéddel egyaránt, míg vissza nem kanyarodtunk a kőmező külső széléhez. Akkor megrántotta a kantárt, és jelzett, hogy nézzek körül. Azt akarta tudni, milyen útvonalon tértünk vissza az Úrnővel a Toronyhoz.

Közöltem vele, hogy nagyjából egy mérfölddel délebbre repültük át a bazaltövezetet. Átadta nekem a vezetéklovakat, a sziklák tövébe húzódott, lassan poroszkált dél felé, tekintete a talajt fürkészte. Utánozhattam volna, de nem erőlködtem. Sokkal jobb nyomolvasó nálam.

Ezt a csapást mindenesetre még én is megtaláltam volna. Néma karja a magasba lendült, aztán a földre mutatott. Hollóék majdnem ugyanott vergődtek ki a bazaltmezőről, ahol mi berepültünk az Úrnővel.

– Nem akart időt veszíteni a nyomok álcázásával – véltem. Néma bólintott, nyugatnak fordult. Az ujjai az utakról kérdeztek.

A nagy észak-déli országút, amin a Fekete Sereg Forsbergbe vonult, a Toronytól nyugatra húzódott, nem egészen három mérföldre. Holló nyilván oda akart először átvágni. Az országúton még a mostani háborús időkben is elég sűrű volt a forgalom, hogy egy férfi és egy kislány

elvegyüljön benne. Legalábbis a közönséges szempárok elől. Néma úgy gondolta, követni tudja őket.

– Ne feledd, ez az ő hazája! – mondtam. – Jobban ismeri nálunk.

Néma szórakozottan biccentett, nem aggasztotta túlságosan a dolog. A hanyatló napkorongra pillantottam. Még vagy két óra sötétedésig. Eltűnődtem, mekkora előnyük lehet.

Elértük az országutat. Néma tanulmányozta egy darabig, leporoszkált rajta dél felé, bólintott. Intett, hogy kövessem, és a lova vékonyába vágta a sarkantyúját.

Vágtattunk a fáradhatatlan hátasokon, szilajul és keményen, hosszú órákon át, sötétedésig és tovább, egész éjszaka, még a rákövetkező napon is, egyre csak a tenger felé, míg messze elébe vágtunk a zsákmányunknak. Pihenőt ritkán tartottunk, akkor is kurtákat. Mindenem sajgott. Nem hiányzott ez nekem, ilyen röviddel az Úrnővel való kiruccanásom után.

Megálltunk egy helyen, ahol az út szoros kanyart írt le egy erdős domb körül. Néma egy apró tisztásra mutatott, amely elég magasan bújt meg a fák között, hogy be lehessen látni róla a környező terepet. Bólintottam. Letértünk az útról, megmásztuk az emelkedőt.

Elláttam a lovakat, aztán összeestem.

– Öreg vagyok én már ehhez – mondtam, és rajtaütésszerűen elaludtam.

Néma alkonyatkor ébresztett.

– Jönnek? – kérdeztem.

A fejét rázta, az ujjával jelezte, hogy holnapnál előbb nem

várja őket De azért tartsam nyitva a szemem, mert Holló éjszaka utazik.

Így hát órákon át üldögéltem az üstökös sápadt fényében, a takarómba burkolózva dideregtem, az agyamban olyan gondolatok rajzoltak, amiket nem kívántam végiggondolni. Semmit sem láttam, csak egy falka őzet, amint felfedezőútra indulnak az erdőből a szántóföldekre, dúsabb legelő reményében.

Pár órával virradat előtt Néma leváltott. Örömmámor. Most már fekvé dideregtem a takaróm alatt, nem hagytak aludni a gondolatok, amiket továbbra sem kívántam végiggondolni. Valahogy mégis elnyomhatott az álom, mert amikor Néma megszorította a vállamat, világos volt.

– Jönnek?

Bólintott.

Fölkeltem, a kézfejemmel kitöröltem a szememből a csipákat, lepislogtam az útra. Tényleg két gyalogos közeledett északról, az egyik kétszer akkora, mint a másik. De ilyen messziről én csak annyit láttam rajtuk, hogy egy felnőtt meg egy gyerek. Gyorsan összerámoltunk, felszerszámoztuk a lovakat, leereszkedtünk a dombról. Néma a kanyarban akarta bevárni őket. Nekem intett, hogy kerüljek mögéjük az úton, a biztonság kedvéért. Hollónál sosem lehet tudni.

Lelépett. Rendületlenül tovább dideregtem, fenemód magányosnak éreztem magam. Az utazók megmásztak egy emelkedőt. Igen. Holló és Kedves. Szaporán szedték a lábukat, de Holló nyugodtnak tűnt, mint aki nem tart üldözéstől. Elhaladtak előttem. Vártam egy percet,

kiléptettem az erdőből, követtem őket a domboldal körül.

Néma az út közepén ült a lován, kicsit előredőlve, szikáran, sötéten, fenyegetően. Holló ötven lábra torpant meg tőle, kard temett a kezében. Kedvest maga mögé toltá.

A kislány észrevette, hogy jövök, rám mosolygott, integetett. Visszavigyorogtam, a húzós helyzet dacára.

Holló sarkon pördült. Vicsorogva villantotta ki a fogát. Harag parázslott a szemében, talán még gyűlölet is. Megrántottam a kantárt, mielőtt beporoszkálnék a kései hatósugarába. Nem úgy festett, mint aki cseverészni akar. Pár percig mozdulatlanul álltunk. Senkinek nem fűlött a foga hozzá, hogy elsőnek szólaljon meg. Némára néztem. Vállat vont. Eddig tartott a terve.

Engem a kíváncsiság hozott ide, amit részben kielégítettem. Éltek mindketten, megszöktek. Csak az maradt még homályban, miért.

Meglepetésemre Holló adta be hamarabb a derekát.

– Mit keresel itt, Vészmadár? – Pedig azt hittem róla, halvérűbb a csukánál.

– Téged.

– Miért?

– Kíváncsiságból. Kedveljük a kicsit, Néma meg én. Aggódtunk miatta.

Ráncba szaladt a szemöldöke. Nem azt hallotta, amire számított.

– Láthatjátok, rendben van.

– Aha. Úgy fest. És te?

– Úgy nézek ki, mint aki nem?

Némára pillantottam. Nem volt semmi hozzátenni valója.

– Franc tudja, Holló. Franc tudja.

Védekezésbe szorult.

– Mi a fenét akarsz mondani ewel?

– Egy fickó fogja magát, és átbassza a cimboráit. Szarba se veszi őket. Aztán olajra lép. Ez elég elgondolkodtató, hogy az ember utánaszaglásszon a dolognak.

– A Kapitány tudja, hogy itt vagytok?

Megint Némára néztem. Bólintott.

– Igen. Nincs kedved kitalálni, öreg haver? Vagyunk egy páran, akiknek dereng valami. Én, Néma, a Kapitány, Szurkapiszka, Elmo, Manó, a Hadnagy...

– Ne állj az utamba, Vészmadár. Megkeserülsz.

– Miért keresed folyton a bajt? Mondtam én egy szóval, hogy balhézni jöttem? Ha meg akartak volna állítani, nem lennél itt. Lekapcsoltak volna még a Toronymál.

Meglepettnek tűnt.

– Kitalálták, mire készülsz. Szurkapiszka meg az öregünk. Futni hagytak. A többiek közül vagyunk egypáran, akik tudni szeretnék, miért léptél le. Vagyishogy inkább sejtjük, és ha igazunk van, akkor én a magam részéről szorítok neked. Meg Néma is. És szerintem mindenki más, aki hagyott elmenni.

Holló a homlokát ráncolta. Kapisgálta, mire célozgatok, de nem tudott eligazodni rajtam. Új fiú volt a Seregben, nehezen értett a szóból.

– Fogalmazzunk így – mondtam. – Ami minket illet Némával, ti elestetek a csatában. Mindketten. Senkinek sem kell másképpen tudnia. De értsd meg, ez olyasmi, mintha megszöknél hazulról. Áldásunk rajtad, odáig

rendben, csak az bánt egy kicsit, ahogy csináltad. Beszavaztunk a Seregbe. Megjártad velünk a poklot. Együtt zavartuk le az egész kurva háborút... Gondold meg, mi mindent csináltunk végig mi ketten! Erre szarba nézel minket. Ezt nehéz lenyelni.

Leesett neki a garas.

– Vannak dolgok – mondta –, amik annyira fontosak, hogy az ember a legjobb cimboráinak se dumálhat róluk. Nehogy kinyírassa őket.

– Gondoltam, hogy ilyesmi. Ne szívd mellre, haver.

Néma leszállt a lováról, és beszélgetésbe merült Kedvessel. A kislányon nem látszott, hogy érzékelné a feszültséget a barátai között. Azt magyarázta Némának, hogy milyen kalandjaik voltak az úton, és merre tartanak.

– Szerinted ez okos ötlet? – kérdeztem Hollótól. – Opálba menni? Akkor pár dolgot tudnod kell. Egy, az Úrnő győzött. Gyanítom, erre magadtól is rájöttél. Láttad előre, különben nem pucoltál volna meg. Frankó. Ami fontosabb. A Sánta visszatért. Az Úrnő nem vágta haza. Előkotorta a szarból, és most ő az egyes számú főfiúja.

Holló elsápadt. Mióta ismerem, most láttam először igazán megijedni. De nem a saját bőrét féltette. Önmagát már régóta két lábon járó hullának tekintette, akinek nincs veszítenivalója. Csakhogy ezúttal ott volt neki Kedves. És az ügy, amiért életben kellett maradnia.

– Bizony ám. A Sánta. Ezen sokat tököltünk Némával. – Valójában akkor jutott eszembe, de úgy éreztem, nagyobb hatása lesz, ha Holló azt hiszi, alaposan meghánytuk-vetettük a kérdést. – Tuti, hogy az Úrnő előbb-utóbb

kiszagolja a dolgot. És nem hagyja annyiban, arra mérget vehetsz. Ha rájön, hogy benne vagy, a Sántát fogja a nyomodba uszítani. Az a pofa ismer téged. Azzal indít majd, hogy felforgatja a hazai terepedet, sorra veszi a régi barátaidat, hátha érintkezésbe léptél velük. Vannak olyan barátaid, akik el tudnak bújtatni a Sánta elől?

Holló felsóhajtott, az önbizalma foszladozni kezdett. Eltette a kardját.

– Ez volt a tervem. Arra gondoltam, átkelünk Berillbe, ott elrejtőzhetünk.

– Berill elvben csak szövetségese az Úrnőnek, de igazából úgy táncolnak, ahogy ő fütyül. Olyan helyre kell menni, ahol sose hallottak róla.

– Hová a picsába?

– Te vagy itthon, nem én. – Most már elég nyugodtnak tűnt, megkockáztattam, hogy leszálljak a lóról. Éber pillantást vetett rám, aztán lazított. – Részemről nagyjából megtudtam, amit akartam. Néma?

Néma bólintott, és tovább beszélgetett Kedvessel. Leemeltem a nyergemről a pénzeszsákot, odalöktem Hollónak.

– Otthagytad a részedet Karmos vérdíjából. – Átnyújtottam a tartalék lovak vezetéksziját. – Így gyorsabb lesz az út, mint gyalog.

Holló önmagával viaskodott, megpróbált köszönetet mondani, de nem bírt kitörni a védősáncok mögül, amikkel körülbástyázta a lelke mélyén szunnyadó emberi lényt.

– Igazad van, jobb lesz másfelé indulni. Azt hiszem, talán a...

– Nem akarom hallani. Már kétszer találkoztam a Szemmel. Az Úrnőnek az a bogara, hogy az utókor legyen tisztában vele. Nem kíván szépnek és jónak mutatkozni, csak olyannak, amilyen. Tudja, hogyan szokta átírni magát a történelem. Semmi kedve sorsra jutni. És én vagyok az a fickó, akit kiszúrta a krónikásának.

– Szállj ki, Vészmadár! Gyere velünk! Némával együtt. Hosszú, magányos éjszakám volt. Sokat gondolkoztam ezen.

– Nem lehet, Holló. A Kapitánynak maradnia kell, akár tetszik neki, akár nem, A Seregnek maradnia kell. Nekem ott a helyem. Túl öreg vagyok már, hogy megszökjek hazulról. Ugyanazt a harcot fogjuk vívni, te meg én, de én a családdal maradok.

– Ugyan már, Vészmadár! Egy rakás gyilkos gazember...

– Hé! Ne tovább! – Durvábban förmedtem rá, mint szerettem volna. Az ajkamba haraptam. – Emlékszel arra az éjszakára Herceg főben, mielőtt kimentünk elkapni Sóhajt? Mikor felolvastam az Évkönyvekből? Mit mondtál akkor?

Pár másodpercig nem válaszolt.

– Igen. Hogy megmutattad nekem, mit jelent a Fekete Sereg tagjának lenni. Igazad van. Nem biztos, hogy értem, de akkor éreztem.

– Kösz. – Leszedtem egy másik csomagot a nyergemről. Ezt Kedvesnek szántam. – Nincs kedved egy kicsit Némával dumálni? Születésnap ajándék.

Egy pillanatra rám nézett, aztán bólintott. Elfordultam, hogy ne legyenek olyan feltűnőek a könnyeim. És miután

elbúcsúztam a kislánytól, miután elgyönyörködtem az örömeiben, ahogy a szálnalmas kis ajándékomat fogadta, félrehúzódtam az út szélére, és csendesen kisírtam magam. Néma meg Holló úgy tett, mintha vakok lennének. Hiányozni fog Kedves. És reszketni fogok érte, amíg csak élek. Drága kislány volt, tökéletes, mindig boldog és derűs. Az a szörnyűség a faluban végleg elsüllyedt a múltjában. Ám a jövőjére olyan ellenség vetett árnyékot, akinél az egész világon nincs rettenetesebb. Ezt egyikünk sem kívánta neki.

Fölálltam, letöröltem a könnyek a nyomait, félrevontam Hollót.

– Nem tudom, mi a terved. Nem is akarom tudni. De ez talán érdekelni fog. Amikor tegnap az Úrnővel utolértük a Lélekorzót, egy egész bála volt nála azokból az iratokból, amiket Sóhaj táborában ástunk ki. Nem adta át őket. Az Úrnő a létezésükről se tud. – Elmagyaráztam neki, hol találja meg őket. – Pár hét múlva leugrom értük. Ha még ott lesznek, meglátom, mit tudok belőlük kiokoskodni.

Hűvös, kifejezéstelen arccal nézett rám. Az járt a fejében, hogy most írtam alá a halálos ítéletemet, ha majd újra a Szem elé kerülök. De nem mondta ki.

– Kösz, Vészmadár. Ha arrafelé járok, megkukkantom.

– Ja. Indulhatunk, Néma?

Néma bólintott.

– Kedves, gyere ide! – Magamhoz szorítottam, a karom reszketett. – Vigyázz Hollóra, jó? – Lecsatoltam az amulettet, amit Félszeműtől kaptam, és a csuklójára húztam. – Ez figyelmeztetni fogja, ha Fogadottak

ólálkodnak a közelben – mondtam Hollónak. – Ne kérdezd, hogy, de működik. Sok szerencsét!

– Aha. – Holló az útszélről nézett minket, ahogy nyeregbe szálltunk, még mindig döbbenten. Tétován felemelte az egyik karját, visszajejtette az oldala mellé.

Némához fordultam.

– Menjünk haza! – És ellovagoltunk. Egyikünk sem nézett vissza.

Persze, mindez meg se történt. Hiszen Holló a kis védencével együtt elesett a Torony kapujában. Ott voltam a temetésükön.

Vissza a Sereghez. Vissza a balhékhoz. Vissza az évek parádéjához. Vissza ezekhez az Évkönyvekhez. Vissza a félelemhez.

Az üstökös harminchét év múlva tér vissza. A látomás hazudott. Én azt már nem érem meg. Vagy mégis?

Vége az első krónikának

Tartalom

- [ELSŐ RÉSZ](#)
- [MÁSODIK RÉSZ](#)
- [HARMADIK RÉSZ](#)
- [NEGYEDIK RÉSZ](#)
- [ÖTÖDIK RÉSZ](#)
- [HATODIK RÉSZ](#)
- [HETEDIK RÉSZ](#)